

“தும்மொழியின் சான்ற நெய்ப்பைத் தமிழ் மக்களே,
இன் இனியே, முழுவதும் உணர்மின்.”

யாழ்நகர் (அஃதாவது “எழில் நகரம்”) ஆகிய
ஈழத்தமிழ்நாட்டின் தலைப்பட்டினத்தில்
புனிதர் பத்திசீயார் கலாசாலையின் பேராசிரியரும்
தும்பளைக் கலாநிதியுமான

ஹ. சி. தாவிதடிகள்

இயற்றிய

“லீலா காதை”

அன்றேல்

சொற்பிறப்பு—ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி

இஃது ஒரு தும்பறியும் நாவல் வண்ணம் இயற்றப்பெற்றது.

முதலாம் பாகம், 1970.

An Etymological and Comparative
Lexicon of the Tamil Language,

Composed in the manner of a detective story,

by

Rev. Fr. H. S. David,

B. A. (Honours, 1st. Class) History, M. A. (Sanskrit) and Ph. D. (Tamil);
for 31 Years Professor of Tamil, Sanskrit, Latin, History, Geography
and Government at St. Patrick's College, Yaalzhnagar; and now research
scholar at St. Mary's Church, Thumpalai, Point-Pedro, Ceylon.

Part 1, 1970.

494-8113

தாவித

494.8113
தரவே

“To the fond memory of Mr. Abrahampillai David, Teacher at St. Patrick’s College, Yaalzhnakar, from 1902 to 1938, and my teacher too there from 1913 to 1924, and to the grateful remembrance of the sunshine of knowledge that he always diffused at home, **this volume of the Lexicon is dedicated.**”

Table of Contents : உள்நுறை

பக்கம்

ஆங்கில முகவுரை (Foreword)	i
முன் அணிகளாய் கிற்றுரைகள்	iv
அணிந்துரைகள்	v
பிழை திருத்தம்	viii
ஆரம்ப குறிப்புகள்	ix
வினாக்களுக்கு விடை	x
விசேஷ நன்றியுரைகள்	xii
	
சொற்பிறப்பு-ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி : What it is about	1
சராசிரியர்களின்; விசேஷமாய் தாவிதடிகளின் முகவுரை.	2
தோற்றுவாய் : “எத்துமொலொகி” or Etymology” elucidated.	9
1-ம் அத்தியாயம் : ஆரியமும் திராவிடமும் ...	9
(அ) இந்தோ—ஆரிய மொழிகள் திராவிடத்தினின்று கடன் வாங்கியமை	9
(ஆ) தமிழ்மொழி ஆரிய மொழிகளினின்று கடன் வாங்கியமை.	23
(இ) இவ்விரண்டிற்குமிடையே பொதுவாயுள்ள தன்மைபின் அம்சங்கள்.	28
இவ்விணைப்பிற்கு ஒப்பு நோக்குக : சுமேரியமும் அக்காதியமும் இனிதே இணைந்தமை	30
2-ம் அத்தியாயம் : சில திராவிடப் பகுதிகளின் ஆராய்ச்சி	32
“லீலா காதையின்” ஆரம்பம் : “ல்” ஈற்று ஓரணைப்பதங்கள் :	
1-ம் பகுதி : “ஒல்” > ஒன்று, ஒற்று, ஒன்றர்—இவைபோன்றவை.	32
2-ம் ,, “கல்” > கல்வி, கலை, கற்பு, கற்பனை—இவைபோன்றவை	33
3-ம் ,, “கால்” > காலம், காலி, காற்று, காறும்—இவைபோன்றவை	33
4-ம் ,, “கொல்” = சுமேரிய “கூல்” > தமிழ் “குற்று”. ஒப்பிடுக இலத்தின் “கொலொ, குல்த்தும்” = to cultivate by cutting down trees See Part II of this work.	35
5-ம் ,, “சால்” > சான்றோர், சான்ற, சால் > சமஸ்கிருத வி-சாலம்; இங்ஙனமே, அநேக சுமேரிய, செமித்திய பதங்கள் திராவிட “சால்” என்பதுடன் புணர்வதை வியப்புடன் நோக்குக.	33
6-ம் பகுதி : “சில்”, தொல்திராவிடத்தில் “கீழ்” அன்றேல் “கில்”	39
Linguistics : 1, earlier long vowels get shortened later: நீழல் > நிழல்	41
,, 2, (comparative) “el, il, illa, ilaku,” al + itlaahu > allaahu (God)	42
,, 3, (general) : பொது ஆராய்ச்சி : “சால், ஏல், எல், இலகு, இலங்கு” and their cognater in திராவிடம், சுமேரியம், செமித்தியம் ஆரியம்	46
7-ம் பகுதி : “நால்” > sk. naanaa. ல் (elegant) > லு (colloquial Tamil)	46-48
Revision of “cil” and comparison of O Drav: “hil” with “ginuu”, Sum,	49
Old Sumerian “kin” > “kin or gin” in later Sum. O Drav. “kil” > “கில்”	50
8-ம் பகுதி : “நில்” and its manifold derivatives in Tam. also in Sk. “nilaya”,	51
The old verb “un” or “um” which later serves as a particle in Tam. Telugu etc.	54
The elision of “m” Tam. “um” and similar elision on other tongues	54
The Dravidian origin of “nilayam” demonstrated, as against the supposed Sanskritic origin of the same, as hitherto believed in.	58
9-ம் பகுதி : “பல் 1” = several and its manifold derivatives in Tam.	58
10-ம் பகுதி : “பல் 2” = tooth > any catching device : hence பற்று, பன்றி	60

11-ம் பகுதி : “பால் 1” = milk: the real source of Sanskrit “baala” etc.	62
12-ம் பகுதி : “பால் 2” = a division, share and பகு = to distribute, whence several words in Tam. and Sk. like “bhagavaan, bhaj” etc.	64
13-ம் பகுதி : “புல்” = grass etc. Hence flows out a copious stream of words denoting diverse types of fields, like புலம், புலம்பு, புளம், புறம், புறவு. Each of these by semantic changes denotes a variety of things, like sensation, intellectual perception loneliness, aversion, disgust grief, forest-glades as the <i>fortress</i> surrounding the royal palace whence Sk. puram	68
Likewise, “pul” is the source of several words in other tongues, like Urdu “pulao” (cf Tam. புலால் புலவு etc.) and even of Sk. “phal” etc.	73
Just as Drav. “molla” becomes Sk. ‘mallikaa’, so Drav. “pol” > Sk. “phal”.	75
14-ம் பகுதி : “பொல் 1” = ஒளிர், பிரகாசி > பொலம், பொன் = gold பொற்பி.	76
“பொல் 1” > பொலி, பொலிவு; புலர், புலம் cf Assyrian “pnluggu”	78
“பொல் 2” = “pul” (in the sense of a trifle) = bad, evil, base: புல்லன்	79
Homonyms explained, sometimes having opposite senses.	79
15-ம் பகுதி : “வல்/வால் 1” = strong, powerful : Indo-European comparisons	80
Sk. has borrowed words in plenty from this Drav root-word	82
Linguistic notes on the above: சிற்சில குறிப்புகள் 1-7	85
A bird’s eye view treatment of the 13th. root, “புல்”, in order to illustrate the Dravidian rapid morphological and semantic changes as in Sumerian	89
The Sinhala Supplement : “val” in Sinh = வல் வள் in Tam.	90
The list of languages compared with Tam (1) Drav. (19) (2) I. E. (61)	91
N. B. The Uralian and Finno-Ugrian tongues (42) will be listed later on.	

“COMPARATIVE LEXICON”

An Etymological and Comparative Lexicon of the Tamil Language by
Rev. S. Gnana Prakasar, O. M. I., and Rev. H. S. David, M. A., Ph. D.

This new Tamil-English-Tamil Lexicon is compiled on a philological and semantic basis. In it, all Tamil words are traced to their earliest forms extant in our ancient literature, and thence to their roots or most elementary linguistic forms. Thus, we are presenting a complete analysis of the Tamil Language in order to facilitate its study for all. A comparison is also instituted with the eighteen other Dravidian (sister) Languages, especially with the more important and cultivated South Indian Dravidian tongues, notably with Malayalam, Kannada and Telugu.

Another new feature is that parallels from the more important Indo-European Languages, from the so-called “Finno-Ugrian”, “Uralian” or “Scythian” tongues of a vast area extending from Finland in Northern Europe to Mongolia in N. E. Asia, at times from the Assyrian and other Semitic tongues of Western Asia and especially from the newly discovered Hittite, Mitanni and Sumerian Languages, are shown for the first time with the aid of the clues obtained from Dravidian etymology, thus shedding a flood of light on the true origin of a large percentage of their words. As this is purely an Etymological Dictionary, planned out in the manner of Dr. Ernest Wasserzieher’s “Ableitendes Wörterbuch der Deutschen Sprache” (=A Derivative Dictionary of the German tongue”), it will confine itself to the primary roots and secondary formations of Tamil and eliminate all compound words, which should be looked up in the Madras University Tamil Lexicon, just as in the parallel German instance, all compound words are referred to Karl Breul’s Comprehensive German-English Dictionary, Cassel.

This is Part VII (the seventh Part) of this Lexicon: the six earlier parts were edited by Gnana-Prakasar between 1938 and 1946. This will be the first part of the second Volume. This is called a “Comparative Lexicon”, as the words in Tamil are compared with those of more than a hundred languages in the groups afore-mentioned. The easy manner of the presentation of the material contained herein will help the beginners to understand and retain in their memory the Tamil words from their basic roots and in their inter-connections. This is not merely a lexicon: it is likewise a manual on Dravidian linguistics, which chops off the deadwood of modern grammarians’ errors. It also registers the oldest meanings of Drav. words in the most

ancient Tamil and Sumerian texts extant and thence traces their semantic changes to the present day. Thus “pulampu”=1. the “neytal pul vayal”>2. a solitary field>3. loneliness, 82% of its occurrences in the அந்நூற்று texts>4. aversion, disgust, sadness, weeping, 18% of these, as above-mentioned. Every meaning for every word discussed herein is corroborated by an old text. This method of treatment wipes out dullness from the mind and should make this a real detective story, welcome in every Tamilian home in Ceylon, India, Malaysia, the Fiji Isles, Guyana, Trinidad, Liberia, Nigeria, Kenya, S. Africa, Mauritius, the United Kingdom of Great Britain etc. in fact, anywhere.

J. D. Prince’s “Materials for Sumerian Lexicon”, Leipzig, 1905, has been my model as regards the lay out of my lexicon too. Unlike the Madras Lexicon or that of Fabricius, Winslow, Gnanaprakasar and others, neither mine or nor Prince’s have employed columns as such, except on rare occasions and for special purposes. In their stead, the lines run through the half page, as is normal for magazines of this same size. This has given us ample scope to cite the ancient texts, line by line, as in the original. For, this lexicon cum grammar and linguistics, is also a “gaatha”, காதை in Tamil, a piece of Literature or “Canto”, as Lord Byron would have called it. Besides these four, it is also a detective story.

It detects

- (a) the Sk. “strii” (=woman) changing into “tti” or “cci” in Prakrit and in வண்ணத்தி and புலச்சி;
- (b) Vedic Sk. itself taking over at least 75 Dravidian rootwords as early as 1,500 to 900 B. C. to enrich her own vocabulary;
- (c) In Tamil itself, words no longer employed but which are clearly behind (and underlying) the ones we use now, e. g. புடல் = “long”, of Telugu “podalu” = “long”, and “the long gourd” called புடலை or புடலங்காய். Likewise, the long புடவை, which is cut up into சீலை or சேலை.
- (d) Another ancient word is தொள் = “a link”, as a noun; “to link up” as a verb. This alone can explain a number of words, like தொடர், தொடை, தொள், the last as linking up the human trunk with the two arms; தொண்டை, as linking up the body with the head, internally; தொண்டு = 9, as at Malaipa 21 and Paripaa. 3:79. as

linking up the single digits, as 6,7,8 with the double digits 10,11,12; தொன்னூறு as linking up the double digits, as 60, 70, 80 with the treble digits 100 onwards; தொளாயிரம் as linking up the treble digits, as 600, 700, 800 with the quadruple digit, 1000, thus exhibiting the truly scientific and logical nature of Tamil, as well as of her parent, Dravidian, which comes into Telugu as "tonmidi"="nine".

- (e) Another detection of ours is the old verb "untu", which according to Tolkaappiyam itself is interchangeable with "um". In 1929, K. N. Sivaraja pillai B.A. Reader at the Madras University, wrote a booklet of 61 pages, entitled "உந்து' என்னும் இடைச் சொற் பிரயோகம், அல்லது புறநானூற்றின் பழமை": price, annas 12 or 75 cents. Its worth is more than 75 rupees **intellectually**. Unfortunately he knew neither Sinhala or Sumerian: otherwise his sweep would have been wider and the intellectual worth of his consequent book would have been a thousand rupees. "Sinhala Mul Pota", 1968, page 117, line 7, runs thus: "Pabaagee pa(i) duree [පදෘජේ] ma un ammaa kiivaa". Here "un" is the relative participle of the verb meaning "to be", equivalent to the verb of Tamil "இருந்த", from இரு="to be", "to sit", "to dwell". The Sinhala "unna" preterite form denotes "was", "were", as every Sinhalese School boy knows. Prince: "Materials for a Sumerian Lexicon", page 347 "umu-un"="to dwell". (PN. 24:3 "paay-untu"; 6 "tuunk-untu"; 9 "taruu-untu" = 16 "paay unto" and 25 more times in புறநானூறு. cf. Tol. Col. 292.

"உம் உந்து ஆகும் இடமும் ஆர் உண்டே."

With this background, the C. I. D. can start working. It reports back to the Headquarters that "n" has got lost and thus "போருந்து" has become "போகுது"; while in another place it is "u" that has vanished, leaving us with "பயந்து" for the old "பாயுந்து".

- [f] Other reports are also flowing in. Like sexual changes, late in life, whereby Miss Mabel Thompson becomes Mr. Malcolm Thompson, Dravidian "m" may be transformed into "v", as மண்=to cleanse, purify, refine, மாட்சிமைப் படுத்து, as "மாண் அவை மண் உறுத்தும்" at நீதி நெறி விளக்கம் 4: 3; or "மண் நீரும் ஆகாது" at முதுரை 12: 3, has been transformed into (ம>வ) வண்ணான், our dhoby. The reverse process is also possible. Mr. Eliezer can later become Miss Punitam. Likewise, "வினக்கேடு" becomes in the colloquial "மினக்கேடு."

- [g] At other times, rapid pronunciation, for which children are mostly responsible, because of their tremendous (but momentary or transient) enthusiasm, leads to fusion as தமக்கு+ஐ (=

tender, young, small)+ச்சி(="stii," see above) becomes தங்கைச்சி, while நமக்கு+ஐ, becoming நங்கை, was transformed into Sinh. "nangi", in the same sense.

- [h] The morphological changes whereby "pul" changes into the 28 words listed in "the bird's eye view" on page 89 here, ending with "pultam" (=புறம்), add zest to this detection. There is ample material here for serious thought and light reading. Job (in Hebrew Yoobh). Ch. 14, verse 1: "man, born of a woman, lives for a short time." Our life-span, called "aayus" or "aayur" in Vedic Sanskrit itself (cf. aayur-vēda), is most uncertain. The first compiler of this lexicon was suddenly called to his heavenly reward in January 1947. Hence my chief purpose in continuing his work in this novel manner is to provide a pattern that brings order and understanding to a vast collection of detailed analyses that will follow, God willing and blessing devoted work to தமிழ் அன்னை.

Ludwig Koehler, in his Preface to his Dictionary for the Hebrew Old Testament, Leiden, E. J. Brill 1953, gives some very valuable hints to both the compiler and the reader of a Lexicon. I translate them from the German tongue into English :-

1. "It is a principle of modern semantics to **differentiate** the meaning which is primary, but which in many cases is more restricted, more concrete; from the meanings which have followed later from the primary meaning. The modern principle is to attempt to discover a genetic relationship in the development and changes in the meaning of a word, and accordingly to provide a series of meanings established on sound genetic principles."
2. This principle is followed in this lexicon. It should be added that the ways in which development in meaning has taken place are very tortuous, and that nowhere is our knowledge and understanding so incomplete as here.
3. The supreme obligation laid upon the author of a lexicon is consideration for the reader. To be reasonably brief, concise yet clear, and to avoid prolixity in discussion are in this respect a difficult, but inescapable, duty.
4. One moves here on somewhat dangerous ground. To give but one example "burro" in Italian means "butter", but in Spanish and Sinhala it denotes "a donkey". The Italian word comes from "Bouturos"="cheese" (butter); while the Spanish word is from "purrhos" in Gk.="red" the normal colour of donkeys in Spain. The two similar sounding words have nothing to do with each other. Likewise, "cleave 1"=to stick to; "cleave 2"=to hew across.

5. Perhaps some **critics** will realize that they will only begin to have found the proper standard for their criticism, if they themselves will first make the attempt to compile only a dozen pages of a lexicon up to the stage when it is ready for printing.
6. My deepest thanks go to Him who has bestowed upon me health and strength and new joy

daily in this work. May He bless the work and all who read it!" In the original German: "Mein tiefster Dank geht zu Dem, Der mir Kraft und Gesundheit und taeglich neue Freude an dieser Arbeit geschenkthat. Er moege das werk und alle seine Leser segnen!" This whole text applies to this lexicon too. Thumpalai, 25-9-70.

For the convenience of those who are unable to obtain the six parts edited by Swami Gnana-Prakasas, their most important features are briefly recapitulated in this part. The Languages alluded to above are 18 Dravidian Languages, 45 Indo-European, 42 Uralian and 9 Western Asian, both Semitic and non-Semitic.

For the benefit of those who are more fluent in English than in Tamil, fully one-tenth of this book (for 1970) has been written in that world-language. Guidance likewise has been given in the

English Supplement of part 2 as to how one should make one's way through the labyrinth for him, of the earlier Tamil portions thereof. This English Supplement will be edited in the beginning of 1971 along with fresh material, as Pat 2.

The rates are, for the advance booking :

Vol. II, part 1 alone, 96 pages: Rs. 10.

Vol. II, parts 1-4 together, Rs. 30.

(Already Rs. 3870/- have come to me from Subscribers for this work. 25-9-70)

இந்நூலின் முன் அணிகளாய சிற்புரைகள்

I. “புரட்சிகரமான முடிவு: பன்மொழிப் புலமையோர் இருவரின் ஆராய்ந்த துணிவு.” கைகளினின்று விரல்கள் விரிவனபோல், “தொல் திராவிடம் முதல்,” *Proto-Dravidian I*, எனும் மொழியில் நின்றே ஏனைய ஆசிய-ஐரோப்பிய மொழிகள் அனைத்தும் விரிந்தன என்பதே நல்லூர் ஸ்வாமி ஞானப்பிரகாசரின் முக்கிய துணிவாயது. இத் துணியை மேல்நாட்டு மொழிவல்லுநோரின் ஆராய்ச்சிக்கு இணங்கவும், வீண் விவாத சச்சரவுகளைத் தவிர்க்கவும் இந்நூலாசிரியர் இங்ஙனம் மாற்றி அமைக்கின்றனர். மிகப் பண்டைய தொல் திராவிடம் முதல், கி. மு. 6,000ம்—3,000ம் ஆண்டளவில், ஊரல் மலை தொடங்கி ஈழம் ஈராகப் பரவியது: விஸ்தாரம் 3,000 மைல்களை மேற்பட்டதே. இக்கையிலிருந்து விரிந்த ஐந்து விரல்களும் பின்வருவன:-

1. “ஊராலிய (42) மொழிகள்”: இவற்றைச் சான்றோர் “ஸ்கீத்திய, பின்னோ-உக்ரிய, துரேனிய” மொழிகள் எனவும் அழைப்பர். இவற்றில் “செவி” (ear) என்பது “கொள்”: தொல்திராவிடம் முதலில் “கேவ்.” இரு மொழிக் குடும்பங்களும் இங்ஙனமே அண்மையாய் இருந்தன.
2. “சமேரியம்”: இதன்மேல் “மெஸொபொத்தாமியா”, இன்று “ஈராக்”. இது திராவிடத்திற்கு மிக நெருங்கிய தொடர்பாயதென இந்நூலின்கண் அடிக்கடி யாம் காட்டுதல்.
3. “தொல் திராவிடம் இரண்டு”: *Proto-Dravidian II*, கி. மு. 3,000ம் ஆண்டு தொடங்கி கி. மு. 600ம் ஆண்டிற்கு முன், 18 மொழிகளாய்ப் பிரிந்தது. கி. பி. 600ம்—800ம் ஆண்டுகளில் மலையாளம் தமிழினின்று சற்றுப் பிறமொழி ஆயிற்று. இப்பத்தொன்பது மொழிகளின் பெயர்களை இந்நூலின் முடிவிற்கு காண்க.
4. “இந்து-ஐரோப்பிய” மொழிக் குடும்பம்: 45 மொழிகள். இவற்றில் தலை சிறந்தது “சமஸ்கிருதம்” இதை “வடமொழி”, “சங்கதம்”, “ஆரியம்” எனவும் சான்றோர் கூறுப. பெயர்கள் இந்நூலின் முடிவில்.
5. செமித்திய மொழிக் குடும்பம்: 15 மொழிகள். இவற்றில் இந்நூலில் ஆராயப்படுவன:- அஸ்ஸீரியம், பபிலோனியம் (இரண்டுஞ்சேரின், “அக்காதியம்”), எபிரேயம், கல்தேயம், அராபியம்.

மேலும், 2வதாக சமேரியத்திற்கு அண்மையான “ஈலாமிய”, “மித்தன்சிய” அன்றேல் “ஹூறியம்,” “ஹிற்றை” முதலிய மொழிகளும் தருணத்திற்கு ஏற்ப, இந்நூலின் 2ம் 3ம், 4ம், பாகங்களில் 1971-1973 ஆண்டுகளில், இன்னும் கூடுதலாய் ஆராயப்படும. 4ம் 5ம் மொழிக் குடும்பங்கள் இப்போதைய திராவிடத்திலிருந்து மிக வேறுபட்டனவாகவே தோன்றுகின்றன. ஆயினும் இவற்றின் தொன் நிலைமையையும் தொல்திராவிடம் முதலையும் ஒப்புநோக்குழி, நாளுக்கு நாள், கூடுதலாகவே, தொடர்புகள் காட்சியளிக்கத் தொடங்குகின்றன. 1980-ம் ஆண்டிற்குள் இவ்விரண்டையுங்குறித்து நிச்சயமான முடிவொன்றை யாம் இயம்ப வல்லோமாவோம்: “*festina lente*”.

II. இந்நூலின் நோக்கமும் போகும் வழியும்..

ஸ்வாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய அகராதியின் முறையைச் சற்று மாற்றி, இதை யான் ஒரு துப்பறியும் நாவல் விதமாக இயற்றுகின்றேன். இம்முதல் வெளியீட்டை “லீலா

காதை” என அழைக்கின்றேன்: ஏனெனில் “ஒல், கல், கால், கொல், சால், சில், நல், நால், நில், பல், பால், புல், பொல், வல், வால்” ஆகிய 15 “ல்” ஈற்று ஓரசைச் சொற்களின் ஆதிக்கருத்தையும் விரிவு செய்யும் விளக்கி, அவற்றிற்குச் சம்பந்தமான ஊராலிய, சமேரிய, இந்து ஐரோப்பிய, செமித்தியச் சொற்களைக் காட்டி, அவற்றினின்று 3,000 பதங்களைத் தமிழிலும், ஏனைய திராவிடமொழிகளிலும் எண்ணிக்கின்றேன். இதனால், இலக்கண-இலக்கியத்துடன் யான்கற்ற மிகுதியான 31 மொழிகளைத் தமிழன்மையர்க்கு யான் அர்ப்பணிக்கின்றேன். இந்நூலை நூலிசையங்களில் மட்டுமன்றி ஒவ்வொரு தமிழ் இல்லத்திலும் வைத்துப் படிக்கலம் என்பதே எனது துணிவாகும்,

III. Semantic changes illustrated by one example:

தமிழ்ச்சொற்களின் படிப்படியான பொருள் திரிபுகளைக் காட்டவல்ல ஒரு சிறந்த உதாரணம்: -“பறையும் அகநானூறும்.” பத்துப்பொருள்கள்:

1. மோதுதல்: இதுவே அடிப்படையானது. basic or fundamental. அகநா. 76:11 “சிறை பறைந்து உரை இ” = கரையினை மோதிப் பரவி, உரை.
2. மோதுதலின் விளைவாக, தேய்தல் உண்டாகுமன்றோ? தேய்தலும் “பறை” அகநா. 101:9 “அடி புதை தொடுதோல் பறைய” = செருப்புக்கள் தேய, உரை.
3. இங்ஙனமே, கடுங்காற்றினால், கோடை ஞாயிற்றின் வெப்பத்தினால், மரங்களின் இலைகள் யாவும் வீழ்ந்து செட்டொழிதலுமுண்டே. இதுவும் “பறை” அகநா. 67:3-4 “பறையு உடன் மரம் புல்லு என்று” = பொலிவற்றது, உரை.
4. இதேபோல், உவர்மண் அரித்தலால் மடிக் கழிந்து போகின், அதுவும் “பறை” ஆகும். அகநா. 387:4 “உவர் உண்ப பறைந்த ஊன்தலைச்சிறு அரொடு”
5. மலையினின் அருவிகள், வானின்று இழிந்து சொரிகின்ற தாரைமழையின் கொடிய வீழ்ச்சியினால், வேக நீரோட்டமாய் மாறி, கங்கு கரைகளை மோத, மலைச்சாரல்கள் பறிந்தால், இதுவும் பறையே = பறிந்த இடம் அகநா. 167:17 “பால் நாய் துன்னிய பறைக்கண் சிறிநில”.
6. முரசின் கண்களைக் கடிப்பினால் மோதுவபோல், பட்சிகள் தம் சிறகுகளினால் தம் உடலை அடிப்பதினிமித்தம், இச்சிறைகளும் பறையாகுமன்றோ! அகநா, 38:11-12 “வண் பறை மடக்கினி” = அழகிய சிறகினையுடைய; உரை.
7. இப் பறைபிணுதலினால், அப்பறவைகள் பறந்து செலின், அதுவும் பறையாம். அகநா, 33:4-12 “வண் பறை வீண்ப் பருந்தின்” = வலிய பறத்தலையுடைய..., உரை. இங்ஙனம் அகநானூற்றின் கண் 12 இடங்களில், இக்கருத்தில், தொழிற் பெயராகத் தோன்றும்.
8. மேலும், இது வினையடியாகவுங் காட்சியளிக்கும்: அகநா, 170:6-7 “வண்டினம் களிசிறந்து பறையு தளரும்” = பறந்துசெல்ல இயலாது சோரும், உரை.
9. மோதப்படும் இசைக்கருவி என்ற பொருளில் “பறை” எனும் பெயர் சாலத்தோன்றும். அகநா. 15:4 “பறைக் கண்பீலி” = பறைபோல வட்டமான கண்களை, உரை. இங்ஙனம் அகநானூற்றின் கண் 13 இடங்களில் தோன்றிற்று இப்பறை.
10. அகநா. 321:3 “விசித்து வாங்கு பறையின் விடர் அகத்து இயம்ப” = பறையொலி. இதுவும் சாலத்தோன்றும் தொல்லிலக்கியங்களில்.

அணிந்துரைகள்

Rev. Dr. Fr. Xavier S. Thani Nayagam.

3A, Augusta Hill,
University Park,
Peradeniya.

September 21, 1970.

Dear Father David,

I thank you for your post card dated 6-6-70, which I received on my return from Europe. Please put me down as a subscriber for your book. Wishing your endeavours all the success that they deserve,

Yours sincerely,
(Signed) X. S. Thani Nayagam.

September 28, 1970, from the same address.

Dear Father David,

With regard to introductions or அணிந்துரை from professors or Vice-Chancellors, whether of India or Ceylon, I would advise you to omit them. Your book needs no அணிந்துரை or recommendation by the professors whom you have mentioned, who know hardly more than one-tenth of the languages which you have studied and who are therefore not competent to write about your work. My feeling is that a book of yours should go on its own merit.

Yours sincerely,
(Signed) X. S. Thani Nayagam

Rev. Fr. M. Paviluppillai O. M. I., B. A. (Lond.),
L. Ph. (Rome) Retreat-P preacher,

அமல உற்பவம்
Colombogam or கொழும்புத்துறை,
யாழ்நகர்.

இன்றைய உலகிலே, அதுவும் அரசியல் அரசுக்களே பாஷை அபிமானம் பெரிதும் பிரச்சினை தரும் பொருள். மொழி உரிமைக்காகவே பல்வேறுமக்கள் தனி அரசு நிறுவ வாதாடுகின்றனர். இந்தப் பிரிவினைப் போக்கை மறித்து நிறுத்த அருமருந்தொன்றளித்த அண்ணல் காலஞ்சென்ற நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆவர். உலகிலுள்ள மொழிகளெல்லாம் ஒரு தனிமொழியினின்றே திரிந்து பிரிந்து போவையென்று நிரூபித்த அவர் இந்த உண்மையை எல்லோரு மறியும்படி அரியதோர் அகராதியும் வெளியிடத் தொடங்கினார்.

ஆனால், இது முடிவடையுமுன் அவர் இறைவனடி சேர நேர்ந்தது, அந்த அரிய பிரபந்தத்தை எந்நபன், எவர் தான் தொடர்ந்து முடிப்பாரென்று ஏங்கி எதிர்பார்த்திருந்தன தமிழகமும் மொழியுக்கும். அந்தக் கனவு நனவாகு நன் நாளும் இதோ கிட்டிவிட்டது; மனம் மகிழ்கின்றோம். சுவாமி களின் சீடரான கலாநிதி தாவிது அடிகளே அவ்வேலையைத்

தொடர முன்வந்தது தமிழ்த்தாய் பெற்ற பெரிய பாக்கியமே. ஆசிரியரின் கட்டளைகளை அநுசரிப்பதோடு நில்லாமல் அயல் நாட்டு அறிஞரின் ஆராய்ச்சிகளையும் ஒருங்கு திரட்டி வடித்துத் தருகின்றார் அடிகள்.

பொன்றும் புகழொடு தோன்றும் பெரியாரின் வரிசையிலே வைத்துப் போற்றும் பெற்றியர் எங்கள் சுவாமிகள் என்பது அவரை அறிந்தவர்களின் அபிப்பிராயம். பல்கலை வல்லுநரான அவருடைய ஆற்றும் செயல்களையும் படைப்புக்களையும் பற்றி விரித்து வரைய இங்கு அவகாசமில்லை. கலையுலகிலே பலரையும் கவர்ந்த "சொற்பிறப்பு - ஒப்பியல் அகராதி"யின் கதையே இந்த ஏழாம் பகுதியில் வெளிவருகின்றது.

வேறு தேவைகளுக்காக விவித மொழிகளைக் கற்கநேர்ந்த போது அவற்றின் வேற்றுருவிடையே தோற்றம் தரும் ஒற்றுமையை அதிஷ்டவசமாகவே அவதானித்த குருமுனிவர், இவையெல்லாம் ஒரு தனி ஆதிமொழியினின்றே திரிபு பெற்றிருக்கவேண்டுமென்று முடிபுசெய்தார். மொழிகளுள் மறைந்திருந்த ஆதி அடிகளைத் துருவி ஆராய்ந்து, அவற்றின் உருவும் பொருளும் மாறும் முறைகளை ஒழுங்கு படுத்தி, எட்டுக் கட்டளைகளாக வெளியிட்டார். இதன் பயனாக, மொழிகளின் ஆதி அடிகளெல்லாம் தனது தாய் மொழியான தமிழிலேயே பழைய எழிலோடு வெளியே விவங்கக் கண்டு உளம் குளிர்ந்தார். தமிழ் அன்னைமேற்கொண்ட அன்பின் பணியாகவே பெரிய அகராதி வரையவும் முன்வந்தார்.

அதே பண்புடனே அகராதி தொடர்ந்து வெளிவருவது பாராட்டத்தக்கது. காலமாற்றத்துக்கொத்தபடி உருவைக் குறைத்துக் கருவை மட்டும் தருகின்றார் அடிகள். பண்முடையையும் நேர்ச்சிரமத்தையும் சமாளிக்கும் பொருட்டே தொடர்ச்சொற்களை வேறு அகராதிகளிலே படிக்கவிடுகின்றார். எனினும் பிரதான முதலடிகளும் இரண்டாம் உருவங்களும் கிரமமாக ஆராயப்படுவதிலே சுவாமிகளின் கருத்து நிறைவேறுகின்றது நிசம்.

மனத்தெழும் கருத்துக்களை மனிதன் சொல்லின் மூலமே விளங்கவைக்கின்றான். விலங்கோ ஒலியினாலே உணர்ச்சியை மட்டுமே காட்டுகின்றது. மனிதனின் பேச்சிலே காணப்படும் அடிப்படை ஒற்றுமை அவன் ஒன்றித்து வாழவேண்டிய இலட்சியத்தை வற்புறுத்துகின்றது. வேற்றுமையாலேற்படும் பிரிவினையை மாற்ற மனிதன் முயற்சியெடுப்பது அவசியமென்று காட்டுகின்றது. சர்வதேச சமுதாயத்தை உருவாக்கப்பெரியோர் பிரயாசப்படும் இந்நாட்களில் மொழிகளின் அடிப்படை ஒற்றுமை மனித வர்க்கத்தின் ஒற்றுமைக்கே தேற்றமளிப்பதாகும்.

சொற்களின் கருத்துக்கள் சடப்பொருட்களிலே தொடங்கிச் சித்துப்பொருட்களிலே முடிவதைக் காண்கின்றோம். இது மனிதனின் வாழ்க்கை ஒழுங்கையே விளக்குகின்றது. மனித பிறவி, சடமான உடலிலே நடமாடி, முடிவிலே, சுத்த சித்தான கடவுளிலே தனது நித்தியமான முத்தியை அடைய வேண்டும். இந்த ஆழமான உளநூல் உண்மையை விளங்கி வாழ மொழிநூல் ஆராய்ச்சி வழி அளிக்குமானால் அதுவே இவ் அகராதியின் பெரிய பேறாகும்.

தேன் தமிழின் அன்பரெல்லாம் திரண்டுவந்து தாவிது அடிகள் தொண்டைத் தெரிந்து, போற்றி, வான்மொழியின் பொன்பொருளைப் புரிந்து, விண்ணில் விடைய வீரமொடு விரைவோம்! வாரீர்.

III. N. James, B. A. Esq.,

Jaya Manram (மன்றம்),
Sillalai. 6-8-70.

Dear Rev. Father,

We very much appreciate the genuine service you are doing for the Renaissance of the Tamil Language. We, who were present at your lecture on 11-7-70 at St. Patrick's College Hall, marvelled at your deep erudition. All of us expressed to one another our joy in finding that now at last God had raised up a person who would be in a position to continue the work of the great Tamil scholar, the late நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். We all hope that God, in His infinite mercy, will grant you a long lease of life and strength to complete successfully this tremendous task, which you have started on with this year's விவாகராதை or the study of a score of monosyllabic Tamil root-words ending in ல் (ல்), and which, God willing, will go on right through the seventies. Only a person of your calibre could have undertaken such a task with any chance of bringing it to a successful issue. I hear that persons who have read selections from your book were impressed not only by the profound scholarship that is involved therein, but by the simple style and homely manner of the presentation of this material. Like the series "French without tears" written in an easy Manner for the English, so this too is "Tamil without tears" for all readers.

Sgd. N. James

Miss. M. A. P. Selvamakal (செல்வமகள்)
Gnanappiragasam B. A.,

No. 31B, 4th. Cross Street,
யாழ்நகர், 12-2-70

சொற்பிறப்பு—ஒப்பியல் தமிழகராதியும்,
தாவிது அடிகளாரும்

(புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் 11-7-70ல் இவர் அளித்த
சொற்பொழிவின் மர்மமும் தாற்பரியமும்.)

இந்த அகராதி பற்றி நாம் முன்பே கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். இதன்முதல் ஆறு பாகங்கள் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்களால் 1938—1946-ம் ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்டன. ஏனைய பாகங்கள் எழுதி முடிக்கப்பெறாது, ஒரு குறை நூலாகவே, இதுவரை காலமும் இருந்து வருகின்றது. இதற்குக் காரணம் யாதோ தெரியாது. இவ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதற்குத் தகுந்த அறிஞன் தமிழகத்தில் உதிக்கவில்லைபோலும். பல்லாண்டுகளாக இங்ஙனமே இருந்தது. ஆனால் தமிழகம் செய்த தவப்பயன் விளைவாகப் பன்மொழிப்பாண்டித்தியம் பெற்றவரும், இவ்வாராய்ச்சியில் முன்னின்று உழைப்பவருமான தாவிது அடிகளார் இத்துறையில் முன்வந்துள்ளார். இத்துறையில் அடிகளாருக்குரிய தகமை என்றும் சாலச்சிறந்தன. இவர் 32 மொழிகளில் வல்லுநர். ஒவ்வொரு மொழியையும் அவ்வப்பொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டதெனக் கூற வல்லவராவார். இலக்கண இலக்கியப் போட்டியிட வல்லவர். மேலும், ஜேர்மனி, இங்கிலாந்து ருஷியா, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்று, இத்துறையில் அறிவு பெற்ற பெரியார். அடிகளார் அவ்வப்போது எழுதும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, ஜேர்மனி போன்ற நாடுகளில் வெளியிடும் கட்டுரைகள் - சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு அகில உலகமும் போற்றும் பேரறிஞராகிய தாவிது அடிகள் இத்துறையில் ஈடுபட்டிருப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கதும், வரவேற்கத்தக்கதுமாகுமென தேற்றே முதற்றாம் பூரணமாக உணர்ந்தோம்.

சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் தமிழ் அகராதியின் அருமை பெருமைகள் இன்னும் நர்மில் பலருக்குத் தெரியாது. இதில் இரண்டு பகுதிகள் காணப்படுகின்றன :

1. சொற்பிறப்பு,
2. ஒப்பியல்.

(1) சொற்பிறப்பை எடுத்துக்கொண்டால் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஆரம்பத்தில் ஓரகைப் பதமாகத்தான் தோன்றிய தென்பது அடிகளார் கருத்து. இச்சிறப்பு ஏனைய மொழிகள் பலவற்றிற்கு இல்லை. தாவிது அடிகளார் தமிழ் மொழியில் உள்ள சொற்கள் பலவற்றை எடுத்து, அவற்றின் ஆரம்ப வடிவத்தையும், அப்போதைய அவற்றின் பொருளையும், தமிழ் மொழியில் மட்டுமன்றி, ஏனைய திராவிட மொழிகளிடத்தும் ஆராய்ந்து, அவற்றை அழகாக எடுத்து விளக்கினார். அடிகள் எந்தையும் குருட்டு வாக்கீரே சொல்லாது. தக்கசான்றுடன், யாவரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வகையில், கூறுவது போற்றுத்தருகியது.

நாம் வழங்கும் சொற்களின் ஆரம்ப நிலையையும், அதன் காரணத்தையும் அறிந்தபோது நம்மை அறியாமலே நாம் குதூகலம் அடைந்தோம். இவ்வரும் பணியைத் தான் அடிகளார் செய்து வருகின்றார் என உணர்ந்தோம்.

(2) அடுத்து, ஒப்பியல் ஆராய்ச்சியை எடுத்தால், பல மொழிகளிலுள்ள திராவிடப் பண்டைய சொற்களின் உச்சரிப்பு, அவைகூறும் பொருள், ஆகியவற்றிலுள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை திராவிடக் குடும்ப மொழிகளில் மட்டுமன்றி, உலக மொழிகள் பலவற்றிலும் ஆராய்ந்து, தமிழ் மொழிக்கும் அவற்றிற்குமிடையேயுள்ள உறவையும் அவற்றின் அளவையும் தன்மையினையும் ஆராய்வதாகும். இவ்வாறு ஆராய்கையில் நாம் தமிழிலுள்ள சொற்கள் சிலவற்றின் ஆதி உருவத்தையும் பொருளையும் கண்டு நெருநல் இன்புற்றோமன்றோ? உ-ம் : நம்மிடம் "புடலை" என்றால் என்னவென்று யாராவது கேட்டால், அது அதனின் பெயர் என்று மட்டுமே கூறமுடியும். ஆனால், தாவிது அடிகள் தெலுங்கு மொழியில் அதன் காரணத்தைக் காண்கிறார். அதில் "பொடலு" என்றால், "நீண்டு செல்வது" என்றே பொருள்.

Eurrow, Emeneau: Drav Etym Dictionary.
Nos. 3491, 3497 and 3670 respectively below.

- (1) தமிழ்: "புடல், புடலை, புடோல்" = மலையாளம்: "புட்டல்"; கன்+தெலு. -"பொடல்" = the long snake-gourd, *Trichosanthes anguina*.
- (2) தமிழ்: "புடவை, புடவை" = மலையாளம்: "புடவ;-புட;" தெலுங்கு: "புட்டமு" = a long roll of cloth. இவை இரண்டிலும் பிறப்பிடம் இதுவே :
- (3) கன்னடம் : "பொடே" = Extension, length, Kittel's Dict. page. 1020.
- (4) தெலுங்கு: "பொடுகு, பொடுவு, பொடவு" = length, long
- (5) தெலுங்கு: "பொடிகிஞ்சு" = to lengthen; தெ(க்)கி: "பொட்டம்" = நீட்டம்
- (6) கொலமி : "பொடம்" = long.

இங்ஙனமே அநேகம் தமிழ்ப் பதங்களை தேற்று முதன்முதல் முழுவதூஉம் விளக்கினோம். எந்த 300 பெயர்களுக்கும் இச் சொற்பொழிவு ஒரு விருந்தாகவே இருந்தது.

இப்போது நூலின் முதற் பகுதி வெளிவந்ததும், அதைப் படித்து மிக்க மகிழ்ச்சி யாம் உற்றனம்.

Sgd. Miss M. A. P.

வடமராட்சித் தமிழாசிரிய சங்க முன்னாள் உப தலைவரும்,
 “மாதாமலர் மாலே”க் கவிதை நூலின் ஆசிரியரும், மரதன் புலவரும்,
 நெடுந்தீவு, மத்திய வித்தியாலய அதிபருமாகிய,

பண்டித, வித்துவான் தீரு. க. த. ஞானப்பிரகாசம் அவர்கள்
 வழங்கிய அணிந்துரை

நேரிசை ஆசிரியப்பா

ஆண்டவன் படைப்பிலோர் அற்புதப் படைப்பாய்
 பூண்டநல் லறிவின் பொருப்புறு கடராய்
 சண்டவ தரித்தே யிருநிலப் பரப்பை
 யாண்டும் விளக்குறா உம் யானார் சால் மொழிகளின்
 ஆணித் தூரினை யனுவினின் நுண்ணிதாய்
 மாணுறு புவிமீசை மருவிநன் காய்ந்து
 உலகுறை மொழியெலாம் உற்பவித் திட்டமை
 அலகில் தமிழ்ச்சீர் அன்மையின் உதரமே
 யென்றெண் டிசை தொறும் முரசுறை வித்த
 துன்று சொற் புலவன் சுவாமி ஞானப்
 பிரகாசர் அந் நாட் பேணித் தமிழ்த்தாய்
 அரியணை வைத்த ஆரமு தான
 ‘சொற்பிறப் பொப்பிய’ லென்றோர் சுருணை
 அற்புத மான அகராதி தன்னின்
 ஆறெனும் பகுதியை அழகுறச் சமைத்துத்
 தேறலுந் தெவிட்டு மாறெனக் கற்றோர்
 நித்தமும் அணியும் முத்தென அளித்து
 நித்திய பேரின்ப நிலைக்கடல் நீந்திடச்
 சென்றிடு கால அன்னார் திருப்பணி
 குன்றி லா வண்ணங் குருவருள் கூட்டிடச்
 சுத்தத் தமிழ் மணந் தோய்ந்திடு வுராம்
 வித்தக யாழ்நகர் மெல்லியல் அணங்கின்
 ஒண்ணுதல் வதனம் என்ன வெளார் வுற்றுக்
 கண்ணினுங் கருத்தினுங் கற்றோர் விருந்தென
 அப்புவி போற்றும் உம்பர்கா வணைய
 தும்பைப் பதிதனிற் றேன்றிடு மண்ணல்;
 அகமும் புறமும் அமலனுக் கீந்தோன்;
 இகமும் பரமும் இன்பினை யீயும்
 கலைக்குவை தாங்கிய மலைக்கொரு சிகரம்;
 சந்தையப் பொதியை வந்தருள் குறுமுனி
 தந்திடு செயலுந் சாயலும் பூண்டோன்;
 தனையடைந் தவரைத் தன்போ லாக்கும்
 நினை வினைக் கொண்ட நிகரிலாக் கலாநிதி;
 பன் மொழிப் பண்டிதன்; வள்ளுவர் குறள்போல்
 நன் மொழி வாக்கினன்; நல்லோர் வகுத்த

நூற்பய னான்கும் நுண்ணிதி னுணர்ந்தோன்;
 பாற்கட லாமும் படிந்து கடைந்த
 மந்தரம் அன்றிப் பிறமலை யறியுமோ?
 அன்னது போன்றே அகிலத் தொன் மொழி
 என்னுங் கடலடி ஆழங் கண்ட
 இலக்கண மாமலை; ஈடு சோ டில்லா
 இலக்கிய அகல்வான்; சொற்பொரு ளாய்தலின்
 தானே தனக்கு நிகரெனக் கொண்டோன்;
 மாநிலந் தான் பெற்ற மயக்கறு மின்பன்
 வையகம் பெறச்செய் மன்குறிக் கோளன்;
 துய்ய சலமோன் துகளறு ஞானிபோல்
 ஐயந் திரிபற ஆய்ந்து கற்றடங்கியோன்;
 மேற்றிசைப் புலவன் வீரமா முனிவரன்
 சாற்றருந் தொண்டர் தகுபோய் பையர்
 சொற்கலைப் புலவர் சுவாமி ஞானப்
 பிரகாசரென்போர் பேணிய கால்வழி
 மருவிய ஞானநல் வள்ளல்; வகுத்த
 தத்துவ நெறியெலாந் தாண்டி யளந்த
 வித்துவ சீரோமணி; உத்தம சீலன்;
 பாவீ தடங்காப் பண்பினன்; பல்கலைத்
 தாவீ தடிகள் தந்தனன்; ஏழாம்
 பகுதியா யிலங்கும் பண்புறு மிந்தத்
 தொகுதியாந் சொற்பிறப் பொப்பிய லென்னுந்
 தூயக ராதி துலங்குக இந்த
 மாயிரு ஞாலம் மாண்புட னென்றே;
 அன்னைத யேற்றே அழகொடு வாய்ந்த
 எண்பெறு சிறப்பெலாம் இனிதுட னமையச்
 செந்தமிழன்னை சீருறு பணியெலாம்
 சந்ததம் ஆற்றுந் தரும ஆசான்;
 தாங்கும் நற்சமா தான நீதவான்
 ஒங்கும் பட்டம் உவப்புறப் பெற்றோன்;
 மாசிலாச் சிறப்பொடு மன்னுக வென்றே
 ஆசீர் வாதநல் அறிஞன் முனைந்து
 அச்சுவா கனத்தில் அமர்த்தினன்
 உச்சிமீ தேற்றல் உலகோர் கடனே.

Errata: பிழைகளும்-திருத்தங்களும்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்	பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
2	*A ,, 38:	என்போரிடித்து	என்போரிடத்து	57	B ,, 50	இன்மையால்	இன்மையால்
	*B ,, 6:	(கிழே மடங்கு =) இரு	இரு = கிழே மடங்கு.	58	A ,, 1	அடையேம்	அடையேம்
	B ,, 27	relasc	relax	59	A ,, 20	ibertine	libertine
3	A ,, 39	சருக்கமாக	சருக்கமாக	60	A ,, 42	inis	into
4	A ,, 19	அன்றெல் சமஸ்கிரதம்	அன்றெல் சமஸ்கிருதம்	60	B ,, 16	Assyriau	Assyrian
	A ,, 19	பிராகிரதம்	பிராகிருதம்	64	A ,, 18	அன்' >	அன்' >
	B ,, 23	முாகெலு	முற்கெலு	66	B ,, 15	யிர்	நீயிர்
	B ,, 29	கேண்டு	கேண்டு	66	B ,, 18	கை	பகை
8	A ,, 15	மொழிக்கும்	மொழிக்கும்	67	A ,, 10	சிலேடை	சிலேடை.
9	A ,, 59	ஆரியததல்	ஆரியத்தில்	67	A ,, 32	mer	mere
10	B ,, 3	இப்பொதுச்	இப்பொதுச்	67	A ,, 37	யடிப் யாயம்	யடிப்படியம்
13	B ,, 12	உருமை	உரிமை	67	B ,, 41	buffalo	buffalo
19	B ,, 41	at the end of this book	at the end of this Volume.	68	B ,, 31	all embracing compassion	all embracing compassion
19	B ,, 42	பானியின்	பானினியின்	68	B ,, 32	insistence	insistence
24	A ,, 4	வில்லியமல்	வில்லியம்ஸ்	70	A ,, 16	மல் அம் புலம்ப	மெல் அம் புலம்ப
25	B ,, 21	பெள்ளாருளக்கு	பெள்ளாளருக்கு	70	B ,, 3	grap	grasp
24	B ,, 41	ெண்	பெண்	70	B ,, 29	alexander	Alexander
29	B ,, 35	அழியா	அழியா	71	B ,, 42	inimotely	intimately
29	B ,, 45	மெஸொபொத்தாமியா	மெஸொபொத்தாமியா	71	B ,, 51	சொல்லே	சொல்லே
30	A ,, 4	(3—4) அஸ்லீரியார்	அஸ்லீரியார்	75	A ,, 15	இடங்களில்	இடங்களில்
31	"உயரின்	"உயரின்	"உயரின்	75	B ,, 41	கிழ்	கிழ்
33	A ,, 43	உங்	உந்	76	A ,, 17	sproutpout	Sprout out
33	B ,, 29	தொன்றும்	தொன்றும்	73	B ,, 16	Latin	Latin
34	A ,, 23	ஒருப்பிறப்பிடத்தில்	ஒரு பிறப்பிடத்தில்	76	B ,, 47	எதுரு	எதுரு
35	A ,, 22	"உ, ஓ"	"உ, ஓ"	81	A ,, 31	"Studies"	"Studies"
36	B ,, 28	ஒப்பிடு	ஒப்பிடுக. :-	82	A ,, 27-28	புகுத்தினரென	புகுத்தினரென
36	B ,, 29	= ழுதாமீரு	= முழுதாமிரு	83	A ,, 17	ஆகுபெயராக	ஆகுபெயராக
39	B ,, 13	பொடுத்	பொடித்	83	A ,, 21	இராமாயணத்திலுள்ளு,	இராமாயணத்திலுள்ளு,
39	B ,, 20	இவ்வைந்தும்.	இவ்வைந்தும்,	83	A ,, 21	ஆனால் இருக்கு வேதத்தில்.	ஆனால் இருக்கு வேதத்தில்.
40	A ,, 14	1095	1905	83	A ,, 26	பிங்கு	பிங்கு
43	A ,, 3	காலாந்தொடங்கி	காலந்தொடங்கி,	83	B ,, 11	particular	particular
44	B ,, 42	6144—651	6144—6151	84	A ,, 10	cpics	cpics
48	A ,, 31	verschicdenartig	verschicdenartig	84	A ,, 16	prenaunce	please pronounce
48	A ,, 48	சமஸ	சமஸ்	84	B ,, 46	spanish	Spanish
49	A ,, 28	அதேயே	அதேயே	84	B ,, 48	"daks"	"daks"
50	B ,, 18	என்பதற்குன்றும்	என்பதற்குன்றும்	85	B ,, 29-30	வற்பத்தால்	வற்பத்தால்
51	A ,, 31	"ஏம்" ஈகிய	"ஏம்" ஆகிய	87	B ,, 2	resemblance	resemblance
52	A ,, 15	குறிகற்று	குறுகிற்று	87	B ,, 18	formed	formed
52	F ,, 46	H. U. Pope	G. U. Pope	88	A ,, 20	therc	there
57	A ,, 8	சரம்	உகரம்	88	B ,, 42	impatently	impatently
57	B ,, 45	அதுவம்	அதுவும்	91	A ,, 39	fsom	from

*A இடதுபாகம் *B வலதுபாகம்

Preliminary Remarks

1. I have adopted a novel system of transliteration on page 89 here below. My press is not yet equipped with the diacritical marks which the Madras University employed for its Lexicon, which is called M. L. here about a thousand times, if not more. At the same time I wished to call the reader's attention to the intimate connexion between the eldest sister "ல்" and her younger sister "ற்" and "ள்". Hence I have rendered "ற்" as "It" (=ல்த்) and ள் as "In" (=ல்ந்). This "ந்" is the relic of an older "உந்" which appears in a host of words in Old Tamil, as in 'பெர்+உந்+அர்', 'நெர்+உந்+அல்', 'ஆர்+உந்+அ', which then meant "warriors", "yesterday" and "eating up".

It would be a tragic loss and a debasing of தமிழ் பெற்றி to write this as பெருனர், நெருவர், ஆருவர். For the same reason, I follow Fabricius, rather than M. L., in rendering words from Sanskrit "ani" or "anu-" as "அந்-" or "அநு-", their true sound, and not as "அன்-" or "அனு-", which were entirely unknown to Sanskrit or to her mother Vedic for more than 4,000 years. Why should we smuggle them into her now? Thus you will find in this book அநேக = "not-one" = "several", where "an", stands for I. E. n, "n" as a vowel, which becomes "un" in Germanic languages, e. g. unknown; unsurg, etc. "in" in Latin and her daughters, e. g. incognito, intransitive; "an" in Sanskrit. Sometimes the "n" falls off, a in sanskrit "a-niiti", in Greek "a-theos" or Greek "a-agnosticus", whence we get அநீதி in Tam. or "atheist, agnostic" in English. All this wealth of information will be squandered by rendering "an" as "அன்", as M. L. does. Likewise, we must conserve our Tamil wealth; we have புஸ்தகம், the original sound, and புத்தகம், the later form. Let both the sisters live. I shall not kill even a fly needlessly, much less allow old words to perish through desuetude.

2. This book is novel in many of its features: 400 copies thereof were sold, while the printing of its main part was going on, the 92 pages in Indo-Arabic numerals. Now, when the pages in Roman numerals are being added, at the beginning of the book, the Press is sending copies to those who state that they do not need these additions. One of these readers has asked me to correct ஒருமின், at page 41, B, line 46 and page 46, A, line 6, into the ஓர்மின், which also I sometimes employ. But to correct, there must have been a mistake. In this case, there was none. Instead there was a definite purpose in my employing the alternate form: At நாலடியார் 175:2, as தன்சொல், we come across ஒரும் = "concentrate ye on this". In my 1952 Ph. D. thesis I have devoted pages 193 to 196 to show that இன் connotes "now", as at குறுந். 287:2; அகநா. 229:21;

முல்லை; 16 நெடுநல் 155, where the commentary renders "இன்" as இப்பொழுது Likewise, at கந்தப் புராணம், வள் 118 "இன்" = (உரைமில்) இப்போதே. The two particles um and in (இன்) get fused together, just as the Hebrew participle "na" in "Hoshea-na" (=save us now) becomes fused into "Hosanna,", as at mark, II: verses 9 and 10. Sometimes the "u" remains, as in ஒருமின், போகுமின், வருமின்: at other times the "u" is elided, as in காண்மின், கேண்மின், வர்மின். Most often both forms are found: thus நாலடியார் 333:8 has உண்ணுமின் while பதிற்றுப் 18:1 and சேவக. 893:4 have உண்மின். In my list of about 180 words that I have studied there, neither ஒருமின், nor ஓர்மின் occurs. This is a common Lexicon for you and me: hence I shall be grateful to any reader who sends me his own encounters with either form, in texts in Tamil which are earlier than 1,500 A. D. Now I cite a few examples of words like ஒரும்-இன்: அகலுமின், மணிமே. 1:63; சேவக. 634:1; அடுமின், பதிற்றுப். 18:1; அறுமின், அகநா. 141:8; ஆடுமின்னே, சேவக. 1909:1; இடுமின், மலைபடு. 393; சேவக. 2622:4; இயக்குமின். புறநா. 152:17; உடுமின் சேவக. 2389:4; உதவுமின், பதிற்றுப். 18:7; எடுமின், சேவக. 2391:4; எழுமின், நற்றிணை 170:6; ஏற்றுமின், பதிற்றுப். 18:2; ஏறுமின், மணிமே. 1:61; ஓம்புமின், குறுந். 184:2; 206:5; புறநா. 170:9; 301:5, 11; திருக்குறள் 820:1; கூறுமின், புறநா. 173:12; செய்புமின், மணிமே. 1:57; சேர்த்துமின், மணிமே. 1:53; சாற்றுமின், பரிபாடல் 8:79; தொடுமின், புறநா. 152:15, 16; 262:1; மலைபடு. 277; நாடுமின், மணிமே. 1:47; சேவக. 2391:1; நாற்றுமின், சேவக. 2391:2; மணிமே. 1:49; நிறுமின், புறநா. 152:14; நோக்குமின், சேவக. 771:4; 1045:4; பரப்புமின், மணிமே. 1:45, 51; புகுமின், மலைபடு. 461; நாலடி. 303:3. Like ஒருமின் are several words in the old Tamil classics, e. g. பொருந்தும்-இன், மணிமே. 1:59; போற்றும்-இன், புறநா. 301:6; >போற்றுமின்; மாற்றும்-இன், மணிமே. 1:51 > மாற்றுமின்.

Any reader who wishes to investigate this further should first read pages 174-176 of "Tamil Culture", Volume IX, No. 2, April-June, 1961, "The Tamil Book of Proverbs", I, B, No. 12, "மீன்" where this author has discussed this very point in greater detail. But even here he has given sufficient instances to show that, right through the gamut of Tamil literature, forms like ஒருமின் are to be met with. similar proofs could be given for nearly every usage employed in his Tamil prose throughout this book. Sometimes the older forms are employed deliberately rather than the later, in order to reinforce an argument already made or soon to be made in the course of this volume. In this case, it is to stress the importance of the particle "um", the relic of an old verb, occurring also as "un" எ "untu". For this, it seems much more reasonable to employ ஓர்-உமின் than ஓர்மின், where the "u" has been elided.

Some probable criticisms and the answers thereto.

1. Dear author, don't you think that you are trying to kill too many birds with the same one stone, finding faults with the Madras Lexicon, with modern Tamil grammars, with the wrong pronunciation of μ prevalent in Ceylon; varying your stuff from lexicon to linguistics or to old literary texts, almost at random; varying your diction from modern to ancient, alternating between scholarly research and a conference with lads in an இளைஞர் மன்றம்? Would it not have been better to keep all these separate and edit books, pamphlets and brochures, as the need arises, with the assistance of willing cooperators?

Answer. My dear critics, you are preaching to the converted and have actually taken the words out of my mouth. But straitened circumstances have compelled me to start just as I have done, in this work of a pioneer: the lack of funds, of help, of the limelight of publicity, coupled with that advancing age which leads one imperceptibly into the grave and eternity. People do not readily admit any type of superiority in others. My dentist in London in 1952 or the manager at a German firm, for whom in 1951 I translated a Spanish document into German, both showed incredulity that a brown man could know more than one language like English and one "dialect" (as they in their "Nordic" pride termed it) like Tamil, until facts spoke more eloquently than words. They may be excused on the score of "white prejudice." But when the brown editor of the "Daily News" in 1956 changed the words which an admirer wrote about me from "he has a working knowledge of a score of languages" into "he is supposed to have a working knowledge of a few languages, it could not have been white prejudice. Hence, myself being practically unknown, my pamphlets and brochures on a variety of subjects would have gone into the waste paper baskets of several homes, while I would have gone into the debtor's prison. That between three and four hundred persons have already backed my work in advance, even before the book has been completely printed, gives me hope that we may all co-operate to edit the ensuing parts in a more refined manner, perhaps with one section devoted to the scholars and another, in a more popular style, to the "hoi polloi" or ordinary folk. Any one who has read through my "Grateful Acknowledgements" and "Preliminary Remarks" will agree with me that this book (for 1970) could have seen the light of day only just as it is and not differently.

2. Dear Doctor, we suppose that Greek is one of the 30 odd tongues you have studied. Or is it

"Greek" to you? Why then have you not mentioned in your book such similarities between Greek and Tamil as are obvious even to us. Thus

- Greek "ἰδοῦ" or "ἰδοῦ" = lo! behold! and Tam. இதே = lo!
 ,, "palaios," from "palai" = old, long ago and Tam. பழைய = old.
 ,, "polais, poleis, polis" = city, citadel, and Tam. பள்ளி, as in திரிச்சிராப்பள்ளி.
 ,, "poll-akis", etc. in cpds; "polys" = much, many, and Tam. பல, பல.

Answer: There is no point in repeating what others have already stated. Thus, Caldwell, in the 1913 edition, page 598, has "palaios" = ancient, "palai" = in olden times; "polus, polu" = many, much; on page 599 பள்ளி = a town or village, all these compared with precisely the words in Tamil you have suggested. He even adds the comparison with திரிச்சிராப்பள்ளி, which he explains as the city of the three-headed Raakshasa. Hence when the reader suspects or detects some gaps in the information supplied here, let him turn to earlier authors like Gundert, Kittel, Caldwell and Pope, especially the last two. The first two may not be within the reach of most of those who peruse this book and will be cited by me occasionally. Rt. Rev. Robert Caldwell's "Comparative Grammar of the Dravidian Languages" is available not merely in its second (1875) and third (1913) English Editions (London), but in its Tamil translation "கால்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம்", கீரியர்ஸன் மொழியாராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன், published by the Saiva Siddhanta Society, Madras-1, 3rd edition, Aug. 1954. It contains 16 pages in Roman and 184 pages in "Indian" numerals, erroneously called "Arabian".

3. Dear Father, we hope that in part 2 onwards in your volume you will keep three: "lexicon, linguistics and literature", separate in water-tight compartments. That will make for clarity.

Answer: God forbid! and that for several reasons:

- A. First, that would be a breach of faith and trust, as my late guru and the two bishops (of Jaffna and Chilaw) have entrusted me with the work of continuing the "Gnanam Lexicon", not with composing separate works on Dravidian grammar, linguistics or literature. There are already a few such.
 B. Secondly, while variety is charming, a mere lexicon would be dull and monotonous. It is for that reason that I have discarded the

“columns-format” of most lexicons and followed Prince in his “Materials for a Sumerian Lexicon” in editing each page as that in a novel.

C. Thirdly, the three are quite intimately connected. The words in the lexicon are taken from the earliest Tamil literary texts and elucidated according to the principles of linguistics. Would you ask me really to keep the oil, the wick and the lamp locked up separately and still to light up the house ?

4. கலாநிதியே, இந்தநூல் தோற்றுவாய் மட்டுமே? அன்றேல் முழுநூல் தானே? You seem to have left this delightfully vague.

Answer: As the Romans said in their time, “Solvitur ambulando”. “The solution will come step by step in the flow of time”. This author has seen English books of about 180 pages, entitled “Textbook on Logic”, as well as French and German books of 270 to 300 pages, with the title in

their own language but which I translate into English as “An Introduction to the study of Logic”. When I had with considerable difficulty (since I am completely at home only in English and Tamil) gone to the last page of these ponderous volumes, I wrote for the book proper on Logic, for which these were supposed to be more introductions. I obtained the amazing reply that there was none and the query: “Where exactly is the gap in your knowledge of logic that is not covered by this Introduction?” From the German Press came the genial advice: “Please reread the Introduction”. I promised to discuss 15 root words: I find that I have dealt with many more, including English words like “Meadow” and the thousands of Tamil words derived from these root words. In 1973, when part 4 has been edited, we shall at a conference settle this amicably, for this is your lexicon just as it is mine: it is தமிழ் அன்னை’s.

For all these reasons, and for the latter and...
powerful to which...
not print this...
academically, according to...
...the teacher should...
...into the book...
...which we have...
...the text...
...the members of the...
...the first...
...the last...
...the first...
...the last...
...the first...
...the last...

or other German University to obtain the...
...which must be...
...the...
...On my return in 1953...
...on 31-1-53...
...“Tamil Culture”...
...I had 12...
...I had...
...the...
...I was surprised at his...
...as it had...
...to my...
...“Tamil Culture”...
...as I have...
...I would...
...had not...
...at the...
...awarding the...
...and for...
...Being...
...a later...
...and at...
...is endowed...
...with...
...than I...
...known...
...Madras...
...a...
...to see...
...the...
...last...
...first...
...first...
...last...
...first...
...last...
...first...
...last...
...first...
...last...

A tribute of gratitude to Dr. (Rev.) Thani Nayagam

On the very first page of this lexicon appears the name of Rev. Dr. X. S. Thani Nayagam in two places: this has been done on set purpose. The whole world, in Macaulay's style, knows what this gentleman and scholar has done for Tamil; only this author knows what he has done to enable me to follow him therein. On 3-7-47 he made me a life-member of the குர்த்துக்குடித் தமிழ் இலக்கியக் கழகம், which has brought me in frequent contact with good Tamil prose. On that very day he guided me through the Annamalai University and soon after into the University of Mysore, where I was able to perfect my Sanskrit from Brahmin teachers and embark on Pali and Kannada. He insisted on my going to the University of London and to one or other German University to obtain the Western scholarly approach, which must be combined with the Oriental intuition to produce a worthwhile philologist. On my return in 1953, he visited me in the General Hospital, Colombo, on 31-1-53, and enrolled me as a contributor to "Tamil Culture", so that within 12 years, its life-span, I had 12 articles published therein, just next to himself with his 18. When I met Dr. Varadarajan at the First International Conference seminar of Tamil Studies for the very first time, I was surprised at his bowing to me and saluting me as if he had known me from boyhood. To my query how he knew me so well, he replied, "Well, Father, we also read "Tamil Culture". Shunning the lime-light, as I have ever done, I would still have remained in relative obscurity, had not Rev. Dr. Thani Nayagam made me a fellow-examiner with him at the University of Madras for awarding the Ph. D. degree to deserving candidates and for adjudicating their theses for this purpose.

Being about 4½ years younger than myself and a later contemporary of mine both at the Jaffna "Alma Mater", St. Patrick's College, and at the Colombo one, St. Bernard's Seminary, he is endowed with those qualities, including more electrical energy than I can command, which can make my lexicon known outside Ceylon and a small portion of Madras. When he heard that I was busy making a glossary of the அருள்பதங்கள் in the text of அகநானூறு, he immediately expressed his keen desire to see it, when completed. When the 92 pages of this Lexicon, which incorporates that glossary, had just been printed, and the first 18 pages in Roman numbers (i to xviii) were still in embryo in the womb of my mind, he bought 6 copies on 27-10-70 both for himself and his associates of the International Association of Tamil Research.

A grateful tribute to M. V. Asirvatham J. P., S. Anthonypillai, Foreman Roche Joseph and the workmen at the Asirvatham Press, 32, Kandy Road, யாழ்நகர்.

When one compares the Gnanam Lexicon, printed between years 1938 and 1946, mostly at the திருமகள் Press, கண்ணகம், with this part of the தாவிதகராதி, one is struck with pleasure at the technical improvements in the latter. To cite a few :-

- (1) The cover of the Gnanam Lexicon comes off within 2 years, if used by an adult, and within a fortnight, if used by a boy. The cover of this David (pronounced தாவித்) Lexicon can stand some rough usage.
- (2) The paper of the former, printed when paper was at first abundant, is far inferior to what you find in the latter, when printing paper has become scarcer than during the last world War' 1939 to 1945.
- (3) The Gnanam Lexicon parts were about 50 pages, especially towards their end: this part should come to 108 pages, excluding the 3 or 4 pages of the thick cover itself, which is printed.

For all these reasons and for the thicker and clearer print, which should enable the David lexicon to be read at night without taxing one's eyes too much, let the pleased reader take off his hat and salute with a handshake the persons mentioned above. Despite occasional delays, due perhaps to power-cuts to which both யாழ்நகர் and பரித்தத்துறை are specially liable, despite a few printers' devils, which have been exorcized by Rev. Pavilupillai (my second self in all these matters) and myself, on page viii, this Press has done an excellent job. I am almost afraid that, through modesty, this Press may not print this eulogy: but my second self will see to this. For the truth must always be proclaimed. Incidentally, according to the adage, "செய்வன இருந்தச் செய்", the reader should first put on his spectacles, if he uses a pair, and, armed with a fountainpen, insert into the book all the 80 odd corrections, which we have listed so beautifully on page viii, before reading the text through. That is why this instruction is being printed on the cover. Even in their mistakes the members of the Press have achieved elegance: for they fill just one page, neither more, nor less, as I hope this final tribute does. This elegance, even in one's mistakes, has been praised more than 1,350 years ago by the author of பழமொழி நானூறு in this memorable line: "அறிமடமும் சான்றோர்க்கு அணி". 74: 4.

**நல்லூர் ஸ்வாமி ஞானப்பிரகாசரும்
தும்பளைக் கலாநிதி சிங்கராயர் தாவிது அடிகளும் இயற்றிய
சொற்பிறப்பு – ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி.**

An Etymological and Comparative Lexicon of the Tamil Language.

இப்புதிய தமிழ்-ஆங்கில-தமிழ் அகராதி சொற்பிறப்பு பியலையும் படிப்படியாய் மாற்றமடையுஞ் சொற்கருத்தியலையும் ஆராயும் அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது இதனகத்து எமது பூர்விக இலக்கியங்களிற் காணப்படும் மிகப்பழைய சொல்லுருவங்களுடன் தமிழ்ச் சொற்களையாவும் தொடர்பு படுத்தப்படுதலின்மூலமாக அவற்றின் பகுதிகள் அன்றேல் மிகவும் ஆரம்ப நிலையினவாகுஞ் சொல்லுருவங்களும் ஆராயப்படும். இங்ஙனமே தமிழ்ச் சொற்களை யாவரும் இலகு வில் அறியும் வண்ணம் தமிழ்மொழியினைப் பகுத்து விளக்கித் தருகின்றனம். அத்துடன் மற்றப் பதினென்திராவிட மொழிகளுடன்-சிறப்பாக, செப்பஞ் செய்யப்பெற்ற மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு எஃபனவற்றுடன்-தமிழ்மொழியின் ஒப்பு ஆராயப்படும்.

வட ஐரோப்பாவிலுள்ள பின்லாந்து தேசம் முதல் வட கீழ் ஆசியாவிலுள்ள மொங்கோலியா தேயம் ஈறாக பரந்து ிடக்கும் பெரும் நிலப்பரப்பில் “சீத்திய, ஸ்கீதிய, ஊரேலிய, பின்னோ-உக்ரிய” எனப் பல்வேறு விதம் அழைக்கப்படும் 42 மொழிகள் வழங்கப்பட்டன. மேற்கு ஆசியாவில் அராபிய, எபிரேய, கல்தேய, அஸ்ஸீரிய, சீரிய, பபிலோனிய மொழிகளும், இச் செமித்திய மொழிகள் அல்லாத ஹிற்றையிற்று, மித்தன்னி, சமேரிய பாஷைகளும், ஐரோப்பாவின் பெரும் பான்மையான பாகத்திலும், ஈரான்-இந்தியாவிலும் 45 “இந்து-ஐரோப்பிய” மொழிகளும் பல நூற்றாண்டுகளாக வழங்கப்பெற்று வருகின்றன. இத்த 96 மொழிகளுடனும் ஆதித் திராவிடமொழிக்குப் பல்வேறு தொடர்புகள் இருந்தன என்றும், இதுவே ஏனையவற்றில் தோன்றும் பல சொற்களின் உண்மையான உற்பத்தியைக்காட்ட வல்லது என்றும் துலக்க மாகவும் தெளிவாகவும் இதனகத்தே மாந்தர், சிறப்பாகத் தமிழ்மக்கள், கண்டு இன்புறுவர்.

கலாநிதி ஏர்நெஸ்த் வஸ்ஸெர்லீகெர் இயம்பிய “ஜெர்மானிய மொழியின் சொற்பிறப்பு இயல் அகராதி” என்னும் நூலைப்போல இவ்வகராதியும் தூய சொற்பிறப்பியலை மட்டுமே தழுவியதாகும். ஆதலால் இந்நூல் தமிழ்ச் சொற்களின் முதலாம்படிப் பகுதிகளையும் இரண்டாம் படியின் சொல்லுரு வங்களையும் மட்டுமே ஆராயும். ஜெர்மானிய தொடர்ச் சொற் களைக் கசெலின் வெளியீடாகிய கார்ள் பிரெய்மில் இயம்பிய ஜெர்மானிய-ஆங்கிலப் பேரகராதியில் பார்த்தல் வேண்டும். அதற்கொப்ப தமிழ்த்தொடர்ச்சொற்களைச் சென்னைச் சர்வ கலாசாலைத் தமிழ் அகராதியில் பார்த்தல் வேண்டுமெனக் கூறுவாம். அதின் பிழைகள் மட்டுமே ஈங்கண் திருத்தப் பட்டுள்ளன.

இது தமிழ்-ஆங்கில-தமிழ் ஒப்பியல் அகராதியின் ஏழாம் பகுதியாகும். முதல் ஆறு பகுதிகளும் ஸ்வாமி ஞானப்பிரகாசரால் 1938-1946 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிடப் பட்டன. ஆயினும் அப்பகுதிகளைக்காண இயலாதவர்களின் தேவைக்காக இஃதில் அவற்றின் முக்கியமான அம்சங்களைச் சுருக்கமாக அடக்கிக் கூறுதும்.

முன் குறித்த மொழியினங்களுள் உள்ள நூற்றுக்கு மேலதிகமான மொழிகளின் சொற்களோடு தமிழ்ச்சொற்கள் ஒப்பாராயப்படுமாதலின், இந்நூல் “ஒப்பியல் அகராதி” எனப்பெயர் பெறும். தமிழ்ச்சொற்களின் பிறப்புத்தோற்ற மாகியபகுதிகளும் அவற்றின் தொடர்புகளும் தமிழ் மொழி யினைக்கற்க ஆரம்பிப்போரின் ஞாபகத்தில் பதிதற்கு இந் நூலின்கண் தரப்படும் இலகுவானவிளக்கங்களும் நுண்ணிய ஆராய்ச்சியும் பேருதவி அளிக்குமென நம்புகின்றனம். வாழ்க எம்நாடாய ஈழம்! வாழ்க தமிழ்மொழி! வாழ்க! வாழியவே!

இவ்வகராதியின் மற்றொரு தலையங்கம் யாதெனில்
“நும்மொழியின் சான்ற சிறப்பை இன் இனியே முழுவதும் உணர்மின்”.

இஃது துப்பறியும் நாவல் வண்ணம் இயற்றப்பட்டமையினால்,
இதின் முதலாம் பாகம் “ஸீலா காதை” என அழைக்கப்படும்,
“ல்” என்னும் வியஞ்சனத்தில் முடியும் ஓரசைச்சொற்களைக் குறித்து
இப்பாகம் வாதாடுவதின் நிமித்தமென்க.

தாவீதடிகளின் முகவுரை.

1968-ம் ஆண்டு, ஆவணித்திங்கள், 28-ம் நாள், மாலை 7-30 — 7-45 மணிப்பொழுதில் இந்நூலாசிரியர், நல்லூர் ஞானப்பிரகாசர் தம்முடைய மொழிக்கு ஆற்றிய தொண்டின் சிறப்பைப்பற்றியும், புகழ் குன்றாது துலங்கும் அவரினது தமிழ் அகராதியைப் பற்றியும், இலங்கைவானொலியில் பேசின வற்றின் இறுதிப்பகுதியை இப்பொழுது இஃதில் மிகச்சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் கூறுதல் :-

‘22-1-1947 இல் ஞானப்பிரகாசர் காலஞ்சென்றனராக, எலியால் தீர்க்கதர்சியின் போர்வை எலிசேயுஸ் என்பவர் மீது விழுந்த வண்ணம், அவரின் தமிழ்த்தொண்டு அவரின் சீடனான என்மேல் சுமத்தப்பட்டது. அதற்காக ஆறு ஆண்டுகளாக, அண்ணாமலை, மைசூர், பம்பாய், இலண்டன், மூன்ஸ்தேர் என்ற சர்வகலாசாலைகளில் பல்வேறு மொழிகளைக் கற்று, தமிழ் மொழியினை ஆராய்ந்து, தொல் காப்பியம் எனும் பழந்தமிழ் இலக்கணத்தைச் சார்ந்த 700 பக்க நூலொன்றை இயற்றி, திராவிட மொழிகளில் “கலாநதி” என்ற பட்டமும் “இந்து — ஐரோப்பிய அன்றேல் “இந்து — ஆரிய” பாலஷுகளில் ‘கலாநான், கலையாசான், அன்.நேல் எம். ஏ’ என்னும் பட்டமும் பெற்று, 1953 தைத்திங்கள் 29-ம் நாள் இலங்கைக்கு பின்னும் வந்ததும், என் குரூஷ்டன் 1946-ம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் உரையாடின பொழுது அவர் கூறியவை என் மனதுக்கு என்றும் வந்து கொண்டது: ‘எனக்குப்பின் நிர்தான் என் அகராதியை முடித்தல் வேண்டும்’. அதனைச் சிறந்தவகையில் ஆற்றி, தமிழ் நாட்டிற்கும், சிறப்பாகத் தமிழ் மாணவர்க்கும், பயன்படுமாறு வெளியிட வேண்டுமென்று நெடுநாளாகக் கருதுகின்றனம்.’’

அக்கருத்து இறைவன் அருளால் இப்பொழுது நிறைவேறத் தொடங்கியமைக்கு அவன் திரு அடிகளை இடையறாது யாம் வழக்குகின்றனம்; ஆயினும் நூலைச் சற்று மாற்றி அமைத்தல் வேண்டுமெனக் கருதுகின்றனம். ஏனெனில் பாரதியார் கூறிப் போந்ததியாதெனில், “திறமான புலமையெனில், வெளி நாட்டோர் அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்.” ஆனதினால் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியர் ஆர். எல். நேணர்; ஜே. பிறவு; முயினிக்கு; பல்கலைக் கழகத்துப் பேராசிரியர் வி. கேம்கர் (W. Geiger); ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகத்துப் பேராசிரியர் தொமஸ் பரோவு (Thomas Burrow); கல்போர்விய பேர்க்கிலி பல்கலைக் கழகத்துப் பேராசிரியர் மொறே. பி. எமெனோ, என்போரிடித்துத் துலங்கும் மேற்புல ஆராய்ச்சிக்கும் (Western Research and Scholarship), சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியர் மு. வரதராஜன் (M. Varadarajan), கல்கற்றாப் பல்கலைக் கழகத்துப் பேராசிரியர் சுநிதிசுமார் சற்றேர்ஜி (S.K. Chatterji), இலங்கை நல்லூர் கவாமி ஞானப்பிரகாசர்—என்போரிடித்துத் தோன்றும் கிழைப்புல ஆராய்ச்சிக்கும் பொருந்தத்தக்கதாக, இடைநடுவாக, ஒருவழியை பற்றிக்கொண்டு, அவ்வழியே எம் அகராதியை செலுத்துவது சால்புடைத்து. இஃதில் நடுகைத்துப்பகல்போல, நடுவு நிலைவழுவாது இந்நூலாசிரியர் இருந்தனரோ என்பது இந்நூல் கற்போர் தீர்த்தற்கு உரியதாகும், இந்நூல் முழுவதையும் படித்த பின்றை.

தற்போது, ஞானப்பிரகாசரின் முகவுரையில், அவர் இயம்பிய சொற்பிறப்புக்கட்டளைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ஆராய்வாம். இவை அவர் அகராதியில் முற்பகுதியில் பக்கம் XXV - XXVII இல் காணப்படும்,

1ம் கட்டளை. “தலையடிகளில், வியஞ்சனத்தை உச்சரித்தல் எழிதாகும் பொருட்டுப் பலகாலும் ஓர் சற்றுயிர்

சேர்க்கப்படும்.” 2-ம். இம் > இழு, இழி, இழ, இழை. இக்கட்டளையை மேல்நாட்டோர்கூட ஏற்றுக்கொள்வாபோலும்.

2ம் கட்டளை. “தம்முட் பிறப்பொத்த வியஞ்சனங்களை மாற்றிவைத்தலால், சொற்கருத்து மேலும் சிறிது சிறிது விகற்பமாகும்.” இதற்கு 2-ம்:- (அ) இழு = விழுத்து. (ஆ) இடு = கீழேவை. (இ) [கீழேமடங்கு =] இரு. (ஈ) இறு = கீழே சமர்ப்பி. இஃதில் (ஆ) வை யாவரும் அங்கீகரிப்பர். (இ, ஈ) ஆவவற்றை (அ) விலிருந்து பிறந்ததாக ஏற்றுக் கொள்ள மேல் நாட்டோர் மறுப்பர். (இ) யும் (ஈ) யும் தம்முள்ளே இனமானவை என்று கூறலாம்; ஆனால் முதலிரண்டு சொற்களுடன் பின்வருமிரண்டும் இனமற்றவை என்றே மேல்நாட்டுப் புலமையோர் வற்புறுத்தினர் எமக்கு.

இக்கட்டளைகளை 1927 இல் “தமிழ் மொழி அமைப்புற்ற வரலாறு”, 1932 இல் “தமிழ் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி” எனும் சிறு நூல்களில், இவர் வெளியிட்டபொழுதே, இவை ஓரளவு புரட்சிகரமானவை யென்றே யாவரும் மதித்துவிளம்பினர். ஆயினும் இவை பெரும்பாலும் வாய்மை உடையவையாகக் காணப்படும். இவ்விதிகளுக்கு உதாரணமாக அவர் தந்தவை பெரும்பாலும் ஆய்வுடன் தெரியப்பட்டவைபோலும்.

3ம் கட்டளை : “தலையடிச்சொற்களின் கருத்தைப் படியப் படியாய் வேறுபடுத்திப் புதுப்புது வழிச்சொற்களை உருவாக்கும் முகத்தால், அத்தலையடிகளின் வியஞ்சனத்தொடு மேலும் ஒரு வியஞ்சனஞ் சேர்த்து வழியடி ஆக்கப்படும். இஃது சிலகால் தனக்கினமான மெல்லொற்றோடும் இயலும்.”

2-ம்: இழு = விழுத்து. இழு - கு = பின் வீழ்ந்து நில. இழ = கைவிடு. இள - கு = நுகையவிடு, தளர் = relasc, slacken.

இற = கீழே விழு. இறங்கு = கீழ்நோக்கிச் செல்.

இம் மேல் வரும் வியஞ்சனம் எவ்வாறு எழுந்ததென்பதை 8ம் கட்டளையின் கீழ் (1) பிரிவிற் காண்க.”

4ம் கட்டளை : அ. “தன்வினைச் சொற்களின் முதலாம் அல்லது இரண்டாம் வியஞ்சனத்தை இரட்டித்தலினால், அச் சொற்கள் பிறவினையாகும்.

ஆ. வியஞ்சனத்தை மெலித்தலினால், பிறவினை தன்வினையாகும்.”

2-ம்: அ. “இளகு - இளக்கு. இறங்கு - இறக்கு.

ஆ. அட்டு - அண்டு.”

இம் மூன்றாம் நான்காம் விதிகள் பூரணவாய்மை உடையவையே.

5ம் கட்டளை : “தலையடிகளை உறுத்து உச்சரித்தல் மூலமாய் வேறு புதுச்சொற்களை ஆக்கிக்கொள்ளற்குச் சிறந்த உபாயமாய் அமைந்தன முதனிலை மெய்களாம். தமிழகராதி யிலுள்ள மெய்வருக்க முதனிலைச் சொற்கள் எல்லாம் இவ்வாறே உற்பத்தியாயின.”

2-ம்: “க் + உழை = குழை > குலை = வீளை.

ச் + உழல் = சுழல் = சாய்ந்து சாய்ந்து வா.

த் + உழை = துழை > துளை = உட்செலுத்து,

ஓட்டு.

ப் + உழு = புழு > புள், பொள்ளு =

ஓட்டையாக்கு.

ந் + உழு = நுழு - ந்து, நுழை = உட்செல்.

ம் + உழு = முழு கு = உட்புகு. முழு > முழுக்கு.

வ் + உள்ளு = வுள்ளு > வுழு > விழு = கீழேபடி.”

இதுவே சுவாமியாரின் கூற்று. 1966ம் ஆண்டு, சித் திரைத் திங்களின் மூன்றாம் கிழமையானதும் மலேஸியாவின் தலைநகர் குவாலாலம்பூரின் கண, தமிழ்மொழி ஆய்வுபற்றி, தன்நாயகமடிகளின் முயற்சியினால், ஒரு சிறப்பான அகில தேயச் சம்மேளனம் நடந்ததென யாவரும் அறிவர். அம் மகாநாட்டில் பல்கலை ஆசிரியரும் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி யாளருமான மு. வரதராஜனாத் தனிமையாகக்கண்டு, அவரு டன் சிலகாலம் உரையாடச் சந்தர்ப்பம் குறைவின்றிக் கிடைத் தது. 18ம் நாள். நேரம் : பிற்பகல் 2-3 மணி. இச்சம் பாஷையின் சுருக்கம் பின்வரும்.

தாவீதிகள் : “சுவாமியாரின் கடை நான்கு விதிகளை மேல் நாட்டுத் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் அங்கீகரிக்க மறுக்கின்ற னர் என்று அறிவீரன்றோ? உமது ஆய்ந்த முடிவு யாது? கூறுமின்.” ஸ்வாமி = ஞானப்பிரகாசர்.

மு. வரதராஜனாத் : “அவரின் ஐந்தாம் விதியை முழு தாக ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றனம். ஏனையவைகளைக் குறித்து ஆராய்கின்றேன். சுவாமி பக்கமாய்த்தான் வழக்கு தீரும் போலும்.”

6ம் கட்டளை “குற்றியிரை நெட்டுயிராய் உச்சரித்தலி னாலும் செயல் வலியுறுத்தப்படும். ஆகவே, குற்றியிரோடு இயன்ற தலையடிகள் நெட்டுயிர் கொள்ளுங்கால், அதிக உறுதிப்பட்டனவாகி, தாம் முன்கொண்ட கருத்துக்குச்சிறிது வேறுபட்ட புதுக்கருத்தைத் தருகின்ற வழியடிகள் ஆகும்.

உ-ம் : உறு = நிலைகொள். ஊ(ன்)று = நடு.
இரி = விழு. ஈர் = இழுத்துச்செல்.

இவ்விதி பூரணவாய்மை உடைத்தென யாவரும் கொள்வர்.

7ம் கட்டளை :- “அடியுயிர்கள் ஒன்று மற்றொன்றாகத் திரிதலினால் தலையடிகள் விகற்பம் அடையும்.” உ-ம் :-

“எல் = பிரகாசிப்பது > *ஒலி > ஒளி = பிரகாசம்.
எல் > * வெல் > வெள் = வெண்மை, பிரகாசம்.
எல் > வால், வான் = வெண்மை, பிரகாசம்.”

இவ்வேழாம் விதியைக் குறித்து பத்தாண்டுகள் ஊடாக (1938-1947) செய்தித்தாள்களின்கண் “இந்து-ஐரோப்பிய மொழி இயல்” வல்லுநரோடு, வாக்குவாதத்திற் கவைத்தன ரான எம் சுவாமியார் வாதித்து, அரும்பெரும் ஆயுள் வாழ் நாளின் ஒரு சிறு பகுதியை எங்கிலும் வீணே கழித்தனர். இது உரணமாக அவரின் ஒப்பற்ற அகராதி முடிவு பெற திருந்ததுபோலும். மேலும், எஞ்சிய 14 பகுதிகளின் குறிப் புக்கள் அனைத்தையும் சருக்கமாக வரைந்து தம் நூல் நிலையத்தில் அவர் வைத்திருந்த வண்ணம் அவை யாது காக்கப்பட்டு இருந்தனவாயின், இவர் இயற்றிய அகராதியை சுமமாக யாம் முடித்திருக்கலாம். ஆனால், யாம் ஐரோப்பா வில் கல்விகற்ற ஆண்டுகளில் இக்குறிப்புகள் யாவும், இவர் வெளியிட்ட நூல்களில் பெரும்பான்மையும், மறுபேர்களால் எழுதப்பெற்ற நூல்களில் சிறுபான்மையும் ஒருங்கே தொலைந்துபோயின. அந்தால் நிலையத்திலிருந்து அவற்றைப் படிப்பதற்கு எடுத்துச்சென்றவர்களின் அநேகர் திரும்பி வருவதற்கு வழியை மறந்தனர் போலும்.*

சுவாமியார் தம் முகவுரையை இரு மொழிகளின் இயற்றி னர். 9ம் பக்கம் முதலாகவும் 24ம் பக்கம் ஈறுகளும் தாம் ஆங்கிலத்தில் வரைந்தனவற்றை 25ம் பக்கம் தொடங்கி 33ம் பக்கத்தில் முடிவுச் சுருக்கித் தமிழில் தந்தருளினார்.

ஆனதினால் இவ்விதியைக் குறித்து, ஆங்கிலப் பகுதியில் 35 வரி களும், தமிழ்ப்பகுதியில் 7 வரிகள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. தமிழிற்றேன்றதனவே மேற் கூறிய நீண்ட வாக்குவாதத் திற்கு காலாயிருந்தனவே. ஆனதினால் அவற்றின் முக்கிய பாகத்தை ஆங்கிலத்தினின்று தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தருகின்றனம் : இவர் “அறிஞர்” என்பது, சிறப்பாக “இந்து-ஐரோப்பிய மொழியியல் வல்லுநரையே” சுட்டும் :- “இன்றுவரையும் யான் நாட்டுக் கொள்கை அறிஞர்களால் பெரும்பாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்பதை ஏனே யோரிலும் பார்க்கத் தெளிவாக யான் அறிந்துள்ளேன். திராவிடச் சொற்களின் பகுதிகள் குற்றமற்ற அடிப்படையில் ஆராயப்பட்டால், அவ்வாராய்ச்சி ‘இந்து-ஐரோப்பிய’ மொழி யியலை நன்கு விளக்குமென்பது எமது நம்பிக்கை. ஆனதி னால் இவ்விரு மொழிக்கடும்பங்களின் பகுதிகள் நடுவண் தோன்றும் ஒரு நம்பாடு அமைந்திருத்தலைக் காட்டுதலில் யான் சற்றேனுந்தயங்கவில்லை. பெரும்பாலும் இவ்விரு மொழிச் சொற்களின் ஒப்பைக் காட்டுதலே எனது நோக்கமா யிற்று. ஆனால் சில சமயங்களில், சுருக்கக் கருதியே, ஒப்பு மைக்குப்பதிலாக, ஒப்புமைக்குதியைக் கொடாமல், சொற்க ளின் உற்பத்திக்குறிகளைக் கொடுத்திருக்கின்றேன். மன்னிக் கவும். யான் காட்டும் ஒப்புக்கள் அன்றேல் உற்பத்திப்பகுதிகள் யாவும் அங்கீகரிக்கப்படுமென யான் எதிர்பார்க்கவில்லை. பிழைகள் எடுத்துக் காட்டப்படின், யான் அவற்றினை ஏற்கத் தயங்கமாட்டேன்.”

ஆனாலும், ஜேர்மானிய “வில்லிகேய்கெர்” எனும் பேரா சிரியரும், “யூலியஸ் தே லனெரோல்” எனும் சிங்களப் பேரகராதிப் பதிப்பாளரும், ஞானப்பிரகாசர் திராவிடத்திற்கும் வடமொழி ஆய ஆரியத்திற்கும் இடையே சொற்பிறப்பு-ஒப்பு மைகளைக் காட்ட முன் வந்ததே பெருந்தவறு எனச் சாதித்து அழுத்தியபொழுது, சுவாமியார் என்ன செய்யக் கூடியது? தாம் கண்ட உண்மையைச் சமாதானத்துக்காக மறுக்கலாமா? 1945ம் ஆண்டு அவரை ஒருமுறை கண்டேன். இப்போரின் ஆர்ப்பு ஒலித்துக்கொண்டேயிருந்தது. “சுவாமி, உம் நேரம் இவ்வாக்குவாதத்தில் வீணாகக்கழிகின்றதே!” என்றான். “தம்பி, யான் இதில் ஒரு வியாபாரி. ஆனால் இவ்வியாபாரத்தில் கொள்பனவற்றுக்கு மேற்படக்கொடுப்பதே உத்தமம்,” எனக் கூறி, தாம் தே லனெரோலுக்கு எதிராக அண்மையில் வரைந்த இரு தாள்களையும் வாசித்தனர். இங்ஙனமே இவ்வாக்குவாதத்தில் பிரியமுள்ள சுவாமியார் அதில் கவைத்தனர். தம் அரும் பெரும் குறிப்புகள் நாலு, ஐந்து வருஷங்களில் அறிந்து போகுமென முன் அறிந்திருந் தால், சில வேளை இவ்வாதத்தைக் குறைந்து, அகராதித் தொண்டைக் கூட்டியிருப்பர் என யூகிக்கலாம். இப்போதோ யாவற்றையும் புதிதாகச் செய்யத்தான் வேண்டும்!!

ஆயினும் சுவாமியின் தொண்டைப் புதிதாக ஆரம்பிப் பதில் ஒரு நன்மையும் உண்டு. அது பின் வருவன வற்றினின்று புலனாகும். இலண்டன், முன்ஸ்தெர் பல்கலைக் கழகத்து பேராசிரியருடன், 1948-1952 ஆண்டுகளில், பன் முறை யான் உரையாடினபொழுது, அச்சான்றோர் இதைக் குறித்து இரு புத்திமதிகளைப் பகர்ந்தனர்.

1 வது : உதாரணங்களைப் பலவாய் பெருக்கிக் காட்டுக.

2 ,, : வற்புறுத்தல் குறைவாய் இருக்கட்டும்.

* [இப்பொழுதாவது அவர்கள் மனந்தெளிந்து அக்குறிப்புகளையும் நூல்களையும் தும்பினமாதா கோயிலிற்குக் கொண்டு வருதல் நலமாகும்]

“கள்ளி அகிலும் கருங்காக்கைச் சொல்லும் போல், எள்ளற்க யார்வாயின் நல்லுரையை.” பழமொழி நானூறு, 35 : 1-2.

இச்சான்றோரின் அபிப்பிராயத்தைப் பின்பற்றுதலே சான்றது. குளவிக் கூட்டின் மீது கல்லெறிய விரும்பின வரல்லர் இந்நூலாசிரியர், மொழி ஆராய்வோர்க்கு இன்றியமையாத அமைதியை அது பங்கப்படுத்துமாகலின், மனக் குழப்பம் உண்டாக்கும் ஆதலான். இத்துறையில் பேரளவாக ஆராய்தற்கு போதிய இடம் உண்டாகலின், திராவிடமோ ஆரியமோ காலத்தில் முந்தியது என்னும் வாக்கு வாதத்தில் ஈடுபடுதல் மூடத்தன்மையாகும். ஆரியத்தில் மிகப்பழைய நூல் இருக்குவேதம். இதில் தானே 27 திராவிடச்சொற்கள் காணப்படுகின்றன எனப் பல்வேறு நியாயங்களுடனும் போதிய ஆதாரங்களுடனும் இரு மொழிக்குடும்ப வல்லுநர் தொமஸ் பரோஷ்பேராசிரியர் காட்டி தற்போது 23½ ஆண்டுகள் கழிந்தன. ஆரிய மொழிவல்லுநர் சிலரே இஃதை ஏற்றுக் கொள்வர். ஏனையோருக்கு வியப்பும் கோபமும் உண்டாயிற்று. “உயிரான திராவிடமொழிகள் இறந்த ஆரியமான சங்கதம் அன்றெல் சமஸ்கிருதம், பாகதம் அன்றெல் பிராகிருதம், பாளி அன்றெல் புத்தவேதமொழி, இவற்றனைத்துக்கும் தம் சொற்களைக் கொடுத்து உதவியிருக்கக் கூடுமோ?” என ஆச்சரியப்படுகின்றாரென்றே! “இழிவாய் திராவிடம் தெய்வ ஆரியத்துக்கு இங்ஙனம் உதவியிருப்பின், ஐயோ கேடு!” என்பனம் புழுங்குகின்றனர். பாவம்! இறந்துபோயின கமேரிய-அஸ்வீரிய “பிலக்கு” என்னும் சொல்லினிருந்து கிரேக்க “பெலெ(க்)கொஸ்”, சங்கத “பரசு”, எனுமிரு சொற்களும், “கோடரி” என்ற கருத்துடன், உற்பத்தியாயின என்பதை மனமார உவந்து ஏற்றனர் இவர்.

ஆயினும், இவர்களை “எம்முடன் இன்னுமொருபடி ஏறு வாம் : வம்மின்,” என அழைப்போமாகில், சமுசயப்படுவர் போலும். “கோடரி என்பது மரம்பிளக்கும் கருவி என்பது யாவரும் அறிந்ததே. தொமஸ்பரோஷு, மொறே பி. எமெனோ என்போர் இயற்றிய “திராவிடமொழியியல் அகராதியின்” 3446 இலக்கத்தில் “பிள்” = “இரு கூறுகப்பிரித்தல்” எனக் காணலாம். இது மலையாளத்தில் “பிலக்கு” எனத் தோன்றும். சென்னை அகராதி, 2715 பக்கத்தில் “பிளக்க”, = பிரி; இரு கூறுக்க; கிழி; போழ். இப்போழ்தலே அஸ்வீரிய-கமேரிய “பிலக்கு” எனும் கருவியின் தொழிலாகும். ஆனதினால், “ஆரிய மொழிவல்லுநரே! சஞ்சலப்படாதீர்! திராவிட ‘பிளக்கு’ எனும் சொல்லுக்கும் அஸ்வீரிய-கமேரிய ‘பிலக்கு’ என்னும் பதத்திற்கும் நடுவண் ஒரு நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றதே. ‘ள், ல்’ எனும் வேறுபாடு திராவிடம் நீங்கலான மொழிகள் ஆயிரத்தில் 999 மொழிகளில் காணப்படாது. அஸ்வீரிய கமேரிய மொழிகளில் இவ் வேறுபாடு சற்றேனுமின்று. ஆனதினால் இத்தொடர்பு இன்னுங்கூட நெருங்கியதன்றோ?” என இவர்களை வினவுவேமாக.

இங்ஙனமே திராவிடமொழியியல் வல்லுநர் தம் துணிபுகளையும் கொள்கைகளையும் மும்முரமாக நாட்ட எண்ணாமல், உதாரணங்களைப் பேரளவாகச் சமர்ப்பித்து, பிறருடைய ஆதரவைப் பெறும் முறையில், சாதுவான குரலிலும் சாந்தமான முகத்திடனும், காட்டுவாராயின், ஆரியமொழி வல்லுநரின் திராவிடமொழிக்கெதிரான உளச்சார்பு, பாரபகடி, வெறுப்பு-இவையாவும் முழுவதூஉம் நீங்குதல் அரிதாயினும், காலக் கழிவில் மாறிக்கூறந்துபோம்.

கிட்டத்தட்ட இந்நியாயங் காரணமாகவே, இந்நூலாசிரியர் சுவாமியவர்களின் இரண்டாம் விதியைச் சிறிது திருத்து

கின்றனர் இங்ஙனம் : அவ்விதிபற்றிய உரையில் அவர் “இடு”, “இரு”, “இறு”, “இழு” எனும் பகுதிகள் ஒன்றாகுமென எண்ணினர். இது பொருந்துமோ? அண்பல் இடமாகப்பிறக்கும் மெய்கள் “ர், ல், ற், ன்” என்பவை அண்ணவுச்சியிலிருந்து உற்பத்தியாகும் “ழ், ள், ட், ண்” என்பனவற்றிலிருந்து வித்தியாசமானவை என இந்நூலாசிரியர் எப்பொழுதும் உணர்ந்துள்ளனர். தமிழ் மொழியினது இத்தன்மையை யாம் ஒப்புக்கோளாகக் கொள்வோம். தமிழின் தங்கையான தெலுங்கு இவ்விருவகை மெய்களையும் ஒரேயொரு வகையின என மயங்கும். தென்திராவிட பண்டையமொழி இங்ஙனம் மயங்கிற்றோ? மேலும், முழுத்திராவிடமும் மயங்கிற்றோ? ஒருதாரணத்தையெடுத்து ஆராய்வாம்:-

1. தமிழ் : முழுக்கு, முழுக்கு முழுசு, முழுத்து, முழுவல், முழ், முழ்கு, முழ்த்து.
2. மலையாளம் : முழுகு, முழுகிக்க;
3. கோதம் : முள்க, முள்கி.
4. துதம் (அன்றெல் தொதம்) : முள்க, முள்கி, முள்க், முள்கி.
5. கன்னடம் : முழுகு, முழுகு, முழிகு, முழ்கு, முழிங்கு, முழங்கு, முழுகிசு, முழவு, முழவு.
6. குடகு (அன்றெல் கூர்க்கு) : முள்ளி, முள்கி.
- +7. துளு : முளுகுனி, முனுகுனி, முர்சுனி, முர், காவுனி, முர்செலு; முங்குதுனி.
- +8. தெலுங்கு : முடுகு, முனுகு, முனிகிஞ்சு, முனுசு, ப்ருங்கு, ப்ருஞ்சு.
9. கொலமி : முள்க், முள்க்த் -, முள்கிப் -, முள்கிப்த்-
10. நைச்சி : முள்க், முப்ப்-.
- +11. பர்ஜி :- முள்க்-, முளி-, முள்கு.
- +12. கேண்டு : முறுங்கானு, முறுகுத்தானு, முரங்கானு, முரியானு, முறந்தானு. [கோண்டு].
- +13. குமி : (அன்றெல் கந்தம்) : முள்ளு, முள்ளி-, முல்ப, முஸ்த்-, ப்றுட்க, ப்றுட்கி-,
- +14. குவி : மருசுசலி, முள்ளுலி, முஸ்ஸலி, முள்ளினி, முகளை;
- +15. குருக் (அன்றெல் ஓராவோஸ்) : முலுக்கு, முல்கியல், முனுக்கு, முல்கஆன, முலுத்தஆன.
- +16. மால்தோ (அன்றெல் இராஜமகால்) : முல்கெ, முல்க்ரே

இப்பதினாறு திராவிடக் கிளைமொழிகளுள் எட்டில் “+” எனும் அடையாளம் இடப்பட்டது. “ழ்” என்னும் அண்ணவுச்சியொலி “ர், ல், ற், ன்” எனும் அண்பல் ஒலியாகத் திரிந்து வருவதைக் காண்கின்றனம், இவ்வெட்டுக்கிளைமொழிகளில். இஃது எம் சுவாமியின் கொள்கையைத் திடப்படுத்துகின்றது.

மேலும், இலக்கியத் தமிழ்கூட, சில சமங்களில், இவ்விருவர்க்கங்களை ஒரே வகையினமென மயங்கி வருதலுமுண்டு. இலண்டன் சர்வகலாசாலைப்படிப்பு நாட்களில், 1948-1952 ஆண்டுகளில், இந்நூலாசிரியர் இத்தகைய மயக்கத்துக்குரிய முன்னூற்றுக்கு மேற்பட்ட பதங்களை சேர்த்து வைத்திருக்கின்றனர். இரு வர்க்கங்களிலும் காணப்படும் இச் சொற்கள் ஒரே கருத்தை அன்றெல் மிக நெருங்கிய பொருளைக் கொண்டவை. இஃதை ஒருதாரணத்தால் விளக்குதும் :-

- (அ) அண்ணவுச்சியொலி : ட். சொல் : ஆடு, சென்னை அகராதி. பக். 219.

கருத்துகள் : - அசைதல், கூத்தாடுதல், வினையாடுதல், நீராடுதல், பொருதல், சுஞ்சரித்தல், முயலுதல், செய்தல், அனைதல், சொல்லுதல்.

(ஆ) அண்பல் ஒலி : ல். சொல் : ஆலு. செ. அ. பக். 248.

கருத்துகள் : ஒலித்தல், களித்தல், ஆடுதல். குறுந்தொகை 251 - 1 - 3 மஞ்சை மா இனம்... ஆலலும் ஆலின,

உரை :- ஆடுதலைச் செய்தன.

நற்றிணை 248 : 7-8 ஆலும் இன மயில் மடக்கணம் போல.

அகநானூறு 392 : 17 நனவுறு கட்சியின் நன்மயில் ஆல.

உரை :- அகற்றியுற்ற காட்டிலுள்ள அழகிய மயில் ஆட.

ஐங்குறுநூறு 250 : 2 மணிவரைக் கட்சி மடமயில் ஆலும்

உரை :- நீலமணிபோலும் மலையிலுள்ள காட்டில் அழகிய மயில்கள் ஆடும்..

ஐங்கு. 298 : 1, மழைவர அறியா மஞ்சை ஆலும்.

உரை :- மழையினது வரவையறிந்து மயில்கள் ஆடும்.

மணிமேகலை 4 : 11 கரை நின்று ஆலும் ஒரு மயில். உரை : ஆடும்.

பெரும்பாணாற்றுப்படை 330-331. மகிற் சிறந்து ஆலும் பீலி மஞ்சையின்...

(இ) அண்பல் ஒலி : ற். சொல் : ஆற்று. செ. அ., பக். 256 - 257.

கருத்துகள் : செய்தல், நடத்துதல். பழமொழி 1 : 1 "ஆற்றும் இளமைக்கண்".

குறள் 70 : 1 மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி உரை : செய்யும். கீழ்க் கீறிட்ட பதங்கள் இரு வர்க்கங்களிலிருப்பினும், ஒரே பொருளையுடையன என்பதைத் துலக்கமாக இதில் காணலாம். ஆசைதலைச் சிறுபான்மையாக இவ்விருவர்க்கங்களும் ஒன்றாக வருமெனக் கொள்பதே சாலும், புணரும், பொருந்தும்.

சுவாமியாரின் 2 ம், 7 ம் கட்டளைகளுக்கு மாத்திரமன்றி, அவரின் 5 ம் கட்டளைக்கும் எதிராக மேலத்தேய மொழியியல் வல்லுநர் ஆகேப்பனைகள் எழுப்பியுள்ளனர். இக்கட்டளையையும் அவர் கொடுத்த உதாரணங்களையும் முன்னமே விளம்பினேன். யானும் அதே நோக்கத்துடன் வேறு பல சொற்களையும் பல்லாண்டுகளாகத் தொகுத்துள்ளேன். அவற்றின் சிற்சில இங்ஙனமாகும் :

1. அண்ணு, செ. அ. பக். 60 = கீட்டுதல், பற்றுதல்.
நண்ணு, ,, ,, ,, 2148 = ,, ,, பொருந்துதல், திருவாச. 12 : 17
2. அனை, ,, ,, ,, 171 = புற்று, பொந்து, குகை;
உ-ம். பொருநர். 7 "அனை" = வனை (உரையில்).
வனை, செ. அ. பக். 3555 = துனை, பொந்து.
3. ஆசு, ,, ,, ,, 213 = குற்றம்; குறள் 503 : 1
"ஆசு அற்றார்", பழமொழி 106 : 2.

காசு, செ. அ. பக். 846 = குற்றம்; சிலப். 2 : 74;
தேம்பாவணி 7, 71, 3.

மாசு, ,, ,, ,, 3147 = குற்றம்; குறள் 352 : 2
"மாசு அறு"; பழமொழி 106 : 3

4. ஆழ், ,, ,, ,, 252 = மூழ்கு; நாலடி 12 : 4
"ஆழ் கலத்து அன்ன கலி".

,, ,, ,, 252 = ஆழமாதல், உ-ம்.
"ஆழ் கடல்"

,, ,, ,, 252 = விழுதல், சீவக. 282 : 4
"களிற்று ஆழ" = கீழே விழ, உரை.

தாழ், செ. அ. பக். 1852 = மேலிருந்து விழுதல்,
நாலடி 231 : 3 "அருவி தாழும் புனல் வரை".

செ. அ. பக். 1852 = ஆழ்ந்திருத்தல், 13-ம்
கருத்து. சிலப். 13 : 72.

,, ,, ,, ,, = அமிழ்தல், மூழ்கு, 5-ம்
கருத்து, "கடலுள் தாழ்ந்து".

இஃதில் "ஆழ்", "தாழ்" என்பனவற்றுக்கு அதே மும்முன்று கருத்துக்களும் சென்னை அகராதியால் கொடுக்கப்பட்டதை, மேல் நாட்டோரே, கண்டு வியப் புறமின் !

5. இடுங்கு, செ. அ. பக். 284 = உள்ளொடுங்குதல்;
ஞானப்பி. அ. = பிடுங்கு, சமத்தமிழ்மரபு.

பிடுங்கு, செ. அ. பக். 2655, 1-ம் கருத்து = பூவை
அன்றேல் காய், கலியைக்கொய்.

6. இணை¹, செ. அ. பக். 290, 1 ம் கருத்து = சேர்தல்;
முருகாற். 200 (சேர்த்தல், சேர்க்கப்பட்ட)
"இணைத்த கோதை அணைத்த கூந்தல்".

பிணை, செ. அ. பக். 2659, கருத்து சேர்தல் : சீவக.
491 : 1 "கழுநீர் பிணைந்து அன்ன".

செ. அ. பக். 2659, கருத்து சேர்த்தல் : மது
ரைக்காஞ்சி 614. தழுஉப் பிணையுஉ.

7. ஈரம், செ. அ. பக். 380, கருத்து 1 = நீர்ப்பற்று.
நீர், ,, ,, ,, 2299, ,, யாவருக்கும் தெரிந்த
தொன்று : தண்ணீர், வெந்நீர் முதலியவை.

8. உலர்¹, செ. அ. பக். 457 = காய்தல்,
புலர்¹, ,, ,, ,, 2785 = ,, உலர்தல். அக
நானூறு 141 : 12.

9. உலர்², ,, ,, ,, 457 = வாடுதல்; திருவாச.
32 : 1 "உலர்ந்து போனேன்".

புலர்², ,, ,, ,, 2785 = வாடுதல், சிலப். 5 : 197
"புகையுஞ் சாந்தும் புலராது சிறந்து".

10. உழு, ஞானப்பிரகாசர் அகராதி, பக். 373; குறள்
1033 : 1 "உழுது" = நிலத்தை ஊடுருவி, உரை.

குழல்³, சென்னை அகராதி, பக். 1031 = உட்டுளை.

புழல்¹, ,, ,, ,, 2792, புறநா. 152 : 3
"புழல் தலை" = துளை பொருந்திய, உரை.

குறிஞ்சிப். 253 "புழற் கோட்டு ஆமான்"

புழல்², செ. அ. பக். 2792, = துளை, உட்டுளை, அகநா.
9 : 5; சிறுபாண் 134.

11. உழு, ,, ,, ,, 468, = ஊடுருவிச் செல்,
தேவா. 929 : 9.

துழை¹, ,, ,, ,, 2324; சிலப். 10 : 35 "மலர்ப்
பொழில் துழைந்து."

புழை¹, ,, ,, ,, 2795 = துளை, குழாய், துண்ணிய
வாயில், ஒடுக்க வந்தி.

- புழை², செ. அ. பக். 2795 = துளையிடுதல்.
 புழை³, நற்றிணை 151 : 2 “கொல் முரண் இரும்புலி
 அரும் புழைத் தாக்கி”
 (உரையில்) கொல்லுகின்ற வலிய கரிய புலியை
 துழைத்தகரிய முழையருகில் மோதி.
 முழை³, செ. அ. பக். 3287 = துளைத்தல்; பாரத.
 காண்டவ. 17 “முழைத்த வான் புழை”.
 முழை⁴, செ. அ. பக். 3287 = நுழைதல்.
 முழை¹, ,, ,, ,, = மலைக்குகை; பரிபாடல்
 19 : 63 “அவ்விசை முழை.”
 12. உறு, ,, ,, ,, 483 = ஓரிடம் அடை, பொருந்து,
 படு; சீவக. 2339 : 1.
 துறு¹, ,, ,, ,, 2004 = அடைதல்; கம்பரா.
 திருவவ. 132 “அணி நகர் துறுகுவர்.”
 13. உன்னு¹, செ. அ. பக். 489 = நினைத்தல்.
 முன்னு, ,, ,, ,, 3306; பொருநராற்றுப்படை 3
 “வேறுபுலம் முன்னிய” = வேற்றுப்புலத்தை
 எய்த நினைத்த (உரை).
 14. ஊங்கு செ. அ. பக். 490; நீதிநெறிவி. 2 : 3 “கல்வி
 யின் ஊங்கு” = மேம்பட்டது, உயர்ந்தது.
 துங்கம், செ. அ. பக். 1955 = உயர்ச்சி, பெருமை.
 1ம், 3ம் கருத்துகள்.
 புங்கம்³, ,, ,, ,, 2745 = உயர்ச்சி, 2-ம் கருத்து.
 புங்கவம்¹, ,, ,, ,, ,, = சிறந்தது, 3-ம் ,,
 புங்கவன், ,, ,, ,, ,, = சிறந்தோன் 1ம் ,,
 புங்கவி, ,, ,, ,, ,, = சிறந்தவன், தெய்வப்
 பெண், பார்வதி.
 15. இமை¹, ,, ,, ,, 299 = இமை கொட்டுதல்;
 குறள் 775 “அழித்து இமைப்பினர்.”
 நிமை³ செ. அ. பக். 2255 = இமைத்தல்; திருப்புக.
 497 “புருவம் நிமிர இருகணவாள் நிமைக்க”
 16. இமை², செ. அ. பக். 299 = கண் இமை; தொல்.
 எழுத். 7 “கண்ணிமை தொடியென்”
 நிமை¹, செ. அ. பக். 2255 = இமை; பழ. “நிலிக்குக்
 கண்ணீர் நிமையிலே.”
 17. இறகு, ,, ,, ,, 361 = சிறகு, தனியிறகு,
 மயிற்பீலி: 3 கருத்துகளும்.
 சிறகு, ,, ,, ,, 1454 = இறகு; நாலடி 41 “சு
 சிறகு அன்னதோர் தோல் அறினும்”.
 18. இறை¹, செ. அ. பக். 365 = இறகு, சிறகு : 14-ம்,
 15 ம் கருத்துகள்.
 சிறை¹, ,, ,, ,, 1465 = இறகு; 15-ம் கருத்து.
 புறநா. 3 : 22 “திருந்து சிறை
 வளைவாய்ப் பருந்து.”
 19. இப்பி, செ. அ. பக். 297 = சிப்பி. மணி. 27 : 64
 “வீரி கதிர் இப்பியை வெள்ளி
 யென்றுணர்தல்.”
 சிப்பி¹, ,, ,, ,, 1422 = முத்து முதலியவற்றைப்
 பொதிந்திருக்கும் ஓடு : 1-ம் கருத்து.
 20. இமை¹, செ. அ. பக். 299 = இமை கொட்டுதல். 15-ம்
 இலக்கத்தை நோக்குக.
 சிமிட்டு¹, ,, ,, ,, 1424 = கண் இமைத்தல்,
 1-ம் கருத்து.
 சிமிட்டு², ,, ,, ,, ,, = இமைப்பு, கண் சைகை.
 1-ம், 2-ம் கருத்துகள்.

- சிமிண்டு², செ. அ. பக். 1425 = இமைப்பு, கண் சைகை.
 சிமிழ்², ,, ,, ,, ,, = கண் கொட்டுதல்.
 சிமிளி, ,, ,, ,, ,, = ,, ,,
 சிமிளிப்பு, ,, ,, ,, ,, = ,, கொட்டுகை.
 சிம்புளி¹, ,, ,, ,, 1423 = கண்ணை மூடித்
 கொள்ளுதல்.

இதுகாறும் யாம் காட்டினவற்றினின்று எம் ஸ்வாமியின்
 5-ம் கட்டளை சீறுபான்மையளவுக்கென்கிலும் ஏற்றுக்
 கொள்பாற்றென யாவரும் என்பர், தமிழ் மொழியைப்
 பொறுத்தமட்டில். அதின் ஆதித்தாயாகிய முதற்றிரா
 விடத்திலும் இதற்கிசைந்த குறிப்புகள் காணப்படுகின்
 றன : உ-மாக :-

21. மலையாளம் : இம = சிம. இமெக்க = சிம்புக, சிம்ராக,
 சீம்புக, சீம்பல், சீண்டுக.
 கன்னடம் : இமெ, எமெ, எபெ > சிமுடு, சிவடு, சிவுடு.
 துளு : இமெ = ஸிமெ, ஸிம்மெ.
 தமிழ் : மேலே கொடுக்கப்பட்ட 15ம், 16-ம், 20-ம் இலக்
 கங்களை நோக்குக.
 தெலுங்கு : சிமுடு.
 பலொக்கி : சிமாக். இஃது அண்மையில் வழங்கும்
 பிராஹுயிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.
 22. தமிழ் : இறை, இறகு, இறகர், இறக்கை
 = சிறை, சிறகு, சிறகர் : இல. 17-18.
 மலையாளம் : இறகு = சிறகு
 குடகு : ரெக்கே = தெறகே.
 கன்னடம் : ஏறகெ, ஏறங்கெ, றக்கெ, ரெக்கெ.
 கோதம் : ரெக் = ரெங்கல், ரெக்கல்.
 துளு : எதிங்கெ, ரெங்கெ = தெதுங்கெ, தெதங்கெ.
 தெலுங்கு : ஏறக, ரெக்க, ரெக்க = தெறக.
 கொலமி : ரெடப, ரெப்பா, ரெறப.
 துதம் = தெர்கி
 23. தமிழ் : நீந்து, நீத்து, நீச்சு, நீஞ்சு
 மலையாளம் : நீந்துக, நீந்திக்க; நீந்தல், நீந்தம்.
 கோதம் : நீஞ்ஜ், நீசீட்
 துதம் : நீஞ், நீஜ், நீத், நீதி, நீத்ப், நீஸ், நீஸ்ப்.
 கன்னடம் : ஈசு, ஈஜு, ஹீஜு
 குடகு : மீந்தி
 துளு : ஈசனி, ஈஜுனி, ஈஜுநி
 = நீந்துனி, நீந்தாவுனி, நீந்தாவுநி, நீந்தாட்.
 தெலுங்கு : ஈந்து, ஈந்துலாடு, ஈந்த.
 கொலமி : ஈந்த்-
 24. தமிழ், மலையாளம், குடகு, கோதம். துதம், கன்ன
 டம், துளு, தெலுங்கு : உப்பு, உப், உப்பி.
 ஆனால் கொலமி, நயிக்கி, பர்ஜி, கட்பா : ஸுப், சுப்,
 அன்றேல் சுப்பு.
 இஃதினின்றி இவ்விதி சற்றேனும் முதற்றிராவிடத்திற்
 கும் பொருந்துமென்க.
 கி. பி. 1205-ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட நன்னூலின்
 பொதுப்பாயிர 19ம் சூத்திரம் சூத்திர நிலையைக் குறிப்ப
 தேனும், அது நூலாசிரியருக்கும் பொருத்தமாகும்:-
 “ஆற்றொழுக்கு அரிமா நோக்கம் தவளைப்
 பாய்த்துப் பருந்தின் வீழ்வு அன்ன சூத்திர நிலை.”

இதன் உரையின் விசேஷ பகுதிகளாவன : “சிங்கத்தினது பார்வைபெயர், இடையிட்டுக் குதிக்கின்ற தவளையினது பாய்ச்சலையும், நெடுந்தாரத்தினின்றும் ஒன்றை வெளவிப் போதற்கு வீழ்கின்ற பருந்தினது வீழ்ச்சியையும்” போல்வன ஞானப்பிரகாச சுவாமியார் போன்றவர்களின் அகராதி முடிவுகள்.

தமிழ்மொழியியல் ஆகிய உலகில் இவர் பெற்ற புகழ் சால்சீறப்புவையதாகலின், “தாம் இங்ஙனம் விளம்பியதே போதும் : பல உதாரணங்கள் வேண்டாவாம்” என்னும் விதமாகவே தம் அகராதியை வெளியிட்டனர். அநேகர் முறுமுறுப்பின்று அவரின் 8 கட்டளைகளையும் ஏற்றனர். அவரின் நுண்ணறிவையறியாது வாழ்ந்த சிலரோ அவரை மூர்முரமாக எதிர்த்தனர்று! இவ்விதமான எதிர்ப்பை விரும்பாது, யான் பல உதாரணங்களைத் தந்து, “அன்புடைபிர், யான் விளம்புவது என்மனதாகிய கிணற்றினின்று யான் மொண்ட தண்ணீர்ன்று. மொழிகளே அங்ஙனமாயிருப்பதை நீரே காண்கின்றீர். மேலும், சொற்கள் அனைத்தும் இங்ஙனம் இருப்பதாக யான் இயம்பேன்.

உ-மாக, ‘ஊக்கு, தூக்கு, பூக்கு, மூக்கு’ வெவ்வேறு கருத்துடையன. இவ்விதமே, தமிழிலும், அதின் தாயாகிய ஆதித்திராவிடத்திலும், பெரும்பாலான சொற்கள் இருப்ப, சிறுபான்மையானவையே சுவாமியாரின் 5-ம் விதியின் விதமாய்க் கட்டப்பட்டன என யான் கூறுவதை மன்னித்தருளுமின்,” என யாம் மொழிந்துபோவதில் குற்றமின்றென்று நம்புகின்றோம்.

8-ம் கட்டளை :- அடிச் சொற்களோடு சில ஆதிச் சொற்கள் கடைநிலையாய் நின்று பெயர்ச்சொற்களை உருப்படுத்தும். இவற்றுள் முக்கியமானவை :

- (அ) உரிமையைக் காட்டிப் பொருளைப்பிரித்துணர்த்துவதாகிய “அது” எனும் சொல்;
- (ஆ) “பொருந்துவது,” “உடைமையாகக் கொண்டது” எனும் அர்த்தமுள்ள “உள்” எனுஞ் சொல்,
- (இ) “இருப்பது,” “இருக்குமிடம்” எனும் பொருளைத் தருகின்ற “இல்” எனுஞ் சொல்லுமாம்.

தன் அகராதியை, ஒவ்வொன்றும் பத்துப் பகுதிகள் கொண்ட இரு பெரும் புத்தகங்களாக வெளியிடுதலே தன் நோக்கமெனச் சுவாமியார் தன் ஆங்கில முகவுரையின் ஏழாம் பக்கத்தில் விளம்பிப் போந்தாரன்றோ! 22-1-47-ல் சம்பவித்த அவரின் அகால மரணத்தின் பயனாக, அவரின் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. 1938-1946-ம் ஆண்டுகளில் அவர் வெளியிட்ட ஆறு பகுதிகள் மட்டுமே இன்று முதலாம் புத்தகமாகும். இப்போது யான் அரங்கேற்றுவதை 2-ம் புத்தகத்தின் 1ம் பகுதியாகக் கொள்க. இதைவிட, வேறு சில மாற்றங்களையும் இந்நூலின் அமைப்பின்கண் செய்யல் வேண்டும். இதற்கு எம் நியாயங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றோம்; அவதானிப்பீர்.

பல்லாண்டுகளாக தென்னிந்தியத் தமிழ் அறிஞர் பலர் உழைத்து வெளியிட்ட சென்னை அகராதியின் 548-ம் பக்கத்து முதலாம் வரிசையில் காணப்படும் “எறியால்” என்ற பதமே எம் சுவாமியார் தனிப்பட்ட முயற்சியால் வெளியிட்ட அகராதியின் 416-ம் பக்கத்துக் கடைச்சொல்லாகும்.

சென்னை அகராதியின் ஆறு புத்தகங்களும் கொண்டவை பக்கங்கள் 3944	
.. .. ஆறாம் புத்தகத்தில் உரோம இலக்கத்தில்மேலும் ..	105
.. .. ஏழாம் புத்தகம், 1939ஆண்டு, அநுபந்தம் : இஃதில் ..	423
.. .. ஏழு புத்தகங்களிலும் ஒருமிக்க உள்ள ..	4472

இவற்றுக்குச் சரியொத்தனவாக இருப்பதற்குச் சுவாமியார்

4472 + 111⁸ ஆய பக்கங்களைத் தம் அகராதியில் சேர்க்க வேண்டியதாக இருந்தது. எண்கணித அறிஞன் ஒருவன் இஃதை 3394 ¹¹⁹/₉ பக்கங்கள் என கணக்கிடுகின்றான். சுவாமியார் இவ்வகராதியை எழுதியது 1934-1946 : 12 ஆண்டுகள்; பிரசுரம் பண்ணியது 1938-1946 : 9 வருஷங்கள். இவ்விதமாக மிகுதியையும் வெளியிட்டிருப்பின், எழுத 98 ஆண்டுகளும், பிரசுரிக்க 73¹/₂ வருஷங்களும் எடுத்திருக்குமன்றோ? அவருடைய அகராதியும் 20 பகுதியன்றி, 50 பகுதி உடையதாக இருந்திருக்கும். ஆனதினால் தொடர்ந்து நடாத்து பவனாகிய யாம் இதைச்சுருக்கி அமைத்தல் அவசியமாயிற்று எனக் கருதுகின்றோம்.

எங்ஙனம் யாம் இதைப்பழுதின்றிச் சுருக்கக்கூடும்? இதற்கு ஜேர்மானியரிடம் சேறல் நன்றாகும். 1950-1952 ம் ஆண்டுகளில் 8 மாசங்களாக ஜேர்மானியாவில் வாழ்ந்தேன். தமிழ், ஆங்கிலம் எனும் மொழிகளுக்கு அடுத்ததாக ஜேர்மானிய மொழியும் எனதாயிற்று. ஐரோப்பாவில் ஜேர்மானியரே ஆற்றலில் தலைசிறந்தவர்கள் என நாள்வாயும் யாம் கண்ணாற்கண்டு உள்ளத்திலுணர்ந்தனம். இஃது அகராதியின் கண்ணும் பொருந்தும். கசெலின் வெளியீடாகிய, கார்ள் பிரெய்லி என்பனும் கலாநிதிப் பேராசிரியர், 1909-1952 ம் ஆண்டுகளில் 26 தரம் திரும்பத்திரும்பப் பிரசுரித்த, “ஜேர்மானிய-ஆங்கிலப் பேரகராதியே” திறம்படைத்தது எனச் சான்றோர் கூறுப. அது நெருக்கமாக அச்சிடப்பட்டது : ஒருபக்கத்தில் 81-84 வரிகள் காணலாம். இங்ஙனம் 832 பக்கங்கள் உடைத்து. இதுவே சென்னைத்தமிழகராதி போன்றது.

மறுபக்கத்தில் கலாநிதி ஏர்நெஸ்த் வஸ்செர்ஸ்கெர், 1950 ஆண்டில், இயம்பிய “ஜேர்மானிய மொழியின் சொற்பிறப்பு இயல் அகராதி”, இஃதைப் போன்றவற்றுள், தலைசிறந்தது. இது தூய சொற்பிறப்பியலை மட்டுமே தழுவியதாகும்; பெரிய எழுத்தில் அச்சடிக்கப்பட்டதாய், 42-45 வரிகள் மட்டுமே கொண்ட, 322 பக்கங்களை உடைத்து, 96 பக்கங்களுடைய “முகவுரை-தொற்றுமைய” நீக்கலாக; அனைத்தும் 418 பக்கங்களே.

இரு நூல்களிலுமுள்ள சொல்லருவ அமைப்பைச் சற்றுக் கவனிப்போம் : “ஹல்ஸெ” எனுஞ்சொல் தொடர்ந்து, “ஹாமென்” எனுஞ் சொல் ஈறாக,

கார்ள் பிரெய்லி : பேரகராதி.
பக்கங்கள் : 3. 268 ம் - 270 ம் பக்.
சொற்றொகை. 300.

வஸ்செர்ஸ்கெர் : சொ. பி. இ. அகராதி.
பக்கம் : 2. 205 ம் - பக். மட்டும்.
சொற்றொகை. 17.

இவ்விரு நூல்களும் சிறந்தவை. ஆயினும் பிந்தியது முந்தியதின் ¹/₁₀, அளவைப் பொறுத்த விஷயத்தில், சொற்

றெகை ஒப்பிடுகின்; அஃதாவது $\frac{1}{18}$; ஆனால் $\frac{1}{12}$, பக்கத் தொகையை ஒப்பிடுவோமாகில். இஃதிலிருந்து எமது சொற் பிறப்பியலகராதி வஸ்தெஸ்ஸீக்கெரினதைப்போன்று குறுகிய தாயிருந்தபோதிலும், தன் பணியை ஆற்றி முடிக்கக் கூடு மென்பது புலனும். சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் நோக்கம் தமிழறிஞர் சென்னைகராதிக்குப் பதிலாகத் தம் அகராதியை உபயோகிக்கவேண்டும் என்பதுபோலும். இதற்காகவே சகல தொடர்மொழிகளையுங்கூட விளக்கிப்போந்தார். ஆனால் வஸ்தெஸ்ஸீக்கெர், கார்ள் யிரோயிலின் அகராதியை நிர்மூலமாக்கி, அழித்துவிட தெண்டித்தவர் அல்லர். “ஒவ்வொற்கும் ஒவ்வொன்று எளிது” என அவர் உணர்ந்தவர். அதேபோல் யாமும் சென்னைகராதியை அழிக்கவல்ல, அதிற்காணப்படும் பிழைகளைத்திருத்தவும், பன்மொழி ஆராய்ச்சி வல்லுநர் அநேகரின் முடிவுகளைத் திராவிடமொழிகளுக்குப் பொதுவாகவும், சிறப்பாகத்தமிழ் மொழிக்கும் பொருத்தவும், காலகதியில் தமிழ்ச்சொற்கள் தம் பொருளில் அடைந்த மாற்றங்களைக்காட்டவும், தமிழ்மொழியை அதன் 18 சகோதரத்திராவிட மொழிகளுடன் ஒப்பிடவும், இதின் மூலமாக யாம் பெற்ற “முதற்றிராவிடமொழியை” பல்வேறு ஏனைய மொழிக்குடும் பங்களுடன் ஒப்பிடுவதனால் சில சொற்களின் ஆதிக்கருத்தையும், பல்வேறு சொற்கள் ஒன்றோடொன்று ஆதியிலே கொண்ட தொடர்பையும் கண்டுபிடிக்கவுமே எத்தனிக்கின்றனம்.

மேலும், வஸ்தெஸ்ஸீக்கெரின் உண்மையான அகராதி 322 பக்கங்களை மட்டுங்கொண்டது : அதின் “முகவுரை-தோற்றுவாய்” என்பதோ 96 பக்கங்களாய் நீடித்தது; முக்கியமான விளக்கங்கள் நிரம்பியது. அதைப்போன்று, எமது அகராதியின் முக்கியமான பகுதி, இப்புத்தகத்தின் முதலாம் பகுதியான “முகவுரை-தோற்றுவாய்” ஆகும். “எம் சுவாமியார் தம் அகராதிப்பாகத்துக்கு யாதொரு தோற்று வாயும் எழுதாதிருப்ப, நீர் இந்நீடிய தோற்றுவாயை வரைவது யாங்ஙனம்?” என யாதொருவர் எம்மை வினாவின், “சுவாமியார் தோற்றுவாய்க்குப் பதிலாக இரு நூல்களை முன்னேயே வெளியிட்டனரன்றோ?” “அவை யாவன?” எனின்,

“1 வதாக :	தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு,	} 240
	சுன்னாகம், 1927, பக்கங்கள் 132	
2 ,,	தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி,
யாழ் நகர், 1932, பக்கங்கள் 108	

இவற்றின் சாரத்தையும் எமது பல்லாண்டு பன்மொழி ஆராய்ச்சியின் முடிவுகளையும் விரிவாயும் தெளிவாயும் இத்தோற்றுவாய் மூலம் யாம்விளக்காவிடின, பின்வரும் அகராதியைப்படித்து விளங்குவது கடினமாகுமன்றோ”!

தோற்றுவாய்: “எத்துமொலொகி.”

திராவிட மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்கு வழிவகுத்தல்.

1963ம் ஆண்டு பதிப்பிடப்பட்ட சேம்பேர்ஸ் “20ம் நூற்றாண்டு ஆங்கில அகராதியின்” 366-ம் பக்கத்தில் “எத்துமொலொகி” எனும் பதம் இங்ஙனம் விளக்கப்படும்: “சொற்களின் மூலப்பகுதிகளையும் அவற்றிற்கு உரிய ஆதிக்கருத்துக்களையும் முறையே ஆராய்தல்.” இந்து-ஐரோப்பியமொழிகளில் “பால்” தமிழிலக்கணத்தில் தோன்றும் விதமன்று. ஆனதினால் கிரேக்கச் சொல் “எத்துமொஸ்” (=உள்ள, வாய்மையான) “ஆண்பால்” ஆகும். இதின் “ஒன்றன்பால்” “எத்துமொன்” = உண்மைப் பொருள், சொல்லின் உண்மையான பகுதி, மூலம், அன்றேல் தாது. இஃது ஆங்கிலத்தில் “எத்துமொ” எனச் சொல் முதலில் வழங்கும், தொடர்ப்பதங்களில், என்க.

“லொகி” என்பது ஆங்கிலத்தில் தனிச் சொல்லாக இயங்காது: ஆனால் பெருந் தொகையான தொடர்மொழிகளின் இறுதிப்பகுதியாகக் காணப்படும். இது கிரேக்க “லொகொஸின்” சிதைவு. இதின் பொருள்; “சொல், அறிவு, கலை.” “லொகி” என்பதே மூல உச்சரணம்: பிற்காலத்தில் “லொஜி” என உச்சரிக்க ஆங்கிலர் தொடங்கினர்.

1ம் அதிகாரம்: “திராவிட மொர்பொலொகி,” அஃதாவது திராவிட மொழிகளின் சொல் இயல். ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் சாஸ்திரப் பெயர்கள் அனைத்தும் கிரேக்க, லத்தின் மொழிகளின் ன்றே உற்பத்தியாயின. கிரேக்க “மொர்பே” = உருவம். ஆனதினால் “மொர்பொலொகி” = சொற்களின் வெளியுருவத்தையும் அக அமைப்பையும் கருதுங் சாஸ்திரமே. மேற்கூறிய ஆங்கில அகராதியின் 694ம் பக்கத்தைப் பார்க்கவும்.

1ம் அத்தியாயம்: திராவிட மொழிகளும் இந்து-ஐரோப்பிய, விசேஷமாய் இந்தோ - ஆரிய மொழிகளும்.

உட்பிரிவு அ. இந்தோ-ஆரிய மொழிகள் திராவிடமொழிகளினின்று கடன் வாங்கியமை.

பழைய தமிழ்-ஆங்கில அகராதிகளுள் இன்று மிகவும் வழங்கப் படுவது போவான் பிலிப்பு பபிரிசியஸ் 1933-ல், தென்னிந்திய நகரமாகிய திராங்குவேபாரின்கண் வெளியிட்ட அகராதியே. அவ்வகராதியின்கண், தாம் இந்தோ-ஆரியத்திலிருந்து, பெரும்பாலும் வட மொழியென அழைக்கப்படும் சமஸ்கிருதத்தினின்று, உற்பத்தியானவையென்று மதித்த தமிழ்ச் சொற்களுக்கு ஓர் உடுக்குறி இட்டனர் பபிரிசியஸ். உதாரணமாகத் தெரிவின்றி, 73ம் பக்கத்தை எடுத்துப் பார்த்தால், 28 சொற்களில் 10 உடுக்குறி உடையன ஆகும். இவற்றைவிட, “இம்சி” எனும் சொல்லுக்குத் தவறாக உடுக்குறி இடப்படவில்லை. ஆனால் அகராதியாசிரியர்தாமே அது “ஹிம்ஸி” எனும் வடமொழியின் சிதைவென உடனடியாகக் காட்டுவதனாலும், அதேபக்கத்திலுள்ள இதற்கிணத்த சொற்களாய் “இமிசை, இம்சை”க்கு உடுக்குறி இடப்பட்டதனாலும், 11 சொற்கள் என்றே யாம் கணக்கிடுதல் பொருத்தமாகும். இங்ஙனமாக, நூறு தமிழ் சொற்களில் 39க்குச் சற்று மேற்பட்டவை இந்தோ-ஆரியத்தல் உதித்தவை எனக் கருதுவது வாய்மைக்கு ஏற்றதன்றோ?

இவ்வாண்டு, 1969 கி. பி. ஆகும். சரியாய் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன், அஃதாவது 1869 இல், கலாநிதி ஹ. குந்தேர்த் என்பவர், அதுகாரும் திராவிடத்துக்கும் ஆரியத்துக்கும் பொதுவான சொற்கள் அனைத்தும் ஆரியத்திலேயே உற்பத்தியானவை என யாவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட கொள்கைக்கு எதிராக, முதன் முதல் ஆக்ஷேபணைகள் பலவற்றை எழுப்பத் தொடங்கினர். “ஜேர்மானிய கிழைத்தேயக்குழு” வெளியிடும் வருஷாந்தப் பத்திரிகைகளின்கண், புத்தகம் 23, பக்கம் 517ல், இக்கலாநிதி பின்வருமாறு உரைத்துள்ளனர்:-

“ஸிந்துநதியின் கரையில் முதற்குடியேறிய ஆரியர், மேன்மேலும் இந்தியாவின் நெற்குக்கன் புகுந்தவராக, ஆங்குள்ள புதுப்புது இந்திய பொருட்களைக் கண்டபோந்து, அவற்றின் திராவிடப் பெயர்களை அறிந்து, இவற்றையே தம் ஆரியமொழிகளிற்குட வழங்கலாயினர். இங்ஙனம் அநேக திராவிட சொற்கள் ஆரியமொழிகளுட் புகுந்தன எனக் கூறுதும்.”

இவரின் அபிப்பிராயத்தை அநேகர் ஆமோதித்தனர். 1வது தொமஸ்பென்வே. தனது “வடமொழி முழு இலக்கணத்தின்கண்” இவர் உரைத்ததாவது: “சமஸ்கிருதத்திற்கு ஆதியில் சம்பந்தமற்ற, அந்நிய பதங்கள், பிற்காலத்தில் அதனுட் புகுந்த, வடமொழிச் சொற்களாக எண்ணப்பட்டன.”

2 வது கலாநிதி (வணக்கத்துக்குரிய) ரோபேர்த் கால்டு வெல். இவர் தமது “திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தின்கண்” இஃதை ஓரளவுக்குச் சுட்டியுள்ளனர். குந்தேர்த் உரைத்தவற்றையும் பென்வே விளம்பியதையும் இவர் அங்கீகரித்து, 1875 ல், இந்த ஒப்பிலக்கணத்தின் 2ம் பதிப்பின் 462ம் பக்கத்தில், அவற்றை மேற்கோளாகக் குறித்துள்ளனர். 1913 ல் வெளிவந்த இதின் 3ம் பதிப்பின், 565-579ம் பக்கங்களில், “வடமொழி திராவிடமொழிகளுக்குக் கடமைப்பட்டமை” எனும் தலையங்கத்துடன் ஓர் உப பிரிவு முழுவதூஉம் எழுதிப்போந்தனர். இவற்றுள், 577-579-ம் பக்கங்களில், கலாநிதி குந்தேர்த் தொகுத்த “வடமொழி கடன்வாங்கியசொற்களின் அட்டவணைமீனினின்று 28 பதங்களைத் தெரிந்தெடுத்தது, கால்டு வெல் அவற்றின் திராவிட உற்பத்தியைத் தெளிவாகக் காட்டினரன்றோ! உ-மாக, வடமொழி: “ஏட, ஏடக”. இது திராவிட “யாடு, ஏடு, ஆடு” எனும் பதங்களினின்று உற்பத்தியானது. சிங்கள “எண்டேரு” (=இடையன்) எனும் பதத்தில், “ஏடு”, இனமெல்லினமொன்றைப் பெற்று, “எண்டி” ஆயிற்றன்றோ!

இவ்வடவணையின் இறுதியில், கன்னடப்பேரகராதி ஆசிரியரான கித்தெல், 1872 இல், வெளியிட்ட “பண்டைய நாகரிகச் சங்கியை” மீனின்றும இன்னும் 11 சொற்களைத்தந்தருளினர் கலாநிதி கால்டு வெல். உ-மாக:

(அ) வடமொழி: “வல்லி”. இது தமிழ் “வள்ளி” எனும் கொடியிலிருந்தே உற்பத்தியாகி, சமஸ்கிருதத்திற் புகுந்தது. “வள், வளை” எனும் வினையடிகளை ஒப்பிடுக. வடமொழியில், கி. மு. 600-ம் ஆண்டு தொடங்கி, “வ், வ்” எனும் எழுத்துக்கள்நடுவண் யாதொரு வேறுபாடு தோன்றாமையினாலும், இரண்டையும் “வ்” எனவே எழுதி, வடமொழியார் உச்சரித்ததினாலும், தமிழ் “வள்ளி” வடமொழி “வல்லி” யாய் மாறினதிற் சற்றேனும் வியப்பின்று. சிங்களத்

தில் இப்போந்து “ல்”, “ள்” என ஈரெழுத்துகள் தொன்றினும், அவற்றை “ல்” என்றே சிங்களவர் உச்சரிப்பதையும், அவர்கள் தமிழ் பேசும் போது “கள்ளுக்குடித்தேன்” என்பதற்கும்பதிலாக, “கல்லுக்குடித்தேன்” எனப்பல்காலும் உரைப்பதையும் அவதானிக்குக. இதிலிருந்து சிங்கள உதடுகள் தூயதிராவிட அதரங்கள் அல்லன என்பது புலனாம். கி. மு. 1500-ம் ஆண்டிற்கு முன்போ, ஆதிச்சங்கத்தில் இருக்கு வேதம் பாடுழி, அம்மொழிப்புலவர் “ல், ள்” எழுத்துக்களை வேறுபடுத்தினர்.

உ-மாக, இருக்கு வேத 1 ம் மண்டல 1 ம் பாவின் 1 ம் அடியை நோக்குக :-

“அக்நிம் ஈளே புரோகிதம் யஜ்நஸ்ய தேவம் இருத் விஜம். ”

(ஆ) “கால், காலம்” என்பன தமிழில் நேரத்தைக் குறிக்கும். இஃது ஆதிச்சங்கத்தில், இருக்குவேத 868 ம் பாவின் 9 ம் அடியில் “காலே” (= நேரத்தில்) எனத்தொன்றுவதையும் நோக்குக. இது யாம் கூறுவதை நிரூபிக்கப் போதும் என நம்புகின்றனாம். ஆரிய உதடுகள், திராவிடச் சொற்களைத் தம்மொழிக்குள் புகுத்துழி, திராவிட உச்சாரணத்தையும் கூடக்கவர்ந்தனர் போலும்! இதுவே “ஈளே” என்பதின் நியாயம். அதே ஒப்பிலக்கணத்தின் 580-587 ம் பக்கங்களில், வடமொழிக்கும் திராவிடமொழிக்கும் பொதுவாக உள்ள சொற்றொகுதியைக் கால்டுவெல் தந்துள்ளனர்.

உ-மாக, தமிழ், திராவிடம். வடமொழி.
அடை = அட் (ஆதிச்சங்கதம்).
என், அனு (தெலுங்கு) = அண் (=ஒலித்தல், பேசுதல்).

“கோடு” =கொடு (நாலடி 124 : 3 கோடாரும் கோடி’’) = “குட்”. (இம் மூன்றும் வினையடிகளே.)

“கொடு” விலிருந்துதான் “கொடுக்கு, கொடுக்கான்” எனும் பதங்கள் பிறந்தன. இங்ஙனம் கலாநிதி கால்டுவெல் 35 திராவிடச்சொற்களையும் 35 வடமொழிப்பதங்களையும் ஒப்

பிடும் பொழுது, இரு மொழிகளிலுமுள்ள இனச்சொற்களையும் இதற்குள் கொண்டு வருகையினால், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பதங்கள் ஒப்பிடப்பட்டன. இங்ஙனமாதலின், இப்பொதுச் சொற்களை, வடமொழியும் திராவிடமும் ஒன்றினின்று ஒன்று கடன் வாங்காமல், பிற்தொரு மொழியினின்றே ஆண்டும் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள எனக் கால்டுவெல் சாதித்தபோதிலும், அது தப்பிதமாகும். இவையாவும் திராவிடத்திலிருந்து வடமொழிக்குள் புத்தன என்பதைப்பின் காட்டுதும். மேலும், உப பிரிவு மூன்றாவதில், பக்கங்கள் 588-605 இல், திராவிடத்துக்கும் மேற்கு ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் நாப்பண் தோன்றுந்தொடர்பை ஆராயுழி, ஒரு சந்ததி அன்றேல் தலைமுறைக்குப்பின்பு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஈனம்பிய கொள்கையிலும் பார்க்க கத்தீவிரமான கொள்கையைக் கால்டுவெல் உரைத்தனர்.

கால்டுவெல் என்பவரின் ஒப்பிலக்கணத்தின் 2ம் பதிப்புக்கும் 3ம் பதிப்புக்கும் நடுவண், அஃதாவது 1894ம் ஆண்டில் வணக்கத்துக்குரிய கித்தெலின் கன்னட ஆங்கில அகராதி மங்களூரின்கண் வெளிவந்தது. 18 ஆண்டுகளுடாக தென் இந்தியாவிலும் தம் சுய நாடாகிய ஹேர்மான்யாபியும் மிக ஊக்கமாயும் விவேகத்துடனும் இத்திராவிடத் தொண்டில் ஈடுபட்டதின் பயனாக, நடு ஹேர்மான்ய நகராகிய தூபிங்கெனில் 22-7-1893 இல் “கடவுளின் மகிமைக்காக” இஃதை ஆற்றி முடித்தனர். பிரமாண்டமான இப்பிரபந்தத்தின் முகவுரை 50 பக்கங்களைக்கொண்டது. இஃதின் 6ம் பிரிவில் பக்கங்கள், 17-45 இல், 420 இலக்கங்களை வரிசையாகத் தந்து, அவற்றில் 1200 வட மொழிச் சொற்கள் திராவிடத்தினின்றே எடுக்கப்பட்டன எனத் தெளிவாய்க் காட்டிப் போந்தார். உ-மாக இவரின் 410ம் இலக்கத்தைச் சற்று ஆராய்வாம். இதன்கண் சங்கத “வி(சி)சி” எனும் பதம் முதல் வரும், இஃதே இரவற் சொல்லாகலின். இதன் பின் எங்கிருந்து சங்கதம் இப்பதத்தைக் கடன் வாங்கிற்று என ஆராயுழி, பின்னே வரும் கன்னடச் சொற்களைக் கொடுக்கின்றனர்: ஆனால் இன்னும் 1752 பக்கங்களைக் கொண்ட இவரின் பேரகராதியின், இச்சொற்கள் காணப்படும் பக்கங்களை, இவர் எமக்குக்குறித்தனர் அல்லர். அதனால் யாமே இவற்றைத்தேடியடையவேண்டிய தாயிற்று. இப்போது, முகவுரை, பக். 42, இலக், 410 ஐ எடுப்போமாக.

சங்கதம்.	இதின் பொருள்.	கன்னடம். பக்.	இதின் பொருள்.
அ. வி(சி)சி	அலை, திரை.	பீகு, வீகு. 2. 1126	காற்றினால் ஏற்படும் அலைபோன்ற அசைவு.
ஆ. ,,	சந்தோஷம்.	,, ,, 2. 1126	இன்பத்தினால் ஏற்படும் மன எழுச்சி, மகிழ்ச்சி.
இ. விச்சி.	ஒளி வீசுதல்.	விளி, பிளி. 1124 வெள், பெள், 1143 வெளகு, பெளகு, 1144 வெளக்கு. 1144	வெண்மை, ஒளி. ,, ,, ஒளிவிடு, பிரகாசி. விளக்கு, பிரகாசம்.
ஈ. வி(சி)சி	ஒய்வு, இளைப்பாற்றி.	விடிக்கெ. 1115 விடத்தெ. 1115 வீடிக்கெ. 1126	ஒய்வு. ஒய்வு, இளைப்பாற்றி. ஒய்தல், இளைப்பாற்றி இடம்.

தமிழ் “விடு” எனும் பதம் இப்பொருளைத்தான் முதன் முதற் கொண்டதே. அது தொழில்களை முடித்து மாந்தர் பிற்பகலில் திரும்பிவரும் மனைக்கும், தொண்டுகள் யாவற்றையும் முடிவேற்றின பின்னற அவர்கள் இறைவனடிகளின்கண்

பெறும் நித்திய இளைப்பாற்றிக்கும் ஒருங்கே பொருந்துவதை நோக்குமின். இதுபற்றியன்றே குமாரகுருபரர் தம் நீதி நெறிவிளக்க 2ம் பாவில் கல்வியானது

“அறம் பொருள் இன்பமும் வீடும் பயக்கும்” எனப் பாடிய போத்தனர்.

ஈ. வி(ச்)சி = | ஓய்வு | மேலும், கன். விச்சு 1. 1113 |
கட்டவிழ்த்தல், அவிழ்தல், ஓய்தல்.

“பிணி”யென்பது கட்டுதலுக்கும் பெரும் வருத்தங்களுக்கும் ஒருக்கே புணருமன்றோ? அஃதேபோல் “அவிழ்தம்” இவ்

ஈ. வி(ச்)சி =	ஓய்வு.	மேலும், கன். விச்சு 2. 1114	பிரிந்துபோதல், விள்ளல், விடல்.
		,, ,, வீசு 1. 1126	பின்வாங்கு, பிரிந்துபோ.
		,, ,, விசர. 1128	முடிவு, அழிவு.
உ. வி(ச்)சி =	சிறு, சின்ன.	பிசு 3. 987	சிறுமை.

இங்ஙனமே வடமொழிச் சொற்கள் 1,200ஐயும், கன்னடப் பதங்கள் 6,000ஐயும் முறையே மொனியர் வில்லியம்ஸ், கீத்தெல் இயப்பிய பேரகராதிகளில் ஒவ்வொன்றாக ஒப்பீடு செய்தலில் 1969-ம் ஆண்டின் இருவரங்கள் எமக்குக்கூறித் தன. “தான் நோன்றிட வரும் சால்பு” என்பது பழமொழி நானூற்றின் 59-ம் பாவின 4-ம் அடி. கீத்தெலின் பெரும் முயற்சிக்கொப்ப யாமும் முயன்றிதேல் சால்புடைத்து. இதின் பயனாக யாம், இவரின் செற்றொகுதியின் பெரும் பாலானவை திராவிடத்தினின்றே வடமொழியால் கடன் வாங்கப்பட்டவை, எனத் துணித்துசொல்வேம். இப்பதங்களின் பெரும்பான்மைக்கு “விள்” எனும் தமிழ் வினையடியே உற்பத்தியாகும் எனப்பின்றை காட்டுதும். இதை வடமொழி, “விஜ்” என மாற்றி அமைத்து, அதிவின்று “விச்” எனும் வினையை உண்டாக்கிற்று. மொ. வி. சங்கத அகராதி, பக். 958ஐ நோக்குக, இதின் பொருள் “பிரி”. இஃது இருக்கு வேதம், 7-ம் மண்டலம், 3-ம் பா, 4-ம் அடியிற்றினே காணப்படுதலின், பூர்வீகத்திலேயே திராவிடத்தினின்று இரவலாக எடுத்தது சமஸ்கிருதம். இதுமட்டுமன்று. லத்தீன் “ஹெகஸ்”, கிரேக்க “வெபிக்கோ > எபிக்கோ” இதின் சகோதரிகள் என மொ. வி. ஆங்கன் விளம்பியதனால், இவை யும் திராவிடத்துக்குக்கடன் பட்டவை, எனப்பகருதல் ஓராற்றால் இசையினும், திராவிடமும் ஆரியமும் ஒரு மரமுழுமுதலினின்று இரு கிளைகள் போல், இங்ஙனமான பதங்களைப் பொறுத்த அளவிலென்கிலும், கி. மு. 3,000-ம் ஆண்டுக்கு முன்மே, பிரிந்தன என்றுரைப்பதே இங்ஙுங் கூடப் பொருந்தியதாகும். இதே கால்தெவலின் ஒப்பிலக்கணத்தின் 580-587-ம் பக்கங்களில், வடமொழிக்கும் திராவிட மொழிக்கும் பொதுவான சொற்கள் என அவர் தந்தமை யின் நோக்கமும், 588-605-ம் பக்கங்களில் திராவிடத்துக்கும் மேற்கு ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் பொதுவானவை என அவர் விளம்பியதின் கருத்துமென யாம் துணிதற்கு சான்றுகள் பல உள.

சென்ற நூற்றாண்டில் இப்பேரறிஞர் ஆற்றிய மொழியியற்றொண்டை, ஒக்ஸ்போட் பேராசிரியர் பரோவு இந் நூற்றாண்டு நவென் தொடர்ந்து நடத்தினர். தாம் துணிந்தனவற்றைத் “திராவிடமொழியாராய்ச்சி” என்ற தலைப்பின் கீழ், “கிழைத்தேய மொழியாராய்ச்சிக் குழுவின் வெளியீடு” புத்தகம் 12,365-396-ம் பக்கங்களில் பிரசுரித்தனர். இஃதில் இவர் திராவிடத்தினின்றுதித்த 120 க்கு மேற்பட்ட சங்கதச்சொற்களைக் காட்டியுள்ளனர். 121-ம் வரிசைச் சொல் “கர்தா” என்பதற்குப்பாணினி எனும் வடமொழி இலக்கணப் பேராசிரியர் 7, 2, 32-ம் இலக்கத்தில், பிழையான வடமொழியுற்பத்தியைக்கொடுத்து, 2,300 ஆண்டு களாக மாந்தரை ஏமாற்றினார். இப்பதம் இருக்கு வேதத்

விரண்டினின்றும் மாந்தரை விடுதலையாக்கும் ஆதலின், சென்னை அகராதி 158ம் பக்கத்தில் இது சங்கத “ஒளடதத் தினின்று” பிறந்ததெனக் கூறல் பொருந்தாது: சங்கத “ஒளடதமே” திராவிட “அவிழ்”, “அவிழ்தம்” எனும் பதங்களினின்று உற்பத்தியானதெனக் கொள்க.

திறுருனே 29 : 5; 287 : 23; 1025 : 3 ஆகிய மூவிடங்களிலுந் தோன்றுவதாகும். ஆனால் இதின் கண் ஆரிய விருதியாகிய “ப” என்பது திராவிடச் சொல்லாகிய “கழுதை”யுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளதென இவர் (பரோவு) பகர்ந்தனர். இஃது ஆதியில் “கரடுமுரடானது” “நற்பண்பற்றது” எனும் பொருளுடைத்ததாய், பின்பு “கழுதை”யைக் கரு திற்று என்பர் பரோவு. இஃது ஆதித்திராவிடத்தின் பத மொன்று. ஒப்பிடுக : மலை. “கழுத”; கோதம் “கர்த்”; “கர்த்”; துதம் “கர்த்”; கன்னடம் “கழ்தெ, கத்தெ”; குடகும் துமுவும் “கத்தெ”; தெலுங்கு “காடித”; கொலமி “கஃத்தி”; நைக்கி “காந்தி”; பர்ஜி “கதே கர்த்”.

பரோவு இங்ஙனம் தந்த நூற்றுக்குமேலானசொற்கள் பெரும்பாலும், முன்பு கால்தெவல், குந்தேர்த், கீத்தெல் என்போர் காட்டிய பதங்களினின்று வேருனவை, முன்னமே எண்பித்தனவற்றைத் திரும்பவும் காட்டுதல் பயனற்றதாகலின். முன்னோர் நிரூபித்ததை ஒரு விசேஷ நியாயத் தைக்குறித்து பரோவுதிரும்பவுந்தரக்கூடும். உதாரணமாக, கீத்தெலின் 195 இலக்கமாய “கண்ட” எனும்பதம், சங்கத “கண்டர” எனும் பதத்துடனும், தமிழ் “கண்டன், கண்டவன், கண்டன், கண்டன்”; மற்றைய திராவிடமொழிகளிலுள்ள 25 இனத்த பதங்களுடனும் மட்டுமன்றி, தமிழ் “கழல்” எனும் ஆதிச்சொல்லுடனுந் தொடர்புற்றதென பரோவுகாட்ட விரும்பி, இஃதை தம் 119-ம் பதமாக அமைத்தனரன்றோ! இதற்கு எதிராக, கீத்தெல் எண்பித்தது மிகக்குறைந்ததே. தம் அகராதியில் “கடு, கடசு, கண்டசு, கண்டு, கண்ட” எனும் ஐந்து பதங்களைப்பாருமின் என்று மட்டுமே எழுதிப்போந்தனர். இவரின் அகராதியை யாம் இப்போது துருவுவோமோக :-

- பக். 344, கடு 1 = திடம், வன்மை, கடுமை.
,, 519, கடசு (கடு 1 இலிருந்து) = வன்மை, கடினமானது, பெரும்பாரம்.
பக். 523, கண்டசு = கணவன், கொழுநன்.
,, ,, கண்டு = வன்மை, ஆண்மை, திடம், வீரம்.
,, 522, கண்ட = “வன்மை, மதுகை, உரனுடையாளன்”, நாலடி 65 : 3-ம் அடி.

“கண்ட, கண்டர” எனுமிரு சங்கதபதங்களும் இப்பொருளானவை. இதுவே பரோவின் முடிவும் மொனியர் வில்லியம்ஸின் அகராதி வாளாது கூறுவதும். இதின் 344 ஆம் பக்கத்தை ஒப்பிடுக.

மேலும், பரோவு 1945-ம் ஆண்டு வெளிவந்த “மொழியியல் ஆராய்ச்சிக் குழுவின் முயற்சிகள்” எனும் சஞ்சிகையின் 79-120 பக்கங்களில், இங்ஙுங் கூட விரிவாக, 50 திரா

விட வினையடிகள் வடமொழியிற் புகுந்தனவாக நிரூபித்தனர். இம்முறை இவ்விரு மொழிக்குடும்பங்களுடன் “பின்னோ-உக்ரியன்” எனும் 3-ம் குடும்பத்தைப் புகு மொப்பநோக்கியு முள்ளனர். உதாரணமாக, 49-ம் வரிசையில்,

வட மொழி.	பழைய பாரசீகம்.	
ஸி(க்)கத்தா.	தி(க்)கா.	
கன்னடம்.	தெலுங்கு.	கோண்டு.
உஸி(க்)கு.	இசு(க்)கு.	உஸ(க்)கா.

இவை அனைத்தும் “மணல், சல்லி” என்னும் பொருளைத் தருவன. இவற்றில் முதலிருசொற்கள் ஆரியமே : இவை பின்வரும் 3 திராவிடச் சொற்களினின்றே எடுக்கப்பட்டன. இந்த நியாயத்தை வலியுறுத்தற்கு பின்ன (= பின்லாந்து தேசத்தய) மொழியினதாகிய “ஹியெக்க” (=மணல்) எனும்

பதத்தை உதாரணமாகக் கொடுத்தனர். “ஸ்” “ஹ்” ஆக மாறிற்று இதில். சிங்கள மொழியிலும் இத்திரிபுகாணப்படும் பின்ன மொழியின்கண்போல்.

அடுத்த ஆண்டு, 1946, அதே சஞ்சிகையின் முதல் 30 பக்கங்களில், இன்னும் 50 திராவிட வினையடிகளை ஆராய்ந்து, பரோஷ நூற்றுக்கதிகமான சங்கதப்பதங்கள் இவற்றினின்றே உற்பத்தியாயின என நிரூபித்தனர். இம்முன்று கட்டுரைகளிலும் ஒருமிக்க 500 திராவிடச் சொற்களை வடமொழி கடன்வாங்கியுள்ளதென பரோஷ தெளிவாயும் பல சான்றுகளுடனும் எண்பித்தனர் என்றே! 3-ம் கட்டுரையில் வட மொழியின் ஆகப் பண்டைய இலக்கியமாகிய “இருக்குவேத ஸம்ஹிதா” விற்றானே 27 சொற்கள் திராவிடத்தினின்றே எடுக்கப்பட்டன என்று காட்டினர். இவற்றைக் கீழே யாம் தருதாம்:- [இ. வே.ல = இருக்குவேத ஸம்ஹிதா].

சமஸ்கிருதம்	இ. வே. ஸ. இடம்	பொருள்	திராவிடச் சொல், வினையடி
1. அரணி. 127 : 4; 129 : 5; 263 : 2; 363 : 3; 517 : 1; 1010 : 3.		அரைக்கத்திபற்றும் விறகு.	அரை.
2. உக்க(சித்)	4, 19, 9 = 315 : 9.	பக்கம், மருங்கு, துடை — உக்கம், உக்கல்.	
3. உலாக்கல	1, 28, 6 —	உலக்கை —	உலக்கை.
4. கடு(க்)க	911 : 34. கடுமையான, கசப்பான, கடிக்கின்ற.	கடு = கோபி, வெறு. ரெ. அ. 670.	
5. கரம்ப	{ 286; 7; 498 : 2; 187 : 10; 497 : 1; 286 : 1; 700 : 2.	உமி நீக்கப்பட்ட தானியம்; வாற்கோதுமைக் கூழ்.	கரம்பு.
6. காணு, காண.	981 : 1.	ஒரு கண் குருடன்.	காணு (ஒரு கண்ணால்),
7. குணுரு. 264 : 8		கை முடமான, கை நொண்டியான.	குணக்கு, குணலை.
8. குண்ட. 637 : 13.	{ பாணை, “குழி, குவை” எனும் பதங்களை செ. அ. ப. 977-ல் ஒப்பிடுக.		குண்டம்.
9. குலாய. 456 : 16; 566 : 1.		கூடு, கூட்டம். குலாவு, குழாம், குலம்.	
10. குல. ஒப்பிடுக. “கூவினவே கோழிக்குலம்”, 1005 : 2.		நளவெ. கலிதொடர் காண்டம்.	
11. குல்ப. 566 : 2, = 7, 50, 2.		குழு, கூட்டம்.	குழுவு, குழுமு, குலம்.
12. கூ(ட்)ட 928 : 4.	கடினமான (மாட்டுக்) கொம்பு, சம்மட்டி.	கூடம்.	(கன்னடம்) கொல்பு.
13. (க்) கல. 10, 48, 7 = 874 : 7.	ஒப்பிடுக : “கல்லும் தகரா கொல்லுலைக் கூடத்தினால்,” களம், நெற்களம்.	நீ. தெ. வி. 14 : 4.	
14. தண்ட. 549 : 6	தடி, தண்டு. (மலை, தெலு.) தண்ட; (நயிக்கி) தண்ட; (தமி.) தண்டனை.		
15. நட. 621 : 33.	நாணல். (மலை) ஞாணல். (கன்) நாணல், நன்னா; (தமி.) ஞென்.		
16. நள = Arundo Tibialis Karika. நாணல் = Saccharum arundinaceum, penreed grass.			
17. நாடி, நாட. 10, 135, 7 = 961 : 7.	நாழி = the tubular Stalk of any plant, any tubular organ, as a vein or artery of the body, the pulse; any pipe or tube; in Germ Floete, Pfeife;		
18. பிண்ட. 162 : 19.	பிண்டி. (தமி. மலை. கன்.) பிழி; (துளு) பீண்டுதி, பிண்டி; (தெலு.) பிண்டு.		
19. புஷ்ப. 204 : 7; 923 : 3, 15; 968 : 8.	பூ, பூப்பு. (துதம்) புசிப்ப; புசித்த; (குடகு) புசி; புசிவி.		
20. பூஜ். 637 : 12.	பூசெம் = பூக்களை ஒப்புக்கொடுத்துவணங்கு.		
21. (ப்) பல: 279 : 4; 972 : 5; 923 : 15.	பழு; பழம். (துளு) பஸ்குநி, பஸ்குநி; பலு; (பர்ஜி) பல்; பண்ட.		
22. பல. 37 : 12; 80 : 8; 93 : 12; 179 : 6; 252 : 3; 287 : 18; 411 : 6; 488 : 30; 598 : 2; 825 : 1; 854 : 11; 880 : 2; 913 : 25; 942 : 5; 844 : 9; 959 : 5; 979 : 2; 947 : 2; 909 : 5; 971 : 1; 929 : 5; 911 : 2; (22 தரம்) (தமி.) வல்.			
23. பில. 11 : 5; 32 : 11.	விள்ளல், விள்ளு, வெடிப்பு. (துளு) புல்லாவுநி, புள்ளுநி, புல்லுநி.		
24. பீஜ. 407 : 13; 920 : 13; 911 : 37; 927 : 3.	விதை, வித்து, விச்சு. (கோண்டு) விஜூ; விஜூ.		
25. மண்டு (க்)க 7, 103, அடிகள் 1, 2, 4, 7, 10 (இது முழுத் தொகுதியில் 619-ம் பா.); 824 : 4; 992 : 5.	குறித்துப் பின்றை விரிவாகக் கூறுதும்.		இதைக்
26. மண்டு(க்)க. 842 : 14.	இதின் பெண்ணைப்போன்றவொரு செடி. பின் காண்க.		
27. மயூர. 191 : 14; 279 : 1; 621 : 25.	மயில், மஞ்சை. (கன்.) மயல், மயலு; (துளு) மயிரு.		
28. முஞ்ஜ. 161 : 8.	ஒரு புல்வகை [Saccharum arundinaceum]. முஞ்சி; (கன்.) முஞ்ஜ.		
29. வரிச், பன்மை 2-ம் வேற்றுமை “வரிசஸ்தச” = “பத்து விரல்கள்”.			

1-ம் மண்டலம், 144-ம் பா, 5-ம் அடி. ஒப்பிடுக : (கோண்டு) விரிஞ்ஜ்;

வரெஞ்ஜ், வெர்ச்; வெரெஞ்ஜ், விரஸ்கு, விரஸ்கூ : அனைத்தும் = விரல், கை ஆங்கண் விரிவதினால் என்க.

30. “உக்க-சித்”, என 2-ம் இலக்கத்தில் வருவது ஒருமுறையேயாயினும், இதின் முதற்பதம் “உக்கா” என அநேகந் தரமாகக் காணப்படும்.

உதாரணமாக :- 162 : 15; 162 : 13; 287 : 22.

31. “உலூக்கல” என 3-ம் இலக்கத்தில் தனியேவரும் பதம், அதே பாவில் தொடர்மொழி “உலூக்கலஸு(த்)த” என 4 தரம் வருவதைக்காண்க. 1, 28, 1-4.

32. (ka) = க எனும் விசுவயை வடமொழிப்பெயர்ச் சொல்லுடன் பின்னரே இணைப்பின், “சின்ன” எனும் கருத்துவிளையும்.

உ-ம் : “அம்பா” = தாய்; “அம்பிகா” = சிறுதாய். இது பெண்பாலாதலின், “க” “கா” எனமாறிற்று. “உலூக்கல” வடமொழிபின்கண் ஆண்பாற்சொல். ஆனதினால் சிறிய உலக்கையைக் குறித்தற்கு “உலூக்கலக” எனும் பதம் எழுந்தது. இஃதும் அதே பாவின் 5-ம் அடியிற்றேன்றும்.

இங்ஙனம் பரோவு “27 சொற்கள்” எனக் கூறினரே யாயினும், நூட்பயாயாராயின் 32 சொற்களே தோன்றும். இவற்றுள் “நள” எனும் 16-ம் இலக்கச்சொல், இருக்கு வேதத்தினதென மொளியர் வில்லியம்ஸ் தம் அகராதியின் 525 பக்கத்திற் கூறினரெயொழிய, அதின் இடத்தைக்காட்ட வில்லை. அங்ஙனமே “கிரஸ்மன்ன்” என்பவரும் தம் நூலில். இருக்குவேதம் அதின் பிராமணங்கள், உபநிஷதம், ஆரண்யக்கங்குடன் கி. மு. வடமேற்கு இந்தியாவில் பாடப்பட்ட தென்பது தி ன்ணம். ஆனால் எவ்வளவுக்கு முன்பு? கி. மு. 1,500 தொடங்கி 600 ஈறாக வரைக் கூறுப. எத்துணை பாக்கள் எனின், 1017 பாக்கள் எனச் சிலர் கூறுவர். 8-ம் மண்டலத்தின் நடுவண் பிற்காலத்திற் சேர்க்கப்பட்ட “வால்கில்ல” 11 பாக்களையும் கூட்டின், 1028. செ. அ. அளவாய புஸ்தகத்தில் 766 பக்கங்கள்; ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் 240 சொற்கள், ஏறக்குறைய. இங்ஙனமாகலின், வைக்கோற் போரின் கண் ஒரு குண்டுகொண்ட தேவையு போன்றதாகும் “நள” எனும் பதத்தை இஃதில் ஆராய்வது. தற்கெயலைப் பொறுத்தது இவ் விஷயம். இஃதை வாசிப்போர் தற்செயலாய்க் கண்டால், எனக்கு அறிவிக்குமாறு மன்றுகின்றேன்: யான் காணின், வளரும் இந்நூலின் பிற்பகுதியில் அதை வரைவேன். “நள” எனும் இருக்குவேத பதத்தை 16-ம் இலக்கத்திற் காண்க.

மேலே யான்கொடுத்த “பட்டி” அன்றேல் “அட்டவணை” யில் ஒவ்வொரு பதமும் தோன்றும் இடங்களைக் குறித்தென் இரு விதங்களாக.

(அ) “கிரஸ்மன்ன்” 1028 பாக்களாகக் கணக்கிட்டு, ஒவ்வொரு பாவின் அடிகளைக் குறித்தனர். மண்டலங்களைப்பற்றி இவருக்குக் கவனிப்பின்று.

(ஆ) “மொளியர் வில்லியம்ஸ்” முதல் மண்டலத்தின் எண்ணை, பின் அம்மண்டலத்தின்கண் வரும் பாவின் வரிசையை, பின்பு பாவின் அடியைக் குறித்தனர். ஆதலின் இதுவே கலயமானது. சில இலக்கங்களில் (உ-மாக 2, 11, 13) இரண்டையுங் கொடுத்துள்ளோன். இ. வே. ஸ. = இருக்கு வேத ஸம்ஹி(த்)தா அன்றேல் தொகுதி. இத்தொல் வடமொழி நூலில், திராவிட சொற்கள் எவ்வளவுக்கு எடுக்கப்பட்டு, எவ்வளவாகப் பயிலப்பட்டன எனக் காண்பிப்பதற்காகவே இம் முறையாக பாக்களின் எண்களையும் அடிகளையும் ஒவ்வொன்றாகக் கொடுத்துவினேன். இஃதின்னன்று திராவிடப் பண்பாடு எவ்வளவு பண்டைய காலத்ததென யாவரும் எளிதில் கண் கொளற்பாற்று.

மேலே கொடுக்கப்பட்ட அட்டவணையின்கண் 25-ம் இலக்கமாகிய “மண்கேம்” இருமடங்கு முக்கியமாகும். தமிழ், மலை

யாளம், கன்னடம் என்பனவற்றில் “மண்” = நிலம், மணல்; தமிழில் “தூங்கு” = துயில். ஆனதினால் இவ் வடசொல் “தவளையே” குறித்தது, 7 தரம் இருக்குவேதத்திற்றானே. மேலும், இதின் பெண்பாற் சொல், சங்கத வழக்கத்தின்படி, “மண்கே” என்பதே. இதைப் போன்ற ஒரு பூண்டுக்கு இப் பதம் உருமையாயிற்று. இதனால் அந்நாட்களிற்றானே வடமொழி திராவிடச் சொற்களை உறிஞ்சிக் குடித்து, தன்மயமாகி கிற்று என்பது புலனாகும்.

இங்ஙனம் இவ்விருகும்பங்கள் நடுவண் இச்சூழ்நிலை இருப்ப, யாம் ஒன்றைத் துணிந்து விளம்புவதற்கு சந்தர்ப்பம் இதுவே. வேதங்கள், சிறப்பாக இருக்குவேதம், உபநிஷதங்களுக்குக் காலத்தாலும் சொற்பிரயோகத்தினாலும் முந்தியவை. வேதங்களிற்றானே இவ்விதமாகத் திராவிடம் வடமொழியிற் கலந்திருப்பின், உபநிஷதத்தில் முதன் முதல் சங்கதத்தில் வேரின்றி, அநாதையாய்த் தோன்றும் “ஓம்” எனும் பதம் திராவிடத்தினின்றே உற்பத்தியானதென யாம் பகரின், பிழை என்னே? நிகழும் இக்காலத்திலும் தமிழ் “ஆகும், ஆஉம்” > “ஓம், ஆம்” “அங்ஙனம் ஆகும்” எனும் பொருளைத் தருவன அன்றோ? மேலும், சுமேரியத்தில் “ஆம்” என்பதும், ஹெபிரியேத்தில் “ஆமென்” என்பதும் இதே கருத்துடன், உபநிடத சமஸ்கிருதத்திற் போல், பெய்க் கூட்டங்களிற் செயம் ஆரம்பிக்கும் அன்றேல் முடிவடையுந் தறுவாய்களில் உபயோகிக்கப்பட்டன என நிர் வாசித்ததின்றோ? பகல் ரெர் இயற்றிய எரிசேய அகராதியின் 19-ம் பக். 3333 “ஆமன்” = “உள்ளதே.”

இது சம்பந்தமாக, “உபநிஷதத்தை” குறிக்கும் “ஆரண்யகம்” எனும் மற்றொருபதத்தை ஆராய்தல்வேண்டும். இஃதை “ஆரணம்” எனவும் கூறுப. இவை அனைத்தும் சங்கதமென்றே செ. அ. பக். 241 சாற்றுகின்றது :- “ஆரண்யகம், ஆரணத்தான், ஆரணம், ஆரணவாணன், ஆரணன், ஆரணி, ஆரணியம்”. 7 பதங்கள் : எல்லாம் தூய வடமொழி சொற்கள், தமிழுக்குக் கடனாகக் கொடுக்கப்பட்டன வாம். யாம் கூறுவது யாதெனில், “மிகவும் நன்றி!! ஆனால் உம் கடைச் சொல்லுடன் உம் சாக்குப் பையிலிருந்து பூனை வெளிவந்துவிட்டதே! “ஆரணியம்” என்பது “காடு”, “காடு” என்றால் என்னே? நெருங்கி உட்புகுதல் “கடினமான” தன்றோ? “ஆர் அண்” என்றாலும், “அண்ணுதற்கு அஃதாவது நெருங்கி உட்புகுதற்கு, அரியது” எனும் பொருளைத் தருவதை நோக்கி, தமிழ் மக்களே, இன்புறுமின். இவ்வளவு நூற்றாண்டுகளாக தமிழை உணராதார் எம்மை ஏமாற்றினரே என சினங்கொண்மின். “ஆரணியம்” தானே தமிழாகில், அவ்விடங்களில் ஒதப்பட்ட வேதத்தில் முதற்பதம் அன்றேல் கடைப்பதமாகச் சேர்க்கப்பட்ட “ஓம்” எனும் பதம், தமிழில் உற்பத்தியாயிற்று என யாம் கூறில், மிகை ஆகாது அஃது.

இப்போது மொளியர் வில்லியம்ஸின் சங்கத அகராதியைச் சற்றுப் பார்ப்போம்.

33. “ஆரண”, பக். 149. பொருள் : “ஆழம் காணமுடியாத ஆழி, பாதாளம், செங்குத்தான மலைச் சரிவு. இஃது

இருக்கு வேதத்திற்றானே, 1-ம் மண்டலம், 112-ம் செய்யுள், 6-ம் அடி; இருக்குவேதத்திற்றானே, 8-ம் மண்டலம், 70-ம் செய்யுள், 8-ம் அடி போன்றவற்றிற்றேன்றுவதனால், இதற்கு 33-ம் இலக்க இரவற் சொல் எனும் அடையாளத்தைக் கொடுத்தனம். இதின் பொருள்: “அண்ணுதற்கு அரியது”.

“ஆரணி” = நீர்ச்சுழி. இது சங்கத இலக்கியங்களில் ஒன்றிலுமே காணப்படாது என மொ. வி. என்பவரே கூறியுள்ளனர்: சங்கத நிகண்டுகளில் மட்டுமே தோன்றுமாம். நன்று.

“உடாஅதும் உண்ணுதும் தம் உடம்பு செற்றும்
கொடாஅத நல் அறமுள் செய்யா” உலோபிகளைப் போல, சமஸ்கிருதமும், திராவிடத்தினின்று அநேக சொற்களைக் கொண்டையடித்து, வானாது வைத்திருந்தது இப்போது எமக்கு ஒரு பண்புதையலாயிற்று! இந்“நீர்ச் சுழி”, அன்றேல் “ஆரணி”யைக் குறித்து, நீர் நறுந்தொகை 77 இல் “சுழியா வரு புனல் இழியாது ஒழிவது” என்றும், நறுந்தொகை 79 இல் “புனை மீது அல்லது நெடும் புனல் ஏகேல்” எனவும் உணர்ச்சியுடன் படித்திருப்பின், “சுழி” அண்ணுதற்கு அரியதென உணர்ந்திருப்பீர்.

ஆரணைய = இரு விறகுகள் சம்பந்தமான.
ஆரணய = காடு சம்பந்தமான.
ஆரணயக =

இவை அனைத்தும் “அரண” எனப் பின்வரும் பதங்களினின்று எடுக்கப்பட்டன வென்று மொ. வி. கூறுவதனால், இவற்றையும் ஆராய்வாம் :-

அரண, பக். 86 = விறகு போன்றது.

34. அரணி ,, 86 = விறகுத்துண்டு. இதுவும் இருக்குவேதச் சொல். இல. 34.

அரணிகா ,, 86 = ஒரு பூண்டு, *Premna Spinosa*. நிகண்டு களில் மட்டும் தோன்றும்.

35. அரணி ,, 86 = விறகுத்துண்டு. இதுவும் இருக்குவேதச் சொல். இல. 35. இவற்றில் “காடு” எனும் பொருள் அதனின் சினையாகிய “விறகுக்”காயிற்று.

அரணிகேது = ஒரு பூண்டு, *Premna Spinosa*. கடைசிச் சொல் ஆங்கிலமன்று; இலத்தீன். இதின் கருத்து: “முடிகள் நிறைந்தது”. ஆனதினால் கலபத்தில் அப்பூண்டின் காய், கனி, இலைகளைப் பிடுங்க இயலாதது பற்றியே இப் பூண்டை “அரணிகா”, அரணிகேது” என அழைத்தனர்.

36. அரணய 1 = நெடுந்தாரத்திலுள்ள நாடு. இதுவும் இருக்கு வேதச் சொல். இல. 36. இருக்குவேதம் 1-ம் மண். 163-ம் செய்யுள், 11-ம் அடி; 6-ம் மண். 24-ம் செ. 10-ம் அ- ஒப்பிடுக.

37. அரணய 2 = காடு, வனம், வனந்தரம், மணற்காடு. அதர்வ வேதச் சொல். இல. 37

அரணயக = காடு, வேதங்களுக்குச் சற்றுப்பிந்திய “யாஜுரு வல்க்ய”, *yaajurvedika* 3, 192 இல்.

38. அரணயாநி₁ = பெருங்காடு, மணற்காடு. இதுவும் இருக்கு வேதப்பதம்.

இருக்கு, 10-ம் மண். 146-ம் செ. 4-ம் அடியை ஒப்பிடுக.

39. அரணயாநீ₂ = இப்பெருங்காட்டின் தெய்வதை. இதுவும் இருக்குவேதத்தின் அதே செய்யுளின் 6 அடிகள் அனைத்திலுந் தோன்றிற்று.

அரணயிய = காட்டுக்கு அண்மையின.

அரணயேகேய = காட்டிலேயே பாடத்தக்க.

27 வேதச்சொற்கள் திராவிடத்தினின்று உற்பத்தியாயின எனப் பரோவு கூறிப்போந்தனர்: யாம் சற்று ஆராய, அவை 39 ஆகிவிட்டன. இன்னும் அநேக பதங்கள் அங்ஙனமாக இருத்தல் கூடுமன்றோ?

ஆனால் இப்பொழுது திரும்பவும் 25-ம் இலக்கப் பதத்தை எடுப்போம். “மண்கேம்” என்பது திராவிடத்தினின்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது ஆதிசங்கதத்தின்கண் என முன்னமே கூறினோம். ஆனால், திராவிடக் கிளைமொழிகள் அநேகமே: இவற்றுள் யாதினின்று? இதுவே இப்போதைய வினா.

தமிழ்	மலையாளம்
தூங்கு, தூக்கு, தூக்கம்.	தூங்கு, தூங்கல்,
கன்னடம்.	துளு.
தூங்கு, தூகு.	தூங்குனி.

சங்கதத்தில் “மண்கே” என எழுதப்படினும், உச்சாரணம் “மண்கேக்” என்றே. ஆனதினால் முதற்நிர விடம் உச்சரிப்பில் தமிழைப் போன்றதாய் இருந்திருத்தல் சாலப் புணருமானதொன்று. மேலும், 10-ம் மண்டல இருக்கு வேதச்சொற்கள் ஏறக்குறைய கி. மு. 900-ம் ஆண்டைப் பொறுத்தன. தமிழ் “பழமொழி நூற்று” கி. பி. 60-ம் ஆண்டைப் பொறுத்தது. எனவே 15 நூற்றாண்டுகளாக தவணியின் இயற்கை மாற்றம் அடையவில்லை என்பது பழமொழி 114, 3-4-ம் அடிகளிலுள்ள

“மணலுள் முழுமீ மறைந்து கிடக்கும்
நுணலும் தன் வாயால் கெடும்” எனும் இவ்வசனத்தினால் தெளிவாகும்.

இதன்பின், 22-ம் இலக்க “bala” எனும் பதத்தை ஆராய்வாம். இது தமிழ் “வல்” எனுஞ் சொல்லின் சங்கத மாற்றம். 2-ம் அத்தியாயத்தின் கண் “வல்” எங்ஙனம் “பல்” “bala” என வடமொழியிற்றிற்றிந்ததென்றும், பின் “பல்”, “bala” எனும் வடச்சொல்லினின்று தமிழ் “பெலன்” உண்டாயிற்றென்றாங்கு காட்டுதாம். இப்போது மொனியர் வில்லியம்ஸின் அகராதி, பக். 723-ல் வரும் சங்கத “பலாத்காரம்” என்றதை நோக்குவாம். இரு மொழிகளிலும் இதின் மொருள் “வலிமை உபயோகித்தலே”யாம். “காரம்” என்றும் கடைசிப் பாகம் “கரோத்தி” எனும் வடமொழி வினையடியாற் பிறந்த, “செய்தல்” எனக் கருத்துள்ள பெயர். “பல்-ஆத்-காரம்” என்பதின் நடுவண் நிற்கும் “ஆத்”யாது கருதுகின்றது? இதின் பணி என்ன? இதுவே வடமொழியில் 5-ம் வேற்றுமை உருபு.

உ-ம் “அக்ஷ” = கண்; “அக்ஷாத்” = கண்ணினின்று.

சமஸ்கிருதம் இந்து-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தின் 30 பேர்களுக்கு மூத்த சகோதரி. இலத்தீன், கிரேக்க, ஜேர்

மான்யமொழி போன்றவை அனைத்தும் தங்கமார். ஆன தினால் “ஆத்” போன்ற 5-ம் வேற்றுமை உருபு இப்பாஷைகளிலும் காணப்படல் வேண்டுமன்றோ? மேலும், இந்து-ஐரோப்பிய ஆதிமொழியிலிருந்து “ஓ”, “ஏ” எனும் ஒலிகளை, சமஸ்கிருதம் “ஆ” என மாற்றினமையால், இந்த “ஆத்”, இலத்தீன் போன்றவற்றில் “ஓத்” என வந்திருத்தல் வேண்டும் என நினைந்து ஒரு நூற்றுண்டாக அறிஞர் இலத்தீன் நூல்கள் அனைத்திலும் துருவியும், இந்த “ஓத்” காணப்படவில்லை. “ஓ” மட்டுமே காணப்பட்டது. இந்நூற்றுண்டு ஆரம்பிக்குறி உரோம தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் கி. மு. 7-ம் நூற்றாண்டில் உரோமாபுரியிலாண்ட நூமா பொம்பீலியுளின் கல்வெட்டுகள் மூலம் பதியப்பெற்ற “சட்

டங்களில்” “ஓத்” எனும் தொல்பதத்தைக் கண்ணூற்று மகிழ்ந்தனர். ஆனால், இஃது ஒரு வேற்றுமை உருபு மட்டுமே.

சமஸ்கிருத்திலோ, அஃதாவது இருக்குவேத தொல் சங்கதத்திலோ, இஃது ஒரு பூரண தனிச்சொல். இதிலிருந்து இலத்தீன் போன்றவற்றின், தொல் சமஸ்கிருதம் எவ்வளவுக்கு முதுமை வாய்ந்ததென யாம் உணரலாம். இருக்குவேதம், 1-ம் மண்டலம், 32-ம் செய்யுளின் 4-ம் பாவை இப்பொழுது நோக்குவாம் :

“யத் இந்திர உ ஹந் ப்ரத்தம ஜாம் அஹீநாம்

ஆத் மாயிநாம் அமிநாஹ் ப்ர உத மாயயஃ”

இங்ஙனம் ஒரு முறை மட்டுமே சமஸ்கிருதத்தில் இச் சொல் (ஓத் =) “ஆத்” தோன்றினும், அஃது இம்மொழியின் முதுமையை எண்பிக்க வல்லது. ஆனால் இஃது எத்துணை முறை தனிச்சொல்லாக இருக்கு வேதத்தில் தோன்றுமென்பதை கிரேக்கன் தன் “இருக்குவேத அகராதியின்” 174 பக்கத்தின் 2-ம் வரிசையில் கொடுத்த வண்ணம் யாம் தருதும்.

- (1) 6 : 4; 18 : 8; 83 : 4; 127 : 5; 141 : 8; 148 : 4; 288 : 11; 361 : 10; 383 : 4; 419 : 4; 580 : 3; 646 : 20; 908 : 2; 937 : 3; 939 : 5. இவற்றில் “ஆத்” = “அப்பொழுது”.
- (2) இவற்றிலும் கருத்து அதுவே : ஆனால் “ஆத்” இன் பின் “இத்” இவற்றில் வருகின்றது :-
71 : 3; 116 : 10; 131 : 5; 164 : 47; 168 : 9; 243 : 9; 260 : 8; 265 : 15; 297 : 18; 350 : 2; 384 : 8; 532 : 11; 549 : 6; 626 : 30; 669 : 15; 782 : 3; 914 : 8.
- (3) இவற்றிலும் கருத்து அதுவே : ஆனால் “ஆத்” இன் பின் “ஈம்” இவற்றில் வரும் :-
144 : 3; 686 : 2; 744 : 2, 3; 774 : 6; 800 : 2; 822 : 6.
- (4) இதின் கருத்து : “அதற்கு, அதைக் குறித்து” : 672 : 5. இதின் கண் “ஆத்” இன் பின் “ஊநு”.
- (5) முதல் வசனத்தில் “யத்” வந்தபின்றை, அடுத்த வசனத்தில் “ஆத்” : 32 : 4; 94 : 10; 355 : 3; 508 : 10.
- (6) “யதா” “ ” “ ” “ ” : 115 : 4; 519 : 2.
- (7) “யதி” “ ” “ ” “ ” : 809 : 22.
- (8) “யத்”; “ஆத்”-“இத்” “ ” “ ” { “ ” 51 : 4; 68 : 3; 87 : 5; 141 : 4; 215 : 9; 264 : 12; 320 : 4; 5 அநேகந்தரம்; 632 : 25; 874 : 9.
- (9) “யதா”; “ ” “ ” “ ” “ ” 82 : 1; 161 : 4; 163 : 7; 164 : 37; 329 : 2; 439 : 4; 632 : 26, 27, 28, 29, 30; 641 : 14; 689 : 9; 709 : 1; 853 : 3; 908 : 1; 914 : 11; 918 : 3; 1020 : 8.
- (10) “யதி”; “ஆத்-இத்” அடுத்தவசனத்தில் : 632 : 8.
- (11) “யத்”; “ஆத்-ஈம்” “ ” “ ” : 71 : 4.
- (12) “யதி”; “ ” “ ” “ ” “ ” : 809 : 22.
- (13) “யத்”; “ஆத்-உ” “ ” “ ” : 702 : 15.
- (14) “ஆத்”; அடுத்ததில் “யத்” வரும் : 140 : 5; 759 : 3. yad.
- (15) “ ” ; “ ” “யத்-இத்” வரும் : 141 : 5, 6. “ ”
- (16) “ய”; “ ” “ஆத்” = “அப்பொழுது” : 208 : 4; 386 : 3.
- (17) “ ” ; “ ” “ஆத்-இத்” = “ ” : 67 : 8.
- (18) “ ” ; “ ” “ஆத்-ஈம்” = “ ” : 652 : 11.
- (19) “ச ஆத்” = “இன்னும்”, “அதன் பின்” : 196 : 7.
- (20) “ஆத் உ” = “ ” “ ” : 288 : 7; 691 : 3.
- (21) அநேக தனிச்சொற்கள் இணைத்திருப்பறி, கடைப்பதத்தின் முன் “ஆத்” = “அதுவும்” : 700 : 5.
- (22) “ ” “ ” “ ” நடுச்சொல்லின் முன் “ ” = “ ” : 700 : 6.
- (23) “ ” “ ” “ ” கடைசி “ ” “ச ஆத்” = “ ” : 582 : 11.
- (24) “ ” “ ” “ ” “ ” “ஆத் உ” = “ ” : 912 : 13.
- (25) “குவித்” எனும் வினாச்சொல்லின் பின், “ஆத்” = “அதுதான், அதே” : 33 : 1.
- (26) “கீம்” “ ” “ ” “ ” “ ” , அஃதே” : 319 : 6; 326 : 7.

கிரீஸ்மன் 1936 இல் ஜேர்மானிய மொழியிலியம்பிய வற்றை வகுத்து மொழியொயர்த்து இங்ஙனத் தருதலே 3 மணித்தியால வினையாயிற்றெமக்கு. இப்பிரமாண்டமான இருக்குவேதத்திலுள்ள “ஆத்” என வரும் பதங்கள்

அனைத்தையும், ஒன்றுமே தபுதலின்றி, இத்தகைய நூட்பம், தெளிவு, விரிவு, விவேகம் நாற்படைபோல் ஒருங்கே சூழ்ந்து நிற்க, ஜேர்மானியரைவிட யார்தான் கண்டுபிடித்து எமக்குத் தந்திருத்தல் கூடும்? கி. மு. 900-ம் ஆண்டு இருக்குவேதம்

முழுவதும் பாடி முடிவாயிற்று. இந்த 28 நூற்றாண்டுகளாக இந்திய, இலங்கைய வேதியர் இஃதைப் படித்தும், ஓதியும், ஞாபகத்தில் வைத்தும் வந்தாரன்றோ? அவர்களில் யார் தான் கிரஸ்மன்ன், போத்லிங்க், ரோத் எனும் ஜேர்மானிய மொழியியல் வல்லுநரின் உயலா முயற்சியை தம் வேதநூல் சம்பந்தமாகவென்கிலும் காட்டினர்? அந்நிய கண்டத்தினராய் இவர் 4,000 மைல் தூரத்திலிருந்தே இவ்விந்தியநூலை இத்தகைய நுணுக்கமாய் ஆராய்ந்ததே எம்முதல் வியப்புக்குக் காரணமாகும். இரண்டாம் வியப்பு “ஆத்” எனும் பதத்தைப் பற்றியது. மேற்கொடுக்கப்பட்ட அட்டவணியில் 8-ம் இலக்கத்தில், “320 : 4, 5 அநேகந்தரம்” என்பதை நோக்குக. இதை நாலுதரம் என எடுப்பின் “ஆத்” எனும் தனிச்சொல் இருக்குவேதத்தில் மாத்திரமே காணப்படுமிடங்கள் 100 ஆகும். நெடுங்கால அளவை “புகம்” என வழக்கும் மரபொன்றுண்டு. ஆனதினால்

1-ம் புகம் : “ஆத்” எனும் பதம் வடமொழியிலிங்கனம் தனிச் சொல்லாக காணப்படும் காலவெல்லி.

2-ம் புகம் : “ஆத்” வடமொழியில் 5-ம் வேற்றுமை உருபாய் மாறிற்று. இதே காலத்தினிற்றுள் “ஓத்” 5-ம் வேற்றுமை உருபு இலத்தின் மொழியில்.

3-ம் புகம் : கொச்சைத் தமிழில் “அப்போது” “அப்போ” என திரிந்து வருவதுபோல், பிற்கால இலத்தினில் “ஓத்” எனும் பதம் “ஓ” எனும் விடுதியாயிற்று.

இதின் பிரகாரம் இலத்தினில் பொபுலஸ் = ஜனம், 1-ம் வேற்றுமை. இலத்தினில் பொபுலோ = ஜனத்தினின்று, 5-ம் வேற்றுமை.

4-ம் புகம் : இலத்தினின் புதல்விகளாய் இத்தாலிய, ஸ்பானிய, போர்த்துகேய தற்கால மொழிகளில் இது 1-ம் வேற்றுமை உருபாயிற்று.

உ-ம் : இத்தாலியமொழி :- பொபுலோ = ஜனம். அகராதி, 338-ம் ப.

உ-ம் : ஸ்பானிய மொழி :- புவெபுலோ = ஜனம். அகராதி, 648-ம் பக்.

உ-ம் : போர்த்துகேய மொழி :- பொபுவோ = ஜனம். அகராதி, 528-ம் பக்கம்.

ஒவ்வொரு புகத்திற்கும் ஓராயிரமாண்டுகள் கொடுப்பதே சால்பாகும். இதினின்று “ஆத்” எனும் தனிச் சொல்லின் தொன்மையை உணருமின். இத்தாலிய மொழி எங்கே; தொல் சமஸ்கிருதம் யாங்கண்ணது?

3-ம் வியப்பு திராவிட பண்பாட்டின் தொன்மையைக் குறித்தே. இத்தகைய பண்டை நூலாய் சங்கத இருக்குவேதமே இத்துணைத் திராவிட சொற்களைத் திராவிடமொழியினின்று அந்நாட்களிறுநே இரவலாய் எடுத்திருப்பின், இத்திராவிடமொழியின் தொன்மை என்னே?

“போதுமப்பா! போதும்! உம் புளுகும் வீம்பு பேசுதலும் எமக்குக் கடுஞ்சினத்தை உண்டாக்கின்றதே” எனச் சங்கத சார்வாயோர் இயம்புவதை எம் மனக்காதாற் கேட்கின்றனம். ‘தெய்வ வடமொழி, தேவநாகரியில் வரையப்பெற்ற இப்

பாஷை, பூர்வீக சமஸ்கிருதம், மிலேச்ச திராவிடத்திலிருந்தோ கடன் வாங்கியதாகக் கூறுகின்றன? இருமொழியிற் காணப்படும் பதங்கள் அனைத்தும் வடமொழியிறுநே உற்பத்தியாயின என இதுகாறும் படித்துள்ளோம். நீ சொல்வதென்னே?”

யாம் இவர் போன்றவர்க்கு இம் மறுமொழிகளைக் கூறுகின்றனம் :

1 வதாக : ஆங்கிலத்தின் இந்நூற்றாண்டு : ஏற்ப்பையும் பெருமையையும் முழு உலகமீயிசை பரவி வருந்தன்மையையும் யார் அறியாதவர்? ஆயினும் இம்மொழிக்குச் சொந்த எழுத்துகள் எள்ளளவுமில் : அனைத்தையும் இலத்தின் மொழியினின்றே கடன் வாங்கிற்று. அம் மொழியினின்றே நூற்றில் நூற்பது விதமாக, நேரடியாகவோ, அன்றேல் மறைமுகமாகவோ (அஃதாவது இலத்தினின் புதல்வியாகிய பிரெஞ்சு மூலமாக), சொற்களை எடுத்ததாகவும், நூற்றில் நூற்பத்தைந்து விதம் பல்வேறு ஜேர்மானிய மொழிகளினின்று பதங்களைப் பெற்றதாகவும் மொழியியல் வல்லுநர் கூறுப. ஆங்கிலம், 6,000 மைல் அப்பாலுள்ள தமிழ் மொழியினின்றுய சில சொற்களைக் கடன் வாங்கிற்று.

உ-ம் : “அணக்கட்டு, கட்டுமரம், மிளகுதண்ணீர்.” இத்தமிழ்ப் பதங்கள் முறையே “அணிக்கட், கட்டுமரங், முலகுதண்ணீர்” என ஆங்கிலர் உச்சரிக்கின்றாரன்றோ? ஆனதினால் 40 நூற்றாண்டுகளுடாக வடமொழியாளரும் திராவிடரும் மருங்கினராய் வாழ்ந்த பொழுது, திராவிடத்திலிருந்து வடமொழி இரவல் வாங்கியிருத்தல் இயல்பானதே. “தங்காய், யான் கலியாண மொன்றுக்குப் போவதற்கு உம் சங்கிலியைத் தாரும். எனது நன்றன்று” என மாந்தர் கூறுவது இல்லையோ? மறுநாள் கடன் கொடுத்தவள், “அக்கா, என் காப்பைக் காணேன். உம் பொற்காப்புக்களைத்தாரும்” என வாங்கினால், பிழையாது? இங்ஙனமே ஒரு நாட்டின் கண் இரு செம்மொழிகள் வழங்குமி, ஒன்றினின்று மற்றது இரவற் சொற்கள் எடுத்தாள்வது சர்வசாதாரணமாம். செமித்திய மொழியல்லாத சமேரியமும் செமித்தியமும் வெசொ பொத்தாதமியாவில் இங்ஙனமே கி. மு. 1,600 இல் உலந்தன.

2 வதாக, சமஸ்கிருதம் தெய்வமொழியுமன்று; திராவிடமும் மிலேச்சம் அன்று. இவ்வுண்மை நிகழும் நூற்றாண்டில் பல்வேறு சான்றுகள் மூலம் என்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது: இந்நூலைப் படித்து முடியுமுன்னரே இதை நீயிரே கண்டு ஏற்பீர்.

3 வதாக, இதே அத்தியாயத்தில் திராவிடம், ஆரியம்-இவ்விரண்டின் தொடர்புகளை விளக்குகின்றனம்: ஆனால் அனைத்தையும் ஒரு நேரத்திலேயே யார் சொல்லக்கூடியது? இவ்வத்தியாயத்தின் (ஆ) உட்பிரிவில், திராவிடமும் ஆரிய மொழிகளுக்கு, விசேஷமாய்ச் சமஸ்கிருதத்திற்குத் தாராளமாகக் கடன்பட்டதெனக் காட்டுதும்.

4 வதாக, இரு மொழிக்குடும்பங்களையும் ஆற்றவுங் கூற்றவர் மட்டுமே, ஒவ்வொரு பதத்தையும் குறித்து, “இதை வடமொழி திராவிடத்தினின்று கடன் வாங்கிற்று; அதைத் திராவிடம் ஆரியத்திலிருந்து எடுத்தது” எனப் பிழையின்றிப் பகரக்கூடியவரன்றோ? அத்தகைய ஆசிரியராய் குந்தேர்த், கித்தெல், கால்டுவெல், போப், பரோவு, எமெனோப் போன்றவரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றுகின்றனம் யாம்.

5 வதாக, உதைபந்தாட்டத்திற்கு மட்டுமோ விதிகளும் சட்டங்களும்? இவை மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்குந் தேவை

யல்லவோ? மொழியியல் வல்லுநரான பரோஷு, யாம் மேற் காட்டிய “மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்குழுவின் முயற்சிகள்” எனும் சஞ்சிகையின் முடிவின் கண், இவ்விதிகளை விவரித்துள்ளனர் :-

(a) ஒரு சொல் நிச்சயமாய்த் திராவிடத்திலிருந்தே ஆரியத்திலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதென யாம் நிரூபிக்க ஆரம்பிக்கும்பொழுது, முதன் முதல் அப்பதம் இந்து-ஐரோப்பிய சொற்பிறப்போடு தொடர்பற்றதெனப் பூரணமாய் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அது திராவிட மொழிகளில் அதிகம் பயின்று வருகின்றதோ எனவும் ஆராய்க. அங்ஙனமாய் அறிந்திருப்ப, வேறும் பல திராவிடச் சொற்களுக்குத் தலையடிச் சொல்லாக நிற்குமாயின், இதனோடு ஒத்த சொற்பிரயோகம் சங்கத மொழியிலிருப்பினும், அஃது உண்மையில் திராவிடத்தினின்றும் சென்று, ஆரியத்துட்புக்க இரவற் சொல்லே.

உ-மாக, சங்கத மஹாபாரதத்தில் அடிக்கடி தோன்றும் “நீர்”, “மீன்” என்பன திராவிட “நீர்”, “மீன்” ஆகியவையே.

(b) அச் சொல்லின் பழமையை ஆராய்க. பண்டைத் தமிழ் நூல்களில், ஆரியத்தினின்று வந்த சொற்கள் அதிகமாய்ப் பயின்றுவரவில்லை. ஆகவே பண்டைத் தமிழ் நூல்களான குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, ஐங்குறு நூறு, கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு போன்றவற்றில் அதிகம் பயின்று வருவன திராவிடப்பதங்களேயன்றி, ஆரியத்தினின்று எடுக்கப்படவில்லை.

உ-மாக, “வல்லி” எனும் சங்கதப்பதம் திராவிட “வள்ளி”யினின்று உதித்தது. ஏனெனில், “வள்ளி” பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களில் ஏராளமாகத் தோன்றும்.

குறுந். 216 : 2 “வாடா வள்ளியங் காடு இறந்தோரே”.

பெரும்பான். 370 “வாடா வள்ளியின் வளம்பலதருஉம்.”

முல்லைப் பாட்டு 101 “புதிர் காய் வள்ளியங் காடு பிறக்கு ஒழிய”

மறுபக்கத்தில் மொனிபர் வில்லயம்ஸின் அகராதியின் 929-ம் பக்கத்தின்படி, சங்கத “வல்லி” “வல்லி” என்பன மறுஸ்மிருதி, மஹாபாரதங்களிற்குள் முதன் முதற் தோன்றுபவை : இவை மேலே தரப்பட்ட தமிழிலக்கியங்களுக்கு 3, 4 நூற்றாண்டாற் பிந்தியவை.

மேலும், அக்காலத்தில் இவ்வகையான சொற்கள் சங்கதத்தினின்று தமிழுக்கு வந்ததில்லை : நுண்கலை அன்றேல் திராவிடத்தில் பண்பாடு சம்பந்தமானவையே சமஸ்கிருதத்தினின்று தமிழைச் சேர்ந்தன.

உ-மாக, “அரசன், கம்மியன், தச்சன், தவடு, தூது, தெய்வம், நேமி” முதலியன. “வள்ளி” அத்தகைத்தன்று. இன்னும், “தொல்காப்பியம்” தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் தொன்மை வாய்ந்தது எனச் சான்றோர் மொழிப. இத்தொன்னூலிற்குளே “வள்ளி” அநேகந்தரம் தோன்றுவதைக் கண்டு இன்புறுமின் :-

தொல். பொருள். 88 : 1 “கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற” = the milky way

தொல். பொருள் 95 : 1 “வண்டே இழையே வள்ளி பூவே” = தொய்யிற் கொடி.

தொல். பொருள். 60 : 6 “வாடா வள்ளி வயவர் ஏத்திய” = வள்ளிக் கூத்து.

ஒப்பிகு : திருமுருகாற்றுப்படை (101) “குறவர் மடமகள் கொடியோல் நுசப்பிள்

(102) மடவால் வள்ளி யொடு நகை அமர்ந்தன்றே...”

புறநானூறு 63 : 12 ஆம்பல் வள்ளி தொடிக்கை மகளிர். அகநா. 52 : 1 வலந்த வள்ளி மரன் ஓங்கு சாரற் ..

.. 286 : 2 வள்ளி நுண்ணிடை வயின் வயின் நூடங்க.

இக் கொடியொடு சம்பந்தமான வேறொரு கொடி “வள்ளை” என அழைக்கப்படும் :-

அகநா. 6 : 17 “அம் தூம்பு வள்ளை ஆய் கொடி மயக்கி”...

.. 36 : 5 “அரில் படு வள்ளை ஆய் கொடி மயக்கி”...

அகநா. 46 : 5 “அம் தூம்பு வள்ளை மயக்கி”

.. 256 : 1 “பிணங்கு அரில் வள்ளை நீடுஇலைப் பொதும்பின்”.

.. 376 : 14 “அம் தூம்பு வள்ளை அழற்கொடி மயக்கி.”

இரு பூண்டுகளும் கொடிகள் என்பது புலனும். வள்ளியை தாவரநூல்வல்லுநர் “*Convolvulus batatas*” என்றும், வள்ளையை “*Ipomoea aquatica*” என்றும் அழைப்பர். இரு பெயர்களும் “வள்” (= வளை) எனும் வினையடியாற் பிறந்தன : அங்ஙனமே “கொடி” எனும் பெயரும் “கோடு” எனும் வினையின்திபே. “கோடு” எனும் வினையடியப்பற்றி முன்பே கூறினோம்; இவ்வுட்பிரிவு, கால்டு வெல் ஒப்பிலக்கண ஆராய்ச்சி,

உ-ம் 3 வது : “கோடு”, “கொடு” என யாம் ஆங்கண் வரைந்ததை நோக்குமின்.

(c) ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் பெயர் அதன் தன்மை நீர்மைத்தன்றே ? உ-மாக பற்றி ஏறுங்கொடியின் காய்கள் அனைத்தும் புடலங்காய்கள் அல்ல : சுரை, பாகல், பீர்க்கம். பூசனி இவைபோன்றவையும் உள. கன்னட “பொடெ”; தெலுங்கு “பொடுகு, பொடுவு, பொடவு, பொடிகிஞ்சு”; கொலமி “பொடம், பொடாம்; நைக்கி “பொட்டம்”-இவை அனைத்தும் “நீண்ட” எனும் கருத்துடையனவாதலால், “*Trichosanthes anguina*, snake gourd” எனும் “புடலங்காயும்” தன் அதிக நீப்பத்தினால் இப் பெயர்பெற்றதாக யாம் எளிதில் விளங்குகின்றனம். இவ்விளக்கம் சென்னை அகராதி, 2751-ம் பக்கத்தில் தோன்றாததே யாம் இவ்வகராதியை புதிதாய் வரைந்து வெளியிடுவதற்கு போதிய நியாயமாம். அது மட்டும் அன்று. செ. அ. இப்பதம் சங்கத “படோலிகா” விவின் நெழுந்ததென மயங்கிற்று. அதற்கெதிராக “பரோஷு, எமெனோவின்” 1961-1966-ம் ஆண்டு திராவிட அகராதி, இத்திராவிடப்பதமே முதல் இருந்ததெனக் காட்டும்.

தமிழ்.	மலையாளம்.
புடல், புடலை, புடோல்.	புட்டல், பிட்டல்
கன்னடம்.	துளு. தெலுங்கு.
பொடல், படல், படல்.	படல் பொடல்
கட்பா.	குமி.
புட்டுகி	புடர் -இதுவே

சங்கத “படோல், படோலிகா; ப(ட)டு; ப(ட)டுக” எனத் திரிந்ததென இயம்பிற்று. அதின் பக். 282, இல. 3491 ஆவதை நோக்குமின்.

இதின் நிமித்தமே, மிக நீண்ட சேலை, துகில் போன்ற வற்றை, துணிக்கப்படமுன், புடவை, புடைவை, புட்டம்" எனத் தமிழிலும்,

"புடவ, புட" (ஆகக் குறைந்திருப்பின், 10 முழ நீட்பம்) மலையாளத்திலும்,

"பொடெய" (ஆகக் குறைந்திருப்பின், 10 முழ நீட்பம்) குடகு மொழியிலும்,

"புட்டமு" (ஆகக் குறைந்திருப்பின், 10 முழ நீட்பம்) தெலுங்கிலும் அழைப்பர்.

இப்பதமே தூய சமஸ்கிருதத்தில் "புட்டிகா" எனவும், புத்தகலப்பினசங்கதத்தில் "புட்டகா" எனவும் வருதலை நோக்குக. பரோஷ, எமெனோ : தி. அ. பக். 283, இல. 3497.

(d) இதே போல், 2-ம் அத்தியாயம், 18-ம் வினையடி யின் கண், "கொள், கொட், கொண்; கோட் (உ-ம் "கோட் டம்," செ. அ. 1173-ம் பக்.), கோண்" (உ-ம் "கோணை", செ. அ. 1183-ம் பக்.) இச்சொற்கள் அனைத்திற்கும் மூலக் கருத்து "வளைவென்று" பின் விளக்குதும் யாம். "வளைந்து, வளைந்து" போவதனாற் "கொடி" என இச்செடி பெயர் பெற்றதே. ஆங்கனே, 29-ம் வினையடிமீன்கண் "வள்" என்பதை ஆராயுழி, 23-ம், 24-ம் இலக்கங்களில் "வள்ளி"யும், 25-ம் இலக்கத்தில் "வள்ளை"யும் தோன்று வதைக் கவனிக்குக. "கொடி" கடுப்ப, "வள்ளி", "வள்ளை" வளைதலால் இப் பெயர்ப்பெற்றனவன்றே! எம் 1971-ம் ஆண்டு நூலை நோக்குமின்.

(e) வேறொரு பொருள் திராவிடர் வாழும் நாடுகளில் ஏராளமாகத் தோன்றும். ஆனதினால் பல திராவிடமொழி களில் அது பெயர் பெற்றது.

உ-ம் :

தமிழ்.	மலையாளம்.
பவழம், பவளம், பளகம்,	பவழம், பவிழம்.
கன்னடம்.	குடகு.
பவள.	பளுவ, பவ்வ.
துளு	தெலுங்கு. குவி.
பகள, பகல், பவள, பவல.	பகடமு, பவடமு. பக்தெலு

இச்சொற்களினின்றே சங்கத "ப்ரவால், ப்ரவாட்", ப்ராவிரூத "புவாலொ" உற்பத்தியாயின. பரோஷ, எமெனோ : திராவிட அகராதி, பக். 268, இல. 3295. பிற காலத்திலோ, இது "பிரவாளமொன" தமிழுக்குச் சங்கதம் திரும்ப அளித்ததனால், "மணிப்பிரவாள நடை" (= லட மொழியும் தென்மொழியும் போன்ற இரு மொழிச் சொற்கள் விரவிவரும் நடை) எனுந்தொடர்மொழி உண்டாயிற்று. பிர வாளம் கி. பி. 960-ம் ஆண்டின. பிங்கலந்தை நிகண்டிற் றான் முதன் முதல் தோன்றினது போலும். செ. அ. பக் 2694. "பவழமோ", தென்னிந்திய கல்வெட்டு, 2 : 26, பெருங். இலாவாண. 19 : 142; கலித். 80 : 5; சீவக 379 : 1 முதலியவற்றில் தோன்றும். "பவளம்" : அகநா. 14 : 3 25 : 11; 304 : 13; 374 : 13; குறுந். கட. வாழ். 2 இவற்றிற் றேன்றும்.

(f) சில பதங்கள் சங்கதத்தில் வெகு பிற்காலத்திலே பிரயோகம் பெற்றுள்ளன; திராவிடத்திலோ மிக முந்திய யுகத்தின்கண். இஃதால் சங்கதமே இவற்றைத் திராவிடத் தினின்றே பெற்றிருத்தல் வேண்டும். உதாரணமாக

(அ) கூகை : குறுந். 153 : 1; 393 : 3.
அகநா. 122 : 13-14; 148 : 9; 158 : 13
தொல். பொரு. 610 : 1.

(ஆ) வினையடி "கூ" குறுந். 154 : 6; 391 : 9
அகநா. 25 : 8; 310 : 13

(இ) தமிழ்	மலையாளம்	கோதம்	சன்னடம்
கூகை	கூமன்	கூர்ன்	கூகெ, கூகி, கூபெ
துழு		தெலுங்கு	கொலமி
கூகெ, சும்மெ		கூப	குஃப
சங்கதம்		மாறாட்டி	
(க்)கூக		கூபட்	

"Bubo bengalensis rock horned owl ப. எ. தி. அ. இல. 1552.

(ஈ) தமிழ், மலை.	கோதம்	துதம்
பல்லி	எஃபஜ்	பஸ்ம்
கன். குடகு, துளு, தெலு.		சங்கதம், மறாட்டி
பல்லி		பஸ், பல்லிகா, பால்.
"Iacerta geckhs" wall-lizard பரோஷ எமெனோ, தி. அ. இல. 3294.		

(உ) இவை பின்வந்த சங்கத நிகண்டுகள் மட்டிலுமே காணப்படும், சங்கத நூல்களிலோ ஒன்றில் முற்றாகத் தோன்றா; அன்றேல் அதிகம் பயின்று வருவனவல்ல. இவையும் திராவிடத்தினின்று வடமொழிக்கு வந்தனவே. உதாரணங்களை முன்பும் வழங்கினோம், பின்பும் கொடுப்போம்.

(ஊ) ஆரியமோ, திராவிடமோ இவற்றின் உற்பத்தி என யாம் வாதாடுஞ் சொற்களின் உச்சரிப்பொலியைக்கொண்டு, இவை திராவிடச் சொற்கள் என நிச்சயிக்கலாம். உதாரண மாக "Jasminum sambac" Arabian jasmine :

தமிழ்	மலையாளம்	சன்னடம்	தெலுங்கு
முல்லை	முல்ல	மொல்லை	மொல்ல
சிக்களம்		சமஸ்கிருதம்	
முல்ல		மல்லிகா	

சங்கதத்தில் குறில் ஓகரமின்மையால், அஃது அகரத்தினால் மட்டுமே ஈடு செய்யப்படல் கூடியது. "திராவிட மொல்"-தான் ஆதிப்பதம். இவ் "ஓ" சங்கதத்தில் "அ" என வருதலைக் கவனிக்குக. ம் + ஓ > ம் + அ.

திராவிடம் || ஆரியம்

சங்கத (ம) "அ" ஒருபோதும் தாழ்—மலையாளத்தில் (மு) "உ" என்றும், கன்னட - தெலுங்கில் (மொ) "ஓ" என்றும் வரமாட்டாது: அங்ஙனத் திரிதற்கு யாதொரு நியாயமுமில்லை, "அ", "ம" எனும் ஒலிகள் திராவிடத்தில் இருப்பதால். ஆனதினால், சங்கத "மல்லிகா" திராவிட "மொல்-, முல்" —என வந்திராது.

(i) சங்கதத்தில் குறில் எகரமுமின்மையால், அதுவும் அகரத்தினாலேயே ஈடுசெய்யப்படுதலில் வியப்பின்று. ஆனதி னால் இத்தகைய பதங்கள் முதல் திராவிடமாயிருந்து, பின்பு தான் ஆரியத்தில் ஆளப்பட்டன. உ-ம்

தமிழ்	மலையாளம்	சன்னடம்
எருக்கு	எரிக்கு	எக்கெ, எக்க, எற்கெ, யக்க
துளு		சங்கதம்
எக்க.		அர்(க்)க.

“Calotropis gigantea”, பரோவு, எமெனோ : திராவிட அகராதி, இலக். 697.

(j) சங்கதத்தில், கி. மு. 600-ம் ஆண்டின் பின், “ள்” சம்பந்தமான ஒலிகள் முந்திய இருக்குவேதகாலத்தில் தோன்றினவாயினும், பி. ந. மறைந்து போயின. இதின் நீமித்தம் தமிழ் “வள்ளி” சங்கதத்தின்கண் “வல்லி” எனத் திரிதலில் யாதொரு வியப்புமின்று. மறுபக்கத்திலே, சங்கத “வல்லி” திராவிடத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டின், அது “வல்லி” யாகவே நின்றுக்குமன்றோ? ஆனதினால் திராவிட “வள்ளி”யே உற்பத்தி எனக் கொள்பாற்று : சமஸ். வல்லி திராவிடத்தினின்றே இரவலாக எடுக்கப்பட்டதென்க.

(k) திராவிட “ஐ” சங்கத “ஏ” ஆகமாறும் எனவும் “ஏ” திரா. “ஐ” எனத்திரியாதெனவும் மொழியியல் வல்லுநர் கூறுப. சங்கத மஹாபாரதம், மேசுதூதம் போன்ற இலக்கியங்களில் “கேதகம்”, “கேதகி” என வழங்கும் ஒரு மரத்தின் பெயர், இதின் முன்பே அகநானூற்றின் பாக்களின்கண் பன்முறை தோன்றிற்று.

100 : 18 “கைதையம் படப்பை எம் மழுங்கல் ஊரே”
உரை : “தாழை”

170 : 9 கைதையம் படுசினை எவ்வமொடு அசா அம்”
உரை : “தாழை”

210 : 12 “கைதையம் படுசினை கடுந்தேர் விலங்க”
உரை : “தாழை”

இதுமட்டுமன்று : இப்பதம் திராவிட மொழிகளின் பரவியுமிருப்பதை நோக்குக :

தமிழ்	மலையாளம்	கன்னடம்
கைதை, கைதல்.	கைத.	கேதகெ, கேதிகெ.
தஞ்	தெலுங்கு	
கேதை, கேதயி, கேதாயி.	கேதாகி	

“Pandanus odoratissimus.” பரோவு, எமெனோ, தி. அ., இல. 1685. இம்மூன்று நியாயங்களு மொன்றொன்றைத் திடப்படுத்துகின்றதைக் கவனிக்குக. (h), (i), (j), (k) என்னும் இலக்கங்களில் யாம் காட்டியவண்ணம், இவ்வுச்சரிப்பு ஒலி ஆராய்ச்சி, குறிக்கப்பட்ட பதங்கள் முதலிற் சங்கதமோ, அன்றேல் திராவிடமோ என்பதைக் காட்டுதற்கு மிகவும் உதவிபுரியவல்லதே.

(l) திராவிடத்துக்குச் சிறப்பான உயிராவது, மெய் பெழுத்தாவது, இத்தகைய சொற்களினுண்மையான உற்பத்தி மொழி யாதெனக் காட்ட உதவும்.

உதாரணமாக:-

தமிழ்	மலையாளம்	கோதம்
கலுழ், கலுழ்ச்சி,	கலங்வுக,	கல்க்ப-
கலுழ்வு, கலுழி,	கலங்ஙல்,	கல்க்-
கலிழ், கலங்கு,	கலசுக,	

துதம்.	கன்னடம்.	குடகு.
கல்க்ப்,	கலங்கு,	கலங்கி,
கல்க்ப்.	கலகிசு.	கலகி.

தஞ்.	தெலுங்கு.	குயி.
கலங்குநி,	கலாகு,	கலாஷ்ப்-
கலங்குநி,	கலாசு,	கலஹ்த்-
கலம்புநி.	கலாகுண்டு.	கலோப்க.

குறுக்க.	மால்தோ
க்கலக்நா,	கல்கெ,
க்கல்க்நா.	கல்க்ரொ.

இத்திராவிடக் கிளைச்சொற்களினின்று சங்கத (1) கலுஷ (2) சலஹ பிறந்தனவே. 1வது, கலக்கமடைந்த நீரையும், 2வது இருவர் நடுவண் உண்டாய கலக்கமாய “கலகம்” சண்டை, போர், புத்தத்தையும் குறிப்பதை நோக்குக. மேலும் தமிழில் மட்டுமே, இப்போது, திராவிடத்திற்கு அணி, ஆபரணம் போன்ற “ழ்” எனும் எழுத்து நிற்பதையும், ஏனைய திராவிடக் கிளைமொழிகளில் அது மறைந்துபோனதையும், அதுவே சங்கதத்தில் “ஷ்” எனத் திரிந்ததையும் அவதானிக்குக. இதனால் தமிழின் தொன்மை துலங்கும்.

(m) சங்கதத்தில் சில மெய்கள் மருஉப் பெற்றாலோ, அன்றேல் அஃதில் சில எழுத்துகள் அற்றாலோ, அவை காணப்படுஞ் சொற்கள் திராவிட உற்பத்திய என்க.

உதாரணமாக, சிறுபாணாற்றுப் படை, 183-ம் அடியாகிய “முள் அரைத் தாமரை முகிழ் விரி நாட்போது” என்பதை எடுப்போம். இதின் பொருள் : “முள்ளையுடைத்தாகிய தண்டினையுடைய வெண்தாமரையின் அரும்பு விரிந்த நாட்காலத்துப் பூ.” இப்பொழுது இரு சொற்களின் திரிப்பு:-

தமிழ்	மலையாளம்	கன்னடம்
(1) அரை.	அர.	அர, அரெ, அரகெ.
(2) விரி	விரி, விரியு.	விரி, பிரி, விருவு.

தஞ்.	சங்கதம்
அரெ, அரெகெ.	> அர -.
விரியுநி.	> - வி -

“அரவிரிந்த” எனும் திராவிடத் தொடர்மொழியே சங்கத “அரவிந்த” (தாமரை) எனும் பதத்திற்குப் பிறப்பிடம் என்பது இதால் தெளிவாயிற்று. *Nelumbium Speciosum* அன்றேல் *Nymphaea Nelumbo* எனும் தாமரையைப் பற்றியே கி. மு. 300-ம் ஆண்டு - கி. பி. 100-ம் ஆண்டுகளில் அஃதாவது நான்கு நூற்றாண்டுகளாகப் பாடப்பெற்ற சங்கநூல்களின் லொன்றாய சிறுபாணாற்றுப் படையின் இவ்வடி இயம்புவதை யும், கி. பி. 400-ம் ஆண்டில் காளிதாசரால் எழுதப்பட்ட “சகுந்தலா நாடகத்திற்குள்” முதன் முதல் சங்கத “அரவிந்த” தோன்றுவதையும் நோக்குமின். இன்னும், 300-ம் ஆண்டு (கி. மு.) வாழ்ந்த சங்கத இலக்கண சிகரமாய பாணினியின் 3, 1, 138, காசிக்கா விருத்தி இவ் வரவிந்தத்திற்குத் தூய சமஸ்கிருத உற்பத்தியைக் காட்டத் தேடுதலையும் யாம் நோக்குமி, இரு வாய்மைகள் வெளிவருகின்றன :- [See my Remarks at the end of this book]

1 வதாக. பாணியின் சூத்திரங்களையும் விருத்திகளையும் முழுமையாக நம்ப இயலாது.

2 வதாக, தாமரைக்கு 18 சங்கதப் பதங்கள் இருப்பதாகக் கூறுவர். ஆனால் இவற்றில் எத்துனை தூய வட மொழியின, எத்துனை திராவிடத்தினின்று பிறந்தன எனப் பின்னொருகாலம் ஆராய்தல் நன்றாகும். ஏனெனில் இரு மொழிக்குடும்ப வல்லுநராய பரோவு, எமெனோ “அரவிந்த”, ஓரையமுமின்றி, திராவிட உற்பத்தியஃதே என, தி. அ. இலக்கம் 4438இல், காட்டிப்போந்தனர்.

(n) அநேக கிளைகளினையுடைய திராவிடத்தில் பதத்தொடக்க எழுத்து, சிலவற்றில் வல்லெழுத்தாகவும், சிலவற்றில் குரலெழுத்தாகவுமிருப்பதில் யாதோரதிசயமன்று :

சங்கதத்திலோ அங்ஙனத் தோன்றுவதற்கு நியாயமின்று; சங்கதவழக்கமுமன்று. ஆதலினால் யாதோர் அர்த்தம்-நியாமின்றி, “ஜடா, ஸடா, சடா, (ச)சடா”, என பல்வேறு விதங்களாக, ஒரேயொரு பொருளில், சங்கத பதங்கள் தோன்றின், இவ்வொழுங்கற்ற முறையே இவை திராவிடத்திற் பிறந்தவை எனக் காட்டிக்கொடுக்கவல்லதாகும்.

[மேலே “(ச)ச” = cha. ச = ca]

தமிழ்	மலையாளம்	கன்னடம்; துளு.
சடை	ஜட, சட	ஜடெ, ஜெடெ
தெலுங்கு	சங்கதம்	
ஜட >	ஜ(ட)டா	

மொனியர் வில்லியம்ஸின் சமஸ்கிருத அகராதியின்கண் முறையே இப்பதங்களைக் காண்க :-

- (1) (ச) ச (ட) டா (பக். 404) [= தொகுதி, பெண்மயிர் ஜட்பால்] சங்கதகாவியங்களிற்றுள் முதன் முதலாக.
- (2) ஜ (ட) டா (பக். 409) [= சடை], பாரஸ்கரனின் கிருஹ்ய சூத்திரம் 2 : 6; மனுஸ்மிர்த்தி 6 : 6; ம. பா. 3:16137.
- (3) ஜ (ட) டா (பக். 409) [= சடை], ஹரிவம்ஸ 9551.
- (4) ச (ட) டா (பக். 1048) [= சடை], வில்சன் இயற்றிய அகராதியின்படி : ஶ (ட) டா. ஶ = ச. ஸ = sa.
- (5) ஸ (ட) டா (பக். 1134) [= சடை], மஹாபாரதம், சங்கத காவியங்களில்.

இங்ஙனம் 5 விதமாகத் தோன்றுவதும் பிற்காலத்தில் வருவதும் ஆகிய இவ்விரு நியாயங்களும் இஃது திராவிடத்தினின்று இரவலாய்க் கொள்ளப்பட்ட பதமொனக்காட்ட வல்லதே : ஏனெனில் “புறநானூறு” எனும் தொல் தமிழ் நூலிற்றுளே தமிழ் “சடை” அநேகந்தரம் வருவதை நோக்குமின் :-

- 1 : 13 தாழ் சடைப் பொலிந்த அரும் தவத்தோற்கே.
- 56 : 1 ஏற்று வலன் உரிய எரி மருள் அவிர் சடை.
- 166 : 1 நன்றும்ந்த நீனிமிர் சடை.
- 251 : 7 புறந்தாழ் புரி சடை புலர்த்துவோனே.
- 252 : 2 தில்லை அன்ன புல்லென் சடையோடு.

ப. எ. வின் தி. அ. பின் பக். 150, - 1897-ம் இலக்கத்தை யாமியம்பியதுடன் ஒப்பிடுக.

(o) அர்த்தங்களை ஒப்புநோக்குழி, திராவிடத்திலேயே அச்சொல்லினது பூர்விகக் கருத்து காணப்படுமாயின், அது தொல்திராவிடப்பதமும், சங்கதத்தில் இரவலுமாகும். உதாரணமாக, சங்கதத்திலே தோன்றும் பதமொன்றை ஆராய்வாம் :-

கு (ட) டுல்¹ (மொ. வி. பக். 288) = வளைந்து கோணலான, காத்தாயந ஶ ரொதசூத்திரம்;

கு (ட) டுல்² [மஹாபாரத, பஞ்சதந்தரபோன்ற நூல்களில்] = மனம் கோணல், கபடமான. பாணிலிக்குப் பல் நூற்றுண்டுக்கு முன் வாழ்ந்த யாங்க எனுஞ் சங்கத இலக்கண வல்லுநரானவர் தமது “நிருக்த”, 6 : 30 இல், இதைத் தாயசமஸ்கிருதமொனச் சாற்றிப் போந்தார். ஆனால் அம் மொழியில் இப்பதம் தனித்தேயிருக்கின்றது. திராவிடத்திலோ இது தன்கிளையாகிய “குட (= வளைந்த), குடங்கு (= வளை); குடந்தம் (= வளைவு); குடந்தை; குடம்; குடவு; குடா; குடாசு; குடாசகம் (= கபடம்); குணகு, குணங்கு,

குணக்கு; குணலை; குணி; குணுக்கு; குண்டனி; குடை’ போன்ற தமிழ்ச் சொற்கள் நடுவேனும், திராவிடக்கிளை மொழிகளுள்.

- 1 தமிழ் : கொடு, குடக்கம், குடங்கு, கோடு, கோடல், கோடி, கோட்டம், கோட்டு; கோணு; கோணல்.
- 2 மலையாளம் : கொங்கை; கோடுக; கோட்டுக; கோட்டம்; கோட்டல்; கொடு-வாள்.
- 3 கன்னடம் : குடு; குட; குடி (= வளைந்த).
- 4 துதம் : க்விர் (= வளைந்த அரிவாள்).
- 5 குடகு : கொட்டி கத்தி (= வளைந்த கத்தி);
- 6 பிராகுயி : கோண்டோ.
- 7 நைக்கி : கொர்லல்.
- 8 தெலுங்கு : கொடவலி (= அறுப்பறுக்கும் வளைந்த கத்தி);
- 9 கட்பா : கொண்டகெ.
- 10 கொலயி : கொட்வல் (= அறுப்பறுக்கும் வளைந்த கத்தி); [பன்மை : “கொட்வலில்”].
- 11 பர்ஜி : கொட்க.
- 12 குயி : கொண்டொவி, கொண்டொறி, கோண்ட-

இப்பன்விரண்டிலும் அதே கருத்துடனும் தோன்றுவதனால், இது ஓரையமுமின்றி திராவிடத்தில் உற்பத்தியான தென பரோவு, எமெனோ தம் திராவிட அகராதியின், 139-ம் பக்கம், 1709 (a) இலக்கத்தில் சாற்றுக்கின்றனர்.

(p) ஒரு பெயரின் விளையடி திராவிடத்தில் மட்டுநிருக்குமாயில், அது தொல் திராவிடமும், ஆரியத்தில் இரவரபதமும் என்க.

உதாரணமாக, “சந்தன”, மொ. வி. இன் சங். அக. பக். 386; நிருக்த 11 : 5; ரகுவம்ஸ 6 : 61, இது கபும் பண்டைய சமஸ்கிருதப் பதமென்றே கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் இதற்கு அம்மொழியில் விளையடி இன்று. ஆகக்கட்டியது “சந்த” : “ஒளிவிடு, இலங்கு” எனும் பொருளுடையதே. ஆனதினால் இதற்கு அது பொருந்தாதெனக்கொள்க. திராவிடத்திலேயோ “சாத்து” எனும் விளையடி தென்னிந்திய கல்வெட்டு 3 : 187 இல், “சாத்தி அருளச் சந்தன முக்ககம்” என, “பூசுதல்” பொருளுடைத்து. இது கன்னடத்தில் “லாது, ஸாந்து; துளுவில் ஸாதிசெ”; தெலுங்கில் “சாது, சாந்து” எனவும் தோன்றுவதனால், இத்தொல் திராவிடப் பதத்தினின்றே சங்கத “சந்தனம்” கடன் வாங்கப்பெற்ற தென பரோவு, எமெனோ, பக். 159, இல. 2021 இல் கொள்வர். “சாத்து” = “மெய்யிலே பூசு”. இதனால் “சாந்து” = மெய்யிலே பூசப்படுப்பொருள்.

இப்பொழுது, சென்னை அகராதி, பக். 1371, கடைச்சொல், “சாந்து” என்பது, “சந்தனத்தினின்று” உற்பத்தியான தென இயம்புவது மிகவும் பிழையானது. இவ்வாய்மையை பல்வேறு நியாயங்களினால் காட்டுதும் யாம் :-

(1) தமிழ்த் தொல்லிலக்கியங்களில் பெரும்பாலான பதங்கள் ஓரசை அன்றேல் ஈரசைச்சொற்களென யாவரும் அறிவர். பிற்காலத்திற்றுள் சொற்கள் நீட்பமாயின. இது லிருந்தே “சாந்து” “சந்தனத்தை” முந்தினதென யாம் யூகிக்க இடமுண்டு.

(2) விளையடி “சாத்து”. இதிலுள்ள நடு வல்லினம் எளிதாய் மெல்லினமாக பதம் “சாந்து” ஆயிற்று. “சந்தனம்” உண்டாவதற்கு 3 மாற்றங்கள் தேவை :

“சா” (நெடில்) “ச” குறில் ஆதல்; ஒரு புது வியஞ்சனம் (அன்) பெறுதல்; ஒரு புதுச் சாரியை (அம்) எய்துதல். ஆதலால், “சாந்து” முதல் “சாந்து” ஆகி, பின்பே “சந்தனம்” எனத் திரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

(3) “தொல்காப்பியம்” எனும் இலக்கணம் மிகமிகப் பழமைத்து என்பர் சான்றோர். அஃதின் எழுத்ததிசாரத்தினது 61-ம், 62-ம் சூத்திரங்களை நோக்குவாம் :-

61. கதந பம எனும் ஆ ஐந்து எழுத்தும்
எல்லா உயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே.

இஃதில் தொற்றமிழ் “ஆ” = கன்னட, தெலுங்கு “ஆ” = இப்போதைய தமிழ் “அவ”.

62. சகரக்கிளவியும் அவற்று ஓற்றே,
அ ஐ ஓள எனும் மூன்று அலங்கடையே.

இவ்விதிகளால் செந்தமிழினின்று “சந்தனம்” எனும் பதம், அக்காலத்தில் கொடுத்தமிழில் தோன்றியிருப்பினும், செந்தமிழ் மரபினால் விலக்கப்பட்டிருந்திருக்குமன்றோ? பழமை சான்ற குறுந்தொகையில் “ச”-என ஆரம்பிக்கும் பதம் ஒன்றுமட்டுமே: அதுவும் ஒருமுறைமட்டுமே, 165 : 3 இல், தோன்றுவதைக் கவனிப்பீர் : “சகடம்”.

(4) “எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு” என்பனவே தமிழ்த் தொல்லிலக்கியங்கள். இவற்றை அநேகமுறை படித்தும், ஒருபோதும் “சந்தனம்” எனும் பதத்தை யாம் கண்டிலேம். காணில், நர் எமக்கு அறிவித்தல் நன்றாகும். மறுபக்கத்தில், “சாந்து” “சாந்தம்” அநேகமுறை தோன்றும் : குறுந்தொகை 150 : 3; 312 : 6; 321 : 1 “மலைச் செஞ் சாந்தின் ஆர மார்பினன்.”

நற்றிணை 350:7-8 “மதுகையம் குவவுமுலை சாடிய சாந்தினை”.

உ.அ.நா.ஊறு 2 : 6 சாந்தம்; 26 : 14 “நறுஞ் சாந்து அணிந்த கேடுகிளர் அகலம்”; 36 : 18 “புலர்ந்த சாந்தின்”; 48 : 11 “குயம் மண்டு ஆகம் செஞ்சாந்து நீவி”; 117:10 “சாந்து உளர் வணர்சூரல்”; 186 : 12 “தண் நறுஞ் சாந்தம் கமழும் தோள் மணந்து”; 224 : 9 “சாந்து புலர் அகலம்;” 236 : 11 “அணிகிளர் சாந்தின் அம்பட்டு இமைப்ப; 242 : 20 “சாந்தமென்சினை”; 249 : 6 “சாந்தம் புதைத்த ஏந்து துளங்கு எழில் இமில்” (=சந்தனம் பூசிய, உரையில்); 282 : 9 “சாந்தம்(பொறை (மரமாக); 172 : 13 “சாந்தநெடுகிழி (=சந்தன விருகு, உரை); 340 : 18 “வண்டு இடீர் நறுஞ் சாந்து அணிகுவம்”; 388 : 16 “சாந்து ஆர் அகலமும்”; 354 : 10 “கமழ் சாந்தம்”; 389 : 2 “சாந்து ஆர் கூந்தல் உளரி”; 399 : 1-2 “சாந்து அருந்தி நறுங் கூந்தல்.”

[இத்தொகையில் 17 தரம், “சாந்து”, அன்றேல் “சாந்து + அம்” > “சாந்தம்”. பெரும்பாலும் உடம்பில் பூசுதலைக் குறித்து; இருமுறை மட்டும் “சந்தன மரம்”; ஒருமுறை “விறகு”]

புறநானூறு (சாந்து) 3 : 15; 63 : 9; 161 : 26; 168 : 11; 239 : 3; 246 : 7 வெள் எள் சாந்து.

புறநானூறு (சாந்தம்) 58 : 11; 374 : 12; 380 : 2 “வடகுன்றத்து சாந்தம் உரிது.”

பதிற்றுப்பத்து (சாந்து) 42 : 11; 48 : 11; 50 : 16; 67 : 18; 80 : 5; 86 : 12.

ஐங்குறுநூறு (சாந்தம்) 212 : 1; 240 : 3; 253 : 1 | “குன்றக் குறவன் சாந்த நறும் புகை.”

கலித்தொகை 52 : 7 “தண் நறுஞ் சாந்தினை”.

சிறுபாணற்றுப்படை 98 “சாவந் தாங்கிய சாந்து புலர் திணி தோள்”.

மதுரைக்காஞ்சி 226 “பாடுபுலர்ந்த நறுஞ் சாந்தின்”; 553 நறுஞ்சாந்து மறுக”.

நெடுநல்வாடை 52 “தென் புல மருங்கிற் சாந்தொதுறப்ப”.

மறுபக்கத்தில், “சந்தனம்” எனும் பதம் தோன்றாதேனிலும், அகநா. 13 : 4; 102 : 3; 59 : 12 ஆகிய மூவிடங்களில், இதே யொருவில், “சந்து” தோன்றுவதையும், அகநா. 340 : 16 “சந்தம்” இதையே குறிப்பதையும் அவதானிக்க. இதுவே இத்திரிதலின் முதலாம்படி என முன்பே கூறினோம் : 2-ம், 3-ம் படிகள் அகநானூற்றின் பின் தாள் சம்பவித்தனபோலும். ஆனதினால் “சந்தனம்” எனும் பதம், தமிழ் நூல்களில், கி. பி. 300-ம் ஆண்டிற்கு பிந்தினதே. இதற்கு முன் சங்கத நூல்களில் காணப்படின், அஃது ஒன்றில் தமிழ் (பாமரின்) வழக்கினின்று, அன்றேல் தமிழின் சகோதரிகளாய் ஏனைய திராவிட மொழிகளினின்று ஆரிய மொழிகளால் எடுத்திரவலாய் உபயோகிக்கப் பெற்ற தெனக் கொள்க. சங்கன் யாம் காட்டியது போல் காட்டாது சென்னை அகராதி சொற்களின் உற்பத்தியை இயம்புதலிற் பன்முறை மயங்கிற்றென்க.

திராவிட மொழிகளின் தொன்மையைப்பற்றி யாம் இயம்பியதை இப்பொழுது முடித்தல் வேண்டும். ஏனைய இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் பார்க்கப் பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமே சிறப்புற்றுக்கிய சமஸ்கிருதத்திலே, இருக்கு வேதமாகிய தொல் சங்கதத்திற்குள்ளே, திராவிடச் சொற்கள் அநேகம் ஏறியது வாய்மையாயின், திராவிடம், கி. மு. 3000-ம் ஆண்டளவில், தன் இலக்கண, இலக்கிய, காவிய, நாடக, இசை நூல்களுடன், மொஹெஞ்சோதாரோ, ஹரப்பா நாகரிகத்தைச் சிறப்பித்திருத்தல் கூடுமன்றோ? 2-ம் அத்தியாயத்தில், 13-ம் வினையடிமை ஆராயுழி யாம் “வால்மிகி” ஒரு தமிழ்ப்பெயர் எனக் காட்டுதல். சுமேரிய “கில்காமேஷ்” காவியத்தைப் போன்ற “திராவிடகாவியமொன்றை” வால்மிகி இயற்றியபின், அது சங்கதத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட போது, முதல் நூல் ஆசிரியரின் பெயரைமாற்றாமல் விட்டிருத்தல் கூடும். இதுவே சங்கத நூலுக்குத் திராவிடப்பெயரோள் ஆசிரியராய் இருப்பதற்கு உண்மையான நியாயம்: இங்ஙனம் ஆராய்தற்கு இடம் உண்டு.

“இந்திய மொழிகளின் கலப்பை”க் குறித்து விவிவாக எழுதியுள்ளவர் பேராசிரியர் சுந்திரகுமார் சற்றேர்ஜி என்பவரே. இவர், “தமிழ்ப்பண்பாடு” புத்தகம் 8, இல. 4, 267-324-ம் பக்கங்களில், கூறியதாவது :- “வேதசங்கதம் முதலாக, ஆரிய மொழிகளிலுள்ள திராவிடக் கலப்பு மிகவும் முக்கியமாகும். இஃது அவதானிக்க வேண்டியதொன்று. ஆரியத்திற்குள்ளும் மிகப்பொதுவான சொற்கள் திராவிடத்திற் பிறந்ததின் விளைவாக, திராவிடம் ஆரிய மொழிகளை நனிதிரிபடையச் செய்தது”.

குந்தேர்த், கித்தெல், கால்டுவெல், சற்றேர்ஜி, பேராவு, எமெனோ, போப் என்போர் இரு மொழிக் குடும்பங்களையும் ஆரம்படித்தவர். இவர் அனைவரும் ஆரியம் திராவிடத்திலிருந்து கடன் வாங்கியதெனக் கூறுஞ்சொற்களை ஒருங்கே தொகுப்பின், இவற்றின் எண்ணிக்கை ஆயிரக்கணக்காகும். 2-ம் உட்பிரிவில், தமிழ் ஆரியத்துக்கு எங்ஙனங் கடமைபட்டதென யாம் ஆராயுழி, யாம் மேலே இயம்பியதையுஞ் சிந்தித்தல் அத்தியாவசியம். ஆரியத்திலிருந்தே உதித்தவை என உடுக்

குறியீட்டு பப்ரீ சியஸ் போன்ற அகராதி இயற்றியோர் காட்டிய பதங்கள் அனைத்தும் ஆரியத்திலிருந்து தமிழுக்கு வந்தவை எனக்கருதல் பெருந்தவருமன்றோ?

இவ்வாய்வையை அடிப்படையாகக்கொண்டு, சென்னை அகராதியை யாம் அநேக இடங்களில் திருத்தல் வேண்டியதாயிற்று. உதாரணமாக, பலாலி அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலையில் உயர் திரு. சி. கந்தாமி முதலியோர் முன்பாக, மார்கழி 1960 இல், யாம் சொற்பொழிவாகச் சாற்றியதை ஆராய்வாம். இஃது அக்கலாசாலையின் அவ்வாண்டைய அற்றைத்திங்கள் வெளியீடு, பக்கம் 5-6 இல் தோன்றிய வண்ணம் வரை கின்றனம்:-

“அநேக தமிழ்சொற்களைச் சங்கதத்திற் பிறந்தவை எனச் சென்னை அகராதி கூறுநிற்கும். பக்கம் 1828 இல், “தாண்டவம்” 2 = கூத்துவகை < சங். “தாண்டவ”. ஆனால் இஃது அங்ஙனமன்று. சங்கத அகராதிக்களிற் தலை சிறந்த மொனியர் வில்லியம்ஸ், பக். 441 இல், “தாண்டவ” = கூத்து, வெறிகூத்து எனப்பொருளிருப்பினும், இதின் உற்பத்தி “தண்டு” எனும் திராவிடபதமே. ஏனெனில், மொ. வி. சங்கத அகராதி, பக். 432 இல் “தண்டு” = சிவன் கணத்தில் ஒருவன்; பரதனின் கூத்தாசன். இவ்விரு கூற்றுக்களில் விளக்கமின்று. மொனியர் வில்லியம்ஸ் இயம்பியது நிச்சயமன்று: ஏனெனில், 441-ம் பக்கத்தில் “தாண்டவ” “தண்டு” அடியினால் பிறந்ததோ எனத்தாமே ஐயமுறுதலைக் கவனிக்கின்றனம். இஃது ஆராய்ச்சிக்குப் போதியதுமன்று. திராவிடத்திலேயோ இதனோ சம்பந்தமுடைய பற்பல பதங்களை யாம் காணலாம். சென்னை அகராதி, 1828-ம் பக்கத்தில்,

(1) தாண்டு: வினை: குதித்தாடுதல், கூத்தாடுதல், பாய்தல். [தமிழ், கன்னடம்.]

(2) தாண்டு: பெயர்: குதிப்பு.

(3) தாண்டவம் 1 (< தாண்டு) = தாவுகை(பிங்).

சென்னை அகராதி “தாண்டவம்” என்று இரு பதங்களை உண்டாக்கி, எமக்குத் தந்தமை வியப்புக்குரியதே. ஒன்று “குதி”; மற்றையது “கூத்தாடு”. ஆனால் “தாண்டு”, என்ற வினையடி இருகருத்துக்களையும் தரவல்லதன்றோ? செ. அ. ஒன்றினைத் திராவிடமொழி அடியாகவும், மற்றையதைச் சங்கதமொழி அடியாகவும் காட்டியது பிழையானதே. இச்சொல் திராவிடத்தில் உற்பத்தியாயி, சங்கதத்துக்குச் சென்று பொருள் பயந்திருக்கின்றதெனக் கோடல் சால்புடைத்தாம்.

யாம் இஃதை இயம்பியதன் பின், 1961-1966-ம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்த திராவிட அகராதியின் 204-ம் பக்கத்தில், 2578-ம் இலக்கத்தில், பரோவு, எமெனோ இவ்வாய்வையை ஏற்றனர்.

தமிழ், கன்னடம்.

மலையாளம்.

தாண்டு (ஒரு வினையடி)

தாண்டுக.

தாண்டவம் (ஒரேயொருபதம்). > சங்கத “தாண்டவ”.

தாண்டு.

தெலுங்கு.

தாண்டுதி.

தாடு, தாண்டு.

பலுகில்தான் எனும் பழய இந்தியாவின் வடமேற்குப் பாகத்தில் “பிராகுயி” என்ற திராவிடமொழி இதுகாறும் வழங்குவதுதான், கி. மு. 1500-ம் ஆண்டளவில் ஆரியர் இத்

திய தேயத்தினுள் புகுந்த கால, திராவிடமே வடமேற்கு இந்தியா முழுவதும் பேசப்பட்டதென சுதிதி தமர் சந்தெர்ஜி போதிய நியாயத்துடன் கொள்வர்: மேற்கூறிய சந்திரையின் 301-ம் பக்கத்தை எதிர்நோக்குக. ஆரியம் இங்ஙனம் இத்தியாயுக்கு, விருத்தியடைபுழி, அதின் மொழியியலையும், வசன அமைப்பையும், இலக்கணத்தையும், சொல்லாக்கத்தையும் திராவிடம் மிகவாய்ப்பு பாதித்ததென்க. இவ்வண்ணம் கி. மு. 1,500-900-ம் ஆண்டய வேத சங்கதத்தையும், கி. மு. 900 - கி. பி. 600-ம் ஆண்டய செம்மையான சமஸ்கிருதத்தையும் முறையே மாற்றி அமைத்த திராவிடம், பிராகிருதம் போன்ற பிற்கால, தூய்மையற்ற, ஆரியமொழிகளையும், “அப்பிராம்ஸ்” பெங்காலி, ஹிந்தி, மாஹ்ராட்டி, குஜராட்டி, நெப்பாலி, ஓரியா, அஸ்ஸாமி, இராஜஸ்தானி போன்ற கி. பி. 1,000 - 1,970-ம் ஆண்டய வட இந்திய மொழிகளையும் உருவாக்குதலில் நளிபுதவி அளித்து, ஆரியத்துடன் கலந்து ஒத்துழைத்திருத்தல் இப்போது வெளிப்படை. மொனியர் வில்லியம்ஸ், தன் அகராதியின் 1120-ம் பக்கத்தில், சமஸ்கிருதம் அன்றேல் “ஸம்ஸ்கிருத்த” என்றதின் பொருள் “அணிபெற்றது, திருத்தல் செய்யப்பட்டது, பூரணமாக்கியது” என விவரிக்கின்றனர். இலக்கண விதிக்களினால் உருவாக்கப்பட்ட இம் மொழியின் கண் செய்வினை, செயப்பாட்டுவினை மட்டுமன்றி “பரஸ்மைபத, ஆத்மதேபத” எனும் இன்னும் இருவினை உருவங்களும், தெரிவிப்புவினை, வியங்கோள்வினை. ஏவல் வினை, விருப்பம் - நிபந்தனை நேரிடக்கூடிய தன்மை, ஆசை வாத்தம், ஆகிய இவற்றை முறையே குறிக்கும் வெவ்வேறு உருபங்களும் வினைநிலைகளும், எதிர் காலத்தைக்காட்டும் இரு மாதிரியான வினைகளும், இறந்தகாலத்தின் ஒரு பகுதியான “அயொரிஸ்தா” வின்கண் 7 விதமான வினைவிதங்களும், பெயர்கள் - வினைகள் அனைத்திற்கும் ஒருமை, பன்மை மட்டுமன்றி இருமை இருப்பதும், பெயர்ச் சொற்களுக்குப் பல்வேறு விதமான வேற்றுமை உருப்புணர்ச்சிகளும், நிகழ்காலத்திற்கே பல் வினைவாய்ப்பாடுகளும், ஒருங்கே இவை அனைத்துந்தோன்றுவதனால், சமஸ்கிருதம் கற்றறிதற்கு மிகக் கடினமான மொழி. அதைப்பயிற் ஆரம்பித்தோர் இவ்வுண்மையை நன்கறிவர். “(i)பாஸ” என்பவரின் “ஸ்வப்நவ ஸ்வதத்தா” நாடகம், காளிதாசரின் “அபிஜ்ஞான சாகுந்தலம்” [கி. பி. 4,ம் நூற்றாண்டு] போன்ற நூல்களில், கதாநாயகன் போன்றவர் (உ-ம், துஷ்யந்தன்), அவரின் மந்திரிமார், வாஸய தத்தா, சகுந்தலா போன்ற கதாநாயகிகள், இன்னும் கல்வி பயின்ற நாடக பாத்திரங்கள் மட்டுமே சமஸ்கிருதத்தில் உரையாடுதலைக் காண்கின்றனம். சாரதி முதலாகப் பாரஞ்சமக்கும் குற்றேவற்பெண்டு ஈருகவும், வாயில்காப்போள் அன்றேல் காப்போள் தொடங்கி விதாடகன் மட்டும் உள்ள நாடகப்பாத்திரங்கள் பல்வேறுபிராகிருதங்களை யே கையாளுவர். மொனியர் வில்லியம்ஸின் அகராதியினது 703-ம் பக்கத்தைப்பார்ந்தால், இஃதைக் காண்பீர் :-

“ப்ராக்கிருத்த” = திறமையற்ற, அழகில்லாத, சீர்பெருத, பண்படுத்தாத, மெருகற்ற, அநாகரீக, இழிவான, முரடான, மட்டரகமான,

“ப்ராக்கிருத்தம்” = பாமரமக்களால் உபயோகிக்கப்படும் அநாகரீக, கிராமிய மொழி; ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திற்கே சிறப்பான பேச்சு; கீழ்மக்களின் பாஷை.

இது நாடகங்களில் மட்டுமன்று. வேறுவகையான இலக்கியங்களிலும் பிற்காலத்திற் படிப்படியாய்ச் செம்மை அடைந்து, சீர் பெற்றுத் தோன்றும். கலாந்தி ஆர்தர் மக்டொனெல்,

“சமஸ்கிருத இலக்கிய வரலாறு”, பக்கம் 24 இல், செப்பு வது யாதெனில், “இருக்குவேதக் கீதங்களிற்குளும் ஆயிரத்தில் ஒரு சொல் இப்பிராகிருதங்களினின்றே எடுத்தாளப் பட்டதென யூக்கி இடமுண்டு.” கி. மு. 600-ம் ஆண்டு தொடங்கி ஜைனமதத்தார் ஆர்தமாகதி எனும் பிராகிரு தத்தைத்தம் வேத மொழியாக்கியதினால், அஃது ஒருமட்டுக்குச் சிறப்புப் பெற்றதே. அங்கனம் கி. மு. 500-ம் ஆண்டு அள வில், புத்தரும் அவர் மதத்தினரும் மாகதி அன்றேல் விகாரி எனும் தம் தேசியப் பாஷையைப் பிராகிருதமாங்க் கையாள, அது நாளடைவில் புத்த “பாஸி” மொழியாய்ச் சீர் உற்றதே. மறுபிராகிருதங்களின் யாம் குறிப்பிடவேண் டியவை 1 ஆவதாக, “அபிஜ்ஞான சாகுந்தலத்தின்கண்” முக்கியமான பிராந்திய மொழியான சாவுறஸேநீயும், 2 ஆவ தாக, மாறாட்டியின் தாயான மஹாஸூஷ்டீயும், மேலும் இந் தால் நதிபேரங்களில் பேசப்பட்ட அப்பிராபஸவும் “மிசாக் கள்” என்று அழைக்கப் பெற்றோரின் “பைசச்சி”யுமே. இவற்றிலிருந்தே தற்போதைய வட இந்திய ஆரியமொழிகள் உருபெற்றன என்க.

உதாரணமாக:-

பிராகிருதம் தற்போதைய இந்தியமொழி.
அப்பிராபஸ — > ஸிந்தி, பேற்குப்பஞ்சாபி, கஷ்மீர்.
சாவுறசேநீ. ஹிந்தி, கிழக்குப்பஞ்சாபி, குஜராட்டி.
மாகதி. பெங்களி, சிக்களத்தின் ஒருபாகம்:

உட்பிரிவு ஆ. தமிழ்மொழி

ஆரிய மொழிகளினின்று கடன் வாங்கியமை

தொலைதூரத்திலிருக்கும் அராபிய, பேர்சிய, ஊந்து, ஹிந்துஸ்தானி, ஹிந்தி, ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளிலிருந்து, அரசாங்க வருமானம், அரசியல் சட்டநீதி சம்பந்தமான அநேக சொற்களையும், “கவர்னர் Governor, கிளப் Club, பட்லர் Butler, டீச்சர் Teacher போன்ற பதங்களையும் தமிழ் கடன் வாங்கிற்றே. “இலாகா, மாமூல், மாலுமி, வசூல் : இவ்வித அன்னிய சொற்களைப் போன்றவை கி. பி. 936 ஆண்டில் வெளிவந்த பிங்கலந்தை நிகண்டின்கண் தோன்று வதனால், ஆயிரமாண்டுகளாகத் தமிழ் மொழியில் இவற்றிற் சில என்கிலும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றனபோலும். ஆனதி னால், பக்கத்தில் 4,000-ம் ஆண்டுகளாக வழங்கின ஆரிய மொழிகளினின்று தமிழ் அநேக பதங்களை எடுத்தாள்வது வியப்புக்குரியதன்று. விசேஷமாய்த் தற்காலத் தமிழ் மொழியின் கண்ணே இவற்றிற் பற்பல காணலாம். குறுந் தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப் பத்து, ஐங்குறுநூறு, அலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆஃய பண்டைக்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களிலோ, தமிழ்மொழி ஆரியத்திலிருந்து கடன்வாங்கிய சொற்கள் மிகச்சிலவே என்க. ஆனால் வட இந்தியாவிலிருந்து தெற்கின்கண் பரவிய பிரா மணம், ஜைன, புத்தமதப் போதகருடனும் பிரசங்கிப்போரு டனும் பிரசாரகருடனும் தமிழில் பெரும் மாற்றமொன்றேற் பட்டது. தாய செந்தமிழ்ச் சொற்கள் ஏராளமாயிருப்பவும், இவற்றைப் புறக்கணித்து, தம் சொந்த ஆரியத்திலிருந்தே இம் மதப்பிரசாரகர் தற்சமங்களையும் தற்பவங்களையும் கையா ளத் தொடங்கினரன்றோ! உதாரணமாக, ஒரு மருங்கில் செந்தமிழை நோக்குமின்: புறநானூறு 112:

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
எந்தையும் உடையோம்; எம் குன்றும் பிறர்கொளார்.
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவின்

வென்று எறி முரசின் வேந்தர் எம்
குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே.

இச் செய்யுளில் 24 சொற்கள் : அனைத்தும் தாய திராவிடம், செந்தமிழே. “திங்கள்” பிற்காலத்தில், பொருளைக் குறிக்கின் “சந்திரன்” எனவும், காலத்தை வெளிப்படுத்தின் “மாசம், மாதம்” எனவும் மாறிற்று, இப்போதைய தமிழில், திங்கள் வாரத்தின் இரண்டாம் நாளை மட்டுமே “திங்கட்கிழமை” எனக் குறிப்பிடுமன்றோ?

புறநானூற்றுச் செய்யுள் வழக்கத்துக்கு முற்றுமெதிரா னது, சீவக சிந்தாமணி, சாமிநாதையர், 5-ம் பதிப்பு, 1949, பக்கம் 58, சீவக சரித்திரம், இரண்டாம் பத்தியின் கண், முதலாம் வசனமே :

“ஐம்பூதவீப பரத கேத்திர ஹேமாங்கத விஷய ராஜ
மஹா புரத்து
ராஜா ஸத்தியந்தரன்; தேவி விஜயை என்பான்”.

இவ்வசனத்தில் 14 சொற்கள், “ஐம்பூ, தவீப” என்பன வற்றை இவ்விரண்டு சொற்களாக எடுப்பின், இவற்றுள் “என்பான்” மட்டுமே தமிழ் : ஏனைய 13 பதங்களும் ஆரியமே. 15 நூற்றாண்டுகளுக்குள் தமிழ்மொழியில் இவ்விதமான மாற்றத் தோன்றியது வியப்பை உண்டாக்க வல்லதே. இப் பொழுதும் இவ் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழில் வழங்கிற் றனவோ என ஆராய்வாம் : சிறப்புப் பெயர்களை நீக்குவாம்.

“தவீப” = “இருமருங்கும் (நீரினால்) பாதுகாக்கப் பெற்ற” இது சமஸ்கிருத தற்சமம் தமிழில். இதற்குப் பதிலாக அதே பொருளில் அதின் தற்பவமாய் “தீவு” வழங்குகின்றதே. செ. அ. பக். 1951.

“கேத்திரம்” தற்சமமாகின், “கேத்திர” என இருத்தல் வேண்டும். செ. அ. பக். 3928 ஒப்பிடுக. தற்பவமாகின், “கேத்திரம்” என்றே வழங்கும் = புண்ணியஸ்தலம், விளை நிலம். செ. அ. பக். 1093.

“விஷய” = தேசம். தற்சமம். தென்னிந்திய கல்வெட்டு, 4,399 செ. அ. பக். 3744 = விடயம்!

“ராஜா” = மன்னன். தற்சமம். செ. அ. பக். 3427. இதின் தற்பவம் “அரசன்” என்க.

“தேவி” = மன்னனின் மனைவி. இது தற்சமமாகின் “தேவி” என்றிருத்தல் வேண்டும். இப்பொழுதும் இப்பதம் தமிழில் வழங்குகின்றது : சென்னை அகராதி, பக்கம் 2069.

ஏனைய திராவிட மொழிகளைப்போல், தமிழ் இவ்வன்னிய பதங்களை விரும்பினதன்று. செந்தமிழ் வல்லுநர் எக்காலத் திலும் இவற்றை எதிர்த்தே வந்தனர். 11-ம் நூற்றாண்டின் கண் தமிழ் மூவேந்தரிற் சிறந்த வீரச்சோழன் கற்பிக்க, பொன்பற்றி காவலன் புத்தமிழ்திரர் இயற்றிய தமிழிலக் கணத்தில் அநேக சங்கதமரபுகளைக் காணலாம். இவ் வீரச் சோழியத்தின் “அலங்காரம்”, 40-ம் இலக்கத்தில், இவர் “மணிப்பிரவாளத்தை”த் தமிழ் மொழிக்குட் புகுத்த எத் தனித்தனர். இஃதில் தமிழும் சங்கதமும் போன்ற இரு மொழிச் சொற்கள் அடுத்தடுத்தனவாய் விரவிவரும். 1205-ம் ஆண்டில் எம் “நன்னூல்” இந் நடைவையிலக்கிற்றென உரை யாகிரியர் சிலர் கூறுப, செந்தமிழே சீர்பெற்றதாதலின்.

இஃதங்கனமாயிருப்பினும், நாளடைவில் தமிழ்மொழிக் குள் பற்பல ஆரியப்பதங்கள் புகுந்தமை வாய்மை. சில தருணங்களில் இது வெளிப்படையாயும், வேறு சமயங்களில்

உள்ளீட்டு மறைபொருளாயும் இருப்பதனால், இச்சிக்கலான முறையிற்றானே இரு மொழிப்பதங்களும் கலந்தமையைச் சில உதாரணங்களின் மூலம் விளக்குவாம் :-

1. மொவியர் வில்லியமஸ் : சமஸ்கிருத அகராதி, பக். 1239, ஸூ (svay) = பெற்றெடு, சந்ததி ஆக்கு, பிள்ளை பெறு. இவ்வினை தொல்சங்கதம், இருக்கு வேதத்தில் ஸூஷ்யந்தி, ஸூதவே எனவும், அத்தர்வவேதத்தில் ஸூஷுவே, ஸூதவைவ எனவும், 'எனும் உறுத்திய உச்சரிப்புக் குறியுடனும் பல்காலுந் தோன்றுதலான். மதுஸ்மீருதியில் ஸூ(த்)த = பிறந்த; பெற்ற, குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த. இதின் பெண்பால் : ஸூ(த்)தா, மொ. வி. சமஸ். அக. பக். 1240 = பிள்ளைபெற்ற பெண். இதின் இனின்று உண்டாகிய "ஸூத்ரி", ["ஸூத்ரி, ஸோத்ரி"] = பிள்ளை பெற்றவன், பெண், மனைவி. மொ. வி. சமஸ். அக. பக். 1260. இப்பதம் வேத காலந்தொடங்கி செஞ்சங்கதகாலமீறாக 2,000 ஆண்டுகளாய் வழங்கியது.

2. இனிப்பிரகாரதங்கடையும் அவற்றுள் மிகவுஞ் செய்யப் (பின்) அடைந்த பாளிமொழியையுமாராய்வாம். "ஹைஸ் டேவிறீஸ், வில்லியம்ஸ்ஸுரிட்" என்பவரால் தொகுக்கப்பட்டதும், 1925-ம் ஆண்டில் பாளிமொழி வளர்ச்சிக் குழுவினரால் வெளியீடு பெற்றதுமான "பாளி-ஆங்கில அகராதி"யைத் திருப்பிப்பார்ப்போம். அதின் 120-ம் பக்கத்தில் "இத்தி", "இத்தி" என்பன இரண்டும் பெண்ணையே குறிக்கும். பக்கம் 143 இல் இது "தி" எனவரும். இப்பதம் பாளி "ஜாதக கதைகள்", I-ம் காண்டம் : 295, 300; V-ம் கா. 296, 397; VI-ம் கா. 238 இல் தோன்றுவதைக் கவனிக்குக. சங்கத "ஸூத்ரி" பாளி "தி, இத்தி, இத்தி" எனத்திரிந்திற்று. ஏனைய பிராக்ருதங்களில், விசேஷமாய் யாம் பேலே குறித்தவற்றிலும், அசோக, மத்தவிலாஸ என்பனவற்றிலும், இங்ஙனமே "தி" எனவும், அன்றேல் "ச்சி", "சி" எனவும் சங்கத "ஸூத்ரி" மாற்றிற்று. இத்திரிபடைதலை உற்று நோக்குக. இதின்டியாகவே தமிழிற்றேன்றும் "புலத்தி, புலைத்தி, வண்ணத்தி, கோவிச்சி, தங்கைச்சி" எனும் பதங்கள் தம் விசுவிகளைப் பெற்றன. "புலம்" எம் 2-ம் அத்தியாயத்தில் ஆராயப்படும்: பண்டைத் தமிழ்ப்பதமிஃது. "புல + த்தி" > புலத்தி. நற்றிணை 90 : 3 "அறன் இல் புலத்தி எல்லித் தோய்த்த"... இஃதை ஒப்ப, புல = அழுக்கு, துப்பரவின்மை; "புலால்" என்பதுடன் இணைந்தது. ஒப்பிடுக :

மணிமேகலை 13 : 28-29 புலை சூழ் வேள்வியிற் குருஉத் தொடைமலை

புலை + த்தி > புலைத்தி. புறநா. 259 : 5 "முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி போல".

புறநா. 311 : 2 "புலைத்தி கழியிய தூவெள் அறுவை".

கவித்தொகை 72 : 14 "ஆடை கொண்டு ஒலிக்கும் நின் புலைத்தி காட்டு என்றானோ?" இம் மூன்று தொற்றமிழ் அடிகளில் 15 சொற்கள்; "-த்தி" எனும் விசுவிகை மட்டுமே ஆரியம் : மிகுதியினத்தும் செந்தமிழே. அக்காலத்திலேயே இவ்விசுவிகை தமிழுட்புகுந்ததாயிற்று.

3. சென்னை அகராதியும், 1863-ம் பக்கத்தில், "தி" எனும் விசுவிகையை, பெண்பாலுக்குரிய தென்றும், "ஒருத்தி", "குறத்தி" போன்றவற்றிற் காணப்பெற்றதென்றும், பிராக்ருத "இத்தியா" என்பதுடன் சம்பந்தமானதென்றும் இயம்பிற்று : இதற்குமேலாக யாதொரு ஆராய்ச்சியையும் அதிற் காணோம். ஆனால் யாமோ இதை மேன்மேலும் ஆராய்

வதற்கு இரு போதிய நியாயங்கள் உள் : 1 வது : இக் தோற்றுவாய்தான் எம் அகராதியின் முக்கியமான பகுதி. அகராதியைச் சுருக்கவேண்டுமென முன்பே விளம்பினேன். ஆனதினால் இத்தகைய இலக்கண விஷயங்களைத் தோற்று வாயில் விவரிப்பதே சால்புடைத்தாம். 2 வது : "நீதியே சிறந்தது ; வாய்மையே வெல்லும்". இவ்வத்தியாயத்தின் "அ" உட்பிரிவின்கள் ஆரியம் எங்ஙனம் திராவிடத்துக்குக் கடமைப்பட்டதென விவரமாய்க் காட்டியபின், அதற் கெதிரான, தமிழின் ஆரியத்திற்குரிய கடமைப்பட்ட யாம் காட்டா விடின், வாய்மை பிறமுன்றோ? நீதி தப. வாய்மை பிறழ, எம் நூலை அமைக்கமாட்டோம் என்க. இன்னு மொன்றை யாம் உரைத்தல் வேண்டும் :- "இறைவனே எந்தை : மாந்தர் அனைவரும் இறைவனின் மக்களாதலின், யாவரும் கேளிர்மட்டுமல்லர் ஆனால் உடன் யெற்றினர்"; "சாதி இரண்டொழிய (ஆண், பெண்) வேறில்லை" என்பதே அரை நூற்றாண்டாக எம் முழு உள்ளக் கொள்கையாதலின், இப்பகுதியில் யாம் மாந்தரின் தொழில்களினால் எழுந்த பெயர்களை ஆராயுமி, "ஒரு பொழுதும், ஓரணுவேனும், வெல் வேறு தொழிலாளரை இழிவுபடுத்திக் கூறினோமெனக்கொள் ளற்க". புடவை விற்பனையின்கண் மாதிரி காட்டுவர்போல், பன்னிரு உதாரணங்களைக் காட்டுதும்; தமிழ்மொழியின் அகரவரிசையைப் பின்பற்றுகின்றனர், படிப்போர் இவற்றைப் பின்பறைதேடி அடைவதின் சுகத்துக்காக. இதுவே எளி தாகுமன்றோ ?

1-ம் பதம் : ஆய் = தெரிந்தெடு (வெள்ளாடு, செம்மறி யாடுகட்டு இலையை) செ. அ. பக். 236 : 4-ம் கருத்து, tr.

ஆய்² = பிடுங்கு, கிள்ளு, கொய் (வெள்ளாடு, செம்மறி யாடு குழைகளை) செ. அ. ஆய். 1 பக். 236 : 5-ம் 6-ம் கருத்து, tr.

ஆய்³ = இடைக்குலம், இடைச்சாதி. சீவக. 426 : 3 "ஆய்ப்படை". செ. அ. ஆய்³, 236 ஒரே கருத்து பெயர்.

ஆயன் = இடையன். தொல். பொ. 21 : 1 "ஆயர் ஆடேத் திணைப் பெயர்." செ. அ. பக். 237. ஒரே கருத்து. பெயர்.

தொல்காப்பியத்திலே இக்குடி தோன்றினமையின், இஃது தொன்மை சான்றது. புவிபியல் வல்லுநரும் வரலாற் பரி ரியருமான கிரேக்க 'ப்தொலமி' என்பவர் தம் காலத்தல் திராவங்குரின் தென்பகுதியில் வாழ்ந்த இடையரை "ஆய் யொய்" என அழைத்ததைக் கால்டுவெல், தம் ஒப்பிலக் கணத்தின் 95-96-ம் பக்கங்களில், இயம்பிப் போந்தனர். சான்றோர் "ப்தொலமி" இற்றைக்கு 1,800 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்தவரெனக் கூறுவர். இப்பண்டையபதம், சென் பால் ஆவதற்கு, இருவிசுவிகையுமும் பெறும்:-

(அ) ஆய்த்தி. சீவக. 419 : 2 "ஆய்த்தியர்" = (உரையிலில் ஆய்ச்சியர்). செ. அ. பக். 236.

(ஆ) ஆய்ச்சி² = இடைக்குலப் பெண், இடைச்சி. செ. அ. பக். 236.

2-ம் பதம் : இடை¹ = இடைச்சாதி. செ. அ. பக்கம் 285, 5-ம் கருத்து.

இடையர் = இடைச் சாதியர். செ. அ. பக். 288.

இண்டர் = இடையர். செ. அ. | எண்டேர் = இடையன், பக். 289. ஒப்பிடுக : சிங்கள | எண்டேரு = , ;

தமிழ் "யாடு"; தெலு. "ஏட, ஏடிக," பரோவு-எமெனோ, இலக்கம் 4229.

சிங்கள “எண்டேரு” இடப்பெயர்களிலொன்றாய் “எண்டேர முல்ல” எனவருதலைக் காண்க.

இதின் பொருள் “இண்டரின் முல்லை”. இத்தொடர்ப்பதப் பகுதிகளை இணைக்கும் “அ” விசுதி அகநா. குறுந். நற். புறநா. போன்ற தொற்றமிழ்வுச்சியங்களில் மட்டிலும், சிங்கள [எண்டேரு + அ = எண்டேர] மொழியிலும் தோன்றுவதனால், சிங்களத்தின் இப்பாற்பதங்கள் கி. மு. 100 ஆண்டிற்கு முன்னே திராவிடத்திலின்று எடுத்தாளப்பட்டன எனக் கொள்க. தமிழ் “இண்டர்” சிங்கள “எண்டேர்” என மாறுதலில் வியப்பின்று. தெலுங்கிற்கு இம்மாற்றமுண்டு : தமிழ் “இலை” = கன்னடம் - தெலுங்கு “எல”. இப்பதத்திற்கு “ஏட” எனத் தெலுங்கிருப்பதை நோக்குக.

திராவிட மொழிகளுள் மிக வடக்கில் வழங்குவது “பிராகுயி”. அஃது இப்பொழுதும் வடமேற்குப் பாக்கிஸ்தானிலும், பலுகிஸ்தானின் “கலத்” எனும் மாகாணத்திலும், இன்னும் வடக்கிலுள்ள “சொரவக்” எனும் அப்காஸிஸ்தானின் ஒரு பிரிவிலும், இன்னும் மேற்கில் ஈரான் (பெர்ஸியா) எல்லை களிலுள்ள “செயிஸ்தான்” மாகாணத்தின் குடிநெடுக்கமற்ற “சகாயி” எனும் முல்லை நிலப்பரப்பிலும் வழங்கும். இம் மொழிக்குத் தெற்கில் “மால்தோவும்,” அதற்குத்தெற்கில் “கோண்டும்” வழங்குகின்றன, வட இந்தியாவின் கண். இம் மொழிகளின் கூட இப்பதம் காணப்படுகின்றது. பிராகுயி: “ஹெட்”. மால்தோ: “எடெ, எறெ”. கோண்டு: “ஏட” = ஆடு (பெண்பால்). இப்பண்டைத் திராவிடப் பதம் “இடை”, செ. அ. 288-ம் பக்கத்தில் செவ்வன விளக்கப்படாதது எமக்கு வருத்தமுண்டாக்கவல்லது. “இடையரை” விளக்குங்கால், அவ்வகராதி சொல்வதைப் படித்துத் துக்கமடைக : இஃதில் ஆங்கிலத்தில் வரையப்பட்டதையே யாம் ஈங்கண் குறிப்பிடுகின்றனம். செ. அ. பக். 288 இடையர் : “Literally people inhabiting the middle region, applied specially to herdsmen”. செவ்வன விளங்காமல் இவ்வண்ணம் வரைந்திற்று செ. அ. என்க. இடையனுக்குப் பெண்பால்.

“இடைச்சி” = ஆயர் குலப் பெண். செ. அ. ப. 289.

3-ம் பதம் : குறவன் = குறிஞ்சி நில மகன். மலைபடு. 275 “குறவரு மருளுங்குன்றத்து”. செ. அ. பக். 1046.

“குறத்தி” = குறிஞ்சி நிலப் பெண். இது “குறவி” எனவும் வரும். தேவா. 758 : 3, செ. அ. பக். 1046.

ஆனதினால் ஸ்திரீ > த்தி > த்தி > தி > “இ”; குற + “இ” = குறவி எனச் சிலரும், மறுபக்கத்தில், “இல்” = மனைவி (குறள் 59 : 1 “புகழ் பிரிந்து இல்”) > “இ” எனச் சிலரும் கொள்ப. பிறிள்ளின் சுமேரிய மொழி அகராதியின் 213-ம் பக்கத்தில் “குறு” எனும் பதம் ஆதியில் அம்மொழியில் “மலை”யை குறிப்பிட்டதைக் கூறப்படுதலின், இது திராவிடத்திற்கும் சுமேரியத்துக்கும் ஒருங்கே, பொதுவானது : 6,000 ஆண்டுகளுடாக இரு மொழிக் குடும்பங்களிலும் தோன்றுவதொன்று எனக் கொள்க.

4-ம் பதம் : இது சென்னை அகராதியில், 1939-ம் ஆண்டு வெளிவந்த அநுபந்தத்திற்கூட, காணியிலாதது : ஏனெனில் இலங்கைத் தமிழுக்குச் சிறப்பானதும் சிங்களத்திலெழுப்பியதுமாகும். வி. கைகொரின் சிங்கள சொற்பிறப்பகராதி, 1941, 860-ம் இலக்கம், “கொவியா” = கமக்காரன் < பிராகிரதம் “கோவஅ, கோவக” > சமஸ்கிரதம் “கோபக”. தமிழ், பிராகிரதம், சமஸ்கிரதங்களில் முதலெழுத்தாய் “கோ” நெடிலாயிருப்ப, சிங்களத்தில் மட்டுமே “கொ” எனக் குறிலா

னமை நோக்கற்பாற்று. ஆண்பால் : கோவியன். பெண்பால், “கோவி” + “இச்சி”, அன்றேல் “ச்சி” > “கோவிச்சி” = கோவியகுலப் பெண். W. Geiger : எழுத்தில் = கேய்கொர்; ஜேர்மானிய உச்சாரணத்தில் = கைகொர்,

5-ம் பதமும் அங்ஙனமே சிங்களத்திலுதித்த போதிலுஞ் சென்னை அகராதியின் 2182-ம் பக்கத்திற் குேன்றுவ தொன்று. நளம் = நளவ சாதி. நளவன் = கள்ளிறக்குஞ் சாதியான். நள + த்தி > நளத்தி = நளவசாதிப்பெண். கைகொர் சி. அ. இல. 1247. (சி = சிங்கள). சிங்களமும் சங்கதமும் “நள” எனும்பதத்தை வழங்கியிரினும், இதின் உற்பத்தி ஆரியத்திலின்று; திராவிட “கொள்” = பள்ள மாதல், செ. அ. பக். 1692; “கொள்ளல் = பள்ளம், அன்றேல் “நாழி” = உட்டுளப்பொருள், இவற்றிலொன்றே. இதுவே பரோவின் கொள்கை : மேற் கூறிய சஞ்சிகை 1946-ம் ஆண்டு, 43-ம் இலக்கத்தை உற்று நோக்குக. கன்னடத்தில் “நள்ளு”; துளு “நள்ளெ”, ஹிந்தி “நாலா”, இம் மூன்றும் “பள்ளம்” எனும் பொருளின. நளவர், பள்ளர் யாழ்ப்பாண தீபகற்பம் போன்ற பிரதேசங்களில் வாழுகிறவர்கள் பெரும்பாலும் பெரும் உயர்ந்த பாதைகள், பீடபூமி அற்ற பள்ளங்களே. ஆனதினாலே இரு சொற்களும் ஒரே பொருளினவாகும். பள்ளர் வெள்ளாருளக்கு உதவியாய் நிற்க, நளவர் கோவியருக்கு பணியாற்றினர் போலும் : இங்ஙனமே அறிஞர் கூறுப.

6-ம் பதம் “கயம்” எனும் சொல்லாற் பிறந்தது. செ. அ. பக். 733 இல், இது கயம் 4, கருத்து 4 ஆவது. ஒப்பிடுக : சீவகசிந்தாமணி 592 : 2 கண்ட கயம்பட = ஆழம் உண்டாக, உரை.

பெருங்கதை 1-51 : 77 கயம் பல கெழீஇ இயங்குதுறை = ஆழ்ந்த பள்ளங்கள், உரை. பெளதிக, ஸ்தூல, பூத சம்பந்தமான, வெளிப்புறக் கருத்தினின்று தத்வரீதியான, மாணசிகமான, உட்புறப்பொருளுக்கு, மொழிகள் அனைத்திலும், கருத்துமாறி வருகின்றதே. ஆனதினால் கயவன் = கீழ்மைக் குணமுள்ளோன். ஒப்பிடுக :-

மணிமேகலை 23 : 94 கல்லாக் கயவன் = கீழ்மகன் உரை. சீவக. 678 : 4 சுரும்புகூழ் கண்ணி சூட்டியவர் கொலேர் கயவர் ? சொல்லீர்.

முதுரை 23 : 1 கற்பிளவோடு ஒப்பர் கயவர் = கீழோர், உரை.

இதின் பெண்பால், கயத்தி = கீழ்மைக் குணமுடைய பெண் ஒப்பிடுக :-

சீவக. 678 : 3 அரங்கின் மேல் இவளைத் தந்ததாய் கொலேர் கயத்தி ?

ஈங்கண் பெளதிகவதித்தது (metaphysical) அன்றேல் மனத்துக்குரிய குணங்களே சுட்டப்பட்டன. 5-ம் 7-ம் பதங்களை யாம் ஆராய்ந்து, மாந்தர்வாழும் நிலத்தின் தன்மையால் எழும் பெளதீக கருத்தை மட்டுமே குறிக்கின்றனமென அவதானிக்குக.

7-ம் பதம் ; பள்ளம் = தாழ் நிலம், செ. அ. பக். 2551, கருத்துகள் : 2-ம், 3-ம் பொருள்கள். இதனடிப்படையாக, பள்ளன் = தாழ்நிலத்தின்கண் வாழ்பவன். இதின் பெண்பால் : “பள்ளத்தி, பள்ளச்சி, பள்ளி” என 3 விதமாய் வருதலைச் செ. அ. பக். 2551-2552 இல் காண்க.

3-ம் பதக் “குறவி” போல், “பள்ளி” யும் “இ” விசுதி பெற்று பெண்பாலானமை நோக்கற்பாற்று. “பள்ளி” என்

பதற்கு வேறு கருத்துகளும் உள் : ஆனால் இஃது அதின் 17-ம் கருத்து, செ. அ. இல்.

8-ம் பதம் பறை யெனும் இசைக்கருவியினின்று உற்பத்தியானதே. இது பண்டைய வாச்சியம், அகநானூற்றிற்குளே 15 : 4; 23 : 2; 45 : 2; 76 : 5; 118 : 3 (தொண்டக); 151 : 10; 178 : 3; 194 : 8; 211 : 3; 281 : 13; 321 : 3; 324 : 6; 364 : 3 எனும் 13 இடங்களிற்குள் நிற்குகலின். ஒப்பிடுக அக நா. 321 : 3 விசித்து வாங்கு பறையின் விடர் அகத்து இயம்ப = பறையொலி. ஆயினும், அகநானூற்றின்கண் தோன்றும் “பறை” அனைத்தும் இவ்வாத்தியத்தைக் குறிப்பதன்று. இதைவிட இன்னும் 6 பொருள்கள் “பறை” உடைத்து. அவை ஆவன் :- மோதுதல், அகநா. 76 : 11 “சிறை பறைந்து உரை இ” = கரையின மோதிப் பரவி, உரை. இதுவே “பறை” எனும் பெயரின் விளையடி, “கடிப்பு” எனும்படியால் மோதப்படுதலின். மோதுதலின் விளையாக, தேய்தல் உண்டாகுமாதலின், இத்தேய்தலும் “பறை” ஆயிற்று: அகநானூறு 101 : 9 “அடி- புதை தெட்டு தோல் பறைய” = செருப்புக்கள் தேய, உரை. தேய்தல் தொட்டுதொற்குமட்டு மன்று ஏற்படும் : மர இலைகன்யாவும் கெட்டொழிதலு முண்டு. அகநா. 67 : 3-4 “பறைபு-உடன் மரம் புல்லென்று” = மரம் இதனால் பெலிவற்றது, உரை. இதேபோல், உவர்மண் அரித்தலால் மயிர் கழிந்து போகின், அதுவும் “பறை”யாகும் :- அகநா. 387 : 4 “உவர் உண்ப பறைந்த ஊன்தலைச் சிறு அரொடு”. மலை அருவிகள், மழையின் கொடிய வீழ்ச்சி, நீரோட்டத்தினால், மலைச்சாரல் பறிந்தால், அதுவும் பறை = பறிந்திடும். அகநா. 167 : 17 “பால் நாய் துள்ளிய பறைக்கண் சிற்றில்”. முரளின்கண் களை கடிப்பினால் மோதுவதுபோல், பகடிகள் தம் சிறகுகளினால் தம் உடலை அடிப்பதனால் அச்சிறகுகளும் பறை யாம். அகநா. 38 : 11-12 “வண்பறை மடக்கினி”. இப்பறைகளினுதலினால் அப்பறவைகள் பறந்துசெலின், அதுவும் பறை யாகுமன்றோ? அகநா. 33 : 4; 57 : 2; 106 : 4; 120 : 3; 141 : 2; 234 : 3; 240 : 2; 247 : 11; 254 : 6; 303 : 11; 334 : 10; 381 : 11. இது தொழிற் பெயராகமட்டுமன்று, விளையடியாகவுந்தோன்றும் : அகநா. 170 : 6-7 “வண்டினம் களி சிறந்து பறைஇய தளரும்” = பறத்தற்கு இயலாது சேரும், உரை. பூட்டுக்கு ஒரேயொரு திறப்பே முழுதும் பொருந்தியது போல், சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சியிலும் ஒரே கருத்தே மூல பொருளாகும். அதிலிருந்தே ஏனைய கருத்துகள் அனைத்தும் படிப்படியாக உற்பத்தியாகும். “பறை =” மோதுதலும் அதின் விளையும் இதைப் பூரணமாக உணரின், சென்னை அகராதி (பக். 2563) போல், 4 “பறை” சொற்களாக எடுக்கத்தேவை இன்று. சிறுபிள்ளைகளாய்ப்படித்த சிறு பாலொன்றை நோக்குமின் :-

நறுந்தொகை 72 :

“வாய்ப்பறை ஆகவும் நாக்கடிப்பு ஆகவும் சாற்றுவது ஒன்றைப் போற்றிக் கேண்மின்”.

இதுவே செ. அ. பறை 1, tr. கருத்தினதும், பறை 2, tr. 1-ம் கருத்தினதும் உற்பத்தி.

இதுவும் மோதுதலினால் உண்டாயதென்பது புலனும். மோதுதலின் விளையு “தேய்தல், அழிதல், நீக்குதல்” நீங்குதல் அன்றோ?

இவைகளைச் செ. அ. பறை 1, intr. 1-ம், 2-ம்; பறை 2, 2-ம் கருத்துக்களாகக் கொடுக்கின்றது.

செ. அ. பறை 3, மோதப்படும் “முரசு” சம்பந்தமான கருத்துக்களை உடைத்து.

செ. அ. பறை 4, யாம் அகநானூற்றினின்றே காட்டியகருத்துக்களின் விரிவை ஏனைய முத்தொல்லிலக்கியங்களினின்று ஒழுங்காய்க் காட்டிற்று : ஆனால் இவ்வொழுங்கு இதில் பட்டுமிருப்பதினாலும், ஏனையவற்றில் 100 இல் 80 வீதம் (வெவ்வேறு பதங்களின் ஆராய்ச்சியில்) சென்னையகராதி யிலின்மையினாலும், யாம் இப்பது மொழி பிறப்பு அக ராதியை வெளிப்படுத்தியதாயிற்று. புகழுவியதற்கு புகழ் கொடுப்பதே நன்று, செ. அ. பறை 4 சாஸ்புடைத்து :-

1-ம் பொருள் : பறக்கை. மலைபடு. 55 துணைபறை நிவக்கும் புள் இனம் = பறத்தற்றெழில், உரை.

2-ம் பொருள் : இறகு. நெடுநல். 15 பைங்காற் கொக்கின் மென்பறை = சிறகர், உரை

3-ம் பொருள் : பறவை. குறுந். 175 : 1 பருவத் தே. நசை இப் பல்பறை = வண்டுகள், உரை.

Bird, “பறவை” என யாம் இந்நூற்றொண்டில் அழைப்பது அக நானூற்றுக் காலத்தில் அழைக்கப்பட்டதினன்று வேறு பட்டதே. அந்நூலில் 5 முறை “பறை” தோன்றும் : ஆனால் ஒருமுறை என்கிலும் “பகடி, குருவி” எனும் பொருளில்ன்று. அகநா. 4 : 11; 132 : 10; 332 : 8; 371 : 13 “வண்டு” எனும் பொருள் உடைத்த “பறவையை” மட்டுமே குறிக்கின்றன : 244 : 2 “வாவலை” க் கருதும் : இது பாலுட்டும் பிராணியென்றே விஞ்ஞானம் கூறும், ஆங்கிலத்தில் இது Mammal : bird என அழைக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமான பண்டைய பொருள்களுடன் காணப்படுகின்ற சொல்லாகிய “பறை” “மோதுதல்” எனும் கருத்தில் இன்னும் கூடத் தொன்மையுடைத்து. முரசத்தைத் திறம்பட இசையுடன் மோதுவோன் பண்டைய நூல்களிற்கு என்று பவன் : புறநா. 335 : 7 “துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் என்று” இச்சொல்லின் பெண்பால் “பறைச்சி” ஆகும். செ. அ. பக். 2564.

9-ம் பதம் : “மண்ணன்” [அன்றேல் “வண்ணன்”.] காலத்தில் முந்தியது “மண்ணன்” என்க. செ. அ. பக். 3033 மண்ணன் = ஆதி திராவிட குலத்தினான கழுவுவோன். பரோஷ, எமெனோ, இலக். 3832 மண்ணு - கழுவித் துப்பர வாக்கு. இலக். 4285 இல் உள்ள “வண்ணன்” “மண்ணு தலுடன் ஒப்பிடுமின்” என பரோஷ, எமெனோதாமே கூறுகின்றனர். “மண்ணன் என்பதற்குப் பெண்பாலின்று. அதுவே பண்டைய இலக்கியங்களிற்குள்ளும் பதம். “வண்ணு” எனும் விளையடி தோன்றுவதன்று; “மண்ணுவே” விளையடி :

தொல். பொருள். 68 : 10 குடுமி கொண்ட மண்ணும் : இதிற்பெயராகத் தோன்றிற்று

புறநா. 79 : 1 மூதார் வாயிற் பனிக்கயம் மண்ணி = முழுகிக் கழுவி, உரை விளையடி

புறநா. 147 : 7 மண் உறு மணியின் மாசு அற மண்ணி = மயிரைக் கழுவி, உரை விளையடி

கலித். 107 : 31 மண்ணி மாசற்ற நின் கூழையுள் = கழுவி, உரை விளையடி

முதுரை 12 : 2-3 கடல் பெரிது; மண் நீரும் ஆகாது = கழுவும் நீர், உரை விளையடி

10-ம் பதம் : வண்ணன். செ. அ. பக். 3484 இல், இதின் உற்பத்தி “வண்ணமெனைப் பகர்ந்தது முற்றும் பிழையானதே. பக். 3484-3485 இல், அவ்வகராதியே “வண்ணத்திற்கு”

22 கருத்துக்களை கொடுத்தபோதிலும், ஒன்றென்கிறும் “கழுவு” என்பதுடன் இணையாததே. மேலும், அகநா நூற்றின் கண் “மண்ணு” = தன்னைக்கழுவு, நீர்படு, 62 : 10; 121 : 3; 343 : 6. அகநானூற்றின் கண் “மண்ணு” = பிறவற்றைக் கழுவு, 121 : 5; 136 : 8, 13; 269 : 8 என்ற இடங்களில் பன்முறை காணப்படுகின்றது; “வண்ணு” என்று ஒருபேர்தம் தோன்றவில்லை. மறுபக்கத்தில், வண் = வண்மையுடைய, வளவிய, வளம்பொருந்திய, 33 தரம் இந்நூலில். வண் 2 = அழகிய, 340 : 4 (தேரைக்குறித்து); 355 : 1 (தளிரைப்பற்றி); இவை இரண்டும் வண்ணான் கழுவும் பொருள்கள் அல்ல. ஆனதினால் “வண்ணானின்” உற்பத்தி “மண்ணு” எனும் விளையுபே. “வ், ம்” மோனை அன்றோ? “வினைக்கேடு” (செ. அ. 3737) செந்தமிழ் : இது கொடுத்தமிழற்றேன்று வது “மினக்கேடு”ன, செ. அ. 3210. “மின” பொருளற்ற பதம். வண்ணானின் பெண்பால் : வண்ணாத்தி. செ. அ. (பக். 3484 இல்) < “வர்ண” என்பதும் பிழை

11-ம் பதம் : வெள்ளாளன் = நிலமுடைய கமக்காரன், வேளாளமரபினன். தொல். எழுத். 338, உரை. செ. அ. பக். 3793.

வேளாளன் = வேள் சாதியான், வைசியன், செ. அ. பக். 3844

வேளான் = வேள் சாதியான், தென்னிந்திய கல்வெட்டு, 1. 2, 10; செ. அ. பக். 3844.

வேள் = வேளிர் குலத்தான், புறநா. 24 : 18 “மா வேள் எவ்வி;” 105 : 8; அகநா. 1 : 3; 61 : 15; 208 : 15;

வேள் = வேள் குடி, அகநா. 372 : 4;

வேளிர் = தமிழ் நாடாண்ட ஒருசார் அரசர்குலத்தார். புறநா. 201 : 12 “வேளிருள் வேளே”;

புறநா. 24 : 21 “தொன்முதிர் வேளிர்”; அகநா. 135 : 12; 206 : 13; 246 : 12; 258 : 2; 331 : 13;

குறுந். 164 : 3; நற்றிணை 280 : 8; மதுரைக். 55. செ. அ. பக். 3842, 3844.

வேளாண்மை = பயிர் செய்யுந் தொழில், செ. அ. பக். 3843.

வேளன் = வேள்குலத்தவன், செ. அ. பக்; 3843.

வேளாட்டி = வெள்ளாட்டி. ,, ,, ,, ,,

வெள்ளாட்டி = பணிப்பெண், ,, ,, ,, 3792.

வெள்ளாடிச்சி = வெள்ளாளனின் பெண்பால் செ. அ. பக். 3792.

வெள்ளாளச்சி = வெள்ளாளனின் பெண்பால் செ. அ. பக். 3793.

கடைச்சொல் : = வெள்ளாள + ச்சி. அதற்கு முந்தியது வெள்ளாள + த் + இச்சி,

12-ம் பதம் : 6-ம் பதம் போல், இதுவும் குலப்பெயர் அன்று : மிகுதியான பத்தும் குலப் பெயர்களே

பிரான். செ. அ. (பக். 2702 இல்) இது சிலவேளை “பெருமை”யிலிருந்து வந்திருக்கலாம் என இயம்பிற்று. இதுவே உண்மை; ஏனெனில் “இ/‘எ” ஒன்றுக்கொன்று மாறி வருதல் திராவிட மொழியின் சிறப்புக்களிலொன்றாகும். இதற்கு ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட உதாரணங்களைத் திராவிடக்கிளை மொழிகளிற்காணலாம். விசேஷமாக, தமிழ், மலையாளம் “இ” = கன்னட, தெலுங்கு “எ”. இவ்வொன்றிற்கொன்றாக மாற்றி

அமைத்தல் தனித்தமிழிற்றானுந் தோன்றும். செ. அ. சங்கத (brhan] “ப்ருஹன்” எனும் பதத்தை ஒப்பிடும்படி எம்மைத்துண்டுகின்றது. இது திராவிட “பெரு, பிர-” எனும் தாதுக்களினின்று பிறந்திருத்தல் கூடும். இதின் பெண்பால்: “பிராட்டி” மேலும், ஆண்பாற் பதமின்றி, பெண்பால்மட்டும் சிலதருணங்களில் உண்டு.

உ-ம் : பெண்டாட்டி = பெண், மனைவி, வேலைக்காரி. செ. அ. பக். 2858. இது தமிழ் “பெண்டு + ஆளு” அன்றேல் “ஆள்” எனும் பதங்களினின்று உதித்ததே.

ஒப்பிடுக : தெலுங்கு பெண்ட்லாடு = மனைவியாக அருப வித்தல், பக். 2858, செ. அ. “பெண்டு + ஆள் + த்தி > பெண்டாட்டி.” எனக் கொள்க.

இப்பதின்முன்றை ஒப்ப இன்னும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பதங்கள் “கலப்பின” என அழைக்கப்படவேண்டும்; ஏனெனில் முதற்பாகம் தொல் செந்தமிழாமிருப்ப, விகுதியாகிய 2-ம் பாகம் ஆரியமாயிற்று. இவற்றை விளக்க இனித் தேவை இன்று.

(ஆ) முழுதாக ஆரியத்தில் பிறந்த தமிழ்ப்பதங்களை ஆராயுதும் யாம் :-

1. “வித்” (vid) [மொ. வி. சம்ஸ். அகராதி, ப. 963] = அறிதல்; ஆனால், ஆதிப்பொருள் = காண்;

ஒப்பிடுக : இலத்தின் “விதேயோ” = யான் காண்கின்றேன்; கிரேக். “ஒய்தாமென்.”

வித்யா = மனக்காட்சி அன்றேல், அறிவு, இருக்குவேதக் காலத்தின் தொடராக.

விஜ்ஜா = மனக்காட்சி அன்றேல் அறிவு, பாளியிலும் சில பிராகிருதங்களிலும்.

விச்சா = மனக்காட்சி அன்றேல் அறிவு, ஏனைய பிராகிருதங்களின் கண்.

இந்நாலும் ஆரியம் : முதலிரண்டும் சமஸ்கிருதம், பின்னிரண்டும் பிராகிருதம். இவற்றினின்று பின்வரும் தமிழ்ப் பதங்கள் உண்டாயின :-

(அ) வித்தை = கல்வி, ஞானம், தந்திரம். செ. அ. பக். 3669.

(b) விச்சை¹ = கல்வி. ஒப்பிடுக கலித். 149 : 4 - 5

“கற்பித்தான் நெஞ்ச அழுங்கப் பகர்ந்து உண்ணான் விச்சைக்கண் தப்பித்தான் பொருளேபோல் தமிழவே தேயுமால்”.

விச்சை² = கல்லாமலே வரும் அறிவு. ஒப்பிடுக பழ மொழி நா. 6 : 3 - 4 :-

“சொல்லால் முறை செய்தான் சோழன். குலவிச்சை கல்லாமல் பாகம் படும்”.

உரை : “தத்தம் குலத்திற்குரிய அறிவு அந்நூல்களைக் கல்லாமலே இனிது அமையும்”.

(c) விஞ்சை = கலை, கல்வி, ஞானம், மாயவித்தை. செ. அ. பக். 3649. ஒப்பிடுக:-

சீவகசிந்தாமணி 520 : 1 - 3

“விஞ்சைகள் வல்லேன் விளிந்த நின் தோழரொடு
.....
வஞ்சம் ஒன்றின்று மறித்தே தருகுவன்”...

2. ஆஜ்ஜா = ஏவல், கட்டளை. மருஸ்மருதி, 10 : 56; மகாபாரதம்; மொ. வி. ச. அ. பக். 133. இது சமஸ்கிருதம். ஆணா = ஏவல், கட்டளை. புத்தசமயப் பாளி நூல்களில் 15 முறையாம் : டேவி. ஸ்ரீ, பக். 97.

ஆணை = ஏவல், கட்டளை. செ. அ. பக். 224; மணிமேகலை 14 : 76.

“அமரர்கோன் ஆணையின் அருந்துவோர்ப் பெருது” = இந்திரன் கட்டளையினால் ...

என்பது இதின் உரை. ஆணை இங்ஙனம் “ஆஜ்ஞா” விவின்று பிறந்ததே.

3. ப்ரஜ்ஞா = ஞானம், புத்தி, அறிவு. இது சமஸ்கிருதம். மொ. வி. ச. அகராதி, பக். 659.

பஞ்ஞா = ஞானம், புத்தி, அறிவு. இது பாளி. டேவி. ஸ்ரீட். பாளி அகராதி, பக். 226.

பிரஞ்ஞை = ஞானம், புத்தி. அறிவு. இது தமிழ். செ. அ. பக். 2672.

ஆரிய மொழிகளாய் வேதசமஸ்கிருதம், செஞ்சமஸ்கிருதம், பாளி, பிராகிருதங்களினின்று எங்ஙனம் தமிழ்சொற்கள் உண்டாயின என்பதைக் காண்பிக்க யாம் மேலே தந்த உதாரணங்கள் போதுமானவை என யாம் நம்புகின்றனம்.

உட்பிரிவு இ. திராவிடத்துக்கும் ஆரியத்துக்கும் பொதுவாயுள்ள தன்மையின் அடிஸங்கள்.

இரு பதங்கள் புணரழி உண்டாகும் மாற்றங்கள், எழுத்துகளின் தொகை, இலக்கண அம்சங்களின் பெரும் பாகமாய் இவற்றில் திராவிடத்துக்கும் ஆரியத்திற்கும் இடையே அநேக வேறுபாடுகள் காணப்பட்டபோதிலும், சிறுபான்மையாகப் பொது தன்மைகளும் தோன்றுகின்றனவே. இவற்றிற் சில வற்றைமட்டுமே சங்கக் கருதும் யாம் :-

1. இலக்கண முறைகள் :- “ஸ்தா” சமஸ்கி. மொ. வி. பக். 1262, = நில். ஒப்பிடுக :-

இலத்தின் “ஸ்தா”, ஜேர்மானிய மொழியின்கண் “stehen” “ஸ்தேஹென்”; ஆங்கி. stand. இம் முதல் வினையடியினின்று சங்கதத்தில் வேறு வினைகளும் உண்டாகும் :-

(a) ஸ்தாபயதே, ஸ்தாபயதி = அவன் நிற்கப்பண்ணுகின்றான். Causative.

(b) ஸ்தாபிதவான் = நிற்கப்பண்ணுவோன் : இது வினையாலனையும் பெயர்.

(a) வினையடி பிறவினையாக்கும் விசுதி இடைநிலை

சமஸ்கிருதம் : ஸ்தா - ப - அயதி, அயதே.

பாளி : தன்வினை : ஆநேதி (=கொண்டு வருகின்றான்). = ஆநா + ஏதி.

பாளி. பிறவினை : ஆநா - ப - ஏதி. (=கொணரப்பண்ணுகின்றான்).

தமிழ் : படி, செ. அ. பக். 2435, 2-ம் கருத்து. இது தன்வினை ,, பிறவினை : படி -ப்- - இத்தவன்.

மேலே கொடுக்கப்பட்டவற்றை இவ்வகராதிகளிற் காண்க :-

சமஸ்கிருதம் : மொனியர் வில்லியம்ஸ், பக். 1262.

பாளி : டேவி. ஸ்ரீட்., ,, 102.

தமிழ் : செ. அ., ,, 2437.

இஃதில் ஒரேயொரு இடைநிலையை ஆரியமும் திராவிடமும் ஒரேயொரு வினைமாற்றத்துக்கும் பயன்படவே உபயோகிப்பதைத் தெற்றக்காண்க.

அஃதாவது “ப்” = p = to form the Causative, in both groups.

(b) “காதம்பரி”, போன்ற சங்கத நூல்களின்கண் “ஸ்தாபிதவான்” (= நிறுத்துவோன்) எனும் பதத்தை ஒப்ப நூற்றுக் கணக்கானவற்றைக் காணலாம். இஃதில் விசுதி : “இதவான்” எழுத்தில்; ஆனால் வடமொழி உச்சரிப்பில் : “இத்தவான்”. இஃதுடன் தமிழ்சொற்களின் பிறவினை வினையாலனையும் பெயர் விசுதியை ஒப்பிடுக. படித்தவன், படிப்ப-இத்தவன்; செய்தவன், செய்வ-இத்தவன். இம்மொழியிலும் இதைப்போன்ற நூற்றுக்கு மேற்பட்ட உதாரணங்கள் உள் :-

2. சந்தி விதிகளிலும், வேறுபாடுகள் இருப்பினும், சில ஒற்றுமைகளும் உள் :

முதற்பதம். பின்வரும் பதம். தொடர்மொழி சமஸ்கிருதம் மஹா இந்த்ர = மஹேந்த்ர.

,, பரம ஈச்வர esvara = பரமேச் வர, paramesvara.

தமிழ் — ஆ(ய்) > ஆ — இனும் = — ஏனும். ,, — ஆ(ய்) > ஆ — இல் = — ஏல்.

மேற்கொடுத்தவற்றை விளக்குதும் : செ. அ. பக். 3881-3890 இல் காணப்படும் எழுத்திற்குப் பதிலாக சமஸ்கிருத எழுத்தை உபயோகிக்க வேண்டியதாயிற்று. இந்த ஈ எனும் எழுத்து ஆங்கிலத்தில் “Palatal sibilant” எனப்படும். உச்சரிப்பு தமிழ் சின்னத்தம்பி (ஆங்கிலத்தில் Chinnattambi) என்பதற்கும் தமிழ்வினத்தம்பி (ஆங்கிலத்தில் Sinnattambi) என்பதற்கும் இடையதே. இவ் வடஎழுத்தை தமிழில் அச்சிடுவது கடினமானதினாலும், அங்ஙனம் அச்சிடும் பெரும் பான்மையான தமிழர்களுக்கும் விளங்குதல் அரிதானதினாலும், விளங்கியும் வெறுப்பு உண்டாக்குவதனாலும், இவ்வெழுத்தின் உற்பத்தி “ச்” இலிருப்பதாலும், இதின் உச்சாரணம் “ச்”ற்கு மிக அண்மையானதினாலும், இனிமேல் “ஈ” வருமிடங்களில், “ச்” என்பதையே வரையுதும் : “ஈச்வர” என்பதை அங்ஙனமே “ஈச்வர” என வரைந்ததை நோக்குக. இதின் முதற்கருத்து “வல்லமுள்ளவன்”. பின்பே “இறைவன், புருஷன், கடவுள்” எனும் பொருள்கள் இதிலிருந்து உண்டாயின. ஒப்பிடுக மொ. வி. ச. அ. பக், 171.

இதுகாரும் சங்கதச் சொல்லைப்பற்றி வரைந்தனம். இப் போது தமிழ்ப்பதம் “ஆயினும்”, “ஆயில்” என்பனவற்றை ஆராய்வாம். 1954 இல் அ. சே. சுந்தரராஜன், இராமநாதன் கல்லூரி, சுன்னாகம், “நளன் சரிதம்” எனும் திறமான நூலை இயற்றி, அதின் அநேக பிரதிகளின் விற்பனைக்காக எம் கல்லூரிக்கு வந்து, உபதலைவரான என்னைக் கண்டபோது, யான் அந்நூலின் 52-ம் பக்கத்திற்குள்ளும் பாவைய் படிக்கும்படி அவரைக் கேட்டேன். அவர் நூலைப் பாராமலே பாடினது :-

“பொன் உடையர் ஏனும் புகழ் உடையர் ஏனும் மற்று என் உடையர் ஏனும் உடையரோ?”

“ஆசிரியரே, மிகவும் நன்று : ஆனால் இஃதில் மும் முறை வரும் ‘ஏனும்’ என்பதின் உற்பத்தி யாது? பொருள் யாது?” என அவரை வினவினேன்.

“சுவாமி, இதின் கருத்து ‘ஆயினும்’ என்பதே. ஆனால் எங்ஙனம் அது ‘ஏனும்’ என மாற்றிற்றோ, யான் அறியேன்

இவை இரண்டும் வெவ்வேறு பதங்களாய் இருத்தல் கூடாதோ?" என்றார் சுந்தரராஜ ஆசிரியர்.

அப்பொழுது யான் அவருக்கு விளக்கியதை இப்பொழுது யாவர்க்கு விளக்குகின்றேன். "ந், ய், ழ்" போன்ற எழுத்துக்கள் தமிழில் விழுந்துபோவது முண்டு. "நீர் > சர் + அம் = "ஈரம்" என மாறிற்று. "அப்போது" < "அப்போது" ஆயிற்று. அங்ஙனமே "ஆய் + இனும்" "ஆ + இனும்" என மாறி, பின்றை "ஏனும்" ஆயிற்று. இக்கூற்றை சுந்தரராஜர் உடனே மறுத்தபோதிலும், அடுத்த ஆண்டு அவரின் நூலின் 2-ம் பதிப்புடன் அவர் என்னக் காணவந்தபோது இதுவே சரியென ஏற்றுக்கொண்டனர்.

"ஆயில்" எனும் பதத்தைச் சற்று ஆராயுதும். "ஆகின் - ஆல்" (= ஆகையினால்) என்பதே "ஆய்-இன்-ஆல்" எனப் பழமொழி நா, 4:34 அடிகளில் வருகின்றது. "(அந்நாடு) வேற்று நாடு ஆகா, தமவையாம். ஆயினால் ஆற்றுண வேண்டுவது இல்".

இதின் உரை: "அங்ஙனம் ஆனதினால் வழியில் உண் பதற்கு கட்டமுது கொண்டு செல்ல வேண்டியதில்லை". அதே போல், "ஆகில்" என்பதும் "ஆயில்" என மாறும்; பின்பு "ய்" விழுந்தவுடன் "ஆஇல்" > "ஏல்" ஆகும். இதுவே செ. அ. பக். 565 இல் உள்ள 5-ம், 4-ம் "ஏல்" எனும் இடைச்சொற்களின் உற்பத்தியாம். "ஏல்" If, used as an ending in a conjunctional sense, as in வந்தாபேல்" இதுவே செ. அகராதியின் விளக்கம். இது போதாதது. மேலும் "எனில்" என்பதின் சிதைவு என்று செ. அ. உத்தேசிப்பதும் காட்டுவதும் மிகவும் பிழையாகும். இதின் உற்பத்தி "ஆயில்": மற்றப்படியன்று.

"ஏல்". A negative imperative singular ending, as in விலக்கேல். எதிர்மறை ஏவல் ஒருமை விகுதி". இதுவே சென்னை யக்ராதிபின் விளக்கம். ஆனால் இவ்விரு "ஏல்" விகுதிகளுக்கும்மிடையே யாதொரு தொடர்புமின்றே? எயிரேய மொழியில் "இம்" எனும் விகுதி "if" = "ஆயில்" என்ற கருத்தும் பெறும், "அங்ஙனம் செய்யேன்" என்ற எதிர்மறைக் கருத்தும் பெறும்: அஃது ஒரேயொரு "இம்" என்பதே எயிரேய அகராதிபின் முடிவு. ஒப்பிடுக சமுவேல் பக்ஸ்ஸெர் இயற்றிய எயிரேய-ஆங்கில அகராதி, பக். 18. அஃதேபோல் ஒரேயொரு "ஏல்" (= ஆயில், ஆகில்) விகுதியே அதேயிரு கருத்துக்களையும் பெறும் என இயம்புவதே சால்புடைத்து. செ. அ. யின் ஒழுங்கு பிழை. "ஏல்" 5 முந்தியது. "ஏல்" 4 = "அங்ஙனமாயில், நன்றாகும்", உதாரணமாக, ஆத்திசூடி 4 ஆவதை எடுப்போம்:

"இயல்வது கரவேல்" = கரவு + ஏல் = கரவாய் ஆயில் (நன்று). இங்ஙனமே அந்நூலின் பின்வரும் இலக்கணங்களை வாசித்தல் வேண்டும் :- 4 - 7, 11 - 14, 18, 21, 23-25, 27 - 28, 30 - 31, 36 - 37, 40 (நிரும்பவும் "கரவேல்") 41, 45 - 48, 51 - 53, 58, 60, 62 - 64, 67 - 69, 73 - 78, 84, 86 - 92, 98 - 99, 104 - 105, 107 - 108, எல்லாமாக 56 முறை "ஏல்" எனும் விகுதியுடன், 108 பூதுரைகள் நடுவண்; இவ் "ஏல்" விகுதி இதே கருத்தைப் பெறுகின்றது.

ஆனதினால்

"ஆ + இ" > "ஏ" என மாறுதல் திராவிடத்திலும் ஆரியத்திலும் உண்டே.

இவை அனைத்தும் சிற்சில எடுத்துக்காட்டுகள்: இவற்றைப் பன்மடங்கு பெருப்பிக்கக்கூடும்: ஆனால் தேவை இன்று. ஆரியமும் திராவிடமும் வெவ்வேறு மொழிகளாயினும், அவை நடுவண் ஒரு நெருங்கிய ஆதித் தொடர்பு உண்டு என்பது யான் இங்கு காட்டியதினின்றும், கால்டுவெல் எழுதிய (1913) ஒப்பியல் திராவிட இலக்கணம், 565 - 587-ம் பக்கங்களிலிருந்தும், குந்தேர்த், கித்தெல், பரோவு, எமெனோ பல்வேறு இடங்களில் - தம் அகராதிகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் (விசேஷமாக) - நிரூபித்ததினின்றும், வெளியிடத்தில் மலைபோல் பெற்றும், தெளிவாம், புலனும். 4,000 ஆண்டுகளாய் இம்மொழிகள் ஒரே பெரும் நாட்டின் இருமருங்கின் கண் வழங்கினமையான், இத்தொடர்பு இன்னும் மேலாக அதிகரித்தே வந்தது. 30 வருடங்களுக்குமுன் சுவாமி நூனப் பிரகாசரின் ஏவுதலினால், யாழ்ப்பாண வண்ணூர் பன்மையில் வழந்த ஓர்ந்தணரை யான் கண்டபோது, அவர் எனக்கு தாம் வெளியிட்ட சஞ்சிகை ஒன்றைத் தந்து, "இதுவே இந்திய, இலங்கைய பண்பாட்டின் மர்மமும் சுருக்கமும்" என்றனர். அஃதின் பெயர் யாது? "ஆர் திரா" = ஆரியம் + திராவிடம்."

"தமிழ்ப்பண்பாடு", 8-ம் புத்தகம், 4-ம் இலக்கம், 297-313-ம் பக்கங்களில் சுதில் குமார் சத்தேர்ஜி எழுதியதும் இஃதோடு இணங்கும். "பேரிந்தியாவிலுள்ள பல்வேறு குடும்ப மொழிகள் ஒன்றையொன்று பாதித்ததின் விளைவாக, அவை அனைத்திலும் ஒரு பொதுத்தன்மை பரிணமித்தது" என்பதே இப்பக்கங்களின் சுருக்கம். 301-ம் பக்கத்தில் இப்பேராசிரியக் கலாநிதி இயம்பியதை உற்றுக் கேண்மின் :-

"4,000 ஆண்டுகளாக ஆரியமொழி திராவிடமொழியுடன் ஒலிமுறையிலும், மொழியியல் முறையிலும், சொற்களிலும், விசேஷமாக விதிப்படி வாக்கியங்களை அமைப்பதிலும், சொற்றொடரிலக்கணத்திலும் அனுகி அனுகியே வரலாயிற்று." தமிழ் வசைத்தின்கண் உள்ள சொல் ஒழுங்குகையே சிங்களமும், காதம்பரீயின் காலந்தொடங்கிய சமஸ்கிருதமும் ஒரு வேறுபாடுமின்றி பின்பற்றுகின்றன. "வட இந்தியாவில் கி. மு. 1,000-ம் ஆண்டய திராவிடமொழிகள் ஒருபொழுதும் அழிய முத்திரையை சமஸ்கிருதத்தின் மேலும், இன்னுங்கூட பிராகிருதங்கள் மேலும், அழுத்தின," என இவர் அதே சஞ்சிகையின் 313-ம் பக்கத்தில் பகர்ந்தனர். மேலும் "வட இந்திய ஆரிய மொழிகள், திராவிடச் சொற்களும், பகுதி, விகுதிகளும் கலக்கப்பெற்றமையினால், புத்துயிர்பெற்றன; திராவிட சிந்தனை ஒழுங்குகளின் கிரமத்தைப் பின்பற்றியமையினால், புது உரு அமைப்பை எய்தினவே."

யாம் அறிந்த மொழிகளுள் இம்மாதிரியான இரு மொழிகளின் ஆதிவேறுபாடும் பின்பறை இணைந்தமையும் சிறப்பாகச் சுமேரிய - அக்காதிய மொழிகள் நடுவண் காணப்படும். மெஸொபொத்தாமியா, ஈருக் எனப் பின்பறைக்கப்பெற்ற நாட்டில் கி. மு. 6,000 ஆண்டில் சுமேரியர் குடி ஏறி, கி. மு. 3,000 ஆண்டளவில் பலகலைகள், வானசாஸ்திரம், "இறைவனால் ஆய உலகப்படைப்பு", "வீரன் கில்காமெஷ்" போன்ற காவியங்கள், சிறந்த சட்ட அமைப்பு - இவற்றுல் சீர்பெற்ற நாகரிக மொன்றை உருவாக்கினர். இவர் மொழி உலகத்திலுள்ள ஒருமொழிக்குமினமற்றதென சான்றோர் கூறுப; திராவிடத்துடன் சில தொடர்புகள் காணலாமென பின் காட்டுதும். 2,500-ம் ஆண்டில் அந்நியரான செமித்தியர் இவரைத் தாக்கி, முதல் அதன் வடபாகமான அக்காதியையும் பின்பு முழுநாட்டையும் கைப்பற்றி, தம் மொழியாய் "அக்காதி

யத்தை" முழு நாட்டின் மொழி ஆக்கினர். 1,500-ம் ஆண்டில் சுமேரியமொழி சாமானிய வழக்கினின்று ஒழிந்ததெனினும், கடவுள் வழிபாட்டில் தனிமொழியாக ரொமித்திய அஸ்ஸீரியர், பபிலோனியரால் கி. மு. 500 மட்டும் வழங்கப்பெற்றது. பன்றாட்டு கடவுளைச் செம்மைப்படுத்தவன்று, மாந்தரைச் செம்மைப்படுத்தவே. அதனால் அதை விளங்கக் வேண்டும். அந்நிய சுமேரிய மொழியின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் பின்

வந்த செமித்திய எழுத்தாளர் பொழிபெயர்த்தனர். ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் இரு மொழிகளையும் உபயோகிப்பதனால் இரு மொழிகளும் நாளவாயும் கலந்தன. இரு மொழியிலும் வல்லுநரான பிறின்ஸ், 1905 இல் தன் சுமேரிய அகராதியில் இக்கலப்புக்கு அநேக உதாரணங்களைக் கொடுத்திருக்கின்றனர். இவற்றின் சிலவற்றை மட்டும் எங்கண் யாம் கொடுக்கின்றனம் திராவிட-ஆரிய கலப்பை ஒப்பதனால் என்ஈ.

சுமேரிய சொல்	ஒழுங்கு.	பக்கம்	இதன்பொருள்	அக்காதியசொல்	இதன் பொருள்,	இனத்த பதங்கள்.
<i>bura</i> புர	(1)	7	ஆறு, நதி.	புரத்து, பக். 403.	ஆறு, நதி	எபி. பெராத்தீ; கிரே. எயுப்ராத்தேஸ் பன் டைப்பார்ஸிய : உப் ராத்து.
<i>agia</i> அகிய	(2a)	25	வெள்ளப்பெருக்கு.	அகூ <i>aggu</i> .	வெள்ளப்பெருக்கு.	
<i>aggul</i> அக்குல்	(2b)	25	அழிக்குமுபகரணம்	அகுல்லு <i>agullu</i>	அழிக்கும் உபகரணம்,	<i>pickaxe</i> . ஒப்பிடுக: "கொல்"
<i>antalu</i> அந்தலு	(3)	34	சந்திரகிரகணம்.	அத்தலூ, வானம் இருள் அடைதல்.		
<i>apiin</i> அபின்	(4)	36	நீர்ப்பாசனம்	ஏபினு, <i>epinu</i> .	நீர்ப்பாசனம், பக். 36, 377.	
<i>azu</i> ¹ அஸு ¹	(5)	46	பண்டிதர், doctor.	<i>azu</i> , அஸு பண்டிதர், doctor.	ஒப்பிடுக சீரிய: இஸ்ஸு = உஸாது.	
<i>azugal</i> அஸுகல்	(6)	„	பெரியபரிசாரியர்.	<i>azugallu</i> . அஸுகல்லு. பெரிய பரிசாரியர், பக். 46, 373.		
<i>azu</i> ² அஸு ²	(7)	„	ஆதாரம், உதவி.	அஸுது, அஸிது = ஆதாரம், உதவி. <i>asutu</i> , பக். 46, 377.		
<i>bara</i> பர	(8)	55	பரவுதல், விரித்தல்	பர் = "par" = விரித்தல், பரவுதல். ஒப்பிடுக தமிழ் "பரவு".		
<i>supar-ru-ru</i>	(9)	„	விரிதல்	<i>suparruru</i> = விரிதல், விரித்தல், வலை, பக். 410.		
<i>buzur</i> புஸர்	(10)	67	ஒங்கு, ஞாயிறு.	<i>bacaru</i> பசாரு = ஒங்கு; <i>bucru</i> புக்ரு = ஒங்கு, உயர்; புக்ரு.		
<i>dim-gul</i> திம்குல்	(11)	74, 79	கப்பற்கயிறுகள்.	<i>timgullum</i> திம்குல்லும் = கப்பற்கயிறுகள்; <i>dimgullum</i> = அதேபொருள்; கப்பற்பாய் மரம்.		
<i>de-tal</i> தேதல்	(12)	73	தீவர்த்தி, தீபம்.	<i>titallu</i> திதல்லு = தீவட்டி, தீச்சடர், பக். 58, 73, 388.		
<i>di-kud</i> திகுத்	(13)	77	தீர்ப்பு அளிக்கும் நீதிபதி.	<i>dikudgalu</i> திகுத்கல்லு = மேம்பட்ட நீதிபதி (அஸ்ஸீரியபதம்)		
<i>ab-zu</i> அபஸு	(14)	16	அறிவின் கடல்.	<i>apsu</i> = ஆழி, அழ்கடல். ஒப்பிடுக எபி. ஆபெஷ் = எல்லைகள், முடிவு.		
<i>dimmena</i>	(15)	79	அஸ்திவாரம்	<i>temennu</i> = அஸ்திவாரம், பக். 79, 413.		
<i>di-im mu</i>	(16)	79	தூது அனுப்புதல்	<i>temu</i> = தூது, ஆணை, கட்டளை, செய்தி அனுப்புதல், பக். 210, 356, 388.		
<i>di in-gir</i>	(17)	80	தெய்வம், கடவுள்.	<i>digir</i> = தெய்வம், கடவுள். ஒப்பிடுக : துலுக்கு: தங்கீ = தெய்வம்.		
<i>ul</i> உல்	(18)	85, 345	மகிழ்ந்து, மகிழ்ச்சி.	<i>ulcu, elcu</i> = மகிழ்ச்சி, பக். 85, 375.		
<i>du</i> ¹ து	(19)	85	வாசஞ்செய்.	<i>du, duu</i> தூ = வசி, வாசஞ்செய், வாசம், பக். 85, 384.		
<i>duub, dub</i> தூப்.	(20)	87	கனிமட்குவியல்.	<i>duppu</i> , தூப்பு = கனிமட்கட்டி, கனிமட்கூடு, சட்டக்கனிப்பலகை பக். 87, 190, 385.		
<i>balag</i> பலக்	(21)	51, 87	ஆழ்ந்ததுன்பக்கூச்சல்	$\left. \begin{array}{l} \text{balangu பலங்கு} = \\ \text{balaggu பலக்கு} = \end{array} \right\}$ ஆழ்ந்த சோகக்கதறல், பக். 51, 87, 382.		
<i>dab</i> தாப்/தாவ்.	(22)	68	நல்ல, நன்று. (பக். 388)	<i>tabu</i> தாபு, தாவு = நல்ல. ஒப்பிடுக எபிரே. <i>tobh</i> , தோப்.		
<i>dubsar</i> துப்ஸர்	(23)	88	எழுதுவோன். („ „)	<i>tupsarru</i> , துப்ஸர்ரு = எழுத்தாளர். ஒப்பிடுக எபிரே. <i>tupsar</i> , துப்ஸர்.		
<i>dubsig</i> துப்ஸிக்	(24)	88	சட்டவேலை.	<i>dupsikku</i> துப்ஸிக்கு = (பலகைச்) சட்டச் செங்கல்லிடும் உழைப்பு. பக். 88, 385.		
<i>dumu-zi</i> துமுஸி	(25)	90	நிலைநிறுத்தியமகன்; துமுஸு; தம்முஸ், தெய்வத்தின் பெயர், பக். 584. அன்றேல் உயிர்த்தெழுந்தமகன். கி. மு. 2850-ம் ஆண்டுக்கல்வெட்டில், "ஆழத்தெய்வத்தின்மகன்" என அழைக்கப்பெற்றார்.			
<i>sigar</i> ஸிகர்	(26)	xxix	தோற்றுவாயில் : தாட்பாள்.	<i>sigaru</i> = தாட்பாள், சு. அ. பக். 408.		
<i>melam</i> மெலம்	(27)	$\left\{ \begin{array}{l} \text{„} \\ \text{234-235} \end{array} \right.$	„ மகிமை. வல்லமை.	<i>melammu</i> = மகிமை, வல்லமை. ஒப்பிடுக : செமித். "அலாமு" = ஒளிர்.		
<i>durmax</i> துர்மக்ஸ்	(28)	91	மன்னன்	<i>durmaxxu</i> , துர்மக்ஸு = பதவியிலுயர்ந்தவர், பக். 385, 92; மன்னன், 413.		
<i>durgar</i> துர்கர்.	(29)	„	ஸிம்ஹாஸநம், சிங்காசனம்.	<i>durgaru</i> , துர்கரு = சிம்மாசனம், பக். 385.		

சுமேரிய சொல் ஒழுங்கு. பக்கம் இதன்பொருள் அக்காதியசொல் இதன் பொருள். இனத்த பதங்கள்.

<i>dusia</i> துசிய (30)	92	ஒருவகை "அனி". <i>dusu</i> , துசு = ஒருவகை ஆபரணம், பக். 385, 92.
<i>egizagga</i> எகிஸக்கா. (31)	96	கல் அனி. <i>egizaggu</i> , <i>igizangu</i> = கல்லாலியற்றிய அனி, பக். 96, 372. ஒப். தமிழ் 'சங்கு'
<i>edumu</i> ஏதமு (32)	94	தாயினுதரம். <i>edamukku</i> , <i>edumukku</i> = தாயின் உதரம், பக். 94-95, 372.
<i>edin</i> ஏதின் (33)	95	வயல், ஆதியில் "உயரின் நீர் ஊற்று" <i>edina</i> = garden of Eden, ஏதின் பூஞ்சோலை பக். 95, 372. ஒப்பிடுக எபிரேய "ஹேதென்", பிப்பிலிய நூலில், ஆதி. 4 : 16; எஸெக்கியேல் 27 : 23
<i>e-gal</i> ஏகல் (34)	96	பெரிய இல்லம், மாளிகை. <i>ekallu</i> = மாளிகை, கோயில். ஒப்பிடுக எபிரே. ஹேகல், அஸ்ஸீரிய ஏகல்லு; அராபி. ஹாகல்; சிரியக். ஹேகல் = கோயில், மாளிகை. பக். 93, 96, 109, 170, 374.
<i>eku</i> ஏகு (35)	97	சிறிய நீர்வாய்க்கால். <i>iku</i> இகு = சிறிய நீர்வாய்க்கால், குளம், பக். 42, 92, 93, 97, 296, 373.
<i>ekur</i> ஏகுர் (36)	97	பூமிவீடு > கோயில். <i>ekurru</i> ஏகுற்று = கோயில், பக். 93, 97, 374.
<i>ellu</i> ஏல்லு (37)	98	ஒளிர்வது, இலங்கும். (1) <i>el</i> ஏல் = பிரகாசி, திகழ், ஒளிர். (2) <i>illu</i> = இலங்கு > <i>ilu</i> = தெய்வம்.

ஒப்பிடுக தமிழ் எல், இல் + அங்கு > இலங்கு, இல் + அகு > இலகு. பக். 98, 374.

இவ்வளவும் போதும். இவற்றில் அநேக பதங்கள் திராவிடத்துடன் தொடர்பானவை : பெரும்பாலும் சுமேரியத்தி னின்றே அக்காதிய - அஸ்ஸீரியமொழிக்கு வந்தவையாகும்.

சுமேரிய சொல் ஒழுங்கு. பக்கம் இதன்பொருள் அக்காதியசொல் இதன் பொருள். இனத்த பதங்கள்.

dusia துசிய (30) 92 ஒருவகை "அனி". *dusu*, துசு = ஒருவகை ஆபரணம், பக். 385, 92.

egizagga எகிஸக்கா. (31) 96 கல் அனி. *egizaggu*, *igizangu* = கல்லாலியற்றிய அனி, பக். 96, 372. ஒப். தமிழ் 'சங்கு'

edumu ஏதமு (32) 94 தாயினுதரம். *edamukku*, *edumukku* = தாயின் உதரம், பக். 94-95, 372.

edin ஏதின் (33) 95 வயல், ஆதியில் "உயரின் நீர் ஊற்று" *edina* = garden of Eden, ஏதின் பூஞ்சோலை பக். 95, 372. ஒப்பிடுக எபிரேய "ஹேதென்", பிப்பிலிய நூலில், ஆதி. 4 : 16; எஸெக்கியேல் 27 : 23

e-gal ஏகல் (34) 96 பெரிய இல்லம், மாளிகை. *ekallu* = மாளிகை, கோயில். ஒப்பிடுக எபிரே. ஹேகல், அஸ்ஸீரிய ஏகல்லு; அராபி. ஹாகல்; சிரியக். ஹேகல் = கோயில், மாளிகை. பக். 93, 96, 109, 170, 374.

eku ஏகு (35) 97 சிறிய நீர்வாய்க்கால். *iku* இகு = சிறிய நீர்வாய்க்கால், குளம், பக். 42, 92, 93, 97, 296, 373.

ekur ஏகுர் (36) 97 பூமிவீடு > கோயில். *ekurru* ஏகுற்று = கோயில், பக். 93, 97, 374.

ellu ஏல்லு (37) 98 ஒளிர்வது, இலங்கும். (1) *el* ஏல் = பிரகாசி, திகழ், ஒளிர். (2) *illu* = இலங்கு > *ilu* = தெய்வம்.

ஒப்பிடுக தமிழ் எல், இல் + அங்கு > இலங்கு, இல் + அகு > இலகு. பக். 98, 374.

இவ்வளவும் போதும். இவற்றில் அநேக பதங்கள் திராவிடத்துடன் தொடர்பானவை : பெரும்பாலும் சுமேரியத்தி னின்றே அக்காதிய - அஸ்ஸீரியமொழிக்கு வந்தவையாகும்.

திராவிடப்பகுதிகளும் அவற்றின் சொய நிலைகளும்.

நல்லூர் ஸ்வாமி ஞானப்பிரகாசர் தன் 8 கட்டளைகளையும் உதாரணங்களுடன் விளக்கிய காலே, தன் முகவுரையின் ஆங்கிலப் பகுதியின் 10-ம்—22-ம் பக்கங்களிலும், தமிழ்ப் பகுதியின் 25—31-ம் பக்கங்களிலும் மிகச் சுருக்கமாகத் திராவிடப் பகுதிகளை ஆராய்ந்தனர். இது போதாதெனக் கருதி; யாம் அவற்றை விரிவாக ஆராயுதும். தமிழிலக்கணங்களிற் றேன்றும் முப்பிரிவு “பெயர்”, “வினை”, “உரி” என்பதே : இடைச் சொற்கள் முக்கியமற்றவை. அங்ஙனமே தமிழ்ப் பகுதிசளுமென்க. = இவற்றுள் பெரும்பான்மை சுமேரிய, சீன மொழிகள் போல் ஓரசைச் சொற்களே : சிறு பான்மை எபிரேய, அராபிய மொழிகள் போல் ஈரசைச் சொற்களாகும். ஓரசைப் பதங்களுள் “யர் ல் வ் ள் ழ்” எனும் இடையினத்தை இறுதியிற் கொண்டவையே பெருந்தொகையானவை. அவற்றில் சிலவற்றை ஈங்கண் ஆராயுதும். இதனால் எமது பின்தொடரும் அகராதியின் சொற்களைப் பின் கருக்கலாமன்றோ? மேலும், சுத்த அகராதியின் சுருக்கிய அமைப்பின்கண் இவ்விதமான நீடிய விளக்கங்களைத் தருதல் இயலாது. ஆனால் இவ்விளக்கங்களின்றி தமிழ்ப் பதங்களைச் பெய்வனே அறிதல் கூடாதே.

சென்ற 42 ஆண்டுகளின் பெரும்பாகமான காலத்தில் 27 மொழிகளிலுள்ள அகராதிகளை யான் துருவிப் பார்த்தமையால், ஸ்வாமி ஞானப்பிரகாசரைப் போல், என் கட்டளைகளின் சிலவற்றை விதிக்கக் கூடியதாயிற்று. 1-ம் கட்டளை வெளிப் படையானதே. ஆனால் பொருட்டிரிபைக் குறிப்பதனால், அது 2-ம் அதிகாரத்தில் கொடுக்கப்படும். 2-ம் கட்டளையே ஈண்டு முக்கியமாக ஆராயப்படும் :- “ஏனைய காரணங்களால் பாதிக்கப்படாவிடின், வல்லினத்தையும் மெல்லினத்தையும் இறுதியிலுடைய சொற்கள் அவ்வின இடையினத்தை இறுதியிலுடையனவற்றிலும் பார்க்கக் காலத்தில் பிந்தியவை. இடையினத்தை இறுதியிலுள்ள ஓரசைப் பதங்களே ஏனைய வற்றின் தாதுகள். காலத்தில் முந்தியவை, அகராதிகளிற் கொடுக்கப்படவேண்டிய பெயர், வினை, உரிஅடிகள்” ஈங்கண் யாம் தரும் உதாரணங்கள் இவ்வுண்மையை நிரூபிக்க வல்லன. “ஒன்று”, “விடு” என்ற பதங்கள் தானும் மூலப் பகுதிகள் அல்ல; இவை முறையே “ஒல்”, “விள்” எனும் வினையடிகளினின்று உற்பத்தியானவையென்றே சாற்றல் வேண்டும். “விள்” எனும் வினையடியை பின்றை ஆராய் வாம் : இப்பொழுதோ, நாலடியார் 76 : 4 இல், “வில்லிநீற்கும் வீள்ளல் அரிது” (= வில்லிநீற்குக்கும் பிரிவு துன்பந்தரும், கடினம், உரை) எனும் இவ்வடியிலிருந்து “விள்” என்பதே “விடு” எனப் பின் திரிபு பெற்றதென்க.

1-ம் பகுதி : “ஒல்” தொல்காப்பியத்திலேயே தோன்றுந் தொல் வினையடி. அதின் “எழுத்து”, 114 : 2, 246 : 2 இல், இரு முறையும் “ஒல் வழி” எனவே இப்பதம் தோன்றுவதைக் காண்மின். இவ்வினை “ஒன்றாதல், பொருந்துதல், ஒத்தல்” என்னுங் கருத்து உடையதாகும். செ. அ., தன் 604-ம் பக்கத்தில் இதை “ஒல்லு” எனும் வினையடியாகக் கொடுத்தமை வருந்தத்தக்கது. துரப்பலனாகப் பேராசிரியர் தொ. பரோஷ, ம. எமெனோ, தம் திராவிடச் சொற்பிறப்பு அகராதியின் 1961-ம் ஆண்டய வெளியீட்டில் செ. அகராதியையே பின் பற்றினர். அவர்களின் 74-ம் பக்கத்திலிருக்கும் 846 இலக்கத்தை நோக்குமின்.

மேலும் “ஒல்” எனும் வினையடியை “ஒன்று” எனுஞ் சொல்லொடு இணைக்காது, “வல்” எனும் முற்றுக வேறு

பட்ட பதத்துடன் இவ்விருவரும் அஃதை இணைத்தமை எமக்கு வியப்பையே உண்டாக்கின்றது. அவர்களின் 831-ம், 437-ம் இலக்கங்களைக் காண்க. செ. அ., பரோஷ-எமெனோ அகராதிபாதியவற்றில் இப்பெரும்பிழைகளைக் கண்டதே இவ்வகராதியையாம் முடித்தல் வேண்டுமெனாத தீர்மானிப்புக்கு முறையே ஸ்வாமி ஞானப்பிரகாசரையும் என்னையுங் கொண்டு வர வல்லதாயிற்றென்க. “ஒல்” என்பதற்கு “ஒன்றாதல், ஒத்தல், பொருந்துதல்” பொருள். இஃதை அநேக தொல் விலக்கியங்களினின்று காட்டுதும் : அனைத்தையும் அளித்தல் சலிப்புண்டாக்குமன்றோ?

குறுந். 43 : 2 “ஒல்வாள் அல்லள்” (= உரை, இவள் உடம்படாள்.) வினையடி, செ. அ. இன்படி, “ஒல்லு” ஆயிருப்பின், “ஒல்லுவாள்” என்றல்லவா வந்திருக்கும்?

குறுந். 79 : 6-7 “யாம் தமக்கு ஒல்லேம்” = யாம் தாம் பிரிவதற்குப் பொருந்தேம், உரை.

குறுந். 144 : 4 “இவ் வழிப்படுதலும் ஒல்வாள் = பொருந்துதலுக்கும் உடம்படாள்.

குறுந். 217 : 1 “பகலும் ஒல்லும்” = பகற்காலம் பொருந்தும், உரை.

குறுந். 264 : 5 “பயப்பு ஒல்லாதே” = அப்பசலையொடு பொருந்தாது, உரை.

குறுந். 291 : 4 “கிளி எழல் ஒல்லாவே” = கிளிகள் எழுதலைப் பொருந்தா, உரை.

அகநா. 300 : 21-22 “விருந்து அயர்தல் ஒல்லுதும் = விருந்தாக ஏற்றுப் பேணுதலைப் பொருந்துதலும்.

புறநா. 31 : 6 “பாசறை அல்லது நீ ஒல்லாயே” = போரினைச் செய்யும் வீட்டின்கண். நீ உடம்படாய்.

புறநா. 73 : 13-14 “மகளிர் ஒல்லா முயக்கு” = பொதுப் பெண்டிரது பொருந்தாத புணர்ச்சி, உரை.

புறநா. 78 : 9 “ஈண்டு அவர் அடுதலும் ஒல்லான்” = இப் போர்க்களத்தின் கண்ணே அவரைக் கொல்தலுமுடன்படாள்.

ஐங்குறு. 88 : 4 “ஒல்லேம் போல்வாய்” = அத்தன்மையை யுடையேம் போலாய், உரை.

ஐங்குறு 93 : 2-3 “ஒல்லா செய்த” = அவர் முதலிய இல்லாவாய், மருத்துடன் ஒன்றாவாய், உரை.

கலித். 3 : 11 “ஒல்லாங்கி” (யாம்) = பொருந்தும் வழியாலே.

நாலடியார் 36 : 3 “ஒல்லும் வகையான்”; 71 : 3 “ஒல்லும் வகையான்” 258 : 3 “புகல் ஒல்லா”;

இவ்வினையடியினின்று பெயர்களும் வினைகளும் உண்டாயின :-

- (1) ஒல்லார் = ஒன்று சேராதவர், எம்முடன் ஒருமிக்காதவர், பகைவர்.
உதாரணமாக, தொல். பொருள். 76 : 10 “ஒல்லார் நாணப் பெரியவர்க்கு அண்ணி.”
- (2) ஒல் + உந் + ஆர் > “ஒன்றார்” = பகைவர், புறநா. 6 : 21; 31 : 7; 94 : 5; பரிபாடல் 2 : 50; 7 : 49;
திருக்குறள் 165 : 1; 264 : 1; 608 : 1; 630 : 2; 673 : 1; 756 : 1; 827 : 7; 828 : 1; பழமொழி. 303 : 1; 312 : 2; 321 : 1.
- (3) “ஒல்லு”. குறுந். 259 : 5 “ஒல்லை”; நாலடி. 169 : 2-3 “ஒல்ல கொடா அது”

(4) “ஒல்பு.” குறுந். 252 : 8 “பழி ஆங்கு ஒல்பவோ?”
 (5) ஒல் + உவ > “ஒல்லுவ”. பரிபாடல் 12 : 65 “ஒல்லுவ சொல்லாது”.

(6) ஒல் + து > “ஒற்று”, தொல். எழுத். 206 “ய வ முள் வரினே வகரம் ஒற்றும்” = ஒன்று சேரும், “அ” எனுஞ் சுட்டுமுத்துடன்: அ + யாழ் = அவ்யாழ்.

கலித். 103 : 5 “பெயர்த்து ஒற்றும்” = மீட்டுத்தமுவும், உரை = ஒன்று சேர்த்தும்.

சிவகசி. 1746 : 2 “அணிமுலைத் தடத்தின் ஒற்றி” = முலைத்தடத்தே சேர்த்தி ; உரை. இப்பதங்களின் பொருளில் “வல்” எனுங் கருத்து சற்றேனும் உண்டோ? எங்ஙனம் பரோவு - எமனோ “ஒல்”, “வல்” எனுமிரு பதங்களை ஒன்று இணைத்தனர்? யான் அறியேன்.

(7) ஒல் + உந் + து > “ஒன்று” = ஒற்றுமைப்படு, வினை. உதாரணங்கள் அநேக உள்:-

தொல். பொ. 286 : 4; 590 : 2, குறுந். 208 : 1; 208 : 5; 374:4; புறநா. 5:6; பரிபா. 1 : 63; 12 : 37; 19:15; குறள் 233 : 1; 886 : 1; பழமொழி 312 : 2 “ஒன்றுமோ” = சேர்தல் உண்டோ?

தம் 834 இலக்கத்தில் பரோவு - எமனோ “ஒரு, ஒக்க, ஒண்டி, ஒன்று, ஒன்னு, ஒற்றை” எனும் தமிழ்ப் பதங்களையும் அவற்றுக்கு இனமான ஏனைய திராவிட மொழிகளிற காணப்படும் பதங்களையும் ஒன்றுசேர்ந்தனர். ஆனால் மிக முக்கியமான “ஒல்” எனும் வினையடியை புறக்கணித்தனர். இதுவே இவ்வினச் சொற்கள் அனைத்துக்கும் உற்பத்தி என்பது யாம் மேலே காட்டியவற்றினின்று புலனாகும். எங்ஙனம் மேலே யாம் கொடுத்த (2) இல் “ஒல் + உந் + ஆர்” ஒன்றார் எனவும், (7) இல், “ஒல் + உந் + து” ஒன்று எனவும் மாறினதோ எனின், யாம் பூன்பே வெளியிட்ட “தமிழ்ப் பண்பாடு” (Tamil Culture) எனும் ஆங்கில சஞ்சிகை, 9-ம் புஸ்தகம், இல. 2, 174-176-ம் பக்கங்களிலும்; 12-ம் புஸ்தகம், இல. 4, 7-ம் பிரிவு, 275-280 பக்கங்களிலும் யாம் எழுதியவற்றினின்று படித்து உணர்வ. ஒரு பதத்தை மட்டும் ஈங்கண் உதாரணமாகத் தருதும். “உறை + உந் + ஆர்” இருவிதம் வரும்:-

(அ) “உறையுநர்” : குறுந். 65 : 4; அகநா. 159 : 20; புறநா. 145 : 6;

அகநா. 103 : 8 “(சிறுகுடி) உறையுநர் போகிய”; 279 : 2 “உறையுநர் பெருக்கமும்”

(ஆ) “உறைநர்” : குறுந். 145 : 4; அகநா. 59 : 18; 67 : 18; 201 : 14; புறநா. 163 : 1.

குறுந். 145 : 4 “(பானாள்) துஞ்சாது உறைநரொடு.” உருபு மயக்கம், உரை. இங்ஙனமே “ஒல் + உந் + ஆர்” > “ஒன்றார்” என்றும், “ஒல் + உந் + து” > “ஒன்று” என்றும் வந்தன. “ஒல்” என்பதே எம் முதல் எடுத்துக்காட்டாகும்.

2 ஆவது : “கல்” = படி, பயின்றறி, தன்னை அடக்கிச் செய்மைப்படுத்து (self-discipline). இக்கடைக் கருத்தினின்றே மஹாகயரின் “கற்பு” பிறக்கும் : “கல்” போன்ற திண்மை பெறும். இத்திராவிடப் பதமே சமஸ்கிருதத்திலும், சிங்களத்திலும் தோன்றும் “கலா” (=கலை) (ப. எ. தி. அ. இல. 1090), “கல்ப”, “கல்பக”, “கல்பனா” போன்றவற்றின் பிறப்பிடமாகும். தமிழ் “கலை, கல்வி, கற்பனை” மலையாளம்

“கல்க்க, கல”; கன்னடம் “கல், கலி;” துளு “கல்புநி”; தெலு. “கறசு, கல;” கொலமி கற்பு, கறப்து, கறஸ், கறஸ்து; நைக்கி “கறபு; கோண்டு “கறிதானு”, குயி “கூறும்பு”— இவைபோன்ற நூற்றுக்கு அதிகமான பதங்கள் அனைத்தும் இத்திராவிட வினையடியின் கிளைகளென்க.

நீதி நெறி விளக். 12 : 3 - 4

“முற்பகல் நோலாதார் நோற்றாரைப் பின் செல்லல் கற்பு அன்றே” = கல்வி அறிவுடைமையேயாம், உரை.

இஃதிலிருந்து “பிரம்மச்சாரிபோன்ற வாலிபனின் அன்றேல் பெண்மணியின் “கற்பும்” “கல்வியும்” ஆதியில் ஒரே சொல் என்பது புலனும்.

3-ம் பதம் கால். பரோவு, எமனோ, தம் திராவிட அகராதியில், 1236-ம் இல.—1242-ம் இல. ஆகிய 7 பதங்களை “வெவ்வேறு சொற்கள், ஒரேயொரு உச்சாரணத்துடன்” எனக் கொடுத்திருக்கின்றனர். ஆயினும் நுட்பமாய் ஆராயின், இவற்றின் பெரும்பான்மை ஒரேயடிப்படையான கருத்தைப் பூண்டன : அது நீரோ, காற்றோ விரைவாகப் பாய்வது போன்ற இடம் பெயர்தலும், இதற்குதவும் அவயவம், வாகஸம், கல்வாய் போன்றன,—rapid motion and adjuncts thereto. விரைவாக இயங்குதலே இதன் முதற் பொருள். குறுந். 256 : 2 “பிணி கால் மென் கொம்பு பிணையொடும் ஆர்ந்த” = பிணிப்பு நீங்கிய மெல்லிய தண்டைப் பெண் மானோடு வயிறு நிரம்ப உண்ட, உரை. இஃதில் இயங்குதல் நீங்குதலாய் மாறிற்று. தமிழ்ச் சொற்களின் பொருட்திரிபு இங்ஙனம் ஓயாததும் துரிதமானதுமானதினால், ஒரேயொரு “காற்கு” அநேக கருத்துகள் காலகதியில் வந்து சேரல் வியப்பைத் தராது, இவற்றை நோக்குக :

(1) “கால்” = நீர் போல் நேரம் பாய்தல். இச் சொல் இருக்கு வேதத்திலேயே தோன்றும் : 10-ம் மண்டலம், 42 : 9 “கருதம் யர்வகந்தி விசிணோதி காலே”. “தமிழ்ப் பண்பாடு” எனும் ஆங்கில சஞ்சிகை, 12-ம் புஸ்தகம், 241-3-ம் பக்கங்களில், அநேக நியாயங்களுடன் இஃது இருக்குவிலிங் ளுளம் காணப்பட்டனும், திராவிடப் பதமே எனக் காட்டினோம். ஏனெனில், சமஸ்கிருதத்தில் இப்பதம் அரிதாகத் தோன்றும் இனசனமற்ற அநாதை : திராவிடத்திலோ தொல்காப்பியம், குறுந்தொகை ஆகிய பண்டைத் தமிழிலக்கண இலக்கியங்களிற்குளும் ஏராளமாகக் காணப்படுதலினாலென்க. உதாரணமாக, குறுந்தொகை 200 : 5 காலமாரி; 251 : 2 காலமாரி பெய்தென; தொல். எழு. 241 : 1 காலவேற்றுமை; தொல். சொல். 33 முறை; தொல். பொருள். 17 முறை. இப்பதம் தரையன் அன்று : கிளையுமுளரே :- (2) கால் = காலம். இஃதில் “அம்” சாரியை விழ, வினையடியே பெயராயிற்று.

குறுந். 277 : 7-8 “எக் கால் வருவது என்றி அக் கால் வருவர் எங் காதலோரே”.

உரை : எப்பொழுது வருவது என்பாயோ, அப்போது எம் தலைவர் வருவர்.

தொல். எழு. 108 : 4-7 “காலும்” (4 முறை); தொல். சொல். 47 “எண்ணுங்காலும்”...

தொல். சொல் 229 : 1-2 “பிள்முன் கால் கடை வழி இடத்து என்னும்

அன்ன மரபிற் காலம் கண்ணிய ”

இஃதில் இருபதங்கள் (“கால்” + “காலம்”) முறையே வருதலைக் கவனிக்குக. தொல். பொருள். 203 : 1 “உடம்பும் உயிரும் வாடியக் காலும்”.

உரை : காலத்தும். “கால்” எனும் பதமே முந்தியதாயி ருத்தல் வேண்டும் : “காலம், காலீ, காறு” என் பன் அஃதின் சொற்றிபுகள் என்க.

(3) காலீ : குறுந். 12 முறை; தொல். எழு. 32 முறை; தொல். சொல். 19 முறை; தொல். பொருள். 41 முறை; புறநா. 48 : 8; 54 : 9; 149 : 2; பழமொழி நா. 242 : 2.

(4) “கால் + தும்” > “காறும்”. ஒப்பிடுக “கொல் + து + அல்” > “கோறல்”, குறள் 321 : 1. தொல். பொருள். 369 : 1 “குறளடி முதலா அளவடி காறும்”.

இதின் பொருள் : கால அளவு, செ. அ. பக். 910. பரோவு-எமெனேவின் அகராதியோ இப்பதத்தைப் புறக் கணித்திற்று. ஒப்பிடுக : அதனின் பக். 104-105.

(5) அதனின் இல. 1237 கால், கால்வ்-, கான்ற்- = “பாய்தல், குதி”. சிறுபாண். 171 “கடர், கால்”

(6) அதனின் இல. 1239 கால், கால்வாய், வாய்க்கால்.

(7) ,, ,, 1240 கால் = வளி, காற்று, பதிற்றுப். 68 : 1 “கால் கடிப்பு ஆகக் கடல் ஒலித்து.”

(8) அதனின் இல. 1238 கால் = பாதம், பூவின்தாள், அடிப் பாகம், புறநா. 120 : 5 “கலைகால்”...

(9) அதனின் இல. 1242 கால் = தேர் உருள், குறள் 496 : 1 “கால்வல் நெடுந் தேர்”.

இவை அனைத்தும் வெவ்வேறு சொற்களாய் இப்போ திருப்பினும், ஒரே ஒருப்பிறப்பிடத்தில் உற்பத்தியானவை என்பதை யூகித்து அறிக.

(10) அஃதேபோல் செ. அ. கால் 5 = (a) ஏழனுருபுகளில் ஒன்று. நன்னூல் 302; (b) ஒரு வினையெச்ச விகுதி : “பழவினை வந்து அடைந்தக் கால்”, நாலடி, 123 : 4; (c) ஓர் உபசர்க்கம், என பல்வேறாய்க் கூறினும், இவ் விடைச் சொற்கள் அனைத்தும் “கால்” எனும் பெயர், வினைகளின் நின்றே உற்பத்தியாயின. (5), (6), (7) என மேலே கொடுக்கப்பட்டவை “பாய்தலை” அடிப்படையாகக் கொண்டவை. (8), (9) இங்ஙனமாய்ப் பாய்தலிற்கு உத வும் முக்கிய உபகரணத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனதி னால் “கால்” எனும் வினையடியாற் பிறந்த பத்து பதங் களை யாம் ஆராய்ந்து, அவற்றின் நடுவண் உள்ள தொடர்பைக் கண்டோம்.

இன்னும் அநேக கருத்துக்களைக் “கால்” உடைத்து. “கால் 1” என்பதற்கே செ. அ. (890-ம் பக்கத்தில்) 32 கருத் துக்களைக் கொடுப்பதைக் கவனிக்குக. இவற்றை விட அதிகமான கருத்துக்களை இலக்கியங்களிற் காணலாம். உதாரணமாக, அகநா. 151 : 5 இல் கால் விரிப்பு = இடம் எலாம் விரிந்து. “ல்” என்பது “ற்” ஆக மாறுவது சர்வ சாதாரணம். செ. அ. 907-910-ம் பக்கங்களில் “காற்-” என வருஞ் சொற்கள் அநேக : பெரும்பான்மை “கால்” எனும் பதத்திற்குச் சம்பந்தமானவை. இவற்றுல் எனது 2-ம் கட்டளை வாய்மைத்து என உணருமின். இப்போது இலக்கண ஆசிரியர்க்கு ஒரேச்சரிப்பு. “இயங்குதலே” “கால்” என்னும் பதங்களின் முதற்கருத்து. “ஃ” எனும் இலக்கமோ, மனிதனின், விலங்கின், பறவையின், வண்டி யின் “கால்” எனும் உறுப்போ முதல் இயங்கக்கூடியது? மேலும், இப்படியான உறுப்பையோ, கணித சாஸ்திர சம்பந்த மான “ஃ” எனும் இலக்கத்தையோ ஆதி மனிதர் முதல் உணர்ந்திருப்பர்? இரு வினாக்களுக்கும் விடை “கால்”

எனும் உறுப்பே. இஃதிங்ஙனமாயிருப்ப, உம் இலக்கணங் களில் யாம் படிப்பது யாது? வித்துவான் வி. நரசிம்மையர் 1945-ம் ஆண்டிலியற்றிய “செந்தமிழ் இலக்கணம்”, பக். 92-93 இல், இதைக்காண்பர் :— “ஓர் எண்ணல் அளவைப் பெயர், அவ்வளவையினைக் கொண்ட பொருளுக்குப் பெயராகி வழங்குவது எண்ணல் அளவை ஆகுபெயராகும். உ-ம் கால் சறுக்கினது, இதில் கால் என்னும் எண்ணலளவைப் பெயர் அவ்வளவையினைக் கொண்ட உறுப்பிற்குப் பெயராயிற்று.” இக்கூற்று வாய்மைக்கு விரோதம் : கால்மட்டும் சறுக்கிற் றன்று; இவ்வாசிரியரின் மனமும், இதைப்போன்றவற்றைக் குழந்தைகட்குக் கற்பிப்போரின் மூளையும் சறுக்கின்றென்க. சிலர் சொல்லக்கூடும் : “இது காணப்படும் இடம் தென்னிந் திய நூலின்கண். இலக்கைய நூல்களில் இப்பிழைகள் இல்”. சரி, “பொற்காலத் தமிழ் இலக்கணம்”, 2-ம் பாகம், 1954, சி. வ. தணிகாசலம்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணம், பக். 89 : “கால் நோகின்றது. இதில் கால் (ஃ) என்னும் எண்ணுப் பெயர், அவ்வளவைக் கொண்ட உறுப்புக்கு ஆயினைமையின் எண்ண லளவை ஆகுபெயர்”. இந்தியாவுக்கும், இலங்கைக்கும் இவ்விஷயத்தில் வேறுபாடின்று : ஒரே மாதிரியான பிழையே. உதாரணத்தில் கால்மட்டும் நோகின்றது : ஆனால் இதைப் படிக்க என் மனம் முழுவதும் நோகின்றதே!

மற்றையதோர் எச்சரிப்பு பொதுமக்களுக்கு அளிக்கின் றனம். தமிழ்த் தொல்லிலக்கியங்களில், இயங்கும் வளிவைக் காற்றென அழைக்காமல், “கால்” எனவே அழைத்தனர் புலவர் :-

குறுந். 7 : 4 “கயிறு ஆடு பறையிற் கால் பொரக் கலங்கி” = மேல் காற்று, உரை.

குறுந். 158 : 3 “காலொடு வந்த கமஞ்சுல் மாமழை” = காற்றோடு வந்த உரை.

அங்ஙனமே நற்றிணை 2 : 9 காலொடு பட்ட மாரி”; 345 : 3 “உறு கால் தூக்க”.

அகநா. 9 : 7; 43 : 9; 175 : 10; 224 : 5; 234 : 7; 251 : 7; மதுரைக். 309 ; பரிபாடல் 8 : 54;

கலித்தொகையில், 45 : 4 இல், “காற்று” எனும் பத மும் தோற்றத் தொடங்கிற்று : ஆனால் குறுந்தொகையி லுள்ள (காலத்தில் முந்திய) இலக்கியங்கள் ஒருபோதும் “காற்று” எனும் பதத்தை உபயோகித்ததைக் காணோம் : அதற்குப் பதிலாக, வளி, 39 : 1; 273 : 2; 372 : 2 இல்; கோடை, 248 : 4; 343 : 5; 369 : 3; 388 : 2 இல்; அன்றேல் “கால்” எனும் பதத்தையே வழங்கின. இத்தால் பண்டை யச் செய்யுளில் ஓரசைச் சொற்களாய் இருந்தவையே, பின்பு ஈரசை, மூவசைப் பதங்களாய் மாறின என்று உணருமின். மேலும், எம் எழுத்துக்களின் சரியான உச்சரிப்பை யாமே பாதுகாக்காவிடில், யார்தான் பாதுகாப்பவர் அஃதை? “கால்”, “காற்று” என்பன ஒருபோதும் “காத்து” என மாறா. ஆனால், யாம் இலங்கைத் தமிழர் பேசும்பொழுது கேட்பதென்ன? பல்காலும், “காத்து அகோரமாய் அடிக் குதே”. இங்ஙனம் அநேக சொற்களில் “ற்” எனும் எழுத்து உச்சரிக்கப்படுவதில்லை. அடுத்தபடியாக, எழுத்தி லும் அற்றுப்போகும்; கன்னட “ற்” இவ்வாறே 9-ம் நூற் றாண்டிலும், “ற்” 18-ம் நூற்றாண்டிலும் வழக்கினின்று ஒழிந்தன. இவ்விபத்து தமிழ் “ற்”, “ற்” எனும் எழுத்து களுக்கு நேரிடாவண்ணம் ஐக்கிரதையாய் இவற்றை உச்சார ணத்திலும் காப்பாற்றுகின். இதுவே எம் எச்சரிப்பு.

4-ம் பகுதி : கொல். பரோஷு-எமெனோ தம் திராவிட அகராதியின் 143-ம் பக்கத்தில் 1772, 1773-ம் இலக்கங்களாக இரு "கொல்" எனும் பதங்களைக் காட்ட, சென்னை அகராதி தன் 1156-ம் பக்கத்தில் மூன்றைக் காட்டுகின்றது. இதின் 3வது "கொல்" ஒன்றில் ஐயப் பொருளில் வரும் ஓர் இடைச்சொல், உ-மாக

பெரும். உஞ்சைக். 34 : 70 "யாது கொல் மற்று இவ் வேந்தல் பணி என"; அன்றேல் (திருக்குறள் 2 : 1 "கற்ற தனால் ஆய பயன் என் கொல்?" என்பதுபோல் பெரும் பாலும் செய்யுளில் வரும் ஓர் "அசைநிலை". இதுபற்றியே நன்னூல் 435 "கொல்லே ஐயம் அசைநிலைக் கூற்றே" என விளம்பிற்றன்றோ? சில சமயங்களில் இஃது ஓகார இடைச் சொல்லுடன் புணர்த்தப்படும். நன். 423 : 2 "கழி அசை நிலை ஓவே". உ-ம் : 99 : 1, 117 : 1 "எவன் கொலோ?" பழமொழிநா. 83 : 2 "என் கொலோ?" [பண்டைய "எவன்" = "என்ன" (குறள் 99 : 1 உரை)?] அன்றேல் = "ஏன்?" ஒருபோதும் அக்காலத்தில் "யார்" என்ற கருத்துடன் அன்று].

செ. அ. 1-ம் கொல் = அழி, வெட்டு, வதை, துன்பப் படுத்து. இக்கருத்துகளில் முந்தியது யாது? சுமேரிய மொழி திராவிடத்துடன் சம்பந்தமானதென முன்னமே கூறினோம். "உ, ஓ" இரண்டும் யோனை : இனமானவை. திராவிடத்திற்கு, ஒன்றிற்குப் பதிலாக மற்றது வருவதைப் பங்காலும் காண்கின்றனம். அதே போல் திராவிடத்திற்கும் சுமேரியத்திற்கும் இடையிலும் நடப்பதனால், திராவிடக் "கொல்" "குல்" எனவே சுமேரியத்தில் வருவது அதிசயத்திற்கு உரிய தன்று. பிறிள்ளின் சுமேரிய அகராதியில், 25-ம் 162-ம், பக்கங்களில் "குல்" = அழி (destroy) என விளக்கப்பட்டிருப்பதினால், அதுவே அம்மொழியில் இப்பதத்தின் முதற் பொருள். திராவிடத்திலும் அங்ஙனமாய் இருந்திருத்தல் பொருந்தியதொன்றே. ஆனதினால் திருவாச. 12 : 16 இல் "கொல்லுன் காண் புரபுன்றும்." என்பதில் வரும் "கொல்லே" முந்தியதென்க. பிறிள்ளின் 25-ம் பக்கத்தில் "அக் குல்" (aggu) = அழிக்கும் உபகரணம், கைப்பிடிக்கடப் பானை, பிக்காசி (instrument for destruction, pickaxe), "குத்துசி (பெரிய வகை)" ஆக இருப்பதால், "குத்திவெட்டு" என்பதே இதின் 2-ம் பொருளாயிருந்தல் வேண்டும். ஒப்பிடுக :

சிலப். 5 : 29 "மரம் கொல் தச்சர்." இங்ஙனம் அநேக மரங்களை வெட்டுவதினால், மரங் கொறித்த, நெருக்கமான காடு "கொல்லை" ஆகின்றது. ஒப்பிடுக.

(1) அகநா. 89 : 17 "கொல்லை இருப்புணம்" = கொல்லை யினையுடைய பெரிய காடுகளை, உரை; நாலடி 283 : 2.

(2) செ. அ. கொல்லை = முல்லை நிலம், புன் செய் நிலம், தரிசு, தோட்டம், புறமூக்கடை, open space behind a house. அடுத்தபடியாக, கொல் = துன்புறுத்தி சாகக் கொல்.

அகநா. 356 : 17 "கொன்றனன் ஆயினும் கொலை பழுதன்றே." நாலடி 81 : 2 "கோக்கொலை".

மணிமே. 24 : 125 "கொலையே காவே காமத் தீவிழவு".

குறள் 109 : 1 கொன்று அன்ன இன்ன செயினும்".

நாலடி 186 : 3 "கொன்று அன்ன இன்ன செயினும்"

இவ்வீரடிகளிலுத் தோன்றும் "கொன்று" (= கொலை) வினையெச்சமன்று; ஆனால் தொழிற் பெயர். இதுவே போப் ஆசிரியரின் கூற்றும் வாய்மைக்குப் பொருந்தியதொன்றும்.

இதை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர் எனது தோற்றுவாயின் ஆங்கிலப் பகுதியைப் படிப்பாராக. அகநா. என்னும் நூலின்கண் ஆராயுழி, இடைச் சொல் "கொல்" தான் கூடியது. "எவன் கொல்", அகநா. 102:16. "கொல்லோ?" அகநா. 38 முறை; புறநா. 119 : 4; 152 : 12. "கொல்", இடைச்சொல்லாக, அகநா. இல் எல்லாமாக 70 முறை; புறநா. 140 : 9 "சகையும் உளது கொல்"? சமஸ்கிருத "கலு (khalu)" எனும் பதம் இருக்குவேதம், 10-ம் மண்டலம், 34-ம் செய்யுள், 14-ம் அடியில் முதற்றே சராயிரமாண்டுகளாக வழங்கிற்று. மொ. வி. சமஸ். அகராதி, பக். 338 இல், இதற்கு சங்கத்திலே உற்பத்தி இன்று. சங்கத்தத்தில் "ஓ" எனும் எழுத்து இன்மையால், திராவிட "ஓ" அஃதில் "அ" எனவே மாறும். ஒப்பிடுக

திராவிடம். சமஸ்கிருதம்.

கன்னடம் : மொல்லெ | > மல்லிகா
தெலுங்கு : மொல்ல

அங்ஙனமே

தமிழ் : கொல் + ஓ > கொல் + ஓ > கொல் + உ = கலு, ஆதியில் 2 பதம் : "கல் + உ". சங்கத்தத்தில் விசேஷமாய் இருக்குவேதத்தில், இவ்விடைச்சொல் "உ" அநேகமுறை தோன்றும். உதாரணமாக இருக்குவேதம், 1-ம் மண். 164-ம் செ. 48-ம் அ. "க உ தச் சிகேத" = அஃதை அறியவேண்டியவர் யாரோ?

இதனால் திராவிட "கொல்" ஆரிய "கல்" என மாற, திராவிட "ஓ" > "ஓ" > ஆரிய "உ" எனமாற்றமடைந்ததே.

"கொலோ" என்பதே ஆரியத்தில் "கலு" என திரிபு பெற்றதென்க. 1-ம் அத்தியாயத்தில் யாம் திராவிடத்தினின்று இருக்கு சமஸ்கிருதம் எடுத்த தொற்பதங்கள் 39 அளித்து, இன்னும் ஆராயின் இன்னங் கூடுமென்றோம். இப்பொழுது "கொலோ > கலு" என்பதையும் 40-ம் இரவற் சொல்லாகக் கூட்டுக. இன்னுஞ் சற்றுக் கவனிப்பீர். இடைச் சொற்களே எல்லாமொழிகளிலும் கடைசியானவை; பெரும் பாலும் ஏன்மயவற்றின் (பெயர், வினை, உரி ஆனவற்றின்) சிறுவது. உதாரணமாக thorough = முழுமையால் வருஞ் சிறப்பு, உரி.

இதிலிருந்து through = ஊடாக, இடைச்சொல். ஆரியம், இருக்கு சமஸ்கிருதமே, பெயர், வினை, உரிக்கள் மட்டுமன்று, இடைச்சொற்களைக் கூட, திராவிடத்தினின்று கி. மு. 900-ம் ஆண்டுக்கு முன்பே இரவலாக ஏற்றுக்கொண்டது வாய்மை யாதலின், திராவிட மொழியினதும் பண்பாட்டினதும் தொன்மை என்னே?

இதுகாறும் செ. அகராதியின் 3-ம் "கொல்"லை ஆராய்ந்தனம்.

இப்பொழுது அதன் 2-ம் "கொல்"லை ஆராய்வாம். இதற்குச் செ. அ. கொடுக்கும் முதல் நான்கு பொருள்களே முக்கியமானவை : கொலைத் தொழில், வருத்தம், கொற்றொழில், கொல்லன். இவற்றில் முதலிரண்டும் 1-ம் "கொல்" லுடன் அண்மையிற் பொருந்தியவை.

பழமொழி நா. 73 : 3 - 4 "கொற்சேரி துன்னாசி விற்பவர் இல்".

நீதிநெறி வி. 14 : 3 - 4 "தகரா, கனங் குழாய், கொல் உலைக் கூடத்தினால்." இங்ஙனமான செய்யுட்களின்றோன்றும் "கொல்" எனும் பதமே 4-ம் "கொல்": இதை 2-ம் "கொல்" எனக்கொலைத் தொழிலுடன் இணைத்தமை சென்னை

அகராதியின் தவறாகும். இந்நான்காம் “கொல்” “கொல்லன்” எனவும் நீட்பம் பெறும். உதாரணமாக, பெரும்பான்மை. 206 - 207 “மென் தோல் மிதி உலைக் கொல்லன்”

“கொல் குறும்பு” = பாலை நிலத்தார், அன்றேல் “கொல்லும் வேடர் நிறைந்த சிற்றார்”.

“கொல்லர்” = அரண்மனை வாயில் காப்போர். இங்ஙனமே செ. அ. விளம்பிற்று. ஆனால் இவை “கொல்லை” (செ. அ. பக். 1157) உடன் பொருந்தியவை : அஃதாவது செ. அ. 1-ம் கொல், 3-ம் கருத்து : மரம் வெட்டுதல் - இதின் விளைவாய் தரிசு = uncultivated land; இதுவே “கொல் குறும்பின்” உற்பத்தி. “கொல்லை” : செ. அ. 5-ம் கருத்து : பூழைக்கடை = open space attached to a house. இதுவே “கொல்லரின்” உற்பத்தி. இவ்வினச் சொற்களின் பகுதியாகிய “கொல்” என்பதை 5-ம் “கொல்” என்க. ஒப்பிடுக நாலடி 283 : 2, 3 “கொல்லைக் கலாஅற் கினி கடிபும் கானக நாட”.

சுமேரிய மொழியில் இப்பதம் “குல்” என வருமெனக் கூறினோம். தமிழிலும் அவ்வொலிக்கு இனிமானதொன்று காணப்படும். புறநா. 22 : 18 “குற்று ஆன உலக்கையாற்” ; அகநா. 216 : 9 “கழனி உழவர் குற்ற குவளையும்”;

,, 302 : 5 - 6 “பல்லிதழ் நீலம் பசுனைக்குற்றும் நறுவீ வேங்கை” ;

,, 330 : 1 “கழிப்பூக் குற்றுங் கானல் அல்கியும்”.

செ. அ. பக். 1044 குற்று = இடி, தாக்கு, நெரி, ஊடுருவக் குத்து.

இச்சொற்களின் ஆதிவினையடி “குல்” எனும் திராவிட-சுமேரியபதமே. “பன்னிரண்டு” என்பதிலுள்ள “ன்”, “ல்” என்பதின் மெல்லினமே. ஆதியில் இஃது “பல்து, பஃது” = 10. இப்பொழுதோ “ல்” முற்றாக ஒழிய, “பத்து” ஆயிற்று. அங்ஙனமே “குல்து > “குற்று” என்பது சிதைந்து “குத்து” எனத் திரிபு பெற்றது என்க. செ. அ. பக். 987 இல் இரு “குத்து” எனும் பதங்களும் அதன் பின்வரும் அநேக தொடர் மொழிகளும் இங்ஙனமே பிறந்தன. “கொல்”, “குற்று” என்பவற்றின் கருத்துக்களுடன் இக் “குத்தின்” பொருள்களை ஒப்பிடுக :- முட்டு. உலக்கையால் இடி, பறி, களை, கொத்து, கிண்டு, வருத்து; தாக்கு; (பெயர்) தாக்குகை.

எங்ஙனம் “குல், குற்று” என்பன “குத்து” எனத் திரிந்தனவோ, அங்ஙனமே “கொல்” “கொத்து” ஆக மாறிற்று. செ. அ. 1148-ம் பக்கத்தில்

“கொத்து¹” = கிண்டு, குத்தி எடு, குத்திக்கடி, வெட்டு.

“கொத்து²” = கொத்துகை; மண்வெட்டி.

செ. அ. 1116-ம் பக்கத்தில் தோன்றும் “கொற்றம்” தொல் லிலக்கியப் பதமாகும். ஒப்பிடுக :

அகநா. 46 : 13 “ஒளிறு வான் தானைக் கொற்றச் செழியன்”; திரும்பவும் 106 : 10 இல் இதுவே;

அகநா. 60 : 12-13 “வென்வேல் கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த”.

அகநா. 199 : 21 “வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய் வான்”,
,, 262 : 9 “மறங்கெழு தானைக்கொற்றக் குறும்பியன்”.

இவைபோன்ற அடிகள் புறநா., பதிற்றுப்., குறுந்., நற்., காணியங்கள் முதலியனவற்றில் சாலத் தோன்றும். இவற்றில் “கொல்” (அஃதாவது பகைவரை வெற்றிகரமாய்த்

தாக்கு) எனும் வினையடியிலிருந்தே “கொற்றம்” பிறந்தது என்பது உய்த்துணரக்கிடக்கின்றது. செ. அ. பக். 1166 - 1167 இல் “கொற்ற முரசு, கொற்றவஞ்சி, கொற்றவள்ளி” போன்ற தொடர் மொழிகளும், “கொற்றவன்; கொற்றவி, கொற்றவை” போன்ற தனிச்சொற்களும் உற்பத்தியாயின இக் “கொல்” லினின்றே.

கலித். 89 : 8 “பெருங் காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய் நொடித்து ஆங்கு”.

இஃதில் “கொற்றவை” “கொற்றி” எனத் திரிந்து வருதலை நோக்குக.

இரு பதங்களின் பொருள் : வணங்காப் பகைவரைத் தாக்கிக் கொல்பவள் என்பது.

கொல்தல், திருக்குறள் 254:1 இல் “கொல்லுதல்” எனவும்,
,, 321 : 1 ,, “கோறல்” ,,
,, 109 : 1; 532 : 2; நாலடி. 186 : 3 இல் “கொன்று” எனவும் வரும். இவை அனைத்தும் 1-ம் “கொல்” என்பதின் விளிவுகளே.

புறநா. 95 : 4 - 5 “பகைவர்க் குத்திக் கோடுறுதி சிதைந்து கொற்றுறைக் குற்றில, மாதோ!”

இதில் “குத்து” “கொல் > கொற்” என்பதும் ஒருங்கே தோன்றுகின்றன;

இந்தக் கொல் + துறை > கொற்றுறை = கொல்லன் பட்டடை : 4-ம் கொல்.

5-ம் பகுதி. சால் = மிகுதல், ஏராளமாக இருத்தல், நிறைதல், மாட்சி பெறுதல், முற்றுதல். செப்த்திய மொழிகளிலும் இதே வினையடி, இதே பொருளில், காணப்படுகின்றது. ஒப்பிடுக :-

அஸ்ஸீரிய : சலாமு = பழுதாயிரு, முற்று, நிறைந்திரு. பிறின்ஸ், சுமேரிய அஸ். அகராதி, பக். 409.

அஸ்ஸீரிய : சல்முது = நன்மை, பூரணமாக இன்பத்துடன் வாழ்தல். சுமேரிய. அஸ். அகராதி, பக். 409.

அஸ்ஸீரிய : சலும்மது = மாட்சிமை, splendour, brilliancy. சுமேரிய அஸ். அகராதி, பக். 409.

எபிரேய : சாலம் = முழுமையினால் வரும் சமாதானம், முற்றுமிருத்தல், பக்ஸ்றெர், எபிரேய அகராதி, பக். 268.

கல்தேய : செலம் = முற்றுதல், தானியேல் 5 : 26; எஸ்தர் 7 : 19, பிப்லியூரூலில். பக்ஸ்றெர், எபிரேய அகராதி, பக். 269.

எபிரேய : சாலேம், செலேமா = பூரணம், நிறைவு, முற்றுதல், (ஜெருசலேம்). பக்ஸ்றெர், எபிரேய அகராதி, பக். 269.

எபிரேய : சாலோம் = சமாதானம், prosperity, welfare, safety. பக்ஸ்றெர், எபிரேய அகராதி, பக். 269.

கல்தேய : செலாம் = சமாதானம், prosperity, welfare safety. பக்ஸ்றெர், எபிரேய அகராதி, பக். 269.

அராபிய : சலாம் = சமாதானம், prosperity, welfare, safety, பூரண இன்ப வாழ்வு.

செமித்தியவல்லாத சுமேரிய மொழியிலும் இவ்வினையடி தோன்றும். பிறின்ஸ். பக். 308.

சலஸு (sa-lal-su) இருதய விசாலம், விஸ்தாரத்தின் நிறைவு; சல் = நிறைவு, திராவிட, சுமேரிய, செமித்திய மொழிக் குடும்பங்களிற்குள்ளும் இத்தொல் விளையடி ஆரியத்தில் மட்டுமே தோன்றும் போயிறுறோ என யாம் சந்தேகிக்குங்காலை, மேலே யார் சற்றுமுன் வரைந்த “விசாலம்” எம் மனதில் விளக்குப்போல் பிரகாசித்தது. சமஸ்கிருத “வி” எனும் உபலர்ச்சகம் (முற்சேர்க்கை) “த்வி” என்ற தொல் ஆரியத்தின் சிதைவு. “த்வி, divi” = இரண்டு. இலத்தினில் இவ்விந்து - ஐரோப்பிய பதம் bi (பி/வி) என வருதலான் bicycle (= த்விசக்ர வண்டி) போன்ற ஆங்கிலப் பதங்கள் பிறந்தன. இக்கருத்தினின்று விளவாக ஆரியத்தில் “வி”-புடையவற்றை, மொனியர் வில்லியம்ஸ், தம் சமஸு. அகராதியின் 949-ம் பக்கத்தில் வரைந்த வண்ணம், ஆங்கிலத்திலேயே யாம் தருதும்:-

“In two parts, asunder, in different directions, to and fro, about, away from, without.”

உதாரணங்கள் : vi-car, -dha, -bhid, -radh, -sish, -kri-hins, இன்னும் நூற்றுக்கு அதிகமானவை. பெரும்பான்மையாக, இவ்விளையடிகள் ஆரியமே. ஆனால் விசால் (vi-sāla) என்பதில், “வி” ஆரியமாயிருப்பது, “சால்” என்ற சொல் ஆரியத்திற்கு காணப்படாது. மொ. வி. சமஸு. அகராதி, 990-ம் பக்கத்தைப் பாருமின். கருத்துக்களை யாம் மொழி பெயர்த்தால், மருந்து போட்டு வைத்தியன் மாற்றுக்கின்றன என்ப பழி சொல்ல இடமிருப்பதால், இவ்வெளிய ஆங்கிலத்தை இச்சந்தர்ப்பங்களில் அங்குமே வரையுதும்.

vi-sāla = spacious, extensive, broad, wide, large, illustrious, eminent (மாட்சிமைபெற்ற), abundant in, full of. இக்கருத்துகளில் சிலவற்றை செ. அ. (பக் 3642 இல்) “விசாலம் 1” என்பதற்குக் கொடுக்கின்றது. இஃது ஆரியத்திலிருந்து தமிழிற்கு வந்த இரவற்பொருள் எனவும் அடையாளம் அளிக்கின்றது. இஃது இரங்கத்தக்கதொன்றே: ஏனெனில் தமிழ்ச் “சால்” என்பதே இவ்வளைத்தினின் பிறப்பிடம்.

சமஸ்கிருத வேதங்கள் நான்கு : இருக்கு, சாம, யஜுர், அத்ரவ. யஜுர் வேதம் பல்வேறு வெளியீடுகளாகத் தோன்றிற்று : அவற்றிலொன்று “தைத்திரிய ஸம் ஹிதா.” இதுவேதானே “விசால்(ம்)” முதன் முறை தோன்றுவதனால், இதுவும் திராவிடத்தினின்று வேதசமஸ்கிருதம் இரவலாகப் பெற்ற பதமென்க : 41 வது. இதனாற்றான் கடை எழுத்தின் மேல் ஒரு தொனிக்குறி (accent) வருகின்றது. “சால்” எனும் சொல்லினின்றே சமஸ்கிருத “விசால்(ம்)” பிறந்ததென நம்பாதவர் இப்பதத்திற்கு வெவ்வேறு தமிழ் அகராதிகள் அளிக்கும் ஆங்கிலக்கருத்துக்களை மேலே யாம் கொடுத்தவற்றுடன் ஒப்பிடுவராயின், யாம் செய்யியது வாய்மையென விளங்குவர்.

செ. அ. பக். 1389, சால்' = abundant, full, extensive; excel in moral worth.

பப்பிரசியுல் அகராதி, சால் = abundant, full of; excel, be great noble, பக். 384.

பரோவு, எமெனோ அகராதி : சால் = abundant, full; be great, noble; abundance. பக். 160.

இத்திராவிடபதம் தொல்காப்பியத்திற்குள்ளே தோன்றும். பொருள். 192 :

1. “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலே

2. ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி”

இச்செய்யுளில் “சால்” = “முற்று” (1-ம் அடியில்); = “மிகு” (2-ம் அடியில்). இப்பதத்தைத் “தமிழ்ப்பண்பாடு”, புஸ்தகம் 9, இலக்கம் 2,1961, 177-ம் பக்கத்தில், “தமிழ்ப்பண்பாடு”; புஸ்தகம் 10, இலக்கம் 4,1963,86-92-ம் பக்கங்களில், இத்தோற்றுவாயின் ஆங்கிலப்பகுதியில் - இவற்றின் கண் விளக்கினோம். இப்போது குறுந். 101 : 3 “இரண்டுத் தூக்கிற் சீர் சாலாவே”; பதிற்று. 32 : 2; 74 : 19 “சால் புஞ் செம்மையும்”; குறுந். 265 : 3 “தாம் அறிசெம்மைச் சான்றோர்”; புறநா. 191 : 6-7 “ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்”; புறநா. 218 : 5-7 “என்றுஞ் சான்றோர் சான்றோர் பாலர் ஆப; சாலார் சாலார்.” புறநா. 11 : 7 “பாடல் சான்ற விறல் வேந்தனும்மே”; பழமொழி நா : 59 : 4 “தான் நோன்றிட வரும் சால்பு” -என 1,000 தரம் “சால்” வருவதைக் கவனிக்குக.

இலக்கண ஆசிரியரிடமொன்றை வினவுகின்றேன் : “சால்” எப்போதாவது ஒரு விளையாடிருந்ததோ? இல்லையோ? உம் இலக்கணங்கள் யாது கூறுதற்கும்? செந்தமிழ் இலக்கணம், பக். 124, இல. 101 “சால்” : மிகுதி என்னும் குணத்தை அறிவிக்கும் உரி. பொற்காலத்தமிழ் இலக்கணம், 2-ம் பாகம், பக். 103, இல. 18. “சால்” : மேற்படி குறிக்கும் உரிச்சொல். நன்னூல் 456 : “சால் உறுதவ நனி கூர் கழி மிகல்”. இதின் உரை :- “சால் வென்பது முதலாகிய இவ்வாறு உரிச்சொற்களும் மிகுதியை உணர்த்தும்”.

ஆனால் இஃது எப்பொழுதும் ஈங்குளமாயிருந்ததன்று. இச்சூத்திரத்துடன் தொல். சொல், உரி இயல் 3 வதும், சொல்லதிகாரத்தில் 299 வதுமான சூத்திரத்தை ஒப்பிடுக :-

“உறுதவ நனி என வருஉம் மூன்றும் மிகுதி செய்யும் பொருள் என்ப”.

இரு சூத்திரங்களிலும் “உறு தவ நனி” வரும் ஒரே ஒழுங்கை அவதானித்தால், தொல்காப்பிய சூத்திரத்தை எடுத்து, முன் “சால்” என்பதை நன்னூல் புணர்த்தியது புலனாகும். ஆனதினால் “சால்” தொல்காப்பியத்தின்கண்ணும், தொல்லிலக்கியங்களின்கண்ணும் ஒரு பூரண விளையாடிருந்திருக்கக்கூடும், உரி மட்டுமன்று.

யாமறிந்த 30 மொழிகளுள் மூன்று அன்றேல் நான்கே தமிழைப்போன்ற ஏராளமான பூர்வீக இலக்கியங்களை உடையன : ஆனதினால் அனைத்தையும் காட்டல் இயலாததொன்று. மேற்கணக்குச்சங்க இலக்கியங்களில், குறுந்தொகையை நோக்குவாம். அதின் 101-ம் செய்யுளின் 3-ம் அடி இங்ஙனமாம்:- “இரண்டுத் தூக்கிற் சீர் சாலாவே”. உரை : “அவை இரண்டும் ஒருங்குவைத்து ஆராய்ந்தால் இத்துடன் ஒவ்வா”. “ஒவ்வு” : வினை. அஃதேபோல் “சால்” : வினை. இவ்வினையிலிருந்து “சால்பு” எனும் பெயரும் முற்காலம் வழங்கிற்று.

குறுந். 90 : 7 “சால்பு ஈன்றன்றே”. 366 : 2 “சால்பு அளந்து அறிதற்கு யாஅம் யாரோ?”

பதிற். 19 : 13 “பெருஞ் சால்பு ஒடுங்கிய”; 32 : 2 சால்புஞ் செம்மையும்”; 74 : 19 “சால்புஞ் செம்மையும்”.

பதிற். 82 : 14 “வண்மையுஞ் செம்மையுஞ் சால்பும் அற னும்”. கீழ்க்கணக்கில் தானும் தோன்றும் :

பழமொழிநா. 59 : 4 “தான் நோன்றிட வரும் சால்பு”.

பழமொழிநா. 334 : 3-4 அஃதால் சால்பினைச் சால்பு அறுக்கும் ஆறு.

திரும்பவும் மேற்கணக்கின்கண்,

பெயரெச்சம் “சான்ற” : புறநா. 11 : 7 “பாடல் சான்ற விறல் வேந்தனும்மே”.

வினையாலணையும்பெயர் “சான்றோர்” : குறுந். 102 : 4; 252 : 6; 265 : 3; புறநா. 34 : 20; 191 : 6-7 (மேலே கொடுத்தனம்); 218 : 5-7 (மேலே); 375 : 8; 266 : 8; 63 : 5; 312 : 2; பதிற். 82 : 13.

கீழ்க்கணக்கின்கண் இன்னுங்கூட அதிகமாய்த்தோன்றும்:-

1. திருக்குறள் 25 : 2; 165 : 1; 475 : 2; 770 : 2; 1037 : 2; 1060 : 2; 1233 : 1 “சால்” வினையாக.
2. திருக்குறள் 105 : 2; 956 : 1; 983 : 2; 984 : 2; 986 : 1; 987 : 2; 988 : 1; 1013 : 2; 1064 : 2; “சால்பு.”
3. திருக்குறள் : 115 : 2; 118 : 2; 148 : 1; 197 : 1; 299 : 1; 328 : 1; 458 : 1; 656 : 2; 657 : 1; 802 : 2; 840 : 1; 922 : 1; 923 : 2; 982 : 1; 985 : 1; 1014 : 1; 1078 : 1 : “சான்றோர்” வினையால் அணையும் பெயர்.
4. குறள் 56 : 1; 581 : 1; 1001 : 1 “வாய் சான்ற பெரும் பொருள்”. பெயரெச்சம் = “நிறைந்த”, “நிறைந்தற்கு ஏதுவாய் பெரும் பொருள்”, பரிமேலழகரின் உரை.
5. குறள் 981 : 2; 989 : 1; 990 : 1 “சான்றண்மை” = சான்று + ஆண்மை.
6. குறள் 990 : 1 “சான்றவர்” : இன்னுமொரு, வினையால் அணையும் பெயர் : பன்மைமில்.
7. குறள் 69 : 2 “சான்றோன்” : இன்னுமொரு, வினையால் அணையும் பெயர் : ஒருமைமில்.

இதனால் 41 முறை என்கிலும் “சால்” திருக்குறளில் வருவதை அவதானிக்குக.

8. நாலடியார் 7 : 1; 34 : 3; 49 : 4; 140 : 1; 188 : 3; 243:4; 318 : 1 “சால்” வினையாக.
9. நாலடியார் 58 : 4; 68 : 4; 100 : 3; 126 : 1; 133 : 1; 151 : 2; 152 : 2; 153 : 1; 165 : 3; 179 : 2; 227 : 2; 275 : 3; 298 : 4; 316 : 3; 343 : 2; 344 : 2; 349:2; 356:3; 357 : 2; 368 : 1 “சான்றோர்”.
10. நாலடியார் 41 : 1; 154 : 1; 190 : 2; 255 : 3; 295 : 2 “சான்றவர்”.
11. நாலடியார் 126 : 2; 142 : 1; 179 : 3 “சான்றண்மை”.

இதனால் 35 முறை என்கிலும் “சால்” நாலடியாரில் வருவதை நோக்குக.

12. பழமொழிநா. 87 : 3; 242 : 1 “சால்” வினையாக.
13. ,, 122 : 1 “உரை சான்ற” = புகழ் நிறைந்த, உரைமில்.
14. பழமொழிநா. 59 : 4; 334 : 4 (இருதரம்); 339 : 3 “சால்பு”.
15. பழமொழிநா. 81 : 2; 185 : 2 “சான்றவன்”.
16. ,, 49 : 2; 75 : 1; 83 : 3; 242 : 1 “சான்றவர்”.
17. ,, 74 : 4; 82 : 3; 85 : 2; 86 : 3; 122 : 1; 180 : 3 “சான்றோர்”.

இதனால் 19 முறையென்கிலும் “சால்” பழமொழி நானூற்றிற்குள்ளும். இம் மூன்று கீழ்க்கணக்கு நூல்களிற்குள்ளே 95 முறை “சால்” தோன்றுவதனால், அக்காலத்தில் அஃது ஒருநிச் சொல்லாகமட்டு மிருந்ததன்று என்பது யாவர்க்கும் புலனாகும்.

இதுகாறும் மேற்கணக்கு 3, கீழ்க்கணக்கு 3 ஆகிய 6 இலக்கியங்களே “சாலு”க்குச் சான்றாகின. இப்போது சங்க விலக்கியங்களில் வேறுநில சான்றாகுக :-

அகநானூறு

அகநா. 29 : 11; 114 : 15; 127 : 7; 152 : 20; 169 : 6; 181 : 25; 197 : 14; 212 : 8; 222 : 11; 249 : 7; 253 : 12; 256 : 12; 280 : 5; 295 : 9; 303 : 10; 315 : 3 சான்றனன்; 347 : 3; 352 : 14 “சால்” வினையாக. அத்துடன் இரு விசேட பாவனைகள் :- (அ) “சால்சை” [= நிறைந்ததனை, உரை] 219 : 5; (ஆ) 324 : 7 “துளிபடு மோக்குள் துள்ளுவன சால” = மழைபெய்தலால் உண்டாகிய குமிழிகள் குதிப்பன வற்றை ஒப்ப, உரை. இஃதில் “சால” நன்னூல் உரியன்று. “சான்றோர்” : அகநா. 55 : 13; 112 : 11.

“சான்ற” : அகநா. 7 : 2; 125 : 14; 198 : 12; 274 : 13 = “நிறைந்த”, உரை. ஒப்பிடுக

“ஆன்ற” = நிறைந்த, உரை, 198 : 12 “ஆன்ற கற்பில் சான்ற பெரிய”

சிலத்தமிழ்ச் சொற்களில் முதல் எழுத்தில் “ச்” விழுதுவு முண்டாதலின், எங்ஙனம் “சமை” (பரோவு, எமெனோ : தி. அ. இல. 1934) “அமை” ஆகியதோ, அதே போல் இவ் விடத்தில் “சான்ற” “ஆன்ற” என திரிபு பெற்றிருக்கக் கூடுமென்க.

வேறொன்று கூறுவாம் : தயவாய்க் கேண்மின், “சாற்று” எனும் வினைக்குச் செ. அ. (1396-ம் பக்கத்தில்) “விளம்பரப்படுத்து” என்பதை 1-ம் கருத்தாகத் தருவது சால்புடைத்தன்று. விரித்து, மிகுதியாகச் சொல்வதே இதின் அடிப்படைப் பொருள் : “சால்” எனும் தன் வினையை “சாற்று” பிறவினையாக்குதலினாலென்க. ஒப்பிடுக

திருக்குறள் 1212 : 2 “உயல் உண்மை சாற்றுவேன் மன்” = விரியச் சொல்வேன், உரை,

நல்வழி 2 : 1 “சாற்றுங்கால்”; பரிபாடல் 8 : 79 “அடி சேர்ந்து சாற்றுமின் இங்ஙனமே”. ஆனதினால் “சாற்று” எனும் வினையையும் “சாலு”டன் எடுக்கின்றமை எம் அட்டவணையில் : “(கொள்ளை சாற்றி” (வினையெச்சம்) = “வினையைத் தெளிவாகவும் விவாகவும் விளம்பி”.

அகநா. 30 : 10; 140 : 3; 159 : 2 (சாற்றிய, பெயரெச்சம்); 381 : 11; 390 : 1. [31 தரம் இந்நூலின்கண் “சால்” எனும் வினையடியாற் பிறந்த பதங்கள் வருவதை அவதானிக்குக.]

பிற்கால நூல்களிற்குள்ளும் “சால்” வினையாக உபயோகிப்போம். ஏலாதி, சங்கநூல் எனினும், யாம் மேலே உதாரணத்த நூல்களின் நூற்றாண்டுகள் பலவாற் பிந்தியது. அதனின் 5 : 4 இல் “சாலும் பிறநூலின் சாப்பு” எனக் கழக வெளியீடு 312, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, சைவ சித்த தாந்த நூற்பதிப்பு, விசு-ஆவணி, 1941, ஏலாதி, 74-ம் பக்கத்திலிருப்ப, செ. அ. (பக். 1389 இல்) “சாலும் பிற நூலின் சால்பு” எனக் கொடுக்கும், இதுவே உண்மையான பாடமாதில், “சால்” 2 தரம் வருவதைக் காண்க.

சீவகசிந்தாமணி ஏலாதிக்குச் சற்றுப் பிந்தியவோரிலக்கியம் : காவியம். ஆனால் அநேக பண்டைய சொற்களையும் சொன்மரபுகளையுமுடைத்து. ஒப்பிடுக. 59 : 1 “நடு சால் போர்” = பெருமை நிறைந்த போரை, உரை, பக். 38, சாமிநா. வெளியீடு. திரிசுடும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கிலொன்று. அதிற் “சான்றோன், சான்றார்” எனும் பண்டைய பதங்கள் “சான்றான், சான்றார்” எனத் திரிபு பெற்றதைக் காண்க :-

திரிக. 82 : 1 “சான்றருட் சான்றான் எனப்படுதல் எஞ்ஞான்றும்”.

செ. அ. பக். 1389 இல் இன்னுமொரு பிழை காணப்படும். திருக்குறள் 25-ஐ எடுப்போம் :

“ஐந்து அவித்தான் ஆற்றல் அகல் விகழ்புளார் கோமான் ஓர் திரனே சாலும் கரி”

இதில் “சால்” என்பதின் உண்மையான பொருள் யாது? பரிமேலழகர் “அமையும்” எனக் கூறிப் போந்தார். செ. அ. “பொருட்தாம்” எனும். ஆனால் பின்வரும் பரிமேலழகரின் விளக்கத்தை ஓர்மின் : “தான் ஐந்து அவிவாது சாபம் எய்தி நின்று, அவித்தவனது ஆற்றல் உணர்ந்தினான் ஆகலின், இந்திரனே சாலும் கரி” என்றார். ஆனதினால் “மிகுந்த வல்லபமுள்ள”, ஆங்கிலத்தில் ‘first class’ என்பதே இச் “சாலும்” என்பதின் முதற்கருத்து : “பொருந்துதல்” இதின் 2-ம் கருத்து. இப்போது சே. 21 : 5 “வன்னி மரமும் மடைப்பனியுள் ‘சான்று’ ஆக”... = தனக்குக் “கரி உரைக்கும் பொருள்” ஆக, உரை. இது “சால்” எனும் வினையடியாற் பிறந்த பெயராகிய “சான்று” புதியதோர் அர்த்தத்தைப் பெற்றதைக் காட்டும் : first class witness.

சங்ககாலம் நான்கு மொழிக் குடும்பங்களில் இடம்பெற்றதும், உமிழ் இலக்கியங்களிற் சால் வழங்குவதுமான “சால்”, ஏனைய திராவிட மொழிகளிற் காணப்படுகின்றதோ? ஆம், அவற்றிலுள் சாலத் தோன்றுகின்றது :

மலையா. கன்னடம்.
சால். ஸால், ஸாலு.

தெலுங்கு.

சாலு (இப்பொழுதும், ஏராளமாய், வினையாக); சால், சாலிக.

கொலமி குளி கோதம்
ஸால். ஹால். சல்க்ப், சல்க்கம், சல்க்(க்)கொ.

துதம் துளு
ஸொல்க். ஸா(க்)கு.

இவற்றில் “(க்)கொ, (க்)கு” உரமான “க்” ஒலியொன்றையே குறப்பிட்டும்.

6-ம் பகுதி : சில். ப. எ. (திராவிட அகராதி) வேறுவேறான மூ. “சில்” பகுதி களைக் குறிக்கின்றனர் :

2107-ம் இல. சில்’ = சில்லு = உடைந்த பாளைத்துண்டு, விளையாட்டு வட்டக் கருவி. செ. அ. 1433.

2122-ம் இல. சில்லறை = சிறப்பிட்ட சிறு பொருட்கள், அற்பமானது. செ. அ. பக். 1432.

2135-ம் இல. சின்ன = சிறிய, இழிந்த, இனிய. செ. அ. பக். 1467. வழக்கமாக பரோவு எமெனோ என்பவர் (= ப. எ.) பதங்கள் இனமாகில், ஏற்றிலிருந்து ஏனையவற்றிற்குச் சுட்டிக் குறிப்புகள் இடுவர்.

அதனால் இவ்விடத்தில் சங்ககால குறிப்பிடாதது இம் மூன்றும் இனமற்றவை என அவர் நினைத்திருந்தற்கு அடையாளம் போலும், 1326-ம் இலக்கத்திலோ, சிறு “சிறு” சூ “சேர்-” எனும் பதங்களை “சில்” எனும் தம் 1308-ம் இலக்கத்துடனும் “சிட்” எனும் தம் 2073-ம் இலக்கத்துடனும் இணைத்தனர். ஆனால் இவ்வைந்துமே இனமானவை தம் நடுவண். மேலும்,

ப. எ. தி. அ. இல. 2065 சிங்கு, சிக்கு, சிகல் = to diminish, decrease, perish;

ப. எ. தி. அ. இல. 2067 “குறுக்” மொழியில் “சிங்கநா” = சிறுமிள்ளுடுதல்: மாலத்தோ “சிங்கெ” = அதே பொருள்.

ப. எ. தி. அ. இல. 2068 சிட்டிகெ, சிட்டிகெ = மூக்குப் பொட்டுத் தாளின் சிட்டிகை (கன்னடத்தில்).

ப. எ. தி. அ. இல. 2068 சிட்டிகெ (தெலுங்கு); சிட்டிக்கி, சிட்டிக்கு (துளு) : அதே பொருள்.

ப. எ. தி. அ. இல. 2074 சிடடை (தமிழ்), சிட்டெ (தெலுங்கு).

ப. எ. தி. அ. இல. 2079 சினுக்கு, சினுங்கு தமிழ்; சினுகு (தெலுங்கு).

இவ்வைந்தும். மேற் கூறிய ஐந்துடன், ஒரே உற்பத்தியை உடையன.

இப்பொழுது இப்பத்துப் பதங்களுக்கும் ஆதிப்பகுதியாய் “சில்” எனும் உரிச்சொல்லை ஆராய்வாம் : இஃது ஏனைய திராவிடக் கிளைமொழிகளில் இங்ஙனந் தோன்றும் :-

மலையாளம். கோதம். துதம். கன்னடம், துளு.
சில். கில். கிஷ்ப் கெல, கெலவு.

தெலுங்கு கொலமி தமிழ்
சிலிபி, சிலுப. சில் சில், சில்.

இவ்வெண் திராவிட மொழிகளில், முதல் எழுத்து நான்கினில் “க்” என்னவும், மற்றைய நான்கினில் “க்” எனவும் வருதலைக் கவனிக்குக. இவ்விரண்டு தொனிகளில், யாது முதல்? “சேசர்” அன்றேல் “சேசர்” என்ற சக்கரவர்த்தியின் பெயர் ஆதியில் இலத்தினில் ஐலியுல் “கஏசர்” என உச்சாரணம் பெற்றதென்று யாம் நிச்சயமாய் அறிதற்கு கிரேக்க மொழிக் கல்வெட்டுகளில் இப்பெயர் “கஏசர்”, அன்றேல் “கைசர்” எனச் சேதுக்கப்பட்டதே சான்றாகும். இப்பொழுதும் ஓர்மான்யர் “கைசர்” என்றே தம் காலஞ் சென்ற மூ சக்கரவர்த்திகளை அழைத்துவருகின்றனர். காலகதியில், முதல் “கைசர்” எனவும், பின் முறையே “கேசர், சேசர்” எனவும் இலத்தினில் உச்சரிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலத்தில் இவ் விவரப்பதம் “சேசர்” என மட்டுமன்றி, “விலேர்” எனவுமே தற்போது உச்சாரணிக்கப்படுவதைக் கேட்டிருப்பீரன்றோ? ஆனதினால் மொழி வல்லுநராய் சான்றோரின் கூற்றின்படி, “க்>ச்>ல்” எனும் திரிபு அநேக மொழிகளில் ஏற்பட்டதொன்று. மறுபக்கத்தில் “ல்>ச்>க்” ஒருபோதும் ஏற்படவில்லை. தமிழழத் தாழ்த்தி, கன்னடத்தை உயர்த்தினேனென எம்முன் சீருநீர் : வாய்மையை மட்டும் யாம் கூறுகின்றனம். “கெல்”, அன்றேல் “சில்” என்பதே இத்திராவிட மொழியின் முதன் நிலை. கன்னடம் அநேக “இ” ஒலிகளை “எ” ஆக்கியதினால், (கோதமொழி) “கில்” என்பதே தொற்றிராவிடம் சங்ககால எனக் கொள்க.

அடுத்ததாக “சிறு”. எனுஞ் “சில்”லின் வளர்ச்சியை எடுத்து அஃதை ஆராய்வாம்.

தமிழ்.

சிறு, சிறு; சிறுக்கன், சிறுக்கி, சிறுவல், சிறுவன், சிறுவி, சிறுவோர் (இவ்வாறும் = குழந்தைகள்).

மலையாளம்

சிறு, செற்று; செறுக்கன், செறுக்கி, செறுமி (இம் மூன்றும் = குழந்தைகள்). தமிழில் “இ, சி” = மலையாளத்தில் “எ, செ”. இங்ஙனமான மாற்றமைப்பும், “கி, சி” இடையே உள்ள மாற்று ஏற்பாடும் கி. மு. 3,000-ம் ஆண்டளவில் திராவிடக் கிளைமொழிகள் நடுவண் இருந்ததற்கு புதிய சான்றைத் தருதும். அஸ்ஸீரிய மொழி, செமித்திய கிளைகளில் ஒன்று மிலும், அநேக பதங்களைத் திராவிடத்தினின்றே எடுத்து ஆண்டதென முன்னமே கூறினோமன்றோ? அன்றேல் இரு மொழிகளிலும் இவை உடன் பிறந்த பதங்கள் என்க.

இடபொருது பிறிள்ஸ், 1095-ம் ஆண்டு, இயற்றிய கமேரிய அகராதியைப் பாருள். இஃது ஆங்கிலத்தில் “Materials for a Sumerian Lexicon”, by John Dyneley Prince Ph. D., Professor of Semitic Languages in Columbia University, New York, printed at Leipzig, Germany at J. C. Hinrichsche Buch - handling. இதின் தோற்றுவாய், 36 பக்கங்களும் : கமேரிய இலக்கண விளக்கம்.

36 பக்கங்கள்

பின்வரும் (1 — 366) 366 பக்கங்களும் : கமேரிய அகராதி, (சைகைகளுடன்.)

பின்வரும் (367 — 370) 4 பக்கங்களும் : அஸ்ஸீரிய அகராதி யின் முகவுரை.

பின்வரும் (371 — 414) 44 அஸ்ஸீரிய அகராதி: எபிரேய மொழி எழுத்தின் ஒழுங்கின் படி இயற்றப்பட்டது.

450 பக். 369 - 414 W. Muss -

Arnolt Ph. D.

இந்த 450 பக்கங்களும், தொன்மொழி ஆராய்ச்சி விஷயத்தில், 450 விடிகடந்த கிரேக்க பொன் “தலந்த” (talentis) நாணயங்களைப் போன்றவை. ஒரு பொன் “தலந்தொன்” இப்போதைய பொருள்களின் விலையை நோக்கின், 2,700,000 ரூபா பண்டைய காலத்தில் பெறுபதியாயிருந்தது. ஆனதினால் 450 “தலந்த” பொன் நாணயங்களின் விலை என்ன? அத்துணைப்பெறுமதியே, அறிவு சம்பந்தமான மாணவ பாகத்தில், இவ்வகராதியின் பெறுமதி ஆகும். இஃதின் 409-ம் பக்கத்தில் தோன்றும் “சலாமு” = முற்றுதல், முழுவதும், நிறைதல்; சல்மு = நிறைந்த செல்வம், மிக நல்லநிலை, செளக்கியமாய நிலை, சுகம், இன்பவாழ்வு; சல்முது = நிறைந்த செல்வம், மிக நல்ல நிலை, செளக்கியமாய நிலை, சுகம், இன்ப வாழ்வு; - இம் மூன்று பதங்களையும் முன்னமே திராவிட “சால்” எனும் விவையடிபுடன் ஒப்புநோக்கினோம். இப்போது தமிழ் “சிறு, சிறுக்கன்”, மலையாள, “செற்று”, “செறுக்கி” முதலியவற்றுடன் அஃதின் 411-ம் பக்கத்திற்குள்ளும் “செற்று”, (= small little; child) [= சிறு, சிறுவன், சிறுமி] என்னுஞ் சொல்லையும் (அஸ்ஸீரியக்) கருத்துக்களையும் ஒப்பிட்டு. இஃது திராவிடமோ, அஸ்ஸீரியமோ எனும் வினா மனத்தின்கண் தொனிக்குமன்றோ? மறுமொழி : “இரண்டுமே. அஃதாவது, இது திராவிடத்தினின்றே கி. மு. 3000-ம் ஆண்டளவில் அஸ்ஸீரியரால் கடன் வாங்கப்பட்ட பதங்களிலொன்றே”. திராவிடக்கிளை மொழிகள் நாப்பண் இவ்விஷயத்தில் யாம் முன்பு காட்டியது இரண்டு மட்டுமே; மிகுதியான வற்றிலிருந்து “சிறு” எனும்பத்தமுள்ள பதங்களைத் தருதும்:-

கோதம். துதம். கன்னடம்.
கிர். கீர். கீறு, கீறிது, கீத்து.

குடகு. துளு.
கீர்க்கே, செர்வே. கிரி, கிரு, கிரியெ, கீக்க (kigga).

தெலுங்கு. கொலமி. நைகி.
சிறு, சிறுத, கிரிய்பு. கீகே. கீக.

கட்பா (Gadba). கோண்டு.
லிர். கீர்.

கி. மு. 3,000-ம் ஆண்டுக்கு முன்பே, திராவிடம், இப்பதத்திற்கேன்றுவதுபோல, ஒருபாகத்தில் “கீ, கீ” எனும் முதல் லெழுத்துமும், மறுபாகத்தில் “சீ, செ” எனும் முதல் லெழுத்துமும் இருந்ததென்பது வெளிப்பட. குடகில் இரண்டும் ஒருங்கே தோன்றுவதை நோக்குக. “சி. செ.” எனும் பிரிவிலிருந்தே அஸ்ஸீரியம் “செற்று” என்ற தன்பதத்தை அக்காலத்திற்குள்ளே எடுத்தது. இப்பதம் ஏனைய செமித்திய மொழிகளிற் காணப்படாதலின், அஸ்ஸீரியர் ஏனைய செமித்தியிலும் பார்க்கத் திராவிடர்க்குக் கூடிய அண்மையில் கி. மு. 3,000-ம் ஆண்டில் வாழ்ந்திருந்தல் வேண்டுமென்பது உய்த்துணரக்கிடக்கின்றதன்றோ?

தன் 1431-ம் பக்கத்தில் செ. அ. “சில்” “சின்மை” யினின்று பிறந்ததென மயங்கிற்று. இது தந்தை தன் மகனினின்று பிறந்தான் என்பதை ஒக்கும்ன்றோ? மேலும், “சில்” எனும் பதத்திற்கு, எழக்கமாய்க் கொடுப்பதுபோன்று ஒரிலக்கிய உதாரணத் தேடியும் செ. அ. அஃதை அடையாமையான் வானாது போயிற்று - இதின் முதற்கருத்தாய “சில்” என்பதற்கு. இஃது வியப்புக்கு உரியதொன்றே. ஏனெனில் தொல்லிலக்கியங்களின் கண் இதற்கு உதாரணங்கள் பல :-

குறுந். 261 : 2 “சில் பெயல்” (= சில மழைத்துளிகள்); 332 : 1 (= சில ஆகிய); 362 : 3 “சில் அவிழ்”.

புறநா. 103:4 சில் வளை விறலி” (= சில ஆகிய வளை); 327 : 2 “சில் விளை வரகின்” = சிலவாக விளைந்த ..

புறநா. 360 : 18 “சில் அவிழ் வல்சி” (= சில பருக்கை உணவு, உரை); 64 : 2; அகநா. 187 : 12;

தொல். பொருள். 547 : 2 “சில் மென்மொழி ஆற்றிய பனுவலோடு” = சிலவாகிய மெல்லியவாய சொல்லோடும் இடையிட்ட வந்த பனுவல் இலக்கணத்தோடும் உரை, பக். 613, தொல். பொருள். 2-ம் பாகம், புராசிரியம், நா. பொன் னையா, திருமகள் அழுத்தகம், சன்னாகம், 1943. “சில் + உம் + ஐ (= ஆய)” > சின்மை என்று தொல். பொருள். 358 இல் வருவதைக் காணலாம் : “தன் சீர் எழுத்தின் சின்மை மூன்றே”. செ. அ. 1466-ம் பக். “சின்மதி” தொடங்கி, 1469-ம் பக். “சின்னையா” ஈறாக வருஞ்சொற்களில் 100க்கு 90 வீதமானவை “சில்” நின்று பிறந்தவை. ஒப்பிகே சீவகசி. 2929 : 1 “சின்னத்த துணி”. ப. எ. தி. அகராதியின் 2135-ம் இலக்கத்தின்கண் இப்பதத்திற்கு, இனமான திராவிட கிளைமொழிகள் ஏனையவற்றினின்றும் பதங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. செ. அ. அதே பக்கத்தில் (1431) “சில் 1” என்பதுடன் சங்கத “சித்தில” எனும் பதத்தை யாம் ஒப்பிட வேண்டுமென இயம்பிற்று. இதுவும் அதின் பிழைகளில் ஒன்றே; இச்சொல் விஷயத்தில் 3 வது பிழை. மொ. வி. சமஸ். அகராதியின் 1071-ம் பக்கத்தில் தோன்றுவதைக் கருக்கமாக வரைதும் :

Sithila = loose, slack, lax, relaxed, flaccid, soft, pliant, supple, languid, inert.

இவற்றின்கண் ஒன்றுமே “சில, சிறு” எனும் பொருளுக்கு அண்மையில் வராதது புலனும்.

தமிழில் “சிறு” எனக்காணப்படுஞ் சொல், கோதம், துதம், குடகு, கொலமி, நைக்கி என்ற 5 திராவிடமொழிகளிலும் “சீ-” எனத் தொடங்குவதை மேலே காட்டினோம். ஆனதினால் தமிழ் மரபின்படி அது “சீ-” எனத் தொடங்குவதை யாம் எதிர்பார்க்கலாமன்றோ? இச் “சீற-” தொல் காப்பியத்தின் விதிகளின்படி, உயிரற்றொடங்கும் பதங்களுக்குமுன்பே தோன்றும். இவ்வாதித்திராவிட பதத்தைப் பின்றை யெழுந்த “சிறு+உம்+ஐ” (பண்புப் பெயர் விருதி = ஆய குணம்) > “சிறுமை” என்பதின் பிறந்ததாகக் கூறுதல் பெரும் பேதமையாகும். ஆயினும் இப்பேதமை செ. அ. 1490-1491 பக்கங்களில் 6 முறை செய்யப்படுதலை நோக்குக : சிறுமை+1, அடி; 2. அளவு; 3 யாழ், உச்சாரணத்தில் “இயாழ்”; 4. இல்; 5, ஊர்; 6. எலி. இங்ஙனமே பெரும்பான்மையான தாழிலக்கண ஆசிரியரும் தமிழ்ப்பாண்டிதரும் பாடசாலைத் தமிழ் உபாத்தியாயர்களும் தமிழ் மக்களைப் படிப்பிப்பது வருந்தத் தக்கது அன்றோ? இப்போதைய “சிறிய அடிகள்” கி. மு. 300-ம் ஆண்டு தொடங்கி, கி. பி. 600-ம் ஆண்டு ஈறாக “சீறடி” என்றே வழங்கப்பெற்றது :-

குறுந். 148 : 1; 278 : 2; நற்றி. 252 : 11; அகநா. 12 : 2; பதிற்றுப். 52 : 19; கலித். 13 : 11, பொருநராற். 42; அகநா. 17 : 9; 257 : 3; 389 : 7;

தொல். பொ. 146 : 34; சீவகசி. 1033 : 1; 1328 : 3; 2062 : 2; 2088 : 1; 2132 : 2; 2348 : 4; 2385 : 2; 2459 : 1; 2512 : 1; சிலப். 4 : 47, “அஞ் செஞ் சீறடி அணிசிலம் பொழிய”. “சீறிதழ்” அங்ஙனமே

திருமுருகாற், 21 செங்கால் வெட்சிச் சீறிதழ் இடையிடுபு”. “சீறியாழ்” இதேபோன்று அகநா. 279 : 11; 331 : 10;

புறநா. 109 : 15; 127 : 1; 144 : 2; 145 : 5; 146 : 3; 147 : 2; 155 : 1; 308 : 2; 316 : 7; ஐங்குறு. 472 : 1; பொருந். 109;

சிறுபாண். 35; மதுரைக். 559; மலைபடு, 534; நெடுநல். 70; சிலப். 28 : 31. “சீறார்” இங்ஙனமே :

குறுந். 41 : 3; 79 : 5; 242 : 4; நற்றி. 3 : 5; 95 : 7; 135 : 4; 343 : 2; அகநா. 9 : 10; 52 : 7; 63 : 13; 84 : 10; 104 : 13; 225 : 13; 329 : 4; 331 : 8; 384 : 6; புறநா. 143 : 10; 297 : 4; 299 : 1; 308 : 2, 4; 324 : 8; 328 : 2+16; 329 : 1; 330 : 6; 331 : 2; பெரும் பாண். 54. இந் நான்கு சொற்கள் மட்டுமே, பதினெண் பேர்க்கணக்கு, சிலப்., சீவகசி. எனும் 20 நூல்களில் மாத்திரமே, 63 தரந் தோன்றுவதை நோக்குக. இவை நூற்றுக் கணக்காயிருப்பவைவற்றிற் சில : இம்மரபு பண்டைத் தமிழியல்பு என்க.

விசேடமாய் ஓரசைப் பதங்கள் இங்ஙனமே நெட்டெழுத்திற் தொடங்குவது அக்காலத்தய பெருவழக்கு : மேற்கூறிய வற்றின்கண் மட்டுமே என எண்ணற்க. இன்று “அவ்விடை, அவ்விடல், அவ்விரு, அவ்விண்டு, அவ்வேழு”, போன்றவை மட்டுமன்றி

நீழல், புசல், வெளவால் (உச்சாரணத்தில் “வவ்வால்”) என யாம் உபயோகிக்கும் பதங்கள் பழந்தமிழில் நெட்டெழுத்திலேயே முக்கியமாய்த் தோன்றுவதை அவதானிக்குக :-

தொல்காப்பியம், சிறுப்புப்பாமிரம் 1 - 2 “வடவேங்கடந் தென்குமரி ஆயிடை...”.

(1) இவ் “ஆயிடை” மேலுங்காணப்படுமிடங்கள் பற்பல:- தொல். பொ. 118 : 3

(2) “ஆயீர்” தொல். எழுத். 17:4; 42 : 1; 103 : 5; 107 : 7; 151 : 4; தொல். சொல். 430 : 3; 383 : 4;

(3) “ஆயிரு” தொல். எழுத். 406 : 3; 482 : 4; சொல். 247 : 1; 289 : 3; பொ. 17; 53 : 3; 146 : 22; 271 : 5; 281 : 1; 406; 419 : 3; சிறப்பாக. 4;

(4) ஆயிரண்டு, எழு. 85 : 2; 94 : 2; 95 : 2; 96 : 3; சொல். 158 : 2; 267 : 2; 272 : 2; 319; 360; தொல். பொ. 140 : 2; 578 : 1.

(5) “ஆயியல்”, தொல். எழு. 207, 393 : 2; 477; சொல். 281 : 2.

(6) “ஆயேழ்”, தொல். சொல். 279 : 3.

இங்ஙனமே இவ்வாறும் தொல்காப்பியத்தில் மட்டுமே 37 முறை வருவதை நோக்குக.

மேலும், (1) “ஆயிடை”, குறுந். 43 : 3; 111 : 3; 340 : 3; அகநா. 362 : 6; 7 : 13; 26 : 16; 261 : 11; நற்றி. 67 : 7; 284 : 8; 359 : 6; புறநா. 343 : 14; குறள். 1179 : 1; சீவக. 219 : 3; 357 : 1; பதிற்றுப். 43 : 8; கலித். 37 : 7+19; குறிஞ்சிப். 137; இவை போல்வன. இவற்றினத்திற்கும் விதி : தொல். எழு. 208 : “நீடவருதல் செய்யுளுள் உரித்தே”.

(7) “நிழல்” என இன்று வழங்குஞ்சொல் பண்டைய மரபின்கண் “நீழல்” ஆகவே வழங்கிற்று. திருக்குறள் 1034 : “பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர்”.

அலகு உடை நீழலவர்”. இங்ஙனமே ஏனைய இலக்கியங்களிலும் :-

குறுந். 187 : 3. நற். 3 : 2; 119 : 8; 172 : 10; 352 : 8.

அகநா. 77 : 13; 151 : 11; 277 : 10; 286 : 4; 336 : 9; 337 : 17; 343 : 11; 345:21; 366 : 12; 370 : 3; 379 : 20.

11 முறை.

புறநா. 219 : 1; 255 : 5; 260 : 5; 266 : 3.

பெரும்பாண். 96; 232.

சீவக. 317 : 2; 1170 : 2; 1396 : 1.

திருவாச. 13 : 49. இவற்றில் “நீழலே” வரும்.

(8) “புசல்” என்னும் பதம் தமிழிற்றினே “புயல்” என அடிக்கடி வருதலானும், பண்டைய பதம் “பூசல்” கன்னடத்தில் “புயல்” என வழங்குதலானும், “புசலின்” கருத்துக்களின் பலவற்றை முன்னம் பூண்டதலானும், “பூசலே” பின்றை “புசல்” ஆகத்திரிபுபெற்றதென யூகிக்கலாம்.

(9) “வாவல்” என்பதே “வெளவாலின்” முதல் நிலையென்பது முழுதும் நிச்சயமானதொன்று : ஏனெனில் “வாவு” என்பதே வினையடி. ஒப்பிடுக செ. அ. பக். 3619 : வாவு; வாவல் 1, 1-ம் பொருள்; அகநா. 57 : 1-2. இவ்வடிகளைச் சிந்தித்தால், இஃது இனிது விளங்குமன்றோ!

“சிறு பைந் தூவிச் செங்காற் பேடை

நெடு நீர் வானத்து வாவுப்பறை நீந்தி”...

இதின் உரையையும் ஒருமின் : “சிறிய மெல்லிய சிறு கிளையும் சிவந்த காலினையும் உடைய வாவற்பேடை நெடிய தன்மையையுடைய வானினைத் தாவிப்பறத்தலாற் கடந்து...”. தாவிச்செல்லுதலே அடிப்படையாகப்பொருள். அகநா. 160 : 10 இல் குதிரைகள் “வாவு உடைமையின் வள்பிற் கட்டி” = தாவிச்செல்லுதல்... உரை.

நளவெண்பாவிலும் “தையல் துயர்க்கு” எனுஞ் செம்புளில் “வாஷ்பரித் தேர்” என வருதலைக் காண்க, இதே பொருளினில். மேலும், தொல்லிலக்கியங்களில் “வாவலே” தோன்றும் : குறுந். 172 : 1; நற். 218 : 3; ஐங்குறு. 339 : 3; 378 : 2; நாலடி. 261 : 2 “வாவல்”. ஆதித்திராவிடத்திலும் “வாவலாகவே” இருந்ததென யாம் இப்பொழுது காட்டுதும் :-

தமிழ். மலையாளம்.
வாவல். வாவல், வாதில்.

சுவீ : *bāpla*, வாய்பல்.

கன்னடம். துளு.

bāval, *bāvāli*, *bāvul*, *bāvāli*. *bāvāli*, *bāvāli*
வாவல், வாவலி, வாவல், வாவலி. வாவலி, வாவொலி.

இவற்றைப் போன்றே “சிறு” எனும் பதம் தொல் திராவிடத்தில் “சிறு-” எனவும், “சில்” அஃதில் “சில்” எனவும் தோன்றிவதென்பதற்கு வேறேர் சிறந்த ஒப்பினையும் உண்டு.

“எல்” [= (வினை) ஒளிர்] : குறுந். 45 : 3; கலித். 75 : 14. முறையே “எல்லினன்; எல்லினை”; ஒப்பிடுக.

புறநா. 319 : 7 “பொழுதே எல்லினன்று”;

நற். 264 : 6 “பொழுதே எல்லினன்று”;

“எல்” (= (பெயர்) ஒளி) : குறுந். 19 : 4; 161 : 1; 179 : 2; 390 : 1;

அகநா. 110 : 11; 224 : 1; 227 : 21; 242 : 13; 370 : 2; 140 : 6; 173 : 7 (வளை); 185 : 1; 257 : 10 “எல்வளை”.

புறநா. 24 : 9 “எல்வளை”; 16 : 7 (= விளக்கம், உரை) 170 : 3 (= பகற்பொழுது); கலித். 13 : 10;

பழமொழிநா. 20 : 2; சீவக. 364 : 2; 960 : 2.

“எல்” = ஞாயிறு, ஒளி விசுவதிற் சிறந்தமையின். ஒப்பிடுக “எல்” : குறுந். 179 : 2; 390 : 1; நற். 258 : 6; அகநா. 266 : 14. இதுவும் தொல்திராவிடப்பதம் : ப. எ. தி. அ. இல. 707.

தமிழ்.
“எல், எல்லி, இலகு, இலங்கு,”
“என்று” (= ஞாயிறு); “என்றுழ்”,
குறுந். 215 : 2; அகநா. 350 : 3 (= ஞாயிறு).

மலையாளம். தெலுங்கு.
“இலகுக்”. “எலமு”.

இது திராவிடத்தில் மட்டும் அன்று வழங்கிற்று : செமித்திய மொழிக்குழுவினொன்றாகியதும் பூர்வீக காலத்திய “அக்காதிய” மொழியின் பெருங்கிளையாகியதுமாகிய “அஸ்வீரிய” மொழியிலும் சாலத்தோன்றும். ஒப்பிடுக, பிறின்ஸ் பக். 374,

இல்லு *illu* = bright, ஒளிர்கின்ற, பக். 98, 14-ம் வரி.
எல்லு *ellu* = ,, ,, shining = திகழ்கின்ற, பக். 25, 44, 98, 157, 185, 194, 216, 218, 230; 234; 237; 254; 360, 362.

இலத்தீனில் *dies* = பகல், ஒளி.

deus = ஒளிர்கின்ற தெய்வம்.

சமஸ்கிருதத்தில் *div-* = பிரகாசம், பகற்பொழுது.

dēva = பிரகாச, பொருந்திய தெய்வம். அஃதே போல்,

அஸ்வீரிய *illu* இல்லு > *ilu* இலு = கடவுள். பிறின்ஸ், பக். 79, 80, 178, 188, 189, 187, 338. ஒப்பிடுக : எபி. “ஏல்”, “எலோஹா”, “எலோஹீம்”;

அராபிய “*allah*”, “அல்லா”. அனைத்தும் = கடவுள்.

இப்பதம் எபிரேயத்திலும், சுமேரியத்திலும் “ஏல்” என வருதலான், முற்காலத்தில் செமித்தியத்திலும் திராவிடத்திலும் அங்ஙனமே இருந்து, பின்றை “எல்” எனக் குறுகியிருத்தல் மொழியியல் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கு இடந்தருவதொன்றாகும்.

எமது 1-ம் அத்தியாயத்தின் முடிவில் சுமேரியமும் செமித்தியமும் கி. மு. 3,000-ம் ஆண்டுதொடங்கி ஒன்றோடொன்று எங்ஙனங் கலந்தவையெனக் காட்டினோம். நூற்றுக்கு எண்பது வீதம் சுமேரியத்திலிருந்தே செமித்தியக் கிளையொழிகள், “இரண்டுக்கும் பொதுவான பதங்களை”க் கடன் வங்கினா. இப்பதத்திலும் அங்ஙனமே. ஆதித்திராவிடப்போல், சுமேரியமும் ஓரசைச் சொற்களில் மேம்பட்டது. “ஒளிர்கின்றதற்கு” சுமேரியம் பின்வரும் பதங்களை வெவ்வேறு காலங்களில் வழங்கிற்று :-

1-3 : “ஏ”, “ஏன்”, “ஏம்”, பிறின்ஸ், பக். 93, 99, 101. இவற்றில் “ஏன்” தான் முந்தியதென்றும், “ஏம்” அதனின் போலி என்றும், “ஏ” இவ்விரண்டினதற்கு சைதவு என்றும் பிறின்ஸ் கூறுவர். இப்பதங்களின் மூலப்பொருள் யாதெனில், “குணு அது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கில்” உதிக்கும் ஞாயிறுவே. ஒப்பிடுக பிறின்ஸ், பக். 93 : the combination of signs means “sun” + “go”. It indicates the movement of the sun, especially in rising; hence also the idea “shine forth”. வரிகள் : 20-23, 93-ம் பக்கத்தில்.

4 : “ஏல்”, பிறின்ஸ், பக். 98, வரிகள் 4-7. அஸ்வீரிய சொற்களிலேயும் ஆங்கிலப்பதங்களிலும் பிறின்ஸ் இதின் கருத்துக்களைத் தந்தனர் : யாம் ஆங்கிலத்தை மட்டுமே தருகின்றனம். ஏல் *El* = shine, be bright 11172, 11173; bright, 11175; be bright. pure, 11174; morning, 5 : 39,70e; some bright jewel, 11178. இவ்விலக்கங்கள் “புறன்ஹே” என்றவரின் சுமேரிய சைகைகளின் அட்டவணையைக் குறிக்கும் : *Brown's List of Sumerian cuneiform signs*.

5. “ஏல்லு”, பிறின்ஸ், பக். 98, வரிகள் 3-4 : *ēlu* = bright, shining.

இவற்றைக் கசடறக்கற்றபின்றை அஸ்வீரிய பதங்களாய “ஏல்லு” = shining, bright, பிறின்ஸ், பக். 374; “*illu*” = bright, pure; “*ilu* = god, அதேபக்கத்தின்கண்; *alilu* அலாலு, *elilu* எலேலு = be or make brilliant, pure; shine, பக். 254; 44;

be bright, pure, பக். 98, வரி 7; அனைத்தும், அஸ்வீரிய அகராதி, பக். 374 இன்கண்- இவற்றையும், “தானியேல், எசெக்கியேல், இஸ்ராயேல்” போன்ற தொடர்ச்சொற்களில் யாம் காணும் இறுதி “ஏல்” என்பதும் கடவுளைக் குறிப்பது மான எபிரேயபதத்தையும், பின்றை இஃதின்றே பிறந்த

“எலோஹா” (= கடவுள்), “எலோஹீம்” (= கடவுளீர்) [மரியாதையின் நிமித்தம் ஒரே கடவுளைப் பன்மையில் அழைத்தல் மோசேசு (1,245 கி. மு.) காலாந்தொடங்கி யூதரின் பரப்பு], மேலும் அராபிய “அல்லா” = கடவுள் - இவ்வனைத்தையும் யாம் ஒருமி, சுமேரியமே ஏனைய மொழிகளுக்கு, விசேஷமாய்ச் செமித்தியத்திற்கு. இச் சொல்லைக் கொடுத்த தென்றும், இதின் முதற் பொருள் “ஒளிர்”, “பிரகாசி”, “இலங்கு”; பின்றையபொருள் “கடவுள்” என்றும் புலனாகும். மேலும், முதல் எழுத்து நெடிலாகவே இருந்தது.

ஆனால், யாம் மேலே காட்டியபடி, இப்பதம் திராவிடத்திலும் இம் முதற்பொருளில் சாலத் தோன்றுமையானும், யாம் அறிந்த அளவிற்கு “கடவுள்” என்ற கருத்துக்குத்

திராவிடத்தில் ஒரு பொழுதும் வராமையானும், பின்வரும் உண்மைகள் வெளிப்படுகின்றன :- (1) திராவிடமும் சுமேரியமும் பூண்ட தொடர்பு முந்தியது; கி. மு. 3,000-ம் ஆண்டின் முந்திய நூற்றாண்டுகள்; சுமேரியமும் செமித்தியமும் பூண்ட தொடர்பு கி. மு. 3,000-ம் ஆண்டிற்குப் பின்றையது. (2) கி. மு. 3,600-ம் ஆண்டளவில் சுமேரியத்துக்கும் திராவிடத்துக்கும் பொதுவான “தாய்மொழியில்” ஒரு மாற்று ஏற்பாடு அன்றேல் மாறியமைக்கல் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அதன்படி “ஏல்/எல்” என்பன போலிகளாய் அப்போது வழங்கின. “ஏல்” சுமேரியத்திலும், “எல்” திராவிடத்திலும் பின்றைய காலத்தில் குடியேறின போலும். 6-ம் பதம் முற்றிற்று.

பொது ஆராய்ச்சி ஒன்று :-

5-ம், 6-ம் பதங்களை ஆராய்வி, நாலு மொழிக்குடும்பங்களிற் ருன்றுஞ் சில சொற்களை ஒப்பிட்டனம். இவற்றைத் திரும்பவும் பார்த்தல் சால்புடைத்து; நற்பயன்களையும் விளக்கக் கூடும்.

திராவிடம்.	சுமேரியம்.	செமித்தியம்.	ஆரியம்.	இதன்பொருள்.
1. சால், சான்ற... சான்றோர்.	சல், சல்லசு.	சலாமு, சாலம் சாலேம், சாலோம், சலாம்.	வி - சால	மிகுதி, முற்றுதல், மாட்சிமை, இவற்றால் வரும் சமாதானம்.
2. எல், எல்லி, என்று, என்றாழ், எலமு.	ஏல், ஏன், ஏம், ஏ, ஏல்லு.	எல்லு, ஏல், எலோஹா, எலோஹீம், அல்லா, from அல் (= the) + இலாஹு = god.	(கிரேக்க) “ஹேலியொஸ்” (= சூரியன்). சிங்கள “எலிய”.	(1) ஒளி; ஒளிர், (2) ஒளிர்கின்ற கடவுள்.
3. இலகு, இலங்கு, இலகுக.	lah, lag.	இல்லு, இலு.		(1) ஒளிர். (2) ஒளிருங்கடவுள். செமித்தியத்தில் மட்டும்.

தொல்காப்பியத்தின் சொல். “இடையியல்”, ஒரு பன்மைய நிகண்டுபோல், அமைக்கப் பெற்றுது. அதின் 21-ம்சூத்திரம் : “எல்லை இலக்கம்”. இதனால் இரு வாய்மைகளை அறிகின்றனம் :-

(அ) “எல்” முந்திய பதமாகவும் “இலக்-” பதங்களும், “இல்”- பதங்களும் பின்றையன ஆகவும் தமிழிலென் கிலும் கருதப்படல் வேண்டும்.

(ஆ) தொல். சொல். இடையியலின் காலத்தில், முந்தியது வழக்கினின்று ஒழியவும், பின்றையது வழக்கில் வந்து சேரவும் தொடங்கி இருத்தல் வேண்டும்—தமிழில்.

ஆலியா - ஐரோப்பா உண்மையில் ஒரேயொரு கண்டமே, பூகோள படத்தை நோக்கின், “வெள்ளை” மாந்தரின் செருக்கை நீக்கின். இது பூமி நிலத்தின் $\frac{1}{4}$ அளவிற்குப் பரவும், அவுஸ்திராலியாவை நீக்கின். அதையுஞ் சேர்த்தல் “வெள்ளையரின்” செருக்குக்கு எதிராயிருப்பினும், வாய்மைக் குப்புணர்வதொன்றன்றோ? அங்ஙனமாகில், இப்பிரமாண்டமான பூமிப் பரப்பு பூதலத்தில் அரைக்குக் கூடியது. இதில் $\frac{1}{4}$ பாகத்தின்கண் வழங்கப்படும் மொழிகள் இந்நான்கு மொழிக் குடும்பங்களுக்கே உரியன. மேலும் அமெரிக்கா

முழுவதும் வழங்கப்படும் பிரான்ஸீய, ஸ்பானிய, போர்த்து கேய, ஆங்கில மொழிகள் நான்கும் “ஆரியம்” என்றுயாம் சுருக்கமாகக் கூறும் “இந்து-ஐரோப்பிய” குடும்பத்துக்குச் சார்ந்தவை. ஆனதினால் இச் சிறு அட்டவணையில் யாம் காட்டிய நான்கு மொழிக் குடும்பங்கள் இப்பொழுதும், கி. மு. 3,000-ம் ஆண்டு அளவு காலத்திலும், அதிமுக்கியமானவை. இப்போதே இந்நான்கினிற்கும் சிறிசில பொதுச் சொற்களைக் கண்டனம் : பின்றை மேன் மேலும் யாம் காணுதும். இவற்றை முற்றாகச் சிந்திப்போமாகில், கி. மு. 9,000-ம் ஆண்டு அளவில் “உலகத்திலேவென்றால் ஒரே மொழியும் ஒரே விதமான பேச்சும் வழங்கி வந்தது” என்று பிபிலிய நூலின் ஆதியாகமம், 11-ம் அதி. 1-ம் வசனம் இயம்பியதின் அடிச்சுவடுகளும் ஞாபகச் சின்னங்களுந் தோன்றும். மர்ம மொன்றை யாம் வெளிப்படுத்துகின்றனம் : மன்னிக்கவும். ஸ்வாமி ஞானப்பிரகாசரின் 50 ஆண்டய மொழியாராச்சி முழு வதும் இவ்வாய்மையை நிரூபிக்கவே செய்யப்பெற்றதென அவர் எமக்கு 1936-1946-ம் ஆண்டுகளில் பலதரம் இயம்பிப்போந்தார்.

மேல் யாம் தந்த சிறு அட்டவணையில், 3-ம் இலக்கத்தில் “ஆரியபகுதியில் யாதுமின்று” எனச் சலிக்கவேண்டா.

செ. அ. 338-ம் பக்கத்தில் 2 “இலக்கம்” எனும் பதங்கள் உள. 1 வது தமிழாம்; 2வது ஆரியமாம், இதற்கு உடுகுறி போடப்பட்டமையின். ஆனால் ஞானப்பிரகாசர் அகராதி யின் கண் ஒரேயொரு “இலக்கம்” மட்டுமுண்டு; அது செந் தமிழ் வினையடியிலிருந்து பிறந்ததே : இலகு. இச்செய்யுளின் பகுதியை ஒருமின் :-

நீதிவென்பா :

“கல்லார் பலர்கூடி காதலித்து வாழ்கிறும்நூல் வல்லான் ஒருவனை மானுவரோ? - அல் ஆரும் எண்ணிலா வான்மீன் இலகியும், வானகத்தோர் வெண்ணிலா ஆமோ? விளம்பு”.

இலகு : இச்சொல்லை மேலே தந்தனம்.

இதிலிருந்தே ஞா. அ. பக். 302 - 304 இல் உள “இலக் கணம் - இலட்சியம்” என்பனவும், செ. அ. பக். 338 - 341 இல் உளவற்றின் பெரும்பான்மையும் பிறந்தன. ஒப்பிடுக :-

துளு லகு.	ஹிற்றைற்று லுக்கெ.	சுமேரியம் லஹ், லக்.
--------------	-----------------------	------------------------

சமஸ்கிருதம் லக்ஷ, லோச்	லத்தீன் லுச் - ஏ ஓ.	கிரேக்கம். லெயுகொஸ்,
---------------------------	------------------------	-------------------------

அனைத்தும் “இலகு” என்பதின் பொருளிலேயே. இது நிற்க.

இப்பொழுது எல்லிவின்று “ஏல்” என்பதற்கும் போகு தாம். செ. அ. பக். 565 இல் “ஏல்” என்பதே இஃது. அதிலும் 1-ம் கருத்தை நீக்கி, 2 வதை மட்டும் எடுப்போமாக. தமிழில் “உணர்ச்சி” மாத்திரம் இவ்வகராதியில் தோன்றும். ஆங்கி லத்திலோ : “Revival, especially of one in swoon or in depressing grief. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, சீவக. 1810-ம்

“விழ்ந்து மயில் போல் விசயை கிடந்தானைத் தாழ்ந்து பலதட்பந் தாஞ்செய்ய, ஏல் பெற்று, போழ்ந்து அகன்றகண்ணுள் புலம்பா எழுந்துஇருப்ப” ...

செய்யுளைத்தருகுதாம். இதற்கு இணைந்த கருத்து, சீவக. 302-ம் செய்யுளிற் காணப்படும் :

“வார்தரு தடங்கணீர்தன் வனமுலை நனைப்ப, ஏல் பெற்று, ஊர் கடல் அனைய காட்டுள் அச்சம் ஒன்றானும் உள்ளாள் ஏர்தரு மயிலஞ்சாயல்” ... = “எழுச்சி பெற்ற மயில்”, உரை.

இஃதில் “எழு”, “எழுப்பு” என்ற இக்காலத்தய பதங் களுக்குப் பதிலாக, “ஏல்”; “ஏல்” பண்டையகாலத்தில் வழங் கின என்பது புலனாகும். எங்ஙனம் பண்டைய “கால்”, பின்றை “காற்று”, (இது “காறும்” எனத்திரிந்தனவோ, அங்ஙமே “ஏல்” பின்றை “ஏறு”, செ. அ. பக். 572; “ஏறிடு”; “ஏற்றம்”, பக். 569; “ஏற்று”, பக். 570, “ஏற் படுத்து” (மலையாளம் *elpedutu* “ஏல்பெடுது”), “ஏற் பாடு” என விரிந்ததன்றோ! செ. அ. பக். 566 இல் தோன்றும் இருபதங்களும் இந்த “ஏல்” [= to ascend எனும் பொருளு டைத்து] என்பதின்னிறே பிறந்தன:- “ஏலேலம், ஏலேலோ”. இதற்குச் செ. அ. ஆங்கிலத்தில் விளம்புவது முற்றாகப் பெருந்தும் : “A word that occurs again and again in songs sung by boatmen while lifting together” செ. அ. பக். 565 “ஏல்பாட்டு” என்பதும் இந்த “ஏல்” என்பதின் விரிவே. தமிழ்ச் செம்படகரும் திமிலரும் “கொடுந்திமிற்பரத வரும்” (குறுந். 304 : 4) இங்ஙனமே தம் செமித்திய நண்ப

ருடன் அராபிய கடலின்கண் இப்பர்ட்டைப் பாடத்தொடங்கி 5,000 ஆண்டுகள் கழிந்தன : ஏனெனில் இதேசொல் இதே பொருளில் அஸ்ஸீரிய மொழியிலுஞ் சாலத் தோன்றும். ஒப்பிடுக :

பிறின்ஸ், சுமேரிய - அஸ்ஸீரிய அகராதி, (பிறின்ஸ், முஸ்ஸ் - ஆர்நொல்த்)

பக். 374 : *elā* (ஏலா) = to go up, பக். 32, 101, 141, 146, 188; உயர், மேலேபோ.

,, ,, = to ascend with power, 320 : 9; உயர்ந்தெழு.

,, ,, = to be high, applied to the coun - teenance, 83.

,, ,, = to cause to go up, பக். 36, 104, 189, 348. உயர்த்து.

elā (ஏலா) = high, 49, 101; = உயர்ந்த.

*elitu*¹ (ஏலீது¹) = high, பெண்பால், 295, 334: உயர்ந்த (பெண்).

*elitu*² ஏலீது² = high, side, 53, 234. உயர்ந்த பக்கம், பகுதி.

,, ,, = height, 136 : இருதரம் 18, 19, 20-ம் வரிகளில். உயர்வு.

,, ,, = பாடுழி, குரலை உயர்த்துதல், 86-ம் பக். 11 - 12-ம் வரிகளில்:

elātu ஏலாது = elevation, 355-ம் பக். 21-ம் வரி. உயர்ந்த நிலை.

ilatu இலது = height, 32-ம் பக். 15-ம் வரி. உயர்வு.

elis ஏலிச் = high, 35-ம் பக். 3-ம் வரி உயர்ந்த.

*elamu*¹ ஏலாமு¹ = highland, 39, 98, 99 உயர்ந்த தேயம், மலைநாடு.

,,² ,,² = “ஏலாம்” எனும் மலைநாடு, 98-ம் பக். 32-ம் வரி - 99-ம் பக். 1-ம் வரி.

elamtu ஏலாம்து = “ஏலாம்” எனும் மலைநாடு, 259-ம் பக். 6-7-ம் வரிகள்.

முலேலா = *mus - elā* = one who lifts up, porter, 258-ம் பக். 3 - 4 வரிகள் = உயர்த்து வோன்.

இத் துடன் சுமேரிய இப்பதங்களை ஒப்பிடுக :-

“இல்” = lift up, raise; raising (noun); to go up, be high, பிறின்ஸ், பக். 146, 188.

“இலி” = lift up, raise; raising (noun) to go up, be high, பிறின்ஸ், பக். 146, 189.

“Il”; Brannon's List, nos. 6144 - 651, excluding 6147, (7 numbers). “Ili,” no. 6142.

ஏறக்குறைய, இச் சுமேரிய அகராதியை விளக்கும் அஸ் லீரிய சிற்றகராதியில் (Glossary) இப்பதம் 30 தரம் வருத லைக் கவனித்து, இக்கருத்துக்களை செ. அ. “ஏல், ஏறு, ஏற்று” என்பனவற்றுக்குக் கொடுக்கும் பொருள்களுடன் ஒப் பிடி, இஃது இனிது இலங்கும்.

மேலே யாம் செய்த ஆராய்ச்சிக்குச் சில குறிப்புக்கள் தருதும் :-

1. Mus-elu முசேலு = சுமையான், மூட்டைகள் போன்றன வற்றைத் தூக்கிச் செல்பவன். “உயர்த்துதல்”: இதுவே முக்கியமானது, அடிப்படை, “ஏலு” என்னும் அஸ்ஸீரியப் படித்திற்கு. அஸ்ஸீரியம், அராபியம், எபிரேயம்-இவை

செமித்திய குடும்ப மொழிகள் ஆதலின், வினையடிபுடன், அதின்முன்பு, “மு”வை இணைத்தால், செய்பவன்-செய்யப்பெற்றவனைக் குறிக்கும் “participle” என்பது உண்டாகும். உதாரணங்கள் சில :-

எபிரேயம்.	அராபியம்.	அஸ்ஸீரியம்.
(அ) வினையடி : qatal = கொல்லு.	islam = சரணடைதல் (பெயர்)	“ஏலு, எலு” = உயர்த்து.
(ஆ) intensive ptc. mʾqattel = கொல்பவன்	muslim = சரண்புகுந்தோன்	முசேலு = உயர்த்துவோன்.
(அ) வினையடி : bārakh = ஆசீர்வதி.	ʾadhdhan = ஜெபத்துக்கழை, மன்றடக் கூப்பிடு.	எநேரு enʾqu = to nurse, தாதியாய் இரு, பால் கொடு.
(ஆ) int. pass. ptc. miburrākh = ஆசீர்வ திக்கப்பட்டவன்	muʾadhdhin = ஜெபத்துக்கு (act. ptc.) அழைப்போன். இஃது ஆங்கிலத்தில் muezzin என வழங்கும்.	முசேநிக்கு museniqtu = wet nurse, nursing mother, தாதி, செவிவித்தாய். பிறின்ஸ். பக். 395.

2. “பழக்கப்பழக, நாளடைவில், நூற்றாண்டுகள் ஊடாக, எந்த மொழியிலும் தனிப் பதங்கள் சிதைந்து போகின்றன, தொடர்ச் சொற்கள் அங்ஙனம் சிதையா” என்பதே மொழியியல் வல்லுநரின் கொள்கை. செமித்திய மொழிகளின் சிறந்தது எபிரேயம். அஃதில் “மீ” = யார்; “மா, மெஹ, மஸ்” = யாது. அதற்கு இணைந்தது அஸ்ஸீரியம். இஃதில் “மந்நு” = யார்; மிநா = யாது. “Participle” அன்றேல் “பெயரெச்சம்” என்பதற்கும் இப்பதங்களுக்குப் பொதுவான “ம,மி,மு” தோன்றுவதனால், இங்ஙனமே இவற்றை விளக்கல் சாலும் :- “முச்” அன்றேல் “முஸ் + ஏலு” = “உயர்த்துவோன் யார்? அவனே”. முஸ் + ஏநிக்கு = “முலைப்பால் ஊட்டெல் யார் (செய்பவன்)? அவனே”. ஆனதினால் இவை உண்மையிற்றொடர்மொழிகள்: சிதையா. எனவே வினையடியைப் பிறின்ஸ் “ஏலு” எனக் கொடிப்பினும், தொடர் மொழியில் “ஏலு” என நெடிவிற்பெருங்குவதனாலும், உரிச்சொல் “ஏலு” (= உயர்ந்த) என இருப்பதனாலும், இவ்வட்டவகையில் 9 சொற்களில், 7 “ஏ”-என வருவதனாலும், அஸ்ஸீரியத்திலும், திராவிடத்திற்கு போல், இச்சொல் பூர்வீகத்தில் வினையடியிலும் “ஏலு” எனவே இருந்திருத்தல் கூடும். எனவே நெடிவொலியே முந்தியது.

3. சுருக்கத்தைக் கருதி இந்நூலைப் “பிறின்ஸ் : அஸ். அகராதி” எனக் கூறினோம். உண்மையில் இச்சீர் பெற்ற நூலில் இருபாக்கங்கள் உள் :-

(அ) பிறின்ஸ் : சுமேரிய அகராதி, 1905, Leipzig: பக். 1-366. J. D. Prince, Ph. D.

(ஆ) W. Muss-Arnolt Ph. D. Reference-Glossary of Assyrian Words, Boston, U.S.A.

வில்லியம் முஸ்ஸ்-ஆர்நொல்த், கலாநிதி, இயற்றிய “சிறிய அஸ்ஸீரிய அகராதி”, பக். 369-414.

4. சுருக்கத்தையே கருதி, ஆசியா-ஐரோப்பாவின் பெரும் பகுதியில் 4 மொழிக் குடும்பங்கள் கி.மு. 3,000 - 600-ம் ஆண்டளவில் வழங்கின என்றனம். வட சீபேரியா தொடங்கி மத்தியஆசியா மட்டும், பின்லாந்து, ஹுங்காரியா தொடங்கி தொம்ஸ்க் எனும் சிபேரிய நகரம் ஈருகப்

பரவிச் சிதறி, சிறுபான்மையோரால் இப்போதும் வழங்கப்படும் “சீத்திய மொழியினத்தை”க் குறித்துப் பின்றை கூறுதலானும், அவ்வினத்து 42 மொழிகளைக் கால்டுவெல் மேற்கூறிய தம்நூலில் பலதரம் திராவிடத்துடன் ஒப்பிடுதலானும் (விசேஷமாய் 61-77-ம் பக்கங்களில்), ஆங்கிலம் நன்காய்க் கற்காதோர்க்கு “கால்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம்”, பக். 85-109, “திராவிட மொழிகள் எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவை?” எனத் தமிழிலேயே வரையப்பெற்றதனாலும், முன்னோர் இயம்பியதை ஒரு மாற்றமின்றி விளம்புதல் ஆராய்ச்சிக்கு முற்றும் விரோதமான “கூறியது கூறல்” எனும் பெரும்பிழையாயிருக்குமென அஞ்சி, இதுகாறும் இவற்றை இனிதே குறித்திலம்.

5. தன் 566-ம் பக்கத்தில், “ஏலேலோ” என்பதை விளக்குமி, சென்னை அகராதி இயம்புவது பரிசாசத்தையே உண்டாக்கும். அஃதாவது “Interjections probably ஏலேலன், name of a Chola king” செம்படகர் சுமைகளை உயர்த்தும் பொழுது, ஒருவன் மற்றோனை “உயர்த்து” = “ஏல்”, “உயர்த்து” = “ஏல்” என இருதரம் கூப்பிடுதலே இதின் மர்மம். சோழ மன்னன் இதற்குள் எங்ஙனம் வரும்? “ஏலாளன்” என ஓர் இலங்கை மன்னன் 40 ஆண்டுகளாகச் சிறப்பாய் வாழ்ந்தமையால், பிரகாசமான, ஒளிர்கின்ற (= ஏல்) வேந்தன், ஆள்பவன் (= ஆளன்) என்ற பெயரைப் பெற்று, துஷ்டகமானியாற் கூடப் பின்றை மதிக்கப்பெற்றான்.

6. இம்மன்னனினது பெயர் “எல்லாளன்” என்றே இலங்கைச் சரித்திர நூல்களில் வரும். இ. தர்மலிங்கம், '68-ம் ஆண்டில் இயற்றிய ஆறுந்தரச் சரித்திரச் சுருக்கம், பக். 25-ஐ நோக்குமின். இந்த “எல்” யாம் பொது ஆராய்ச்சியின் முதற் பந்தியில் எடுத்த 1-ம் “எல்/ஏல்” எனும் பதமே = “ஒளிர்கின்ற”. 2-ம் எல்/ஏல் = உயர் (தன்வினை), அன்றேல் = உயர்த்து (பிறவினை). இவ்வினைகளை ஒருமி, குறில், நெடில்களை, விசேஷமாய் செமித்திய மொழிகளில், வேறுபடுத்தல் தேவை இன்று. ஏனெனில், பிறின்ஸ் தன் 194-ம் பக்கத்தில் 2-ம் பதத்தை “ஏல்லு” (பக். 194, வரி 20) எனத்தர, முஸ்ஸ்-ஆர்நொல்த் தன் 374-ம் பக்கத்தில்

அதே பதத்தை “எல்லு” (பக். 194, வரி 20) எனத் தந்தனர். இதற்காகவே இப்பதத்தை “எல்/ஏல்” என யாம் குறிக்கின்றனம். ஆரியத்திலும் அங்ஙனம் ஆகும். கிரேக்கில் “ஹேலியொஸ்” அன்றேல் “ஏலியொஸ்” ஆயிருப்ப, சிங்களத்தில் “எலிய” (=ஒளி) என வருதலை ஒருமின். இன்னும் பல “எல் ஏல்” பதங்கள் தமிழில் உள. செ. அ. பக். 535—538 + 565—566. இவற்றிலும் எல்லா = ஏலா [செ. அ. 535, 566-ம் பக்கங்களில்]. ஆன தினால் “எ/ஏ” என மாற்றி அமைத்தல் இந்நான்கு மொழிக் குடும்பங்களுக்கும் பலதரம் பொருந்தும்.

7. செ. அ. பக். 3797 இல் வெள்ளென = 1. அதிகாலையில்; 2. குறித்த காலத்திற்கு முன்னமே. — அடுத்தபதம், வெள்ளெனல் = பொழுது விடிதற் குறிப்பு. ஆனால் இங்ஙனமாக விளக்கவேண்டிய “ஏல்” என்பதற்குச் செ. அ. பக். 565 இல் “முன்னமே” என்பதையே 1-ம் கருத்தாகக் கொடுத்தது. இச் சொல்லுக்கு முந்திய சொல், செ. அ. பக். 534 “எல்” [= ஞாயிறு, பகல், நாள்] என்பதுடன் இணையும். இஃதை ஆழ ஓர்ந்தால், இச்சொற்களிலும் “எல்/ஏல்” மாற்றமைப்பு புலனாகும். ஏல் = ஏலவே (பக். 566) = ஏற்கவே (பக். 569) = வெள்ளென, ஞாயிறு குணமது எழும்புமி. “ல்” கடைப்பதத்தில் “ற்” ஆகத் திரிபு பெற்றதை நோக்குமின். இங்ஙனமே பெரும்பான்மையான சொற்களில். இதனினின்று திராவிடத்தில் மட்டுமன்று, ஏனைய மூ குடும்பங்களிலும் “ல்” எனும் எழுத்தின் முக்கியத்துவம் புலனாகும். “எல்”, “என்று”, “என்றாழ்” என விரிதலானும், “ல்” பல தரம் “ன்”, “ற்” என மாறுதலானும். ஒப்பிடுக எலும்பு (செ. அ. பக். 538) = என்பு (பக். 548), நாலடி 292 : 1 “என்பாய் உகலும்”; குறள் 73 : 2 “என்போடு இயைந்த தொடர்பு”. மரித்தோர் உடலின் எலும்புகளை பல ஆண்டுகளின் பின் பார்த்தால், இவை ஞாயிற்றின் ஒளியில் ஒளிர்வதைக் காண்பீர், வெள்ளையாக இருத்தலான். எலும்பும் “எல்”லினின்று பிறந்த பதமே. அங்ஙனமே “எல்வே” (செ. அ. பக். 535) = வெளியாக, வெளியே; “எல்லை”, “காலம்” ஆகில், காலத்தின் முடிவு, தறுவாய் (செ. அ. பக். 535, 5-ம் கருத்து); “எல்லை”, “வரம்பு” ஆகில், ஞாயிற்று ஒளியின் அளவை, (செ. அ. பக். 535, 1-ம், 2-ம் கருத்துகள்).

8. “எழும்பு” எனும் பொருளில் மூன்று இடையினங்களில் முடியும் 3 ஓரசைச் சொற்கள் உள :

1-வது ஏர் : “பலிக்கடல் பருசி வலன் ஏர்பு”, முல்லைப். 4.

2-வது (ஏலு) = “ஏல்”, 4 மொழிக் குடும்பங்களிலுந் தோன்றுவது.

3-வது எழு, செ. அ. பக். 540, எழு 1, 1-ம், 2-ம் கருத்துகள். இதுவும் “ஏழ்” என ஓரசைச் சொல்லாக தொல் திராவிடத்திலிருந்ததற்குச் சான்றுகள் பின்வருவன :-

(அ) தொல். எழு. 388 “ஏழ்” என்கிளவி உருபியல் நிலையும்”;

(ஆ) ஏழ்ச்சி = எழுச்சி, தோற்றம். செ. அ. பக். 567.

(இ) இஃது ஒரு கட்டுக்கதைபோல் முதற் தோன்றினும், வாய்மையாயிருத்தல் கூடும். சுமேரியர் ஆதியில் (6) “ஆறு” மட்டுமே எண்ணினராம். அதனிமித்தம்

பின்றைய இலக்கங்களில் 6,60,600 சிறப்பு எய்தின. அக்காலம் இவர்களுக்கு அண்மையில் வாழ்ந்த திராவிடரும் இங்ஙனமே எண்ணியிருப்பின் ஏழ் (=7) என்பதின் உற்பத்தி புலனாகின்றது. 6 இனின்று 7 எழும்பிக் கூடுவதனால், “ஏழ்வதனால்” என்க. “ழ்” தமிழ் எழுத்துகளின் முடியும்; பிறந்தது.

9. இம்மூன்று இடையினங்களும் பூர்வீக காலத்தவை : ஆனதனால் ஒன்றினின்று வேறென்று பிறந்ததன்று. “ஏர், ஏல், ஏழ்” மூன்றும் லமயந்தரம் பதங்களே : தொல் திராவிடமே.

7-ம் பகுதி : “நால்”. வழக்கமாக இதின் பொருள் 4 : ஆயினும் சில தரங்களில் “அநேக, பல” எனும் கருத்தையும் இது கொள்ளும்.

உதாரணமாக : “நாலு வினைகளை முடித்தபின் நாலு காரியங்களைக் குறித்துப் பேசினோம்”. பரோஷு, எமெனோ, தம் திராவிட அகராதியின் 243-ம் பக்கத்தில், 3024-ம் இலக்கத்தில், இச்சொல்லை 4 விதங்களாகத் தமிழிற் காட்டினர் : நால், நாலு, நால்கு, நான்கு. இவற்றில் காலத்தில் முந்தியது “நால்”. ஒப்பிடுக தொல். பொருள். 75 : 6 “நால் இரு வழக்கில் தாபதப் பக்கமும்”. “நால்கு”, பின்றைய தேனும், செந்தமிழ் வழக்கில் சங்கநூல்களிற்கேன்றும்.

பெரும்பான் :

498 “வளை கண்டு-அன்ன வாலுளைப் புரவி

499 துணைபுணர் தொழில நால்கு-உடன் பூட்டி”.

“நான்கு” என்பதில் நடு எழுத்து இடையினம் மெல்லினமாயிற்று. இதுவுஞ் செந்தமிழ் : நாலடியார் 82 : 1 “அறம், புகழ், கேண்மை, பெருமை : இந் நான்கும்” . இம் மெல்லினம் ஏனையதிராவிடமொழிகளுட் பல்வற்றின்கண் தோன்றும்.

மலையாளம்.

கோதம்.

நான், நான்கு, நன்னான்கு

நல்நீக்க.

>நாந், நாங்கு, நந்நாங்கு.

துதம்.

தெலுங்கு.

நொஃந்க்

நன்னூறு = 400.

“நாலு” கொடுத்தமிழிலும் தெலுங்கிலும் பெரும்பான்மையாய்க் காணப்படும். இது அநேகத் தமிழ்ப்பதங்களில் வரும் சாமானிய மாற்றமென்க :-

செ. அ. பக். 2526 பல் 2 = எயிறு. கலித். 58 : 4 “கூரெயிற்று முகை வெண் பல்”.

செ. அ. பக். 2530 “பல்லு, பல்லுக்கட்டுதல்” தொடங்கி, 20 பதங்களிற்கு மேற்பட, இப் “பல்”லிலிருந்தே உற்பத்தியாய் “பல்லுப்” பதங்கள், தொடர்மொழிகள்.

உ-ம் : “பல்லுக் கலப்பை”. ஏனைய திராவிடக்கிளையில் இம்மாற்றம் காணப்படும் மொழிகளாவன :-

மலையாளம்.

தெலுங்கு

கட்பா.

பல்லு.

பலு, பல்லு.

பல்லா.

குயி.

குவி.

மால்தோ.

பலு.

பல்லு, பல்லா.

பலு.

ஆனதினால் இவ்வகை மாற்றமைப்பு, ஒன்றில் சோம்பலினால் பிற்காலங்களில் சில மொழிகளிற்கேன்றிய வேறுபாடு; அன்றேல் தொல்திராவிடத்திலேயே ஏற்பட்ட வேற்றுமை

என்கலாம். யாங்கண் இது தோன்றும் எனில், ஒரு குறிலின் பின்வரும் ‘ல்’ எனும் எழுத்திலேயே. உதாரணமாக, பப்பிரிஸியஸ் இயற்றிய அகராதி, 1933-ம் ஆண்டு பதிப்பில் சிலவற்றைத் தரும்.

- (அ) பக். 209. கல் = கல்லு (s. = பெயர்), a stone, சிலை. ஆனால் (கல் மட்டும்) v. t. verb transitive, வினை = பயிலு, அகநா. 237 : 5; 396 : 3.
- (ஆ) ,, 306. கொல் = கொல்லு, v. t. kill. ஆனால் கொல் (மட்டும்) இடைச்சொல்.
- (இ) ,, 399. சில் = வட்டமானது, anything round, circular (jewel).
- ,, 400. சில்லு = a round (potsherd), a wheel.
- (ஈ) ,, 440. செல்¹ = செல்லு¹ = white-ants, கறையாள்.
- (உ) ,, ,, செல்² = செல்லு² = to go, pass, போ.
- (ஊ) ,, 453. சொல் = சொல்லு = say, tell, பேசு; ஆனால் சொல் (மட்டும்) பெயர்.
- (ஐ) ,, 554. தெல் = தெல்லு. s. a kind of play; oblong patch, தெடும் பாத்தி.
- (ஓ) ,, 616. நில் = நில்லு v. i. stand, stay, தங்கு.
- (ஔ) ,, 632. நெல் = நெல்லு s. paddy, unhusked rice, சாலி, whence Sinh. “haael”.
- (ஊ) ,, 724. புல் = புல்லு s. grass. ஆனால் புல் (மட்டும்) = இழிவு, அற்பம்; புலி.
- (க) ,, 750. பொல் = பொல்லு s. a walking staff, தடி.
- (கா) ,, 781. மல் = மல்லு s. wrestling, மற்றோர் strength, வலிமை.
- (கி) ,, 822 மெல் = மெல்லு, v. t. Chew softly, கவட்டு, பழமொழிநா. 359 : 4.
- (கி) ,, 852. வல், s. strength, power, வல் (adj. = உரிச் சொல்) mighty, powerful. ஆனால் வல்லு (மட்டும்) (பக். 853) வினை. v. i. be able, possible.
- (கு) ,, 898. வெல் = வெல்லு, v. t. overcome, conquer, subdue, செய்.

சிறிசில சமயங்களில் தெய்வின் பின்னும் இவ்வரக்கூடும். உ-ம் :-

- (a) பக். 758. போல் = போலு v. t. resemble, be like, ?
ஆனால் போல் (மட்டுமே) இடைச்சொல்.
- (b) ,, 793. மால் = மாலு, v. i. be confused, மயங்கு.
ஆனால் மால் (மட்டுமே) பெயர்,
(பக். 794) = பெருமை, மயக்கம், காமம், கருமை; கண்ணாணி, புறநா. 105 : 6.

“ல்” மட்டுமன்று; “ழ” என்பதிலும் பகுதி முடியக்கூடும். உ-ம் :-

“போழ்” = “போழு”, பக். 758, v. t. split, cleave, open. ஒப்பிடுக :-

அகநா. 255 : 2 “புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீரிடைப் போழ்” = பிளந்து செல்ல, உரை.

பழமொழிநா. 8 : 3-4 “என்றும் அயிலாலே போழ்ப அயில்” = பிளப்பர், உரை.

செ. அ. 2970-ம் பக்கத்தில் “போழ்¹” v. intr. இரு கருத்துகள். v. tr. 3 கருத்துகள்.

“போழ்²” (n. = பெயர்) 4 கருத்துகள் என ஒன்பதைத் தரினும், “போழு” என்பதை யாங்கனும் குறிப்பிடுவதன்று. ஆனதினால் இப்பதினென்பதங்களிற் பெரும்பாலானவற்றின்கண் ஓரசைச் சொற்களான “மெல், வல், போல், மால், போழ்” போன்றவையே செந்தமிழ் என்றும் ஈரசைப்பதங்களாய் “மெல்லு, வல்லு, வெல்லு, போழு” போன்றவை பின்றைய கொடுத்தமிழ் என்றும் கொள்வதே சால்புடைத்து. பன்மொழிவல்லுநர் பின்விட்ட பதங்களில் தோன்றும் ஈற்றுக்கரத்தை enuclational glide, அஃதாவது “தெளிவாக உச்சாரணம் அவையின்கண் ஒலிப்பதற்காக நாவை நழுவுப்பண்ணுதல்” என அழைப்பர். இன்னுமொரு நியாயம் பகர இடமுண்டு.

புறநா. 57 : 1 “வல்லார் ஆயினும் வல்லுநர் ஆயினும்”;

,, 27 : 15 ,, ,, ,, ,,

,, 161 : 23 வல்லினும் வல்லேன் ஆயினும் வல்லே”-

இவ்வடிகளின்கண் தோன்றும் 7 “வல்-” பதங்களும், வாய்மை கூறின், “வல்” எனும் பகுதியின் விரிவுகளே. ஆனால் நுண்ணறிவற்ற உரையாசிரியரும் செ. அ. இயற்றியோரிற் சிலரும் இவை “வல்லு”வினின்று பிறந்ததாக மயங்கினர்.

செ. அ. பக். 3530 வல்லுதல் = செய்யமாட்டுதல், புறநா. 161 : 23.

செ. அ. பக். 3531 வல்லுநர் < வல்லு. எடுத்துகாட்டு, புறநா. 27 : 15.

இவ்வுரையாசிரியரும் அகராதிகளுமே செந்தமிழிற் காணப்படாத “வல்லு” எனுஞ் சொல்லெத்தம் மயக்கத்தினால் உருவாக்கின வண்ணம், “நால்” எனுஞ் செந்தமிழினின்று “நாலு” எனுங்கொடுத்தமிழை உருவாக்கின ரெனின் இதில் பிழையாது ?

இவ்விடத்தில் செ. அகராதியில் வேறொருபிழை உண்டு. அதின் 2227-ம் பக்கத்தில் “நாலா” (= பல) < “நால்” என இயம்பியதற்கு யாம் அதற்கு எம் மனதார்த்த நன்றி கூறுகின்றனம். ஆனால் 10 பக்கங்களில் செ. அ. மயங்கிற்று; தளர்ந்து போயிற்று : “நின்று தளராவளர் தெங்க” என்று. ஏனெனில் பக். 2237 இல் “நானு” = பல < சமஸ்கிருத “நாநா” என விளம்புகின்றது. இஃதென்னே ? ஒரேயொரு கருத்து; “ல்” “ன்” ஆகத்தமிழில் மாறுதல் சர்வசாதாரணம். இங்ஙனம் அனைத்தும் இருப்பவும், ஒன்று “செந்தமிழ்” என்கின்றும்; மற்றையது ஆரியத்தினின்று யாம் இரவலாய்ப் பெற்றபதம் என்கின்றன, சென்னை அகராதியே !

சமஸ்கிருத-ஆங்கில அகராதிகள் நாப்பண் இஃதை வென்றதொன்றின்று : *A Sanskrit - English Dictionary, etymologically and philo-logically arranged, with special reference to cognate Indo-European Languages, by Sir Monier Monier-Williams, M. A., K. C. I. E., D. C. L., Ph. D. Oxford, 1899. Page 535, column 1. नाना 1 = nāna, ind. (Pāṇini V 2 : 27 g. svaradi) = various, different, R. V. இதின் பொருள் யாதெனில், இச்சொல்*

(1) இருக்கு வேதத்திற்குள்ளே சங்கதத்திற் ருன்றின வற்றுள் ஒன்று. இது திராவிடத்தினின்று ஆங்கண் எடுத்திருந்தனராயின், எம் அட்டவணையின்படி இது 42-வது வேதநூலின் கொள்ளையடித்தல் ஆகுமன்றோ ?

- (2) கி. மு. 300-ம் ஆண்டளவில் வாழ்ந்த பாணினி எனும் சங்கத இலக்கண ஆசிரியர் சீல சூத்திரங்களின் மூலம் இஃதைத் தூய ஆரியமொகக் காண்பிக்க முயன்றார். இஃதின்கண் (II) 3,32; (III) 4,62 போன்றனவும் உள.

இப்பொழுது சமஸ்கிருத-ஜேர்மானிய அகராதிகள் நடு வண் தலைசிறந்ததாகிய *Wörterbuch zum Rig Veda von Hermann Grassmann, Neudruck (=New Edition=புதுப் பதிப்பு), Leipzig, Otto Harrassowitz, 1936, பக்கம் 722ஆல்* தோன்றும் இருக்குவேதப் பதங்களை ஆராய்வாம் :-

1. நாநா = *Nānā = auf verschiedene Weise, von verschiedenen Seiten, an verschiedenen Orten, 102 : 5; 146:4; 203 : 8; 229 : 5; 288 : 6; 289 : 11; 427 : 4; 455 : 3; 621 : 3; 635 : 12; 677 : 5; 893 : 10; 905 : 1.* இதின் பொருள் யாது? “வெவ்வேறு விதங்கள், பற்பல பச்சுக்கள், பல்வேறு இடங்கள்”. இதில் ஜேர்மானிய ருடைய மாண்ட, உயலா முயற்சியை நோக்கி, வியப்புக் கொண்டீன். ஆங்கிலரைய மொனியர் வில்லியம்ஸ், இப்பதம் இருக்கு வேதத்திற்குள் மென்று மட்டுமே கூற, ஜேர்மானிய கிரஸ்மன்ன், இப்பதம் அதன்கண் காணப்படும் ஒவ்வொருபதின் செய்யுள் எண்ணையும் அச்செய்யுளின் அடி இலக்கத்தையும் விளம்பினர். ஆனதினால் இப்பதம் இருக்கில் மட்டுமே 13 தரம் வருமென அறிகின்றனம். இதுமட்டுமன்று. “நாநா”வுடன் தொடங்கும் தொடர் மொழிகளையும் தருகின்றனர் :-

2. *Nānā dhi = நாநா — தி = नानाधी = verschiedene Absichten habend.*

உ-ம் : “*Nānādhīyas vāyam, 824 : 3 = வெவ்வேறு மனத்தராய நாம்.*

இஃது எம் அட்டவணையில் 43-ம் வேதப்பதம் திராவிடத்திலிருந்து என்க.

3. *Nānāna = நாநாந = नानान = verschiedenartig, als Adverb*
உ-ம் : “*nananam ve u nas dhīyas*” = பல்வேறு குணமாய், 824 : 1.

இஃது எம் அட்டவணையில் 44-ம் வேதப்பதம் : மொ.வி. அகராதியில் இன்று.

4. *Nānā-ratham = நாநார(த்)தம் = नानारथम् = (als Adverb) auf verschiedenen Wagen = பல்வேறு தேர்களின் மேலாய், 240 : 9.*

உ-ம் : “*ā ebhis agne saratham yahi arvan nānāratham*”
இஃது எம் அட்டவணையில் 45-ம் வேதப்பதம் திராவிடத்தினின்று.

5. *Nānā - sūrya = நாநா - ஸூர்ய = नानामूर्य = von verschiedenen Sonnen beschienen = பல்வேறு சூரியறுகளால் ஒளிர்கின்ற, 826 : 3 ‘sapta dīśas nānā-sūryas’.* இது 46-ம் வேதப் பதம். இது வேதத்திற்குப்பின்றை எழுந்த “தைத்திரிய ஆரண்யக” என்ற “உபநிஷதி”லும் தோன்றும். இவ்வளைத்தும் திராவிட “நால் நால்” > “நானால்” > “நானா” என்பதினின்றும் பிறந்தன ; சமஸ

கிருதத்தில் “ன்” இன்மையின், “னா” “நா” ஆகிற்றென்க.

யாம்முன்பே, 1-ம் அத்தியாயத்திலியம்பியதினின்றும், இது புலனாகுமன்றோ? “நாநா” சமஸ்கிருதத்தில் அநாதை, தனிப்பதம்; இனத்தோர் யாருமில்லாத போலும். திராவிடக்களை மொழிகளிலே “நால் நால்”, பல்வேறு எனும் பொருளுடன், தொல் சாலந் தொடங்கி வழங்கி வருகின்றது. ஆனதினால் செ. அ. புதுப்பதிப்பில், வாய்மையைத் தேடி, அரை நூற்றாண்டாக எம்மைப்பதித்த “சங்கதமே தெய்வம்; சமஸ்கிருதமே எமக்கு விளங்காத் தமிழ்ப்பதங்களின் உற்பத்தி” எனும் தப்பான கொள்கையை முற்றாகக் களைந்து எறிந்துவிட்டு, திராவிடத்தின் பண்டைய சீர் சிறப்பைச் சாற்றுவதாக. அதின் பக். 2226 - 2228, 2234 - 2238 இல் “நால்-”, “நாற்”-, “நான்”- எனத்தொடங்கும் பதங்களை நோக்கின், இவை அனைத்தும் “நால்” எனும் இப்பகுதியினின்றே உற்பத்தியாயின என்பதுதலுக்கும். இடையின் “ல்” என்பதின் முதன்மை ஒளிர்கின்றது: வல்லின “ற்”, மெல்லின “ன்” பின்வந்தன.

இன்னுமொன்றுடன் இப்பகுதியின் ஆராய்ச்சியை முடிக்கின்றனம். இப்போதைய தமிழிலக்கணங்களின்படி, வல்லினச் சொல் பின்வருமாகில், “ல்” தானே வல்லினமாக வேண்டும்.

உ-ம் நால்+ப(து)து > நாற்பது. ஆனால் தொல்திராவிடத்தின்கண் இங்ஙனமா இருந்ததென சொல்ல இயலாது. ஏனெனில், தமிழிற்கு மிக நெருங்கிய, அடுத்த, தங்கை போன்ற, மலையாளத்தின் கண் நால்க்காலி = quadruped; chair = நாற்கால் விலங்கு, அன்றேல் ஆசனம்; நால்க்காலிக்க = to creep on on all fours = நாலுகால்களில் மெதுவாக நகர்ந்துபோ; நால்பது = (தமிழ்) நாற்பது - இவை போன்ற அநேக பதங்கள் தோன்றும். மேலும், கால்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம்: *A Comparative Grammar of the Dravidian Languages, 3rd Edition, 1913, ஆங்கில பதிப்பினைப்பாருமின்:-*

பக். 12. The first capital of the Pandyas was *kolkei* on the Tamraparni

= பாண்டியரின் முதற்றலைப்பட்டணம் தாமரபர்ணி அண்மைய கொல்கையாம்.

பக். 96. It included not only Cape Comorin, but also (Kolxoi) Kolchoi. இஃதில் இந்நகரம் கிரேக்க அறிஞரால் “கொல்க்கொய்” என அழைக்கப்பெற்றதாம் அஃதாவது Ptolemy என்பவராலும், Periplus Maris Erythraei எனும் நூலைக் கிரேக்க - இலத்தீன் மொழிகளில் இயற்றியவராலும் என்க.

பக். 97 இல் அதே நகரத்தைக் கால்டுவெல் *kolkei* “கொல்கை” என்கின்றனர்.

பக். 98 இல் அதே நகரத்தைக் Ptolemy *kolchoi* என அழைத்தனர்: கொல்க்கொய்.

பக். 99 இல் அதே நகரத்தைக் கால்டுவெல் *kolchoi* emporion என அழைத்து, பின்வருவனவற்றை விளம்புகின்றனர்:-

“It is one of the few places in India mentioned in the ‘Pentinger Tables’, where it is called ‘*kolchis Indorum*’. From the name of this place the Gulf of

Mannaar was called by the Greeks the *Kolchic Gulf*. The Tamil name of the place is now euphonicly pronounced *korkei* (கொற்கை); in Malayalam, however,

it is still pronounced *kolka* (கொல்க, மலையாளத்தில்); and I have found it written *kolkei* in an old Tamil inscription (பண்டைய தென்னிந்திய கல்வெட்டிற்குறும் கொல்கை) in the temple at Trichendoor. Doubtless it was so pronounced in the time of the Greeks". மலையாளம், தமிழ் இவ்விரண்டும் இரணைப்பிள்ளைகள் : கி. பி. 6-ம் - 8-ம் நூற்றாண்டுகளிற்குள் பிரிந்தவை. அதன் முன் ஒரேயொரு மொழி: தொற்றமிழ். இத்தன்மையான மலையாளத்தில் "நால்க்காலி, நால்பது, கொல்க" என்ற பதங்களில் மட்டுமன்று, ஏறக்குறைய சொற்கள் அனைத்திலும் இவ்விதமேதோன்றும். தமிழ் "ஏல்" = மலையாளம் "ஏல்". இஃதிலின்று பிறந்த மலையாளப் பதங்களை நோக்குக :-

"ஏல்க்க, ஏல்பெடுக, ஏல்பாடு, ஏல்பெடுக்க, ஏல்பெடுத்துக, ஏல்பிக்க" மேலும், தமிழிற்குறும் "ல் + க" எப்பொழுதும் "ற்க" எனவே வரல் வேண்டியதன்று. நேற்றுப்பிற்பகல் தும்பினை விதியொன்றில் "வெல்க கமல நாதன்" என்பது பேரெழுத்துக்களில் வரைந்திருப்பதைக் கண்ணுற்றோம். இது "வெற்க" எனத் திருத்தப்படல் சாலுமெனத் தமிழறிஞர் கூறுபவோ? இன்று. ஆனதினால் "கொல்லுர்கையை" உடைய ஒரு வேந்தன் நிமித்தமாய்ப் பிறந்த "கொல்கை" எனும் தலைநகரம் பல நூற்றாண்டுகளாய் இப்பெயருடன் வழங்கினதையே கிரேக்க வரலாற்று-புவியியல் வல்லுநர், கி. பி. 100-200-ம் ஆண்டுகளில் தம் நூல்களை எழுதின போதிலும், பண்டைய உச்சாரணத்தை இன்னும் மறவாதோர்களின் வாய் நின்று கேட்டு, அதேயே "கொல்கை" என வரைந்தனரென்க. அதே காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்களிலோ, இலக்கண விதிகளை தாமே இயற்றி, தம் வீட்டு நாய்க்குத்தாமே பயமுறுதல் கடுப்ப, அவ்விதிகளுக்கு உட்பட வேண்டுமே என நினைந்து, புலவர் "கொற்கை" என மாற்றி அமைத்தனர் :-

(அ) "கேன் - ன்" = young, small; small person, son or subordinate. *Sem. ginuu*.

(ஆ) பக். 147 : "கின்" = little. 11134-ம் இலக்கத்தைப் பார். (Brunner's Classified List of all simple and compound ideographs).

.. .. "கி" = small. 2398-ம் "கின்" சிதைந்து "கி" ஆகின்றென்க.

.. 148 "கின்"2 = subordinate. 4141-ம் = சின்னவன். இம்மட்டும் சுமேரியத்தில்

(இ) .. 133, 383 "கினூ" = = சின்னவன். இஃது அஸ்ஸீரிய மொழியிற்குறும் தோன்றுவதனால், இப்பகுதி மூலமொழிக்குடும்பங்களிலுங் காணப்படுகின்றதே.

பிறிள்ளின் சுமேரிய அகராதியில் இத் திராவிட - சுமேரிய பதங்கள், அஸ்ஸீரிய மொழிபெயர்ப்புடன், அநேகந்தரம் காட்சியளிக்கின்றன :-

	சுமேரியம்	அஸ்ஸீரியம்	இதின் பொருள்.
பக். 133, வரி 20	ginna கேன்ன.		young, son, 4146.
.. .. 22	gina கின	ginu கினூ, 4144. 4144.
.. .. 23	gina ..	serru சேற்று, 4154.	small.

எட்டுத்தொகையில் ஒன்றை மட்டுமெடுத்து; உதாரணங்கள் தருதும் :-

அகநானூறு

27 : 8-9 "பாண்டியர்... காக்குக் கொற்கை அம் பெருந்துறை". (1)

130 : 11 "நற்றேர் வழிதி கொற்கை முன் துறை". (2)

201 : 3-4 "விறல் போர்ப்பாண்டியன்... கொற்கை முந்துறை". (3)

350 : 13 "கலிகெழு கொற்கை எதிர்கொள்". (4)

இப்புலவர்கள் இலக்கண விதிகளை எப்பொழுதும் அறுசரிப்பதன்று. "கொல்கை"யை "கொற்கை"யாகவும், "நல்தேரை" "நற்றேரா"களும், (1), (2) இல் மாற்றிய பின்பு, 3 வதில் "விறல் போர்" எனும் தொடர்மொழியை, ஒரேயொருசீரில் வந்த போதிலும், "விறற்போர்" என மாற்றாது, "விறல் போர்" எனவே வரைந்தனர். அன்றேல், இது புலவர் வேறு வேறு பெயர்கள், வெவ்வேறும் வரைந்ததோ? பிரதி எழுதுபவர்களின் வேலையாயிருந்ததோ? நண்பரே, ஆராயுமின். *Scholion* 2. மேலுமொராய்ச்சி, அஃதாவது ஒரு சீராராய்ச்சி :-

A. 6-ம் பதம் "கில்" என்பதின் ஆராய்ச்சி முடிவின் கண் யாம் எழுதியவற்றை நினைவுகூர்மின்.

தொல்திராவிடம் : "கில்".

இப்பொழுது .. "கின்", அன்றேல் "கின்".

இப்பொழைய தமிழ் : கில்.

(.. .. சின்ன, சின்மை),

என்பதாக இருந்திருத்தல் கூடும் என்றுயாம் இயம்ப ஒரொப்பனை உண்டு. இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளில் "எ", "இ" ஆகவும்; "ஏ", "ஈ" ஆகவும் வாரா. யாங்கனும் ஆங்கில "ink" என்பதை "enk" என்றும், சமஸ்கிருத "ஏக" (= ஒன்று) என்பதை "ஈக" என்றும் நூல்களிற்கண்மரோ? ஆனால் திராவிடம், சுமேரியம், செமித்தியம்-இவற்றில் இம்மாற்றியமைத்தல் சர்வசாதாரணம். ஆனதினால், சுமேரியத்தில், தொல்திராவிட "கின்" (= சின்ன). இரு விதங்களாகத் தோன்றும் :-

பிறிள்ள், சுமே. அக. பக், 133 :

பக். 138, ,, 26
 ,, ,, ,, 26
 பக். 139. ,, 28
 ,, 147 ,, 26,27

சுவேரியம்
 gina, கினை
 ,, ,,
 ,, ,,
 gi இ. ES.
 gin, ganna, EK.
 gi = gin = ganna
 gin = gina = ,,

அஸ்ஸீரியம்
 sirru சிற்று, 4153
 (அன்றேல்) sixru சிற்று.
 gin
 saxru சஃறு
 ,, ,,
 saxru, சஃறு

இதின் பொருள்
 small.
 small
 a subordinate.
 small, 2398
 little.
 small.
 ,,

இது திராவிட - சுமேரிய "கில், கில், கின், கேன்" பற்றியது.

B. இப்பொழுது திராவிட-அஸ்ஸீரிய "சிறு, சிறு, சேறு, செறு" ஆராயப்படும். முஸ்ஸ் - ஆர்நொல்த், அஸ். அக. பக். 411 இல்,

- (a) செற்று, சிற்று = small, little, child, பிறி. பக். 52, வரி 28; 133, 23; 223, 12; பிறின்ஸ் பக். 317, வரி 22-23.
 (b) சஃஹு (வினை) = to become little, } பிறின்ஸ். பக். 258, வரி 20 - 21; 337, 6-7.
 = to diminish
 (c) சஃஹு (வினை) = ,, ,, ,, ,, 335, வரி 23.
 (d) சிஃறு (உரி) = little, small, young, ,, ,, 52, 7; 133, 24; 184, 22; 317, 23; 337, 7.
 (e) சஃறு (,,) = ,, ,, ,, ,, 138, 26; 147, 28; 337, 6.

C. மேல் A பிரிவில் ஓரிடத்தில் E S. E K. எனப்பிரித்தோம் சுமேரியத்தை.

E K = Eme - ku = li - sa - an Sumeri = சுமேரிய மொழி, ஆனால் பிரபுக்களின் பேச்சும், எழுத்தும், ஆரியத்தில் சமஸ்கிருதம் போல்.

E S = Eme - sal = பெண்களின் பேச்சு, ஆரியத்தில் பிராகிருதம் போலென்க. இவ்விரண்டிற்குமிடையே அநேக வேறுபாடுகள் தோன்றுவன ஆகும்.

D. சுமேரிய "ஏமெ" என்பதின் உற்பத்தி. இதின் பொருள்: நா, பேச்சு, மொழி.

திராவிடiyam > em, சுமேரியத்தில்.

(a) அகநானூற்றின் செய்யுட்கள் அநேகவற்றில் "இயம்" எனும் பெயர் காணப்படும்: உ-ம் 25 : 21 இன் இசை இயத்திற் கறங்கும் = வெற்றிமுரசுபோல்... உரை.

98 : 14 கூடுகொள் இன் இயம் கறங்க = இனிய இயங்கள் ஒத்து ஒலிக்க, உரை.

138 : 9 ததும்புசீர் இன் இயம் கறங்க = ஒலிக்குள் சீரையுடைய இனிய வாச்சியங்கள் உரை.

154 : 3 சிறு பல் இயத்தின் நெடு நெறிக் கறங்க = வாச்சியங்களைப் போல் உரை.

301 : 20 சில் அரி கறங்குள் சிறுபல் இயத்தொடு = ஒலிக்கும் வாச்சியங்களோடு உரை.

359 : 9 பெருங்கல் மீமிசை இயம் எழுந்தாங்கு = வாச்சிய ஒலி, உரை.

382 : 4 வேறு பல் குரல் ஒரு தூக்கு இன் இயம் = இனிய வாச்சியங்கள் ,, உரை.

172 : 3 இன் இசை இமிழ் இயம் கடுப்ப இம் என = இன் ஒலியுடன் முழங்கும் மத்தளத்தை ஒப்ப, இம் எனும் ஒலியுடன், உரை.

இக்கடைசி அடியில்தானே கேட்கும் இன்னசையையும் "இ" என்பதற்கேன்றும் மோனையசைகளையும் ஒலித்து அவதானிக்குக : மகிழ்ச்சியுறுக!

இஃதினின்று "இயம் + பு > இயம்பு" எனும் வினை பிறந்தது தொல் திராவிடத்தில் :-

அகநா. 8 : 11-12 "பிடிபடி முறுக்கிய பெருமரப் பூசல் விண்தோய் விடரகத்து இயம்பு" = சென்று ஒலிக்கும். உரை.

அகநா. 17 : 14; 64 : 15; 122 : 16; 124 : 15; 154 : 12; 184 : 18; 191 : 7; 269 : 18; 314 : 4+9; 321 : 3; 329 : 5; 346 : 14; 354 : 2. இவ்விடங்களின் "இயம்பு" = ஒலி, ஓசைகொடு, உரை.

மேலும் "இய(ம்) + அன்" > "இயவன்" = வாச்சியக்காரன், அகநா. 356 : 3.

இவ்வளைத்தையும் அகநானூற்றை மட்டுமே பார்த்து ஆராய்ந்தனம்.

செ. அ. பக். 300 இயம் 1 = சொல், ஒலி, வாச்சியம். [பெயர்]
 ,, ,, இயம் பு = ஒலி (வினை). புறநா. 36 : 9-10

"ஓசை கடிமனை இயம்பு".
 ,, 302 இயவன் = தோற்கருவியாளன். மதுரைக். 304 "கலித்த இயவர் இயம் தொட்டன்ன.

(உரை) = மகிழ்ந்த இசைக் கருவியாளர் தம் இசைக் கருவிகளை முழங்கிற் போல்.

(b) அடுத்தபடியாக. "இயல்" > "ஏல்", செ. அ. பக். 565 "ஏல் 1". அஃதே போல், "இயம்", "ஏம்" என மாறக்கூடுமன்றோ ?

(c) யவன் (yavana, from "Ionian" = Greek) என்பது "இயவனன்" எனத் தமிழில் வரக் காண்கின்றனம். ஒப்பிடுக. செ. அ. பக். 302. அங்ஙனமே

சமஸ்கிருதம்

தமிழ்

यम = யம	இயமம், செ. அ. பக். 300.
,, ,,	இயமன் ,, ,, ,, ,,
यक्ष = யக்ஷ	இயக்கன் ,, ,, ,, 299 - 300.
यक्षि = யக்ஷி	இயக்கி ,, ,, ,, 300.
यमक = யமக	இயமகம் ,, ,, ,, 300.
यन्त्र = யந்திர	இயந்திரம் ,, ,, ,, 300.
यात्रा = யாத்ரா	இயாத்திர செ. அ. பக். 303.

அங்ஙனமே தமிழிலுங்கூட “யாம்” “இயாம்” என பல்காலும் உச்சரிக்கப்படுதலான், இஃது “ஏம்” என வினை முடிவில் பல்காலுந் தோன்றும்.

அரிச்சந்திர புராணம், மயான காண்டம், 26-ம் பா, 1-ம் அடி : குறையேம்; 2-ம் அடி : உகவேம்; 3-ம் அடி : உரையேம்; கடவேம்; 4 தரம். ஆனதினால் “இயம்” என்ற தொல் திராவிட-சமேரிய பதமே, சமேரியத்தில், “ஏம்” ஆகத் திரிபு பெற்றதெனத் துணிய இடமுண்டு போலும். இதின் முதற் பொருள், அகநா. காட்டுவதுபோல், “இன் இசை” = musical sound. இஃதில் “யாமும்” “வண்டுளும்” சிறந்தவை எனப் புலவர் கூறுப. அதற்குச் சான்றாக, பழமொழி நா. 63 : 2-3 “இன் இசை யாழின் வண்டு ஆர்க்கும்” = இனிய ஓசையுடைய யாழைப்போல வண்டுகள் ஒலிக்கும், உரை, என்பதைக் காட்டலாம். ஆனால் மாந்தர்க்குத் தம் குழந்தை முகத்தை வென்ற வனப்பு சங்கிலி; மகனின் வாய்ப்பேச்சைத் தாண்டிய இன்னிசை யாங்கண் உண்டு :

“சொன்ன கலையின்

என்ன பயன் உடைத்தாம் இன்முகத்து - முன்னம்

... சிறுகுதலை கேளாச் செவி ?”

ந.வெண்பாச் சுருக்கம். பா. 104.

ஆனதினால் அஸ்ஸீரிய மொழிபெயர்ப்புக்கு (li-sa-an) இணங்க “இயம்”, “ஏம்” அகிய இதை : “நா, பேச்சு, மொழி” என எடுப்பதே சால்புடைத்தாமென்க.

8-ம் பகுதி : “நில்”. இதின் ஏராளமான வம்ஸம். செ. அகராதியின் 2273-2292-ம் பக்கங்களை நிரப்புகின்றன. “நில்தல் = நிற்தல்” என செ. அகராதியே இயம்பும். அங்ஙனமே ஏனைய பதங்களுமென்க. ப. எ. தி. அ. பக். 244-245, இல. 3043 இத் தமிழ்ப் பதங்களுடன் ஏனைய திராவிடச் சொற்களையும் தருகின்றது. மலையாளம் : நில்க்க, நில்பு, நில்பிக்க; நிறுத்துக; நிறுத்திக்க. இவற்றில் “ல்” சிலதரம் நிற்பதையும், சிலதரம் “ற” என திரிபதையும் அவதானிக்கலாம். மேலே யாம் “நால்-காலி, கொல்கலை” எனும் பதங்களைக் குறித்து விளம்பியவற்றை இவற்றுடன் ஒப்பிடுக. ப. எ. தி. அ. “நின்” — எனத் தொடங்குந் தமிழ்ப் பதங்களை புறக்கணித்து, “நின்று” என்ற ஒன்றையே குறிப்பிடுகின்றது. ஆயினும் “நில்-, நிற-, நின்-” என ஆரம்பிக்கும் அநேக பதங்கள் “நில்” எனும் பகுதியிலிருந்தே உற்பத்தியாயின என்பது, இச் சொற்களின் கருத்துக்களினுற் புலனாகும் : உதாரணங்கள் சில :-

(1) செ. அ. பக். 2275. “நிலம்”, தி. குறள் 452 : 1; குறுந். 130 : 1; தொல் சொல் 165 : 1. இக்கடைசியை செ. அ. (பக். 2276.6) 167-ம் சூத்திரமென, பதிப்பு

வேறுபாட்டால், கொடுக்கின்றது. அங்ஙனமே பின்வரும் மேற்கோள்களிலுமென்க,

(2) செ. அ. பக். 2279. நில் + ஐ (= ஆகியமை, ஆயது > ஆய்) = “நிலை”, தொல். சொல். 165 : 3, 4. 5. புறநா. 23 : 1 “பனைநிலை முனைஇ” = நிறற்கலை உரை. இதற்கு செ. அ. தருங் கருத்து “நிற்கு + ஐ > நிற்கை”. அடுத்த கருத்து ஆவது Firmness, fixedness, stability, durability. இவ்வாங்கிலப் பதங்களில் “-ness”, “-ity” என்ற பண்புப்பெயர் விசுதி காணப்படுகின்றது. ஆங்கிலத்தின் தகப்பன் ஜேர்மானிய மொழி : அதின் “niss”, உண்மையில் “nissz” ஆங்கிலத்தில் “ness”, எனத் திரிந்தது. ஆங்கிலத்தின் தாய் இலத்தீன். இதின் “itas” ஆங்கிலத்தில் “-ity” எனத் திரியுமன்றோ? உ-ம் இலத். veritas = உண்மை > ஆங்கிலம் verity = உண்மை.

அங்ஙனமே தமிழின்கண் பண்புப் பெயரை உருவாக்குஞ் சான்றோர், பண்டைய காலத்தில், “ஐ” எனும் விசுதியைக் காட்டினர் :-

செ. அ. பக். 2947 பொறு = சும, தாங்கு, மன்னி, சகி, சாந்தமாயிரு. இதின் இன்று.

செ. அ. பக். 2947 பொறை (பொறு + ஐ) 6 = patience, forbearance, பொறுமை :-

தி. குறள் 153 : 2 “வன்மையுள் வன்மை மடவார்ப் பொறை” நாலடியார் 65 : 4 “பொறுக்கும் பொறையே பொறை”.

செ. அ. 2948-ம் பக்கத்தில் வரும் அடுத்த கருத்தையும் நோக்குக :- calm-ness, meek-ness. இவற்றில் ஆங்கிலப் பண்புப் பெயர் விசுதி தோன்றிற்றன்றோ? அங்ஙனமே தமிழ் “நிலை, நிறை, நிறை” போன்ற பதங்களில் வரும் இறுதி “ஐ” தொற்றமிழ்ப் பண்புப் பெயர் விசுதியே. ஆனதினால் செ. அ. பக். 3367, “மை” 3 = suffix expressing an abstract quality or condition, as “karumai”, என்பதை சற்றுத் திருத்துகின்றனம் இங்ஙனம் : “ஐ” = suffix expressing an abstract quality or condition, as “kar-um-ai”. நடுவண் வரும் “உம்” என்பதைக் குறித்துத் “தமிழ்ப் பண்பாடு”, “Tamil Culture”, எனும் சஞ்சிகையின் பற்பல இடங்களில் வரைந்தமை : பின்னும் இயம்புதும். தமிழில் “உந், உந்து, உம்” = இரு, to be, தொல்திராவிடத்தில் : அங்ஙனமே சமேரியத்திலும் “உமு-உந்” = இரு = to dwell, பிறிஸ் சு. அ. பக். 347; உநு = இருத்தல், dwelling, பிறி. சு. பக். 349. “Tamil Culture”, Volume XII, No. 4, 1966, “Suggestions to Research Scholars and Lexicographers in Dravidian Languages” என்னும் தலைப்பின்கீழ் யாம் முன்பே வெளியிட்டனவற்றை சங்கண் மிகச் சுருக்கமாக வரைகின்றனம். “உம்” எனும் விசுதி இப்போதையத் தமிழில் தனித்திருப்பதேனும், தொற்றமிழில் “உந்”, “உந்து”, “உந்”, “உநர்” என்பனவற்றுடன் காட்சியளிக்கின்றது. இதன்பின் ஒவ்வொன்றுக்கும் உதாரணங்களும் மேற்கோள்களும் கொடுக்கப்பட்டுள.

(அ) உந் : “அடுக்குந்” (அடுக்க + உந்), தொல். சொல். 233 : 2; 429 : 2.

“மிதவை மா ஆர்குந்”, அகநா. 340 : 15 = கூழினைக் குதிரைகள் உண்பன, உரை.

இங்ஙனம் 21 பதங்கள் ஆராயப்பட்டுள. பக். 275, “தமிழ்ப்பண்பாடு”, XII.

(ஆ) உநர் : “அகவ் - உந் - அர்”, அகநா. 97 : 11; 152 : 4; 208 : 3 - “அகவுநர்”.

இங்ஙனம் 86 சொற்களின் ஆராய்ச்சியை ஆங்கண் காண்மின்.

(இ) உநன் : “கொழ் - உந் - அன்,” குறுந். 80 : 7; 293 : 8; நற். 110 : 10; 170 : 5;

புறநா. 248 : 3; 279 : 5; மலைப்படு. 302; குறள் 55:1. இங்ஙனம் 6 பதங்கள் ஆராயப் பெற்றன, ஆங்கண்ணே.

(ஈ) உநன் : “அறிய் - உந் - அன்”, நற். 44:5. இங்ஙனம் 9 பதங்கள்.

(உ) உநல் : “நெர் - உந் - அல்”, அகநா. 6 : 11; 62 : 11; 116 : 9; 166 : 11; நற். 25 : 5;

புறநா. 279 : 5. பிற்கால இலக்கியங்கள் இதற்கு “து” என்பதைக் கூட்டின. ஆகவே இது “நெருநற்று” என, தி. குறள் 1273 : 1, திருவாச. 2 : 61; 4 : 4 என்பனவற்றில் தோன்றி, பின் “நேற்று” எனக் குறிக்கிறது. “நெருநல்” என்பதே இதின் உற்பத்தி.

(ஊ) உரை : “அட் - உந் - ஐ” > “அடுரை”, புறநா. 36 : 1. இன்னும் 5 பதங்கள்.

(எ) பழ் - உந் - இன, அகநா. 394 : 1 = பழம் தருவன், உரை.

(ஏ) பழ் - உந் - இய > பழுநிய, புறநா. 254 : 7 = பழந்தந்து, உரை.

(ஐ) அறிய் - உந் - அம் > அறியுநம், புறநா. 381 : 6 = அறிவேம், உரை.

(ஓ) உந்து : பாய் - உந் - து > பாயுந்து, புறநா. 24 : 3; 24 : 16;

பூக்கு - உந் - து > பூக்குந்து, புறநா. 137 : 8; 396:1.

இங்ஙனம் புறநானூற்றில் மட்டுமே 29 தரம் “உந்து” தோன்றும். சுமேரியத்தில் “உழு - உந், உது” எனும் பதங்கள் வழங்கினபோலவே, தொற்றமிழிலும் “உந்” எனும் பதம் வழங்கினது இஃதால் புலனாம்.

தொல். சொல். 292 : “உம் உந்து ஆகும் இடனும் ஆர் உண்டே”.

நன்னூல் 341 : 2-3 : “செய்யுளுள் உம் உந்து ஆகலும் ...உளவே”. இஃதிலிருந்து “உம்”, “உந், உந்து”வுடன் இணைந்ததென்க. இந்த “உம்” என்பதே “கர் - உம் - ஐ” என்பனவற்றின்கண் இடைநிலை.

இப்போது “ஐ” எனும் விசுவகையைச் சற்று ஆராய்வாம்.

ஆய்	ஐ
குறுந். 342 : 7. (உரை) இயல்பு உடையாய்.	பண்பின் - ஐ (செய்யுள்).
புறநா. 46 : 2. (உரை) மரபில் உள்ளாய்.	மருகன் - ஐ (..).
பழமொழிநா. 46 : 1 காண்கில் - ஆய்.	எளிய் - ஐ (..).
பழமொழிநா. 46 : 2 கூறின் - ஆய்.	

இஃதைப் போன்றனவற்றிலிருந்து “ஆய்” என்பதே குறிலாகி, “அய்” எனும் வழக்கு தமிழில் இன்மையின், “ஐ” ஆகிற்று என்பது தெற்றும். இதுவே “கருமை, பொறை, பொறுமை, நிலை, நிறை, நிலமை > நிலமை” எனும் சொற்களின் இறுதி “ஐ” = ஆயது, தன்மைத்து.

8-ம் பகுதி “நில்” : அதின் விரிவு “நிலை” = “நில் + ஐ”. இந்த “ஐ” என்னும் அசையை இங்ஙனம் விளக்குழி, என்மனக்காறில் வெவ்வேறு ஒலிகள் சந்திக்கின்றன.

ஒருசாரார் : “நீ இயம்புவது என்னே? இதுகாறும் பண்டிதர், உரைகள், இலக்கணங்கள், செ. அ. கூட ‘மை’ தான் பண்புப் பெயர் விசுவகி என விளம்ப, நீ புரட்சியை அன்றே உண்டாக்குகின்றன? மொழியியலைப் படித்ததின் பயன் இதுவோ?”

வேறொருசாரார் : “ஒருபகுதியின் ஒருவிரிவை இந் நீட்பத்தின் விளக்கவேண்டுமோ? இங்ஙனம் நீ சென்றனயாகின், இத் தேற்றுவாய் யாங்கண் முடிவெய்தும்?”

இன்னுமொருசாரார் : “நீ பகர்வதில் உண்மை இருப்பதுபோல் தோன்றுகின்றது”. ஆனால் ‘ஐ, ஆய்’ என்பன வெவ்வேறு அசைகளே. எங்ஙனம் இவை இவையாகும்?”

என் மறு மொழிகள் :-

(a) நாலடியார் நானூற்றைத் தமிழ் மக்கள் யாவரும் அறிவர். அதின் 398-ம் செய்யுள்:

“கடக்கு அரும் கானத்துக் காளைபின் நாளை
நடக்கவும் வல்லையோ? என்றி...அந்நிலையே”

“என்றி” = என்றன் + ஐ > என்றனை; அன்றேல் = என்று + ஆய் > என்றாய், உரைகளில் பார்க்கும்பொழுது. என்னை நம்ப வேண்டாம்; நீரே ஆராய்க. “என்றி” (என்றனை, என்றாய் எனும் பொருளில்) வரும் இடங்களிற் சில : குறுந். 223 : 2; 349 : 4; அகநா. 53 : 16; 97 : 15; 183 : 5; 229 : 15; 301 : 3; 370 : 7+9; 398 : 17. சிலவிடங்களில் கடை அசை நெடில் ஆகவும் வரக் கூடும்.

உதாரணம் : அகநா. 46 : 16 “சென்றி, பெருமம்”. = நீ செல்வ் + ஆய் உரை. சில விடங்களில் இஃது “ஐ” ஆக இருப்ப, உரை “ஆய்” என இஃதை விளக்கும் :-

குறுந். 259 : 5 “ஒல்லை ஆயினும் கொல்லை
ஆயினும்”. | வ் + ஐ > வை.

உரை : நீ பொறுப்பாய் ஆயினும்
கொல்வாய் ஆயினும் | ப் + ஆய்; வ் + ஆய்.

இங்ஙனமே “வருந்தினை,” அகநா. 19 : 2; 59 : 3; 79 : 11; 220 : 11 = வருந்தினாய், உரை. சற்றுப் பிந்திய இலக்கியங்களிலும் இவ்வழக்கு காட்சியளிக்கும் :

உ-ம். கலித்தொகை 91 : 15 சென்றி = செல்வாய், உரை. இம் மரபை மேல்நாட்டு மொழியியலர் அன்றேல் மொழியியல் வல்லுநர் இங்ஙனம் விளக்குகின்றனர் :-

Strong Grade	Middle Grade	Weak Grades.
ay = ஆய்	ai = ay, ai.	ii = 'ஈ i = 'இ

“இ. ஈ” எனும் ஒலிகளே “ஆய்” என்பதற்கு நிகராகில், ஐ (= அய்) “ஆய்”க்கு நேர் என்பதை நீயிர் மறுக்க முடியாது.

தமிழ் மக்கள் விவேகம் படைத்தவர் என்பர் சான்றோர். Rev. Dr. H. U. Pope எனும் சென்ற நூற்றாண்டு தமிழ் இலக்கண—இலக்கிய, வல்லுநர் அங்ஙனமே இயம்பினர். ஆனதினால் ஓரையை என்கிலும் வீணாக வழங்கியிருக்கமாட்டார். ஒவ்வோர் அசைக்குக் கூட ஆதியில் பொருள் இருந்ததே. அஃதை ஆராயுமின்.

(b) தோற்றுவாய் நீட்பமாகும் என அஞ்சாதீர் : ஏனெனில் இதுவே எம் அகராதியுள் முக்கியமானது. புரட்சிக்குக் கலங்காதீர். வாய்மையே சான்றது. இஃதை தேடி, புரட்சி உண்டானாற் சரி, அமைதி உண்டானாற் சரி, யாம் கடைப்பிடியாய் முன்னேற வேண்டியதே. உரோமர் வல்லமைபடைத்த போர்வீரராகலின், 500 ஆண்டுகளாக, மத்தியதரைக் கடல் சூழ்ந்தவைகம் முழுவதையும், ஐரோப்பிய-ஆசியா, ஆபிரிக்கா எனும் கண்டங்களின் பெரும்பாகமாய் இருப்பினும், அடக்கி, ஆண்டு, சீர்திருத்தி, பெரும் விதிகளும் சட்டங்களும் அமைத்தனர். “Fiat justitia, ruat coelum”, என இயம்பினர். “வானம் நிலத்தில் விழுந்தாலும், நீதியே உண்டாகுக!” அங்ஙனமே யாரும் வாய்மையைப் பின்பற்றுவாம்.

இப்பொழுது “நில்” எனும் பகுதியின் ஏனைய விவரங்களை ஆராய்வாம் :-

3. நில் + அய் + அம் > “நிலயம்” = தங்குமிடம், கோயில், மருதநிலத்தூர், செ. அ. பக். 2276. இஃதில் “அய்” = ஐ = “ஆய்” என்பதின் குறில் வடிவம் என்க. “அம்” = (ஆகும்) “ஆம்” என்பதின் குறில் வடிவம் என்க. = ஆகிய பொருள்.
4. நில் + அ + அர் + அம் > “நிலவரம்” = நிலைவரம் = permanence. செ. அ. பக். 2277.
5. “நிலைவரம்” = நிலைபெறு, நிலைமை, நிச்சம் = permanence செ. அ. பக். 2283.
6. “நிலைமை” = நிலை, நிற்கும் நிலை, ஸ்திதி = standing, station, செ. அ. பக். 2282. இஃதில் தமிழ் “நில்” = சமஸ். ஆர் = “ஸ்தா” = இலத்தீன் “ஸ்தா” = ஆங்கில “stand”. இஃதில் தமிழ் “நிலை, நிலைமை” = சமஸ். ஸ்திதி = ஸ்திதி = இலத்தீன் “ஸ்தாதியோ” = ஆங்கில “standing”, பெயராக.

இத்தமிழ்ப் பதத்தை “நில் + ஐம் + ஐ” (= நிற்கும் ஆகுந் தன்மை) எனப் பிரித்து, “ஐம்” (= ஆய் + உம், ஆயும்” என்பதின் குறில் வடிவு என்க. இதைப்போன்ற இடைநிலைகளின் ஒப்பணியால் இஃது இனிது தெளிவாகும் :-

- களையும் + ஆ > களீம் (“உ” விழுந்ததினால்) + ஆ, களீமார், அகநா. 3 : 14.
- களையும் + ஏ > களீம் (“உ” விழுந்ததினால்) + ஏ, களீமே, புறநா. 145 : 10.
- களையும் + ஆர் > களீம் (“உ” விழுந்ததினால்) + ஆர் களீமார், அகநா. 107 : 3.
- ஒழியும் + ஆர் > ஒழிம் (“உ” விழுந்ததினால்) + ஆர், ஒழிமார், அகநா. 343 : 11.
- ஒழியும் + அதி > ஒழிம் (“உ” விழுந்ததினால்) + அதி, ஒழிமதி, புறநா. 121 : 6.
- உரையும் + ஒ > உரைம் (“உ” விழுந்ததினால்) + ஒ, உரைமோ, அகநா. 34 : 15; 181 : 3.
- உரையும் + அதி > உரைம் (“உ” விழுந்ததினால்) + அதி, உரைமதி, அகநா. 384 : 11.
- உடையும் + அதி > உடைம் (“உ” விழுந்ததினால்) + அதி, உடைமதி, அகநா. 123 : 8.
- துடையும் + ஆர் > துடைம் (“உ” விழுந்ததினால்) + ஆர், துடைமார், அகநா. 269 : 25

முடியும் + ஆர் > முடிம் (“உ” விழுந்ததினால்) + ஆர், முடிமார் குறுந். 309 : 1; அகநா. 105 : 11; 375 : 12; தி. முரு காற். 89 = முடிக்கும் பொருட்டு, உரை.

மலையும் + ஆர் > மலைம் (“உ” விழுந்ததினால்) + ஆர், மலைமார். அகநா. 345 : 12 = உரித்துக்கோடற்கு.

தொல்காப்பியம் பண்டைய இலக்கணமாயினும், அதின் கண் சில பிற்கால சூத்திரங்கள் புகுத்தப்பட்டன. இதற்கு ஒப்பணிகள் உள்.

சங்கத இராமாயணமும், மகாபாரதமும் கி. மு. 500-ம் ஆண்டு தொடங்கிவாயினும், ஆயிரமாண்டுகளின் பின்பே இப்போதைய நிலைமைக்குப் படிப்படியாய் வந்தன என ஆராய்ச்சி வல்லுநர் கூறுபு. மேலும், தமிழிலக்கியங்களிலும் இங்ஙனம் நடைபெற்றது. உதாரணமாக, அகநா. 59 “தன் கயத்தமன்ற” என ஆரம்பிக்குஞ் செய்யுள் பிற்காலத்திற் றுள் அகநானூற்றில் சேர்க்கப்பட்டதென “உந்து என்னும் இடைச்சொற் பிரயோகம் அல்லது புறநானூற்றின் பழமை என்ற சிறந்த நூலை இயற்றிய ஆராய்ச்சியாளரும் சென்னைச் சர்வகலாசாலைத் தமிழாசிரியருமான K. N. சிவராஜ பிள்ளை, B. A., போதிய நியாயங்களுடன் காட்டியிருக்கின்றனர். அங்ஙனமே பண்டைய பதங்களைப் பிழையாகப் பிரிக்கும் தொல். சொல். 274, நுண்ணறிவிற் சான்ற எம் தொல் காப்பியரால் எழுதப்பெற்றதெனின், அது வசையாகு மன்றோ?

தொல். சொல். 274 :-

மியா இக மோ மதி இகும் சின் என்னும் ஆவயின் ஆறும் முன்னிலை அசைசொல்.

இத்துடன் நன்னூல் 440-ம் சூத்திரத்தை ஒப்பிடுக :-

மியா இக மோ மதி அததை இத்தை வாழிய மாள ஈ யாழ முன்னிலை அசை.

செ. அ. பக். 35. அசைச்சொல் = சார்ந்துவரும் இடைச் சொல். Expletive.

செ. அ. பக். 35. அசை நிலை = அசைச்சொல் = Expletive particle, as யா, கா.

நன்னூல் 395 : 1 “அசைநிலை பொருள் நிலை” ... என வேறுபடுத்தப்பட்டன.

இச்சூத்திரங்கள் எழுந்த காலத்தில் தொல்காப்பியத்தையே மறந்து போயினர்போலும் : தொல்காப்பியரார் “எழுத்தில்” எழுதினதை “சொல்லில்” மறந்து போயிருக்க மாட்டார். தொல். எழுத்து 32 :

“ஆ ஏ ஓ அம் மூன்றும் வினா”. வினாவின்னறே அசை பிறக்கும் என்பது மொழிவல்லுநரின் கூற்று : தொனியின் உயர்வு தாழ்வு மாறுதலான் என்க. Change of intonation என்ப ஆங்கிலப்புலவர். ஆனதினால் முன் சொல்லின் இறுதி “ம்” எனும் எழுத்தை அடுத்த பதமாய் “ஓ” என்பதுடன் வலாற்காரமாகப் புணர்த்தி, “மோ” என்ற, பொருளற்ற சொல்லை உண்டாக்கியது சீர்கெட்ட செயலன்றோ? இங்ஙனமே மேற்கொடுக்கப்பட்ட சொற்கள் அனைத்தும் என்க. சாதாரணத்தமிழ்ச் சொற்களிலும் “அதி” கடை அசையாக வருவதை நோக்குக :-

1. இறக்குமதி = இறக்கப்படும் சரக்கு, செ. அ. பக். 361.
- ஏற்றுமதி = ஏற்றுப்படும் பண்டம், Tel. Kan. egumati, செ. அ. பக். 571.

3. பெறுமதி = பெறுமானம், வெகுமதி, worth, value, price, prize. செ. அ. பக். 2886.

இச்சொற்களை எங்ஙனம் பிரித்தல் வேண்டும்? செ. அ. (பக். 3056 இல்) “மதி” என்றே பிரித்து, இவ்வாறு கூறிற்று: மதி 5: Euphonic suffix, expletive: அசைச்சொல். இது பெருந்தவறாகும்.

பெயரன், பூட்டன், அம்மம்மாவின் முகச்சாயல், குரல், குணங்கள் தானும் அவர் வம்ஸத்த குழந்தைகள் நடுவண் காணப்படும். அதே போல் திராவிடக் குடும்ப சொற்களிலும்: ப. எ. தி. அ. பக். 1-2 :-

தமிழ்.	கோதம்.	தெலுங்கு.
அது.	அதி.	அதி.
குவி.	இவற்றின் பொருள்.	
ஆதி-ஆஅதி	= (the) thing, அப்பொருள்.	

இதின்னது தொல்திராவிடத்தில் “அது/அதி” என இருந்ததே: வழக்கமாக “மகன் அறிவு தந்தை அறிவாயிருப்ப”, 3-தேயாய்ப் பூட்டனின் குரோதமும் கொலைபுரிதலும், சாந்தியிற் சிறந்த இவன்கண் ஒரு நாள், வம்ஸா வழியாயிறங்கியது போல, வழக்கமாக “அது” எனவருவது சிற்சில இடங்களில் தமிழ்நாட்டும் “அதி” என வருமாயின், இஃதைக்குறித்து யாம் புலம்பி, பிரலாபித்து, அழுதல் வேண்டுமோ? ஆதலினால் தொல். சொல். 274, நன்னூல் 440 இயற்புவதை மாற்றி இங்ஙனம் அமைத்தல் சிறப்பாகும் :-

“இயா இக ஓ அதி இகும்...”. செ. அ. 3168 “மார்” 2 என்பதையும், 3181 “மாள்” என்பதையும் குறித்துப் பின்றை கூறும், மித மிஞ்சிய ஆராய்ச்சிசலிப்பையும் மனக்களைப்பையும் படிப்போரின் அகத்து இப்பொழுது உண்டாக்க வல்லதாகலின்.

இப்போது ஒரு குரல் கேட்கின்றது. அஃதாவது கலாந்தியே, “தொல்திராவிடின் ஒன் நிறப் பாதிப்பிற் சேர்தலாற் புத்தொடு தண்ணீர்க்குத் தான் பயந்து ஆங்கு”, நீயும் மேனாட்டு மொழியியல் வல்லுநரைத் தழுவி, செ. அகராதி, தொல். சொல். 274, நன்னூல் 440 ஆகியவற்றைத் திருத்துதி.

உடையும்+அதி = அதை உடையும்; உரையும்+அதி = அதை உரையும்; ஒழியும்+அதி = அதை ஒழியும்; ஏற்றும்+அதி = ஏற்றப்படும் + அது, என விளக்கி, இப்பதங்களின் மேல் புத்தொளியைப் பரப்பி. ஆனால் சற்று முன்பு 11 இடங்களில் “உ விழுந்தது” என இயற்புதி. இது வாய்மை யாயின், வேறு மொழிகளிலாவது, தமிழிலாவது “உ” விழுதலை வேற்றிடங்களில் காட்டும் எனும் குரலொலியே. அங்ஙனமே தெளிவுக்கு முரண்படாத சுருக்கத்தில் யாம் காட்டும். பல்வேறு மொழிகளில் ஒன்றாயது இலத்தீன். இஃது ஓர் இந்து-ஐரோப்பிய மொழியாகலின், “திங்கள்” எனும் பொருளில் ஏனைய இ. ஐ. மொழிகளைப்போல் “ம்” எனும் மெய்யிலாரம்பிக்கும் பதம் இலத்தீனிலும் இருத்தல் அவசியமன்றோ?

1	2	3
தற்போதைய ஜேர்மானியம்.	நடுக்கீழ்நாட்டு ஜேர்மானியம்.	நடுமலைநாட்டு ஜேர்மானியம்.
Mond.	Mand, Maan.	Maane.

4	5	6
பண்டைய மலைநாட்டு ஜேர்மானியம் Maano.	பண்டைய கீழ் நாட்டு ஜேர்மானியம் Maano.	கோத்திஷ். Gothic meena
7	8	9
லித்துவானியம். Lithuanian. Menu, menesis	ஆங்கில - ஸக்ஸன். Angls-Saxon. moona : மோநு. இந்து - ஐரோப்பிய மெ = மே.	ஆங்கிலம். moon. ஆதியில் “மோந்”. மெ = மே.
10	11	12
தானியம். Danish. maane.	சமஸ்கிருதம். maas.	கிரேக்கம். meen, meenee.
13		
பண்டைய டுல்காரியம் : Slav. Old Bulgarian. meseci.		

கடைசிப் பதத்தின் பொருள் :

ஆண்டை மாசங்களாகவும் மாசத்தை நாட்களாகவும் அளந்திடு. எங்ஙனமெனில், “பிறை [போல்] நாளும் வரிசை வரிசையா நந்தும். - வரிசையால் வான் ஊர் மதியம் [போல்] வைகலும் தேயுமே” : நாலடி. 125 : 1 - 3. ஏனைய இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகளில் தோன்றும் பதம் இலத்தீனின் தோன்றாததைக் குறித்துச் சற்று மனங்கலங்கினர் ஆராய்ச்சியாளர். இலத்தீனில் “லூனா”, அன்றேல் “லூனா, லூநா” என்றே தோன்றிற்று : ம் (m) சொற்றொடக்கத்தில் தோன்றிலது. இது வியப்புக்குரியதொன்றே. ஏனெனில் எல்லா மொழிகளிலும், “திங்கள்” = சந்திரன், “திங்கள்” = மாதம் (புறநா. 112 : 1 “அற்றைத் திங்கள்”; 112 : 3 “இற்றைத் திங்கள்”) போல, இவ்விரு பொருள் பதங்கள் இணையானவை.

உ-ம் ஜேர்மானியம்	ஆங்கிலம்	சமஸ்கி.
1. Mond (சந்திரன்)	Moon.	(சந்திர) மால்
2. Monat (மாதம்)	Month.	மால்,
	”	MW. p. 814.

இலத்தீனிலோ, இவ்விருண்டாம்பதம் “Meensis = மேன்ஸிஸ்” என இருப்ப, முதலாம் பதம் பல்நூற்றாண்டுகளாக மறைந்திருந்து, நூமாபொம்பியியல் எனும் உரோம வேந்தனின் கல்வெட்டிலொன்றிலேதான், 30 ஆண்டுகளுக்கு முன், “Muluna” என்றும், “Miluna” என்றும் இரு விதமாகக் காட்சியளித்தது. இஃதில் இரு விழ்ச்சிகள் உள.

(அ) முலூந > ம்லூந: இதுவே யாம் காட்டவேண்டியது.

(ஆ) ம்லூந > லூந. இதின்னறே “lunar, lunatic” போன்ற ஆங்கிலம் இவை (maasa etc). தமிழ்நாட்டும், இரவற் சொற்களாக : “மதியம்” செ. அ. பக். 3058, “மதி” பக். 3056; “மாசம்”, பக். 3146; “மாதம்” பக். 3155. (B) அங்ஙனம் “துலா” (செ. அ. பக். 1987) எனும் தமிழ்ப்பதம் சமஸ்கி. “துலா” விவரித்து இரவல். இஃது

இலத்தீனில் “துலாதுஸ்” எனமுதலிருந்து பின் “த்லாதுஸ்”, “லாதுஸ்” எனத் திரிந்ததே.

“உ” விழுதலை இருதரம் கண்ணுற்றீரன்றோ?

முலுந (muluna) என்னும் இலத்தீன் பதத்தில் மட்டும் வரும் “ல்” என்ற எழுத்து, வேறு அநேக இலத்தீன் சொற்களில் தோன்றுழி, சகோதரி மொழிகழிற் காணப்படாதே

உ-ம் அஜி அகி = கண் : இது சமஸ்கிருதம்.

கிரேக்கம் ஆங்கில-ஸச்சன் கோத்திஷ் ஜேர்மானியம்
ஒஸ்ஸெ அகக்: aegh Gothic Auge
ango

ருள்வியம் வித்துவானியம் இலத்தீன்
Oko, ஒகொ. அகிஸ், akis ஒக்)குலுஸ், oculus

மேலூட்டு அறிஞர் இவ் “உல்” (ul) எனும் இடைநிலையை “சின்ன” என்பர்,

உ-ம். இலத்தீன் Puer = பையன் > Puerulus = சிறுபையன்
இஃதினின்று puerula > puel-la > puella = சிறுமி.
இன்னுமோர் (u) உகரம் விழுந்ததை நோக்குக—
இலத்தீனில்.

இப்போது தமிழில், விசேஷமாய்ப் பண்டைய இலக்கியங்களில் “உ” என்ற ஒலி விழுதலை அவதானிக்குக :-

1. A. “உறையுநர்”: குறுந். 65 : 4 “வாராது உறையுநர்” = தங்கிய தலைவர், உரை. அங்ஙனமே அகநா. 103 : 8; 159 : 20; 279 : 2; புறநா. 145 : 6: “உறையுநர்”.
- B. “உறைநர்” (உகரம் வீழ்ந்தமையான், என்க) : குறுந். 145 : 4 “துஞ்சாது “உறைநரொடு” = துயிலாமல் தங்குவாரை, உரை. இங்ஙனமே அகநா. 59 : 18; 67 : 18; 201 : 14; புறநா. 163 : 1: “உறைநர்”. A, B ஆகிய இரு பதங்களும் ஒரே பொருளில் வருவதை அவனிக்குக.
2. A. “வீழுநர்”: கலித். 66 : 5 “வீங்கு இறைவடுக்கொள வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்”.
“வீழுநர்” தி. குறள் 1309:1-2 “புலவியும் வீழுநர் கண்ணே இனிது”.
- B. “வீழ்நர்”: அகநா. 322 : 4 “இறுவரை வீழ்நரின்”. உகரம் வீழ்ந்ததே.
3. A. “நெருநல்”: அகநா. 6 : 11—முன்பே “8, ம்பதம் (உ)” என்பதின் கீழ்க் கொடுத்தனம்.
“நெருநற்று”: இஃதும் அங்ஙனமே தி. குறளில் இவ் விரண்டும் தோன்றும் :-
தி. குறள் 336:1 “நெருநல் உளன் ஒருவன் இன்று இல்லை”.
தி. குறள் 1278 : 1 “நெருநற்றுச் சென்றார் எம் காதலர்”...
- B. “நேற்று”, A வின் பிற்காலத்தய சிதைவு. குலோத்து. கோ. 298.
“என் செய்தாய் நேற்றிரா முற்றும்”. செ. அ. பக். 2361 இதுகாறும் அதே சொற்களை A, B ஆய

இரண்டிலும் ஆராய்ந்தனம் : இன் இனியே ஒரே ஒலியில் முடியும் வினைப்பகுதிகளை ஆராயுதம் :-

4. A. “இகழுநர்”: அகநா. 25 : 12; புறநா. 21 : 12; 56 : 13; மலைப்படு 73.
“புகழுநர்”: மலைப்படு. 328. “போழுநர்”. சிலப். 5:47
- B. “பிரழ்ந்”: பதிற்றுப். 13 : 1.
“மகிழ்ந்”: அகநா. 16 : 17; 266 : 9; 306 : 1; 376 : 1; 396 : 1.
“மகிழ்நர்”: நற்றி. 70 : 8.
“மகிழ்நன்”: அகநா. 166 : 10; 336 : 8; பழமொழி நா. 333 : 2.
“வாழ்நர்”: அகநா. 143 : 11; 315 : 18; புறநா. 9 : 3; 28 : 3; 33 : 4; 43 : 1; 46 : 4; 72 : 10; 375 : 6; நற்றி. 135 : 4; பதிற்றுப். 51 : 30; 71 : 17.
5. இப்பொழுது “ர்/ற்” போன்ற இனமான ஒலியில் முடியும் வினைப்பகுதிகள் :-
A. “அறியுநர்”: நற்றி. 42 : 7; 309 : 7; புறநா. 102 : 4; 154 : 2; 224 : 5; 391 : 13; பதிற்றுப். 26 : 4: குறிஞ்சிப். 4.
B. “அரிநர்” (ஆதியில் “அரியுநர்”, அகநா. 40 : 13 “அரிநர் பின்றை”; 204 : 10; 236 : 4.
6. கடைசியில், “உந்து” எனும் உடைய வினையும் அஃதின் திரிபுகளும் :-
A. மேலே (அ) தொடங்கி (ஒ) ஈடுக யாம் வரைந்த “உந, உநர், உநன், உநன், உநல், உரை, உந், உந்து” அனைத்தும், “உம்” என்பதும், கி. மு. 6,000-ம் ஆண்டு தொடங்கி, 3,000-ம் ஆண்டு வரையும் உடன் வாழ்ந்த தொல்திராவிடரும் சுமேரியரும் “உடன் வழங்கின பதங்கள்” எனமுன்பே கூறினோம்.
சுமேரியத்தில் “உநு” = இருத்தல், பிறின்ஸ். சுமே. அகராதி, பக். 349 : பெயர்.
சுமேரியத்தில் உமு - உந் = இருத்தல், (வினை) பிறின்ஸ். சுமே. அகராதி, பக். 347.
“தொல்திராவிடப்பதங்கள் இவை ஆயின், தமிழில் மட்டுந்தோன்றுவது எவன்? ஏனைய திராவிடமொழிகளில் இவை உளவோ?” எனச்சிலர் கேட்பதை அறிந்து, அதற்கும் மறுமொழி இயம்புதும்யாம் இன்னினியே :-
(அ) Arden's Grammar of Telugu, sections 259, 261, 264, 268 and 789 :
தெலுங்கில் “கொட்டுத் - உந்த் - ஆனு” = யான் கொட்டுகின்றேன்,
அன்றேல் = நான் குட்டுகின்றேன்.
இஃதில் “ஆனு”, தொல்திராவிட “யானு”, “யான்” என்பதின் சிதைவு : தமிழில் “யான்”, வினைமுடிவில் “ஏன்” (குட்டுகின்ற + ஏன்) என வருதலையும், யாழ்ப்பாண வழக்கில் “நான்” வினைமுடிவில் “நான்” என்றே வழங்குதலையும் அவதானிக்குக :-
ஆசிரியர் : “இது யார் செய்தது?”
கோபாலன் : “அதை நான்தான் செய்ததான்”.
“கொட்டு” : தெலுங்கு வினையடி. தெலு. “ஒ” = தமிழ் “உ”. ஆனதினால் தமிழில், இது “குட்டு”. “த்” = இடைநிலை; பல்வேறு பொருள் உடையது.

தெலுங்கில் “உந்து” = இரு, என்னும் உதவி வினை = தமிழ் “உந்”, “உம்”.

(ஆ) மலையாள “உந்”. 1937-ம் ஆண்டு மார்சுமீதித் திங்கள், திரிவாந்திரம் எனும் மலையாளத் தலைநகர்புக்கு, 9-ம் அகில-இந்திய கீழ்த்தேச மகாநாட்டிற் பங்கு பற்றுழி, யான் பலதரம் “பாயுந்து, வருகுந்து, போயுந்து” என்பனவற்றைச் செவிமடுத்தேன். இவற்றின் பொருள்கள் யாவை? ஒருதாரணம் போதியது.

(1) M. H. German
Zimmer	Anglo-Saxon
timber
(2) English
number	
(3) தமிழ்
நம்பு, நம்பிக்கை.	
(4) தமிழ்
அங்கனம், மணிமே. 16 : 126.	

ஆனதினால், சகோதரி மொழிகளின் ஒன்றில் மெல்லினம் + வல்லினம் = மற்றொன்றில் இருமெல்லினம். 4 வதில், ஒரேயொரு மொழியில், ஒரு நூலிற்றினும் இவ்விருவிதங்களும் தோன்றும், மணிமேகலையில்.

(இ) சிங்கள “உந்நவா”. W. Geiger : *Etymological Glossary of the Sinhalese Language*, 1941, Nos. 324 இந்நவா, 393 உந் = to sit, exist, be. இவர் “ஸத்” (sād) எனும் ஆரியத்தில் இப்பதத்தின் உற்பத்தியைத் தேடுவது மிக இரங்கத்தக்க செயலாகும், சிங்களம் திராவிடத்தின் பெருமகள் ஆதலின். வில்லியம் கைகெர், தன் சிங்கள சிறகராதியின் (26-ம் பக்.) 393-ம் இலக்கத்தை, இப்பதத்திற்கு முக்கியமாகத் தருதலான, அஃதை அவர் வரைந்தபடியே யாம் தருகின்றனம் :-

“un = seated, who was or were seated. Pk. P. Sk, sanna.”

இவற்றனைத்துக்கும் உற்பத்தி சமஸ்கிருதமென அவர் இயம்புதலான, Monier William's *Sanskrit Dictionary*, பக். 1138, “ஸத்” என்பதை ஆராய்வோம் :-

Sk. sad = to sit down, besiege lie in wait for, watch; sink down, faint.

Cf. (= ஒப்பிடுக) *Old Greek* sisdoō; *Latin* sidere, sedere; *Lithuanian* sestī, sedeti; *slavonic* slavīc sestī; *Gothic* sitan; *German* sitzen; *Anglo-Saxon* sittan; *English* sit; *Old High German* sizzan; *Old Saxon*; sitan; *Low-German* sitten; *Swedish* sitta; *Classical Greek* hēzomai.

இப்பதினான்கு மொழிகளிலும் “உந்” என்ற ஒலிக்கு ஒரு காதவழி என்கிலும் அண்மையானதைக் காணோம். கைகெர் P. என்பது பாளி மொழியையே. T. W. Rhys Davids and W. Stede, *Pali - English Dictionary*, Part IV page 137, sanna, past participle of siidati = sunk, *Dhammapada* 327:

पञ्चके सखो वै कुञ्जरो = as an elephant sunk in the mud. Page 171, siidati [compare, Indo - Germanic or

மலை. “பாயுந்து” = (அவன், அவள், அவர், அது, அவை; யான்) “பாயு”, ஆனால் என்ன காலம்?

இப்பொழுது எப்பொழுதும் : *Aorista (in Greek)* : ஆங்கிலத்தில் *aorist tense*.

மலையாளம் தற்போதைய தமிழின் தங்கையும், புறநானூற்றுத்தமிழின் மகனும் அரோ? புறநானூற்றின்கண் 29 தரம் வரும் “உந்து” மலையாளத்தில் “உந்து” என திரிந்தது எவன்? மாறியது எங்ஙனம்?

Low German. timber	Swedish. timmer	Modern German Zimmer.
-----------------------	--------------------	--------------------------

German, from the 17 th. Century. இரு
Nummer மெல்லினம்.

தெலுங்கு
நம்மு, நம்மிக. Galetti. p. 216.

தமிழ்.
அங்கனம், மணிமே. 2 : 58.

Proto-Indo - European sisdoō; *Greek (Homeric)* hizoo, *Avesta* hidaiti = to subside, yield.

இவற்றுடன், பதின் எண் மொழிகளாயின : ஆயினும் ஒன்றிலுமே “உந்” என்பதைக்கண்டவர் இவர். ஆனதினால் கைகெர் இவற்றில் அதைத் தேடினதே முயற்கொம்பாகும். மருங்கின் கண் ஈராபிரமாண்டுகளாக (குறைந்த கணக்கில்) நிலைபெற்ற திராவிடத்தில் திகழ்ந்து கொண்டு, “அங்கண் விசம்பில் அகல் நிலா பாரிக்குந் திங்கள்” போன்ற புறநானூற்றில் “உந்து” என மட்டுமே 29 தரம் காட்சியளிக்கும் இந்த “உந்” எனும் வினையைப் புறக்கணித்து, ஸ்வீடிஷ் பரியந்தம் இதைத் தேடி, கைகெர் திரிந்தலைந்தமை என்னத்துக்கு ஒப்பாகுமெனில், தன் பக்கத்தில் தங்கும் தம் ஆருயிர் போன்ற குழந்தையைப் பூனைக்குட்டி என எண்ணி, மூவாயிரக் காதவழி சென்று ஒரு நாய்க்குட்டியை எடுத்து, அதை ஆனந்தத்துடன் கொஞ்சி, பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் வீடு திரும்பி, அக்குட்டியையே தொட்டிலிலே வளர்த்தினயின், “ஆராரோ, ஆரிரரோ” எனத் தாலாட்டுவதை ஒக்குமன்றோ?

கைகெர் மேலும் Pk. என அழைப்பது பல்வேறு பிராகிருதங்களே : ஆனால் அவற்றொன்றிலும் (Un =) “உந்” எனும் பதம் தோன்றாது. ஆனதினால் கைகெர் மயங்கின ரென்க. கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டில் சங்கத நிகண்டுகளை ஆராய்ந்து சமஸ்கிருத முதல் இலக்கணத்தை, “நிருக்த” என்ற பெயருடன், இயற்றிய யாஸ்க் தொடங்கி, கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டய பாணினி, காத்யாயந; கி. மு. 2-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் “மஹாபாஷ்யத்தை” எழுதிய பத்ஞ்சலி; கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டில் “வாக்க்யபதிய” எனும் உரையை வரைந்த பர்த்தஹரி; கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கையத - இவ்விளக்கண ஆசிரியரூடாக, கி. பி. 20-ம் நூற்றாண்டில் சிங்கள சிறகராதியாசிரியரான கைகெர் ஈருக, இவ்வனைவரும் “ஆரியமே சிறந்தது; ஆரியபதங்கள் யாவும் ஆரியத்திற்குள்ளே பிறந்திருத்தலவேண்டும். ஒன்றுமே மிலேச்ச திராவிடத்துடன் சம்பந்தப்பட்டதன்று” என்று வற்புறுத்தியதின் பயன் இதுவே. வாய்மையை இழந்தனர்: திராவிடம், சுமேரியம், சிங்களம் - இம் மூன்றும் “இருத்தல்” எனும் பொருளில் “உந்” எனும் வினையடியை வழங்குவது சிங்களத்திற்கு நிகரற்ற சிறப்பைக் கொடுப்பதை அவதானித்தவரல்லர் கைகெர்.

B. “உந்து” என்பதைக் குறித்துப் போதியது இயம்பினோம் : இப்போது அஃதின் திரிபுகளைச் சற்று ஆராய்வாம்.

(அ) “உந்து” > “ந்து”.

புறநானூற்றுள் 29-ம் தரம் “உந்து” தோன்றும், வினையுற்றுக்கவும், வினையெச்சமாகவும் : உ-ம் “பாயுந்து”. இப்போதைய தமிழில் இதுவே “பாய்ந்து” என்ற வினையெச்சம் ஆகியது யாதொரு வியப்பையும் பயக்காதே. மேலும், யாம் முன்பே கூறிய “உசரம் விழுவுதற்கு” இஃது இன்னும் ஒருதாரணமாகுமன்றோ ?

(ஆ) “உந்து” > “உது”.

பல்காலும் யாம் இக் கூற்றுக்களைச் செவிமடுத்தனம் : “சுவாமி போகுது”; “அம்மனிதன் வருகுது”. இது வட இலங்கைக் கொச்சைத் தமிழென்றே முதல் நினைத்தனம். ஒருநாள் “போகின்றான், வருகின்றான்” என்பனவற்றி லீரூக்கும் “ன்றி”, மெல்லினைத்தை இழந்து, “ற்” என வருவதை அவதானிக்க,

எங்ஙனம் போகின்றது > போகிறது,
அங்ஙனமே “போகுந்து” > “போகுது”;
எங்ஙனம் வருகின்றது > வருகிறது,
அங்ஙனமே “வருகுந்து” > வருகுது,

என்ற திரிபு எமக்குப் புலன்பட்டது, இத்திரிபு இப்போதைய கொடுத்தமிழில் மட்டுமன்று, தொல்லிலக்கியங்களின் செந்தமிழிலும் பல்காலுந் தோன்றும். முன்பு இறுதி-“இ” = “ஐ, ஆய்” எனக் காட்டினோம் : உ-ம் “என்றி” = “என்றய்” ஆனதால்,

1. என்ன் + உது + இ > “என்னுதி” அகநா. 131 : 14 = என்பாய் உரை.
2. கூறு + உது + இ > “கூறுதி” அகநா. 268 : 7 = கூறுகின்றாய், உரை.
3. தேம்பு + உது + இ > “தேம்புதி” அகநா. 322 : 6 = வாடுவை, உரை.
4. அங்ஙனமே “வருதி”, குறுந். 141 : 7; 324 : 4; நற்றி. 257 : 10; அகநா. 318 : 4.
5. அங்ஙனமே “வினவுதி” அகநா. 48 : 3 “நனி பசந்தனள் என வினவுதி” = வினவுகின்றனை, உரை.
6. அங்ஙனமே “வேண்டுதி” அகநா. 333 : 4 “பழிதலைத் தருதல் வேண்டுதி” = விரும்புகின்றனை, உரை.
7. அங்ஙனமே “வைகுதி” : அகநா. 370 : 6 “நோயொடு வைகுதி” = பொருந்தியிருப்பாய், உரை.
8. “வாழ்தி” : அகநா. 378 : 17 “யாங்ஙனம் வாழ்தி” = உயிர்வாழ்கின்றாய், உரை.

இதில் வாழ் + உந்து + இ > வாழ்தி > வாழ்தி. ஆனதினால் “உந்து” எனும்படிநிலையின் 1-ம், 2-ம் எழுத்தும் விழ, “து” மட்டுமே “த்” என திரிந்து நிற்பதை நோக்குக.

9. அங்ஙனமே “படருந்தி” > “படர்்தி”, புறநா. 48 : 6.
10. “தருதி” : அகநா. 188 : 14 “புறமும் தருதியோ, மழையே” = மழையும் பொழிவையோ, உரை.
“தருதி” : அகநா. 230 : 8 “மனை புறந்தருதி” = இல்லறம் நடாத்துவாய், உரை.

இப்போது தன்மைப் பன்மை வினைகள் சிலவற்றை நோக்குவாம் -

11. எழு + உந்து + உம் > எழு + து + உம் (8-ம் இலக்கத்தைப் போல்) > “எழுதும்”, சிலப். 7 : 52-ம் செய்யுள், வரி 6 “எழுதும்” என்று = “எழுவேம் என்று”, உரை.
12. (போ =) செல் + உந்து + உம் > செல் + து + உம் > “சேறும்”, குறுந். 198 : 5.
13. வரு + உந்து + உம் > வரு + து + உம் > “வருதும்”, குறுந். 256 : 4.
14. வருந்து + உந்து + உம் > வருந்து + து + உம் > “வருந்து தும்”, குறுந். 69 : 6; அக. 287 : 14.
15. வினவு + உந்து + உம் > வினவு + து + உம் > “வினவுதும்”, புறநா. 173 : 10.

இவற்றிலுள்ள கடைசி “உம்” “ஓம்” (வந்தோம், செய்தோம்) என்பதின் திரிபு, “உ, ஊ, ஓ, ஐ” ஒலிகள் மோனை ஆகலின். மேல் 8-ம் இலக்கத்தில் யாம் காட்டிய திரிபு மாற்றம் 9, 11-15-ம் இலக்கப் பதங்களிலும் நடப்பதை அவதானிக்குக. இவற்றால் “உம், உந், உ” எனும் இடைநிலைகளின் மாற்றங்களைக் காட்டி, பண்புப் பெயர் விகுதி “ஐ” என்பதே; “மை அன்று” என நிரூபித்தனமன்றோ ?

8-ம் பத “நில்” என்பதைச் சந்தர்ப்பமாக வைத்து நீண்ட மொழியியல் ஆராய்ச்சியில் இறங்கினம் : இப்போது யாம் இதின் மற்றைய விரிபுகளை அவதானிப்போம்.

3. (அ) நில் + (ஐ, அன்றேல்) அய் + அம் > நிலயம், செ. அ. பக். 2276 = தங்குமிடம்.

(ஆ) நில் + (ஐ, அன்றேல்) அய் + அன் + அம் > நிலயனம், செ. அ. பக். 2276 = தங்குமிடம்.

இச்சொற்கள் சங்கத ni - laya, ni - layana (நி - லய, நி - லயந) என்பனவற்றினின்றே உற்பத்தியாயின என்றே செ. அ. இயம்பும். ஆனால் இது வாய்மையா? அன்றேல் அவை நூற்றாண்டுக்கு முன் நிலைத்திருந்த மயக்கமா?

- (a) Monier Williams, page. 558 निःशब्दः : *nilayaṭe* = நிலயதே, R V.; A. V. = to settle down, especially applied to the alighting of birds, alight, descend, MBh.; to become settled or fixed, Rājāt. III, 426; to hide one's self, disappear, perish RV.
- (b) Nilaya m. rest, resting place, den, lair, nest, house abode, residence, MBh.
- (c) *nilayana* n. settling down, alighting in or on; hiding - place. T Br. MBh.
- (d) *nilaya* m. (நிலாய) place of refuge, AV. IV, 16,2.
- (e) *nilayana* n. hiding one's self, Bh. P. (நிலாயநம்).

கடவுளுக்கு ஸ்துதி யாம் கூறவேண்டும், திராவிடப் பதத்தை எடுத்து, சங்கதம் அதை இவ்வளவு பூச்சியமாகக் காப்பாற்றியதற்கும், (அதுவம் ஐம்பாலாக) அவற்றில் (a), (c), (d) என்பனவற்றை இருக்குவேதத்திற்குள்ளே பதிந்து வைத்ததற்கும்! முன்பு யாம் கூறிய தொகை 41 இப்பொழுது 44 ஆகின்றது, இம் மூன்றையெழுந்தோர்ப்பின் : இவை வேதங்களிலேயே காணப்படும் திராவிடப்பதங்கள்; போர்வைமட்டுமே ஆரியமென்க. ஏனெனில், ஆரியத்தில் “ன” இன்மையால்,

“ந” (c) (e) களில் வந்தமைவினால் யாம் ஏமாற்றம் அடையேம் : “நிலயந, நிலாயந” என சமஸ்கிருதத்தில் வருவன “தனூ”. எனுந்திராவிடத்திலேயே “நில்புநி, நிலிபுநி நிலிபுநி” என்றும், “குருக்” எனும் திராவிடமொழியில் “இல்தநா, இல்தாநா, இல்தாநா” என்றும் திராவிட “கோண்டில்” நித்தாநா, நிலலாநா, நிதந, நிதாநா, நிலாநா, நிலெஹ்தாநா, நிலஹ்தந” என்றும் பல்வேறு விதமாய் அதே “ந, நா, நி” என்பனவற்றில் (இப்பதங்கள்) முடிதலை அவதானிக்குக. மேலும், ப. எ. தி. அ. இல. 3043, பக். 244 - 245 இன்படி, இப்பதங்கள் 19 திராவிடக் கிளை மொழிகளில் யாம் இப்பொழுதியம்பிய வழிகளிலும், “நெல, நெலயு, நெலவு, நீகை” என நிலத்திற்கும் நிற்பதற்கும் ஒருங்கே பொருந்த வேறு விதங்களிலும் வருவதானும், “அய், அன், ஆய், ஆன்” என b, c, d, e இல் தோன்றும் இடைநிலைகள் “ஆ” (= ஆகு) எனும் வினையடியின் விரிவுகள் அன்றேல் திரிபுகள் எனக்கருதப்படுதலானும், இவை திராவிட ஆயிரஞ் சொற்களின் மேற்பட்டவைகளின்கண் தோன்றுவதானும், இப்பதங்கள் அனைத்தும் தொல் திராவிடம். ஆரியம் அன்று. (a) என்பதும் அங்கங்கே திராவிடத்திற்குப்பிறந்தது என்க. 1969-ம் ஆண்டு ஆடித்திங்களுக்குமுன், நிற்பல், நிலைத்தலுக்கு எம்பூமியின் நிலமே ஒரேயொரு ஸ்தலமாயிருந்ததனால், இந் நிலத்தின் மருஉபதங்களில் ஒன்றாகிய “ஞாலம்” என்பதை ஆராய்வாம் :-

தமிழ், மலையா.	தெலுங்.	கொலமி.	நைக்கி.
ஞாலம்.	நேல.	எஃல்.	ஏல்.
கோண்டு.	குயி.	குவி.	குருக்.
நேலீ, நெல்.	நே,ல.	நேல.	நால்.
ஓப்பிடுக	தமி. மலை.	கன்னட.	கொலமி.
	நிலம்.	நேல.	நெலம்.
	துதம்.	குடகு. துளு.	பர்ஜி.
	நெல்ந்.	நேல.	நெந்தில், நேதில்.

நல்ல “ஞாலம்” தொடங்கி, “நேல” ஊடாக, “நிலம்” மட்டும் பரவியிருக்கும்: இப்பதம் திராவிடம் என்பது இப்பொழுது பூரணபுலனாம். அஃதே போல் “நிலைத்தது” எனுந் தமிழே கி. மு. 1,200-ம் ஆண்டில் இருக்குவேத “நிலயதே” எனுஞ்சங்கதமாயிற்று.

(5) நிலவடலி, நிலவடி, நிலவடுப்பு, நிலவம்மான்ப்ச்சரிசி (செ. அ. பக். 2277) போன்ற சொற்களை நோக்கின் நிலவர், நிலவரண், நிலவரம், நிலவரி என்பனவும் தூய திராவிடம் என்றே கூறல்வேண்டும். ஆனதினால், செ. அ. அதே பக்கத்தில் எழுதுவதில் இரு பிழைகள் காணப்படும்:-

(அ) “நிலை³+ ”. இஃது எவன்? எங்ஙனம் நிலை (வினை) நிலவரம் எனும் பெயர் ஆக மாறும்? நிலைவரம் என்றல்லவோ புணரும்?

(ஆ) “nilai³+bhara”. சங்கத “பர” முதலாவது இப்பொருளைத் தராது; 2-வது “பர” என்றே புணர்ந்திருக்கும்: “வரம்” என வந்திராது. மேலும், அதே சொற்குத்தெலுங்கு “நிலவரமு” என்ற பதத்தை ஒப்பனையாக செ. அ. தருகின்றதே: ஆனால் தெலுங்கு அகராதிகள் இதைத் தற்போது திராவிடம் என்றே அழைப்பன. ஆனதினால் செ. அ. இன்னுமொருமுறை மயக்கிற் றென்க.

(6) “ல்” எனும் இடையினம் “ற்” என வலிமை பெறுதல் சாதாரணமாற்றம்: தமிழ் உலகத்தில் வழங்கும் மரபு:

“அகர முதல முதற்சே உலகு”. ஆனதினால் செ. அ. பக். 2285 - 2289 இல் வரும் பதங்களில் ஒரு பெரும் பகுதி “நில்” என்பதின் விரிவுகளாகும்.

உ - ம், பக். 2285 நிற்பது, நிற்பாட்டு, நிற்பாடு, நிற்பல்; பக். 2286 நிறுத்தல், நிறுத்த சொல், நிறுத்தம். நிறுத்தல்+அளவை, அள; நிறுத்து¹; (க்.) 2287 நிறுத்து²; நிறுதிட்டம், நிறுப்பான்; நிறை 4, 5; பக். 2288 நிறைகல், நிறை செல்வம்; பக். 2289 நிறை பூசல் “நிறை” எனத் தொடங்கும் பதங்களையும் இவற்றுடன் யாம் சேர்ப்பது எங்ஙனம்? “நினை” என்பதுடனும், “நில், நிலை” என்பனவற்றுடனும் இணைந்ததாகலின் இஃதும் அக்குடும்பத்தது என்க. ப. எ. தி. அ. பக். 246, இல. 3049 “நிறை” = weighing concentration, Libra in the zodiac. இல. 3050 (இவ்வி ரண்டையும் பக்கம் பக்கமாகப்போடுவதை நோக்குக) “நினை” = to consider “நினைவு” = reflection, consideration, meditation: மேலும் இவ்விஸக்கங்களில் ப. எ. கொடுக்கும் ஏனைய திராவிட மொழிகளில் வரும் பதங்களையும் ஆராயின், இவை அனைத்தும் “நில்” என்பதையே தம் தந்தையாகப் பேணி வருஞ் சொற்கள் என்பது புலனாகும். அத்துடன் ஒரு மொழியில் “ற்” வருமிடத்தில் சகோதரி மொழியின்கண் “ர், ன்” வருவதையும் அவதானிக்குக.

உதாரணமாக:-

(அ) தமிழ்.	மலையாளம்.	கோதம்.
நிறை.	புற.	நெர்-
துதம்.	கன்னடம்.	குடகு.
நெற்-	நெறெ.	நெரெ, நெரப்-, நெரத்-
துளு.	தெலுங்கு.	
நெரியநி, நெரெவுநி;	நெறயு, நெரயு, நெறி,	
திஞ்ஜு ³ .	நிண்டு, நிணுசு, நிணுயு.	
கொலமி.	நைக்கி.	
நின்ட்-, நின்ட்த்-	நின்ட்-.	
கோண்டு.	கொண்ட.	
நின்தாநா.	நின்ற-, நின்-	
குயி.	குவி.	
நென்ஐ, நென்ஐ.	நென்ஐலி, நென்ஐலிநை.	
குருக்.	பால்தோ.	
நின்தநா, நின்தர்நா	நின்த்கரெ.	

(ஆ) தமிழ்.	மலையா.	கன்னடம்.
நினை.	நினயுக.	நெநசு, நெனபு.
குடகு.	துளு.	
நென்-	நெநெபுநி, நெனெபு.	
தெலுங்கு.	கொண்ட.	
நெலவு, நெலவரி, நெப்பு.	நெஸ்-	

இம் மொழிகளில், இப்பதத்தின் 2-ம் எழுத்து “ல், ற், ன்” என அநேகமாய் வருதலை நோக்குமின், “நினை” = மனத்திலே நிறுத்து, நிற்கப்பண்ணு: ஆனதினால் “நில்” குடும்பத்தின் பதமென்க.

9-ம் பகுதி: “பல் 1”. செ. அ. பக். 2565 இல் “பன்மை”, “பல்” என்பதிலிருந்து பிறந்ததென இயம்பியது சரி; “பல்+உம்+ஐ” > பல்மை (“உ” வீழ்தலான்) > பன்மை, “எலும்பு” > எல்ம்பு > “என்பு” போல் என்க. (பல்+ம்+ஐ “பன்மை” என்றே வரும்). ஆனால் செ. அ. “பல” என்பதை மகிமைப்படுத்தி, “பல்” என்பதை அவமதிக்க

கின்றது. ஒப்பிடுக பக். 2526 “பல் 1 : pron. See பல”. இஃது எதிரான விதமாயிருத்தல் வேண்டும். “பல்” முந்தியதும், “பல” பிந்தியதும். இவ்வகராதியைத்தான் பின்பற்றிய ப. எ. தி. அ., பக். 267-8, இலக். 3289 இல், இன்னும் கூடிய பிழையை இழைக்கின்றது. “பல்” எனும் பதத்தைத் துண்டாகக் கொடாமல், “பல” என்பதையே சுட்டிக்காட்டும். ஆயினும் அவ்வகராதியே தருந் சொற்கள் அநேக திராவிட மொழிகளில் “பல்” எனும் பகுதியினின்றே பிறந்தன என்பது உய்த்துணரப்படும். உ-ம் கன்னடம் : பல் + அவு (= ஆகியன); பல் + ஆர்; பல் + அம்பர்; பல் + அவர்; மால்தோ : பல் + வத்ரெ. பல் + வரெ; பல் + வத்ரெ. தமிழிற்றினும் ஆதியில் அங்ஙனமே : எத்துணை பதங்கள் “பல்” என்பதினின்றே உற்பத்தியாயின? செ. அ. பக். 2527 பல் காப்பியம், பல்காப்பியனார், பல்காயம், பல்காயனார், பல்கால், பல்காலும், பல்காற்பறவை; பல்கு (வினை); பல்பொருட் பெயர், பல்பொருட் சூனாமணி, பல் + அம் > பல்லம் 1 (= பேரெண்); பக். 2526 பல்கணி, பல்கலைக் கழகம்; பக். 2528 பல் + அவர் > பல்லவர் 1; பல் + அவன் > பல்லவன் (அநேக பெண்களைக் கெடுப்பவன்) = தார்த்தன், rake, libertine; “பல்லவி” [= திரும்பத் திரும்பப் பாடப்படுவது; “அவி” (= அவை) தமிழில் வழக்கமற்ற விசுவயயினும், சகோதரியான தெலுங்கில் அநேகமாய்த் தேன்றும். ஒப்பிடுக : ப. எ. தி. அ. பக். 1 avi, avvi, āyavi, ayyavi = that man, woman, thing, in the plural, those things. அதே அகராதியின் பக். 2 இல் “மால்தோ” எனும் வடமத்திய இந்தியாவின் திராவிட மொழியிலே *āw*, *āwe* = those objects or circumstances previously mentioned]; பல் + அவை > பல்லவை 1 (= பல பொருள்), தொல். எழுத். 174 : 1; பக். 2529 “பல்லாண்டு”. இப்பொழுது ஒருபதம் செ. அ. இல் தோன்றது :-

நாலடியார் 106 : 1 பல்லான்ற கேள்விப் பயன் உணர்வார் வியவும்

நாலடியார் 252 : 1 பல்லான்ற கேள்விப் பயன் உணர்வார் பாடு அழிந்து ..

“பல்லார்”, தி. குறள் 191 : 1; 194 : 2; 450 : 1 = பலர் உரை.

செ. அ. 2531-ம் பக்கத்தில் இத்தாய திராவிடபதத்தைச் சங்கத “bahula” என்பதின் திரிபு என எங்ஙனம் எண்ணக் கூடியதோ யான் அறியேன். சமஸ்கிருத bahu தமிழில் வெகு என்றே வரும் : செ. அகராதியே இங்ஙனம் தன் 3764-ம் பக்கத்தில் விளம்பும் :- வெகு ¹ adj. < bahu = many, much.

வெகுமதி¹ n. < bahu + mati = present, reward; நன்கொடை.

வெகுமானம் n. < bahu + māna(m) = high esteem, great respect.

வெகுத்துவம் n. < bahu - tva = abundance, plurality, magnificence.

வெகுசாய் adv. < bahu - sah = for the most part; பெரும்பாலும்.

வெகுசூருதம் n. < bahu - sruṭa = wide information மிகுந்த கேள்வி.

வெகுதாரிய n. < bahu - dhānya the = 12th year of the Jupiter cycle.

வெகுநாயகம் n. < bahu - nāyaka = பலருடைய ஆட்சி.

இங்ஙனமே இன்னுமநேக பதங்கள் செ. அ. 3764-5-ம் பக்கங்களில், விசேஷமாய், வெகுலாலி n. < bahula. ஒரு தரத்தினின்று கோழிக்குஞ்சும் பூனைக்குட்டியும் பிறக்கா : அஃதேபோல் bahula என்பதின்று “வெகுலா”வும் “பல” வும் உற்பத்தியாகா என்க. செ. அ. பக். 2531, 3765 ஒப்பிடுக.

Monier Williams, Sanskrit Dictionary page 726, bahulā = thick, dense, broad, wide, spacious, ample, large. R. V. இஃதிலிருந்து “பல” என்னும் பதத்திற்கும் “bahula” என்பதின் ஆதிக்கருத்துக்கும் சொல்லுருவத்துக்குள் சற்றேனும் தொடர்பின்று என உணருமின் செ. அ. மயங்கிற்றென்க.

தமிழிலக்கணங்களில் “பற்பல” எனும் பதத்தைக் குறித்து ஒரு வியப்புக்குரிய சம்பவத்தைப் படித்தனம். “பல்” எனும் பதமே முந்தியதாய் இருப்ப, “பல(ப்)பல” என்ற தொடர்மொழிதான், அகரம் நடுவன் விழுந்தமையான், “பற்பல” ஆயிற்று என்பர் பல ஆலக்கண ஆசிரியர். “உகரம்” விழுதல் தமிழில் சாதாரணம்; அகரம் அங்ஙனமன்று, “பல்பல் + அ” (= ஆய) > “பற்பல” என எடுப்பதே வாய்மையாகும். ஆனதினால் செ. அ. பக். 2556 “பற்பல”, pron. < “பல + பல” = many used distributively, என்பதும் பிழையே. இவ்வகராதியின் இப்பகுதியை ஆக்கியோனும் மேற் குறிப்பிட்டோரும் தொல். எழுத். 214-ம் சூத்திரத்தை நன்காய் உணர்ந்தால், இப்பிழையை இழைத்திருக்கமாட்டார்; அஃதில் “ல் > ற்” என்றே கூறப்பட்டது :-

“தொடரல் இறுதி தம்முன் தாம் வரின் லகரம் றகர ஒற்றுகலும் உரித்தே”.

தொல். எழுத். நச்சினார்க்கினியம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு, 1944, பக். 136, இதின் உரை :-

பல் கடல், பல்யானை, பல் வேள்வி; பற்பல; சிற்சில. “பல்” (= several) தொல்லிலக்கியங்களிற் பெரும்பாலுந் தோன்றும்.

உதாரணமாக, குறுந். 185 : 4-5 “பல்” வரிப் பாம்பு”; 60 : 6 “பல்கால்”; 165 : 5 “பல் கூந்தல்”; 19 : 5 “பல் இருங் கூந்தல்”; 384 : 2 நெடும் பல் கூந்தல்”; 97 : 7 “இரும் பல் குன்றம்”; 287 : 7 “செழும் பல் குன்றம்”; இங்ஙனமே “பல் பிணி அவிழ்ந்த நீலம்”, “பல் பூங்காணல்”; “பல்லா நெடுநெறி”, பல்லா பயந்த நெய்”, “பல்லான்” (பல் + ஆன்) (இரு முறை); “பல்லிதழ்” (பல் + இதழ்) (இருமுறை); “பல் இதழ் மழைக்கண்” (இன்னுமொருமுறை); “பல்லாழ்” (பல் + ஊழ்) 285 : 4 (= பல முறை, உரை); “பல்வி” (ஒரு முறை); “பல் வேல்” (இருமுறை); “பல் வேறுரு” (ஒரு முறை) : குறுந்தொகையில் 21 தரம் தோன்றுகின்றது. அக நானூற்றின்கண் 32 : 5 “பல் மாண்” (= பல முறையும், உரை) போன்று 194 தரம் இப்பொருளில் “பல்” காணப்படுகின்றது. ஆனதினால் “பல்” என்பதே முந்தியதும் பண்டைய நூல்களில் ஏராளமானது மென்க, இரு தொல் நூல்கள் மட்டிலுமே 215 முறை வருதலான். மேலும், இப்பத “ல”கரம், ஒற்றுதலின் வல்லினத் தொடர் மொழிகளிற் றிரிந்து, ஆய்தமாகி, “பல் + தலை > பல்லை”, அகநா. 195 : 13; “பல் தோல் > பல்லை”, அகநா, 123 : 10; திருமுருகா 122, இவை போன்ற இடங்களில் வரும். தொடர்மொழியின்

2-ம் பதம் மெல்லினத்திற்கொடங்குமாயின், “ல்” > “ன்” என்ற திரிபு தோன்றுவது இயல்பே.

உ-ம் பன் முறை, தொல் சொல். 233 : 1. “பல் + உம் + ஐ” > “பல்ம் + ஐ” > “பன்மை”, தொல். சொல். 23 : 2; புறநா. 19 : 3.

“பல்” வேற்றிலக்கியங்களிலும் பல்காலுந் தோன்றும். “பல் இருங் கூந்தல்” எனுந் தொடர்மொழியே நெடு நல். 54; ஐங்குறுநூறு 308 : 1; 429 : 1; கலித். 101 : 41 - 42; மணிமேகலை 22 : 13); அதே பொருள் “பல்குழலினள்”, சீவக. 989 : 2 இல் தோன்றின. பின்னிட்ட இலக்கியங்களிலுந் தோன்றும் :-

உ-ம் நறுந்தொகை 29 “பல்விரை” (= பலவாசனைகளை, உரை). மேலும் செ. அ. பக். 2565 “பன்மா, பன்மாண்” தொடங்கி, “பன் மொழித் தொகை” ஈரூக வருவனவும், பக். 2564 இல் “பன் மணிமாலை” என்பதும் இப் “பல்” என்பதின் திரிபே : இத்திரிபு பண்டைய இலக்கியங்களிலேயே முதல் ஊடகியளிக்கின்றது.

உ-மாக :-

1. புறநா. 160 : 18-19 “புதல்வன் பன்மாண் பாலில் வறு முலை கவைத்தனன்”.
2. பதிற்றுப். 83 : 6-7 “இன்னொது அம்ம அதுதானே பன்மா (= பலபடியாக) நாடுகெட வெருக்கி” (= நாடுகள் அழியும்படி, உரை).

இப்பொழுது “ல் > ஃ” ஆகிய திரிபை உற்று நோக்குவாம். புறநானூற்றின் 4-ம் செய்யுளின் முடிவில் வரைந்திருப்பதியாது ?

“சோழன் உருவப்பெற்றேரிளஞ் சேட்சென்னியைப் பரணர் பாடியது.”

1. “பல் + தேர்” (= அநேக, தேர்களைபுடையனவன்) > பஃறேர்”.
2. “அல் + திணை” (உயர்வற்ற திணை, உயர்வு அல்லாத திணை) > “அஃறிணை”.
3. “கொல்களிறு மிடைந்த பஃறேற் ரெழுதியொடு” (= பஃதொல் தொழுதி) என்பது பதிற்றுப். 83 : 3. இங்ஙனம் ஆயிரம் உதாரணங்கள் உள.

1966-ம் ஆண்டின் புரட்டாசித்திங்களில் யாம் “தமிழ் பண்பாடு” XII, 2-3-ம் இலக்., 246-ம் பக்கத்தில் வரைந்ததை அங்ஙனமே தருதும் :-

1. கோடி originally meant a pyramidal heap, but later came to mean a crore, i. e. ten millions. அங்ஙனமே வெள்ளமும் பேரென்.
2. இலக்கம், sanskritised into லக்ஷ “laksha” meant originally a shining mark, a superb target : eventually it came to mean 100,000.
3. நூறு, from the verb நொறு, நொறுக்கு, originally a cluster of shattered pieces, came to mean finally the number “hundred”.
4. In the same manner, பல் (= many) came to mean “ten”. அல்லாவிடில் “பன்னிரண்டு” (= 12) தோன்றுவது எங்ஙனம்? “பல், பன் என்பனவே இஃதின் உற்பத்தியாகக் கூடியவையன்றோ? இஃதின் திரிபுகளை இங்ஙனமாக எடுத்தல் வேண்டும் :

(a) பல் + து > பஃது > பத்து (ஒரு விதமாக).

(b) பல் + து > பஃது + இன் + ஒன்று > பஃதினொன்று > பதினொன்று (வேறு விதமாக).

(c) பல் + உம் + இரண்டு (= 10 + 2) > பல்ம் + 2 > பன் + 2 > பன்னிரண்டு (3-ம் விதமாக).

சங்ககத்தில் दशरथ (= dasaratha) என்பதே “பஃறேர்” = manychariots > the emperor with many (i. e. ten) chariots. ஆனதினால் இராமச்சந்திரனின் தந்தையாகிய தசரதனும் இளஞ்சேட்சென்னி சோழமன்னனும் ஒரே பெயரை உடையராவர். “Tamil Culture” p. 246.

நான்காண்டுகளிற்குப் பின்றை இதற்குவேறொரு சான்றும் ஒப்பீசையும் வேறொரு மொழியிற்குள்நிற்று, சுமேரி உத்தில். Prince: Materials for a Sumerian Lexicon, page 172 :- “Xaa”, 8638 = ten, also with value “xu”, 8677,

and = multitude, 8710, in Assyrian = ma'dutu, The words for “ten” are “a, u. xa, xu”, of which it is probable that “xa, xu” are the older forms. The assyrian word ma'dutu (= multitude) is a synonym for “ten” in the broader sense of “many” i. e. a round number. Thus the semantic change from “many” to “ten” occurs certainly in Tamil and Sumerian, and probably in assyrian and Sanskrit too. cf. “dasaratha” = “many chariots”.

10-ம் பகுதியும் “பல்”, ஆனால் வேறொரு பொருளில் செ. அ. ப. 2526,

பல்² = எயிறு, கலித். 58 : 4 முகை வெண்பல்

= யானை, பன்றி முதலியவற்றின் கொம்பு; நங்கூர நாக்கு; = சக்கரம், வாள் முதலியவற்றின் பற்போன்ற கூர்; சீப்புப்பல்; போல்வன. இப்பதற்கு செ. அ. கொடுக்கும் 6-ம், 7-ம், 8-ம் கருத்துக்களை உற்று நோக்குக :- “மொக்கு, பூண்டின் உள்ளீட்டின் சிறுதுண்டு”.

இவற்றுடன் அதே அகராதியின் 2528-ம் பக்கத்திலுள்ள வற்றை ஒப்பிடுக : “பல்லவம்¹” = தளிர். இஃதிலிருந்து = “பல்லவதேயம், பல்லவர் 2”, பக். 2529, பல்லி” = வெற்றிலைக் கணுவில் அரும்புக்குருத்து. இந்நான்கு பதங்களையும் செ. அ. சங்கத “பல்லவ” என்பதின்நின்று தமிழிற்கு வந்தனவாக எடுக்கின்றது. இதற்கு எதிராக யாம் சாற்றுவதியாதெனில் :

1-வதாக, “பல்லவ” ஒருபோதும் “பல்லி” என மாறி யிராது. இஃதை செ. அகராதியே உணர்ந்து “probably” = சிலவேளையில் அங்ஙனமாக வந்திருத்தல் கூடுமென இயம் பிற்று.

2-வதாக, சமஸ்கிருத அகராதிகளே இதற்கு எதிர்ப்பைக் காட்டுகின்றன :- Monier Williams, page 609 pal (பல்) perhaps invented to account for certain words below; page 610, pall (பல்ல) invented to explain the words that follow. கண்டிரோ? “invented”: சங்ககத்தில் உற்பத்தி இன்று; பரமார்த்த குருவின் சீஷர் குதிரை முட்டையைக் கண்டுபிடித்த வண்ணம் கற்பனைத் சாதனம். “பல்லவ” என்பதற்குக் கொடுக்கப்படுங் கருத்துக்களைப் பார்த்தால் இஃது இன்னுங்கூட தெளிவாகும்ன்றோ?

M. Williams, p. 610.

pallava = a sprout, spray, twig, shoot, bud, blossom; 1	
„ = a strip of cloth, scarf, lappet. 2	
„ = spreading, expansion, Lexicographers. 3	
„ = strength, „ = bala. 4	
„ = a libertine, calamite, „ 5	

இவ்வைந்தையும் தமிழ் “பல்” 2 என்பதனுடனும், இதின் விர்ஷாளுடனும் ஒப்பிடுவோம்.

1. மரத்தின் கிளையின்கண் பற்களைப்போல் இலங்குவதனால் தளிர்களுக்குப் “பல்லவம்” எனும் பெயர் அளிக்கப் பட்டிருத்தல் போலும்.
2. சேலேத்துண்டு, ஆடையின் தொங்கல், முந்தானி”. இத்துடன் செ. அ. பக். 2526. “பல்” 2, 6-ம் கருத்தை ஒப்பிடுக : “சேலையில் கோத்து வாங்கு மொக்கு”.
3. “பர” எனும் திராவிடப் பகுதியே இதின் உற்பத்தி யாகும் : “ர்/ல்”. இஃது ஆரிய மொழிகளிற் காணப் படுஞ் சாதாரணத்திரிபே. ஒப்பிடுக.
சிங்கள : “பலா யனவா”; சமஸ்கிருத : “பலாயதி”; பிராகிரத : பலாயதி பக். 96, இலக். 1432, William Geiger. Sinhalese Etymological Glossary.
4. “வல்” எனும் திராவிடப் பகுதியே இதின் உற்பத்தி எனப் பின்றை காட்டுதும்.
5. “பல் 1” எனும் திராவிடப் பகுதியே இதின் உற்பத்தி என முன்னமே காட்டினோம்.

நறுந்தொகை 70 :

“தன் மனையாளைத் தன்மனை இருத்திப் பிறர்மனைக்கு ஏகும் பேதையும் பதரே”.

இவ்வே வீடு வீடாக, குடிமுறை குடிமுறையாகத் தேடி, பல பெண்டிர்களின் நலத்தை உண்பதனால் “பல் + அவன் > பல்லவன்” என்ற பெயரைப் பெற்றான். ஒப்பிடுக செ. அ. பக். 2528 “பல்லவன்” = rake, libertine. இரண்டகராதிகளுமொரையொரு கருத்தைக் கொடுக்கும்.

செ. அ. பக். 2528 “பல்லவம் 1”, யாம் ஆராய்ந்த வண்ணம், தூய திராவிடமே யொழிய, ஆரியத்தினின்றிவலாய் வந்ததன்றன்றோ? இப்பொழுது “பல்லவம் 2” (அடுத்த பதம்) அதேபோன்றதென்று காட்டுதும் :-

“பல்லவம் 2”, = Arrow அம்பு. Bhalla என்ற சங்கத சொல்லின் திரிபேசை செ. அ. இயம்பிற்று. இஃது வாய்மை யன்று. முதல் ஒப்பிடுக:-

1. செ. அ. பக். 528 “எய் 1” = பாணம் பிரயோகி = to discharge arrows.
2. „ „ „ „ “எய் 2” = முள்ளுப் பன்றி, “எய்ம் முள்ளன்ன பருஉமயிருடைய” விலங்கு அஃது ஆகலான் என்க. Porcupine.
3. „ „ „ „ “எய் 3” = அம்பு arrow. இம்முன்று பதங்களினிடையே நெருங்கிய தொடர்புண்டு : மேலும், பிசுவருவனவும் இவற்றுடன் தொடர்பு பூண்டவை என்பதும், சற்றுச் சூழ வெளிப்படையாகும்.

4. செ. அ. பக். 529 “எய்ப்பன்றி, எய்ப்போத்து எய்ம்மான்; எயிற்றி, எயின், எயினன்”.
5. „ „ „ „ “எயிறு” = 1 பல்; 3. யானை பன்றிகளின் வாய்க் கோடு; tusk of the elephant, of the wild hog.

ஆனதினால் பல்லிற்கும்” “அம்புக்கும்” நாப்பண், நெருங்கிய தொடர்புண்டு. திராவிட “பல்” 2, “பல்லவம் 2” (= அம்பு) ஆகத்திரிந்தது: சங்கதம் இவற்றுக்கிடையே, பூசாரிபோல், வரவேண்டுவதின்றெங்க. சுமேரியத்திலும் “அம்பும், பல்லும்” அண்மையாக இருந்தனபோலும். ஆயினும் இச்சங்கதப் பூசாரி எமக்கு ஒரு பெரிய நன்மை இழைத்தனர், குறுக்கே வருதலான். “பல்” எப்பொழுது “பல்ல” (= அம்பு) எனத் திரிந்ததென்பதற்குத் தமிழில் யாதொரு சான்றுமின்று : சங்கதத்திலோ சான்றுண்டு. ஆனதினால் தமிழிலக்கியம், bus வண்டில் போல், தீவிரமாக ஓடிச் செல்லுழி, சங்கத இலக்கியங்களே, இத்திராவிடப் பதங்களை எடுத்தாள்வதான், “time - keeper” போன்றவையாகியதற்கு அன்பார்ந்த வணக்கமாகுக! Monier Williams, Sanskrit Dictionary, page 748 bhalla = a kind of arrow or missile with a point of a particular shape, Mahābhārata, Kāvya Literature; bhalla = an arrowhead of a particular shape, Śārngadhara Paddhati; bhalli = bhalli = a kind of arrow Dharmasamgraha. இப்போது இந்த “time-keeper” குறிக்கும் நேரங்கள் யாவை?

1. மஹாபாரதம் : தொடங்கியது கி. மு. 500-ம் ஆண்டு Macdonell, A History Sanskrit Literature, 1917, London, page 285. இப்போதைய நிலைமையை அடைந்தது, கி. பி. 350-ம் ஆண்டு. Macdonell, page 287. ஆனதினால் கி. மு. 500 — கி. பி. 350.
2. “கால்ய” = இராமாயணம் போன்ற சங்கத காவியங்கள். இராமாயணம் (சமஸ்கிருத காவியம்) கி. மு. 600—கி. பி. 150, macdonell, page 309.
3. தர்மஸம்சுரஹ (= சங்கத நீதிச் சருக்கம்), கி. பி. 1000-ம் ஆண்டு, macdonell, page 429. தமிழ் “ப” கரம் சங்கதத்தில் “bha” என்றே வருமென இருமொழி வல்லுநர் கூறுப. “bhalli” தமிழில் அதே பொருளில் வருவதைக் கண்டிலமாயினும், செ. அ. பக். 2529 பல்வி 1 (= பல்லுக்க கட்டை = a kind of harrow) புறநா. 120 : 4 என்பதில், இதற்கு மிக அண்மைப்பொருளில் வருவதை நோக்குக.

செ. அ. பக். 2530 இல் வரும் “பல்லு”, “பல்லுக்கட்டுத்தல்” தொடங்கி, பல்லுளைவு” ஈறாக உள்ள தொடர் மொழிகள் அனைத்தும் “பல் 2” இன் பின்னிட்டகாலத்தைய விரிவுகளே. பக்கம் 2555 இல் “பற்கடித்தல்” தொடங்கி “பற்சொத்தை” ஈறாக வருவனவும், “பற்பரோகம்” முதலாக (2556 இல்) “பற்குச” ஈறாக, பக். 2557 இல் “பற்குத்து” தொடங்கி “பற்று 2” ஈறாக, இவற்றுடனும் பக். 2558 இல் “பற்றுக்கட்டு” தொடங்கி “பற்றை” ஈறாக வருவனவற்றில், நூற்றுக்கு என்பது வீதத்துக்கு மேற்பட, “பல் 2” இன் விரிவுகளே. ஒரு சிறந்த உதாரணமாக, “பற்று” எனும் வினையை எடுப்போமாக.

நாலடியார் 337 : 2-4. “யாதும்

கொடாஅர் எனினும் உடையாரைப் பற்றி விடாஅர் உலகத்தவர்.

செ. அ. பக். 2557 “பற்று 1” = to grasp, seize, catch, hold. இஃது சரி : ஆனால் “originally with one's teeth, or teethlike contrivance”, அஃதாவது “ஆதியில் தன் பற்களினால், அன்றேல் பற்போன்றனவற்றினால்” என செ. அ. இயப்பியிருப்பின், அஃது புரணமான கருத்துக்கு மென்க. யாம் மேலே, 10-ம் பகுதியின் ஆராய்ச்சியினது தொடக்கத்தில் “பல் 2” என்பதற்கு அளித்த கருத்துக்களை, இடப்பொழுது ஆராயும் “பற்று” என்பதுடன் ஒப்பிடுமின் : அப்போது இவை இரண்டுக்குமிடையே உண்டாய நெருங்கிய தொடர்பு இன்தே தோன்றும்.

2 வதாக, சடப்பொருளினின்றே ஆத்மீக கருத்துகள் பின்பு பிறக்கும் :

“from the physical to the metaphysical, moral, spiritual; from the concrete to the abstract”. ஆன தினால் செ. அ. 2557 - 2558,

- பற்று 2 = 1. பிடிக்கை > ஒட்டு, பற்றுசு, பசை, சோற்றுப் பருக்கை.
2. ,, > உரிமையிடம், தங்குமிடம், நாட்டுப் பகுதி.
 3. ,, > பற்றுக் கோடு, தூண்.
 4. ,, > ஏற்றுக் கொள்கை, சம்பந்தம்.
 5. ,, > கட்டு.
 6. ,, > இல்வாழ்க்கை அன்றேல் வீட்டு நெறி.
 7. ,, > அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களாய அபிமானங்கள்.
 8. ,, > அன்பு, நட்பு.
 9. ,, > செல்வம்.

இங்ஙனமே நாளடைவில் கருத்துகள் படிப்படியாய் மாறின : செ. அ. கொடுக்கும் 28 கருத்துகள் ஒழுங்கற்றவை. யாம் கொடுக்கும் 1 - 9-ம் இலக்கங்களை பின்பற்றின், கருத்தின் விரிவுகள் துலக்கமாகும்.

3 வதாக, “பல்” எனும் வினையை ஒரு அகராதியிலுங் காணோம். ஆயினும் திராவிடத்தில் ஆதியில் இருந்ததே, “பற்று” எனும் கருத்தில். “இஃதென்னே? புதுப் புதுப் பதங்களை உண்டாக்கின்றன” என எம்முடன் சிலர் வாதாடக் கூடும். மன்னிக்கவும் : ஆங்கிலத்தில் ஒரு பொழுதும் இஃதைக் கேட்டில்லரோ? “Nothing is deadlier than a bear's embrace” : அஃதாவது, கரடியின் பிடிக்கையை, பற்றை, பற்றிப்பிடித்தலை, ஆதியில் “பல்லுதலை”, வென்றதொன்றில்லை. இதுவே செ. அ. பக். 2530 இல் வரும் “பல்லுகம்” (=கரடி) என்பதின் உற்பத்தியாகும். சங்கதப் பூசாரி காலத்தை காட்டுவார் : M. Williams, Sk. Dict. 748,

1. bhalluka. Lexicons only. 2. bhalluka, M. Bh. Bh. P. Mālatim, Both = a bear. M. Bh. = மஹாபாரதம். Bh. P. பாகவத புராணம், கி. பி. 1260-ம் ஆண்டு. Mālatim = மாலாதீமாதவ, (அனைத்தும் சமஸ்கிருத நூல்கள்) கி. பி. 720-ம் ஆண்டு.

இப்பதங்கள் முதல் தமிழில் உபயோகிக்கப்பட்டு, பின்பே மேற்கூறிய வடமொழி நூல்களில் வந்தவை என்பது இன்தே உய்த்துணரப்படும். “அங்ஙனம் ஆகில், இவை வழங்கும் தமிழ் நூல்களைக் காட்டு”மென்பீராகின், எம் மறுமொழி மிகச் சுருக்கமாகும் : “கறையான்களைப் போய்க்கேள்”. பதற்றுப்பத்தின் முதற்பத்து மெய்யுள்களும் எங்கே? கடைசிப் பத்தைக் கண்டீரோ? எம்பிரதியில், 246-ம் பக்கத்தில்,

சிலவரிகள் மட்டும் தோன்றும், இக்குறியீட்டுடன் : “இவ்விரு பத்தையும் சார்ந்த இவ்வடிகள் மட்டுமே தொல்காப்பிய உரைகளாலும் புறத்திரட்டாலும் தெரியவந்தவாவாகும்”. ஆயினும் 1949-ம் ஆண்டில், 5-ம் பதிப்பில், பாட்டர் உ. வே. சாமிநாதையரால் 246-247-ம் பக்கங்களில் தேடி அமைக்கப் பெற்ற 10+16+3+10=39 அடிகளைவிட, யாமும் 12 அடிகள் வித்துவான் சி. கணேசையர் இயற்றிய தொல். பொருள். (1948) முதற்பாகம், பக்கம் 286 இல் கண்டு இன்புற்றோம். இது “எரியெள்ள அன்ன நிறத்தன் கடவுட்து உயர்கமாவலனே”, “பதற்று”, என ஆங்கண் வரையப்பட்டதை நோக்குமின். 39+12=51. இன்னும் 50 ஆண்டுகளில் இன்னும் 50 அடிகள் வெளிவரக் கூடும், கறையான்களின் கொடிய வயிற்றைத் தப்பியிருந்தனவாயின். “முதல்”, திருக்குறள் 1-ம் செய்யுளில் “முதற்று” என திரிந்த வண்ணம், “பல்” என்பதே “பற்று” என விரிந்ததென யாவராலும் எளிதாய் உணரப்படும்.

4-வதாக, “பெயர், வினை, உரி : இவையே காலத்தில் முந்தியவை; இடைச் சொற்களோ பின்னிட்டவை” என முன்னமே கூறினோம். இக்கூற்றுக்கு “பற்றி” என்பது சிறந்த சான்றாகுமன்றோ? இதற்குச் செ. அ. (பக். 2557 இல்) இயம்புவது பொருந்தும்:- Of, about, concerning’ : உ-ம் “என்னைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே”. ஆங்கிலத்தில் இப்பதங்களை “preposition” எனச் சான்றோர் அழைப்பது : இவையே தமிழில் இடைச்சொற்கள். ஆயினும் ஆதியில் “பற்று” = வினையடி; பற்றி = இதின் வினையடிச்சம்

5வதாக, நாலடியாரில் “உடையாரைப்பற்றி” (= பிடித்துக்கொண்டு) என்பதற்கும் செ. அ. யின் “என்னைப்பற்றி” என்பதற்குமிடையே யாதொரு தொடர்புண்டோ? முதலில் உடையாரின் உடம்பைப் பிடித்தலும், ஓண்டாவதில் மனத்தாற் பிடித்தலும் ஒரேயேயன்றன. இதுவே யான் முன்கூறிய கட்டளை : “from the concrete to the abstract; from the physical to the metaphysical”.

6-வதாக, கரடி எதிரியை மிக இறுக்கமாய்ப் பற்று வதனால் “பல்லுகம்” எனும் பெயரைத் திராவிடத்திலும் ஆரியத்திலும் பெற்றதே. இன்னும் ஒரு விலங்கு “பல்2” உடன் சம்பந்தமானது, தன் நீண்ட, கூரிய பற்களான். ஆதியில் இது காட்டுப் பன்றியே : wild boar. ஒப்பிடுக. நாலடியார் 358 : 2-4

“கோட்டை

வயிரஞ் செறிப்பினும், வாட்கண்ணாய், பன்றி
செயிர் வேழம் ஆகுதல் இன்று”.

ஆனதினால் செ. அ. பக். 2565—2566 இல் தோன்றுவன ஒன்றில் “பல் 1” அன்றேல் “பல் 2” இன் விரிவுகள் என்பது இன்தே புலனாகும்.

11-ம் பகுதி : பால்” = milk. இப்பதம் ஓரசைச்சொல்லே யாயினும், ஆதிச் சொல்லன்று : “பா” (=குடி, பருகு) எனும் பதம் திராவிடத்திற்கும் ஆரியத்திற்கும் பொதுவான தாய், கி. மு. 3,000-ம் — 2,000-ம் ஆண்டுகளில், இருந்ததே. பறவைகள் எப்பொழுதும் பறவா : நுளம்பு அங்ஙனமே. தங்குமிடம் இவற்றுக்கு விரைவில் வேண்டமே. அஃதேபோல் வன திராவிட உயிர்மெய்களும். “பா” தனியே நிற்க வல்ல தன்று : அதற்குத் தங்குமிடம் “லகரமே”. இதுவே “பால்” என்பதின் உற்பத்தி. ஆரியப் பகுதிகள், பின்னிட்ட காலத்தில் மரித்தோரின் உடல்களைச் சிசிக்கை செய்து, “இவன்

இறந்தது எங்ஙனமென” பரிசோதனை செய்யும் வண்ணம், உண்டாக்கப்பட்டவை. Monier Williams, Sanskrit Dictionary, page 612, paa 1, piibati and piibatee, both Vedic. Meanings: to drink, quaff, suck, sip, imbibe. cf. Gk. pepooka, Aeolian poonoo pinoo; Latin pootus, pootum, piboo > biboo; slavie pija, piti. இப்பகுதியுடன் சம்பந்தமான 2 பதங்கள் உள் :

(A) Page 652, *pyai* or *pyaay* = to swell, be exuberant, overflow. இஃதிலிருந்து பெண்களில் வனமுலைகளுக்குச் சிறப்பாய்ப் பொருந்திய “ப்யாத”, அன்றேல் “ப்யாத” = பீந = fat, swollen.

(B) Page 629, *pii* or *pi*, *piyatee*, *piyaana* = to swell, be exuberant. இம் மூன்று வடமொழிப் பகுதிகளே செ. அ. (பக். 2615)

(அ) பாயசம் (=பால் நெகிழ்ச்சியான இன்னமுது; அன்றேல் பாற் சொற்றி);

(ஆ) பாயாசம், என்பனவற்றின் உற்பத்தியாவன. இவ் விரண்டுடன்.

(இ) பாயதானம் (=பாலன்மை) என்பனவும் இஃதாலாகுந் தொடர்மொழிகள்.

M. W. Sk. Dict. p. 619 : *payasa* = prepared with or made of milk. *payaka*, *payika* = drinking. *payin* = sucking sipping. *paayya* = being drunk; drinking (noun).

இங்ஙனமே ஆரியம் “பா”வுக்குத் தங்குமிடமாக யகரத்தைத் தெரிந்தெடுத்து, “பாய்-, ப்யா-, பீ” எனப் படிப்படியாய்த் திரிபு அடைய, திராவிடம் லகரத்தை விரும்பிற்று. செ. அ. பக். 2625 இல், பால் = குழவி, குடி முதலியவற்றை ஊட்டத் தாய் முலைபின்று சுரக்கும் வெண்மையான திரவப் பொருள் : Milk.

குறுந். 27 : 1-2

“கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது நல்லான் தீம் பால் நிலத்து உக்கு ஆஅங்கு”.

இப்பாற்கு நடந்த வரலாறு மனத்தை வருந்தச் செய்கின்றது: ஆனால் “பால்” எனுந் திராவிடத்துக்கு நடந்த விஷயம் மனக் கிலேசத்தையும் வியப்பையும் ஒருங்கே எழுப்புகின்றது. “ஆரியமே, நீ பெருமுலோபி” என முன்னமே இயம்பினேன். “சிச்சீ! வயிறு வளர்க்கைக்கு நீ செய்வது யாது? உனக்கு வெட்கமின்றே? “பிறன் வரை நின்றான் கடைத்தலைச் சேறலை” ஏய்ப்ப, இவ்வளவு ஏராளமாக உன்னிடம் இப்பொருட்பதங்களிருப்ப, உன் மைத்துனியாகிய திராவிடத்தின் ஒரேயொரு பகுதியைக் களவாடுகின்றனா? கையுங் களவுமாய்ப் பிடிக்கப்பட்டனயன்றே?” எனத்திராவிடராகிய யாம் வடமொழியுடன் வாதாடல் வேண்டும். இன்னினியே இதற்கு நியாயங் கூறுதாம்.

சுமேரிய அகராதியின்கண் பிறின்ஸ் காட்டிய வண்ணம், ஆதிப்பதங்கள் எத்தமொழியிலும் மனப்பலங்களினின்றே உருவாயின. ஆனதினால் ஆரியத்திலும் அங்ஙனமென்க. வீங்குமுலையுடன் தன்கண்மணிபோன்ற புதல்வனை அணைத்து, “சுரந்தமுதங் கற்று தரல்போல், கரவாது, தாய்மார் அளிப்பதை”, முதியோரே, நீயிர் ஒரு போதும் கண்டிலிரோ? இளையோரே, சில ஆண்டுகளுக்குமுன் அங்ஙனம் முலைப்பால்

பருகியதை மறந்தீரோ? இப்போதுதானும் தாயுமானவரான இறைவனின் சுரக்கும் முலைகளினின்று “வானின்று இழிந்து சொரிகின்றதாரை மழைபோல வீழும்” கடவுளின் அருள்களாய தீம்பலை நாள்வாயும் பருகின்றீரன்றே? இதுவே மனப்படம். இஃதினின்று ஒரு மருங்கில் சமஸ்கிருத “ப்யை, ப்யாய், ப்யாத, ப்யாத, பீந, பீ, பி, பியாத” = “வீங்குமுலை பால்சுர” - “க்க, - த்தல், - ந்து” என்ற பொருளில் = to swell, be fat or exuberant, overflow; மறுமருங்கில் “பா, பீபதி, பீபதே” = குடி, பருகு = to drink, suck, sip, imbibe.

பூர்வீகத்தில் மட்டுமன்று : இன்றும் மனப்பலங்களே பதங்களின் ஆதி ஆகும். மேலே யான் எழுதிய “exuberant” என்ற ஆங்கிலத்தை உற்று நோக்குமின். இஃது இலத்தீனினின்று வந்ததென Chambers 20-ம் நூற்றாண்டு ஆங்கில அகராதி (பக். 378) இயம்பும்; கஸ்ஸெல்லின் இலத்தீன் - ஆங்கில அகராதி (பக். 595) இங்ஙனம் இஃதை விளக்கும்:-

(A) *uber* (“*uuber*”; Greek “*outhar*”, English “*udder*”) = a pap, teat, breast.

உ - ம் : *ubera praebere*, Ovid = வீங்குமுலையைப்பருக அளித்தல்.

உ - ம் : *ubera admove*: Vergil = வீங்குமுலை குழந்தைக்கணுக வைத்தல்.

(B) Transferred = ஆகு பெயராக.

uuber = richness, abundance, fertility; fruitful, copious. கண்டீரோ? யான் இந்திய, இலங்கைய மொழிகளைக் குறித்தியம்பிய, விதித்த, கட்டளை இலத்தினுக்கு 20 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமே பொருந்திற்று : அஃதாவது “*From the concrete to the abstract*”. இப்போது இதின் கூட்டாளி : “செம்மையான மனப்பலத்தில் ஒரு பதத்தின் முதற் கருத்தைத்தேடி உறுக” - ஆகும்.

இப்பொழுது பல்வேறு நியாயங்களினால் “பாலன்”

“தூயதிராவிடம் : சமஸ்கிருத *bala* (= *baala*) இதினின்று களவாய் எடுக்கப்பட்டபதம்” என்பதைத் தெற்றாக் காட்டுதும்:-

1. “பால்” = milk. இஃது தூயதிராவிடம். ஏனெனில்

தமிழ், மலையாளம். கோதம்.

பால் = milky juice. பால்.

துதம். கன்னடம்.

பொஃல், பொஃல். பால் = milk.

குடகு. துளு. தெலுங்கு.

பஃலி. பேரு. பாலு, பாடி.

கொலமி. பர்ஜி.

பஃல். பேல் = பால், முலை.

முலைக்கும் அதினின்று சுரந்து வரும் பாலுக்கும் ஒருங்கே இப்பதம் இம்மொழியிற் பொருந்துவதை உற்று நோக்குக : “milk, breasts”.

கட்பா. கோண்டு. கொண்ட.

பால். பால். பால் = milk, breasts :

இஃதிலும் அங்ஙனமே.

குயி. சுவி.

பாடு, பாலு. பாலு, பாலு.

பிராஹுமி.

பால்ஹ் = milk, milkyjuice.

இவ்வண்ணம் (19 கிளைகளில்) 16 திராவிடமொழிகளின் கண் “பால்” இதே பொருளில் தோன்றுவதனான், அஃது தூய திராவிடமாம்.

2. “பால்” எனும் சமஸ்கிருதப்பதம் உண்டு; ஆனால் இக்கருத்திலன்று. M. W. Sk. Dict. p. 622 : paal = to watch, guard, protect, rule, govern, A. V. +.
3. “baal” எனும் பதமும் உண்டு; ஆனால் இக்கருத்திலன்று. M.W. Sk. Dict. p. 728 : baal = an interjection imitating the sound of a falling body, A. V. (= அத்தர்வவேத நூலின்கண்).
4. தமிழ் மரபின்படி, “பால்” பருகும் குழந்தையை, அதின் மிக்க மென்மையினான் குழந்தை (குழை = be soft, like velvet) என்றும், பால் மட்டுமே அவ்வயதில் அஃதின் உணவு ஆகையினான் பால் + அன் (= ஆண், ஆள் : ஒப்பிடுக “அவ் + அன்; இவ் + அன்; யா + வ் + அன்” > “பாலன்” என்றும் அழைப்பது செம்மை யானதே. ஆனால் சங்கதத்தில் “பால்” எனும் பதம் இக்கருத்திலிருந்ததை அறியேம்; அதின் மரபு வேறுக லின், “பாலன்” எனும் பதத்தையாவது பொருளை யாவது சமஸ்கிருதம் கொடுக்க வல்லதன்று : “அன்” என்ற விகுதி சங்கதத்தில் இன்று; “பாலும்” இன்று. ஆனதினால் பின்வருந் சொற்கள் யாவும் களவுப் பொருள்களே :- M. W. p. 728.

1. baala = childish. M. a child, boy under 5 years.
2. baalaa f. a female child; a one year old cow. M.W. p. 729.
3. baalaka = childish, young. M. a child; the young of an animal.
4. baalikaa f. a girl; a young elephant five years old.
5. baalatva n. childishness, childish doings.
6. baalakotva n. childishness, childhood.
7. baalakiya = childish; infantine.
8. baaliman m. childhood, youth.
9. baalisa = childish, puerile, simple, foolish.
10. baalisataa f. childishness, simplicity, folly.
11. baalisatva n. “ ” “ ”
12. baalisya n. “ ” , youth, thoughtlessness, folly.
13. baaleya = fit or proper for children; tender, soft.
14. baalya (= baalya) n. infancy, childhood.
15. baalyata (= baalyataa) f. “ ” “ ” , boyhood.

இவை அனைத்தும் சங்கத தனிப்பதங்கள். இவற்றை முதற்பதமாகக் கொண்ட சங்கத தொடர்ச்சொற்களை, 360 அளவில், இவ்வகராதியின் 728 - 729-ம் பக்கங்களிற் காண்க. இவ்வளவிற்குச் சமஸ்கிருதம் “ரேகியாகுத்திரம், மஹா பாரதம், இராமாயணம், மனுஸ்மருதி” காலந்தொடங்கி, இத் திராவிடப் பகுதியை எடுத்தாண்டு பயன்படுத்தியதே. ஆயி

னும் தீமையினின்று நன்மை விளைதலுமுண்டு. எங்ஙனம் 30-ம் வயதில் கொள்ளையடித்தவன் 50 ம் பிராயத்தின்கண் கொடைவள்ளலாய் மாறுகின்றனனோ, அங்ஙனமே வடமொழி யும் தென் மொழிக்கு அக்காவாடின பதத்தினின்றே இச் சொற்களை அளித்தது :- செ. அ. பக். 2628 பாலகரை, பால கன் 2, பாலசந்திரன், பாலசிட்சை, பாலசூரியன், பாலசோஷ ரோகம்; பாலத்தாபனம் (பக். 2629), பால்பாதம், 2630 பாலஸ்தாபனம், பாலாசிரியன்; 2629 பாலரிதி, பாலலீலை; 3617 வால வாகம்; 2630 பாலிகை 2, பாலிசம், பாலிசன்; 2631 பாலியம், பாலியன்; 3618 வாலிசன்; 3615 வால் 1 (= இளமை 1); 3616 வாலக்கிரகம், வாலகன், வாலசரிதை நாடகம்; வாலசிகிற்சை; 3617 வாலம் 3; வாலன் 2; 3618 வாலாதம், வாலிபம், வாலிபன், வாலியம். (30 பதங்கள்).

12-ம் பகுதி: “பால் 2” = பகுதி, பாதி, பக்கம், பிரித்தல், செ. அ. ப. 2625; “பல் 3”. இத்துடன் இதின் குடும்ப பதங் களும் ஆராயப்படும்.

முன்னுமொருகால் “பஃது” (செ. அ. பக். 2375) எனும் பண்டைய பதம் ஒரு மருங்கில் “பத்து” (= 10) [செ. அ. பக். 2675 “பஃபத்து” = 100] என்றும், மறுமருங்கில் “பது” (ஒப்பிடுக : பதின் முன்று) என்றும், வேறொரு மருங்கில் “பல் + உம் > பல்ம் > பன்” [ஒப்பிடுக : பன் + இரண்டு] என்றும் வருவதைச் சுட்டிக்காட்டினோம். அங்ஙனமே அஃது > 1. அத்து - உடன் (2) அதின் (= அது + டன்); அது + அன் > அதன். “ஃ” = “ல்” இவ்விடத்தில் ஆனதினால், (3) “அல் + து” > “அற்று;” “அன்ன” = அத்தன்மைத்தன். “ஓர் + அன்ன” (சாயல்) தொல்லிலக்கியங்களில் நூறுதரம் தோன்று மன்றோ? “அற்று” திருக்குறளில் பல்வேறு முறை காணப் படும். தெலுங்கில் “அறலு” என்றும் (செமித்திய) அஸ்ஸீ ரிய மொழியில் “அன்னா” (Muss - Arnolt, p. 376; Prince. pages 177, 179, 255, 257) என்றுந் தோன்றுவதனான் இதுவே (= 3 வதே) தொன்மைத்தென்க. இங்ஙனமே இப் பகுதியும் “பால், பாஃ-, பா-கு, பா-து, எனவும், பின்பு குறுகினமையான் “பஃ-, பஃகு > பகு, பக்-; பஃது என வும் பல்வேறுவிதமாய்த் திரிபுகள் அடைந்ததைக் காண லாம். செ. அ. பின் பக்கங்களைப் பின்பற்றின் இஃது மிகத் துலக்கமாதும்.

1. பஃதி. செ. அ. பக். 2375. “இளைப்பஃதியாற் பெயர் பெறும்,” தொல். பொ. 645, உரை.

2. பக்கு + அகம் > பக்கம் = பக்கம்: சமஸ்கிருத “paksaka” வேண்டாம்.

செ. அ. 2376. பக்கம் 1 = கூறு, portion, section; “paksā” வேண்டாவாம்.

செ. அ. 2377 பக்கல் = பக்கம், side; இளம்.

” 2378 பக்கு + இசை > பக்கிசை = பேதப்படுத்திக் கூறுதல்; differentiate.

செ. அ. 2378 பக்கு + இடு > பக்கிடு = to part, பிரித்தல், வேடித்தல்.

செ. அ. 2378 பக்கு + “இணி” (ஒப்பிடுக “இணை”) > பக்கிணி = இருபக்கங்களால் இணைக்கப்பெற்ற இரவு; சங்கத “paksini” வேண்டாவாம்.

செ. அ. 2379 பக்கு விடு = பிள = to be split, திருக்குறள் 1068 :-

“இரவு என்னும் ஏமாப்பில் தோணி, கரவு என்னும் பார் தாக்கப் பக்கு விடும்”.

3. செ. அ. 2381 “பகல் 1” = பகுக்கை = *dividing, separating* புறநா. 249 : 8

“பகல் இடம் கண்ணி” = பகுத்த இடத்தைக் கருதி. இதிலிருந்து “பகல் 1” = நடு, நடுவு நிலைமை, நுகத் தாணி, காலை முதல் மாலைவரையுள்ள காலம், புறநா. 8 : 10 “பகல் விளங்குதியாற் பல் கதிர் விரித்தே” : பின்பு = ஞாயிறு, மணிமே. 4 : 92 “பகல் முளைத்தது” = சூரியன், உரை.

இஃதிலிருந்தே செ. அ. 2382 பகவன் = சூரியன், 8-ம் கருத்து பகவான் = சூரியன், 2-ம் கருத்து : சங்கத “bhagavan” வேண்டா.

4. பசவு = துண்டு; பங்கு; share, portion. 2382-ம் பக்கம், செ. அ. பில்.

5. பகன் (“பகல், பகவன், பகவான்” - இவற்றை ஒப்பிடுக) = *sun god*. 2383.

6. பகிர் 1 = பங்கிடு, பிரி, பிள. 2384. பகிர் 2 = பங்கு. துண்டம், 2384.

7. பகு 1 = பிரி, பிரிவுபடு. பகு 2 = பங்கிடு, வகைப்படுத்து, வெட்டு, 2384.

பகுதி 1 = பகுப்பு, வேறுபாடு; பகுப்பு = பிரிவு; பகுபதம்; பகுவாய், 2385-2386,

8. பகை 1 = பிரிவினால் உண்டாகும் விரோதம், திருக்குறள் 871 : 1; செ. அ. பக். 2386.

பகை = 2 (வினை) விரோதித்தல் : “பகைத்திட்டார்,” தேவா. 642 : 1.

பகைஞன் = சத்துரு : “தங்குலப் பகைஞர் தம்பால்,” கம்பரா. சடாயு. 86.

பகைத்தி (<பகை + ஸ்திரி) = பகைப்பெண். “பகைத்தியா லொருத்தி,” சீவக. 1488 : 4.

பகைமை = விரோதம். “பகைமையுங் கேண்மையும்,” தி. குறள், 709 : 1.

பகையாளி = பகைவன். ஆள் > ஆளி : சாதாரண விரிவு. பகைவன் = எதிரி. “பகைவர் பணிவிட நோக்கி,” நாலடி, 241 : 1.

9. பங்கம் (பக்கம் > பங்கம், வல்லினம் மெல்லினமாக மாறு தலான்) செ. அ. 2387 : “பங்கம் 1” = பங்கு. “பங்கஞ் செய்த மடவாள்,” தேவா. 855 : 5. சங்கத “bhanga” வேண்டா : இஃதில் 9-ம் கருத்தை உற்று நோக்குக.

பங்கன் = பாகங் கொண்டவன், செ. அ. பக். 2388. உலக நீதி 1 : 4 “வள்ளி பங்கன்”; 2 : 4; 3 : 4; 4 : 4; 5 : 4; 6 : 4; 7 : 4 “ஏழை பங்கன்”; 8 : 4 “வள்ளி பங்கன்”; 10 : 4; 12 : 4. 7-ம் செய்யுளைவிட, மற்றைய 9 செய்யுட்களிலும் “வள்ளி பங்கன்” என வருவதை நோக்குக. “மலைமங்கை தன் பங்கனை” (திவ். பெரியதி. 7, 10, 3) என வருதலையும் நோக்கின், இம் மரபு தமிழில் பெரிதாய் வழங்குவதென்புலனாகும்.

பங்காளன் = பங்காளி 1 = உடன் கூட்டாயிருப்பவன், தாயாதி பங்கி 2 = பகுத்தல், வெட்டுதல், வினை. செ. அ. பக். 2389.

,, 3 = வகை. “பாணியின் பங்கி”, கம்பரா. கைகேயி. 60.

,, 4 = பாகமாகப் பெற்றுக் கொள்பவன், தேவா. 392 : 6.

17

பங்கிடு = பகுத்துக் கொடு, வினை.

பங்கிடு = பங்கிடுகை, பெயர்.

பங்கு 1 = பாகம், பாதி, பக்கம். < பகு. இதுவே செ. அ. இயம்புவது.

பரோவு, எமெனோ, (திராவிட அகராதி, பக். 257, இலக். 3154 இல்) பகு = to be split, divided, be at variance, separate; divide, tr. to distribute, apportion, classify; cut into pieces; tear off; break, split; *noun* : share, section, piece, portion; hatred, என மேலே யான் வரைந்த சொற்களுக்கு இக்கருத்துக்களை அளித்து, ஏனைய திராவிட மொழிப் பதங்களையும் கொடுத்த பிள்ளை, (தம் இலக். 3247) பயல், 3364 பாதி, (தெலுங்கு) பாடி; 3371 பால் என்னும் பதங்களை இத்துடன் ஒப்பினை செய்யின் என்றனர்.

10. இலக். 3247 பயல் = half. share. கன். பஞ்சு : பச்சு; பச்சி, பம்பு; குடகு : பப்பி; துளு : பஸலு; தெலு, பஞ்சு, பம்பகமு; கொலா. பய், பைய்—; நைக்கி பய்க்—; பர்ஜி : பய்ப்—, பய்த்—; கட்பா : பய்—; கோண்டு : பையாநா; குமி : பஹ்ப, பஹ்த— = to share n. apportionment. செ. அ. பக். 2487 : பயல் 2 = பாதி, பாகம்; half; side share.

திராவிடத்தில் ஈராயிரஞ் சொற்களைத் தந்த இப்பகுதியே சங்கதத்தில் भज “bhaj” எனத் திரிபு பெற்று இருக்கு காலந்தொடங்கி வழங்கிவந்ததற்கு நியாயங்கள் பல உள் :-

(a) M. W. Sk. Dict. p. 743 bhaj = to divide, distribute, allot, apportion to, share with; enjoy also carnally

(ஒப்பிடுக : வள்ளிபங்கன் = முருகன்); have by one's side (“ஏழை பங்காளன்”) ஆனதினால் இச்சங்கதம் மட்டுமன்று, ஏனைய “இந்து-ஐரோப்பிய பதங்களும் இத்திராவிடப் பகுதிக்கு அண்மையாயின : Greek phagein, phāgos; phēgos; Latin fagus; Gothic and Old Slavonic bōk; German Buch; English buck-, beech. இதிலிமித்தம் சங்கத பகவத், பகவான், பகவன், பகின், பகிநீ, பஜக = a distributor; bhaj (M. W. p. 744) = to break, split, divide; bhagna = broken, split; bhanga (RV. IX. 61, 13) = breaking, splittig dividing -

இவைபோன்ற நூற்றுக்கு மேலானவை அனைத்தும் (M. W. p. 743, 744, 745) திராவிடத்தினின்று ஆரியத்தின் கண் புகுத்தப்பட்டவை. இவற்றில் சில இருக்குவேத காலத்தவை : bhaj bhāgavat, bhaj, bhanga; ஒன்று (bhagna) அத்தர்வ வேதத்திற்கேன்றுவது. ஆனதினால் இவ்வைந்தையும் முன்பே யான் இயம்பிய 41 உடன் சேர்த்தால், 46 ஆகுமன்றோ? மேலும், வேறு “இந்து - ஐரோப்பிய” பதங்களுடனும் இப்பகுதி தொடர்புற்றது : M. W. p. 743, Zend Avesta : “bagha”; Old Persian : “baga”; Greek Zeus Bagaios; Slavonic “bogu”, “bogatu”; Lithuanian “bagātas, -bāgas”; Malay “bagai” W. p. 15.

இங்ஙனமிருப்பது உமக்கு வியப்பைத் தருகின்றதோ? திராவிடமும் ஆரியமும் மைத்துனிகள் என யான் இயம்பியது பொருத்தமன்றோ? இப்போது 3,000-ம் மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள ஈராக்-மெஸொப் பொத்தாமியாவின் கண் வாழ்ந்த சுமேரியரே, கி. மு. 3,000-ம் ஆண்டளவில், “பக், பஃ, பா”

எனது திராவிடபதங்களை யெடுத்து, தம் மரபினிற் கிணங்க இவற்றைச் சற்றுமாற்றி, இவற்றை வழங்கினரென இப்பொழுது அறிந்து மகிழ்ச்சி உறுமின், தமிழரே!

Prince, Materials for a Sumerian Lexicon, Leipzig, 1905 :

1. page 47 : No. 9985 "baa" = half; V. 37, 47 e "baa" = half. II. 11,30 a ba = half; 107 ba = portion out, give; divide R. 8 ba = something portioned out; 108 = lessen, cut off. Hwb. 287, 288 ba = part (of the date palm).
2. page 52 : 216 ff. bal = to open, break; page 53 = breaking, opening.
3. page 53 : 1728 baar = half-enclosure, side, brother ("பங்கன்");

1730 bar = side-companion, brother, sister;

ஒப்பிடுக "மங்கை பங்கன், வள்ளி பங்கன், ஏழை பங்கன்".

1741 baxu (தமிழில் பஃஉ; ஏனெனில் சுமேரிய x = ஃ) = at the side of. ஒப்பிடுக "பஃ—, பஃது, பஃதி" என இப்பகுதி, (பால் 2 = பல் 3) ஆராய்ச்சியில் யான் அளித்தனவற்றை.

Compare "badiu" (in the ancient Egyptian) in the same sense in the Tet amarna inscriptions, number 72, Canaan glossary, Prince, "Journal of the American Oriental Society", 1897, page 36). C. J. Ball, Chinese and Sumerian, Oxford University Press, 1913, page 41. Sumerian : ba = to halve, divide, distribute, give, Brunnow, 104, 107; open, 110; break off, 108. page 42, ba = a half; bar = half. Nos. 9985, 1773 respectively. Chinese : pa = to divide, open out. pat = separation. pei, piu = to divide. pan = half.

- (அ) மேலே "ba—" வில் ஆரம்பிக்கும் பதங்கள் அனைத்தையும் 10 இலக்கங்களில் அளித்தனம். 1-ம் இலக்கத்தைத் திரும்பவும் நோக்குமின். சுமேரியத்தின் bal = திராவிடப் "பல்" = பிரி, கிழித்திடு. சுமேரியத்தில் வினை மட்டும். திராவிடத்தில் உணவுப் பொருட்களை கிழித்துப் பிரிப்பதில் ஒப்பற்ற திறமைபெற்ற மலித, விலங்குகளின், "பற்களுக்கு" ஆயிற்றென்க : பெயர். திராவிடத்தில் இதற்குப் பொருந்திய வினையுமுண்டோ? ஆம். ஆய்தம் அனைத்தும் "ல், ள்" எனும் ஒற்றுகளின் சிதைவுகளே. "பல்கு" > "பல்கு" "பல்தி" > "பல்தி" = பகுக்கப்பட்டது. "பல்து" > "பல்து" இதைப்போன்றதே. சுற்றில் "பல்கு" ஒன்றில் பகு எனவும், பக்கு எனவும், அன்றேல் விசுதி, வியஞ்சனங்கள் பெற்று, "பக்கல், பக்கல், பகல், பகன், பகவு" எனவும், அன்றேல், வல்லினம் மெல்லினமாதல் தமிழுக்கு அழகாகுமாதலின், "பங்கு, பங்கம், பங்கி, பங்கன்" ஆகவும், Kaesar (கயெஸர்) Cesar (சேசர்) என மாறினதுபோல் "பக்" - "பச்" எனத் திரிந்து, "பசப்பு" > "பயப்பு", (செ. அ. 2396, 2846) என்பதைக் கடுப்ப, "பய்" ஆகி, 10-ம் இலக்கப் பதங்களைத் திராவிடத்துக்கு அளித்தது. திரா. "ச்" = ஆரிய "ஜ்".
- .. "பச்" = .. பஜ் = bhaj.

இதுவே இவ்வொன்பான் அன்றேல் ஒன்பது பதங்களின் உற்பத்தியாகுமென்க.

- (ஆ) 8-ம் இலக்கப் "பகை" என்பதை உற்றுநோக்குக : பகு + ஐ. "பகு" = பிரி, வினை. "ஐ" = யாம் முன்னமே இயம்பிய டண்டுப்பெயர் விசுதி". ஒப்பிடுக "பொறு + ஐ" > பொறை, செ. அ. பக். 2947 = heaviness, patience, forbearance; பக். 2948 calm - ness meek - ness, strength ஆங்கிலத்திலும் இப்பண்புப் பெயர் விசுதி கடைசி யசையாகுவதை அவதானிக்குக : ness, -the > th இவை இரண்டும் ஆங்கிலத்தின் தந்தையாய ஜேர்மான்யத்தினின்று; -nce : ஆங்கிலத்தின் தாயாகிய இலத்தினின் சிதைவு - "patientia, Latin. "Forbear" தாய ஜேர்மான்யத்தின் புதல்வன் : ஆனால் ஆங்கிலம்; மயங்கி, இதற்கும் இலத்தின் விசுதி "-ance" < "-antia" என்பதை அளித்ததைச் சான்றோராகிய நமீர் பொறுத்தலுங் கடனே! ஆனால் தொல்மரபின்படி "ஐ" தான் பண்புப் பெயர் விசுதியென ஒரு பொழுதும் மறவாதீர். "ஐகை" = enmity, hostility. இதிலும் - ty = இலத்தின் tas, சமஸ்கிருத taa, tvam. இவையனைத்தும் தத்தம் மொழிகளில் பண்புப் பெயர் விசுதிகளே, "ஐ" தமிழி டெருப்பதுபோல்.

- (இ) தமிழ்மரபின்படி, ஒருபதம் முதலளித்து வந்த பொருளுக்கு எதிரான கருத்தைக் காலகதியில் பெறுவதுமுண்டு.

உதாரணமாக :

- (a) பொருது (செ. அ. 2983) = அன்பினால் ஒன்றுதல் இணைத்தல்.
- (b) " " " = போர் செய்தல்; to fight, contend.
- (a) பொருது " " = பொருந்துதல், உடன்படுதல். பொருந்து " " 2934 = மனம் இசைவாதல், நெருங்கு, அளவளாவு, புணர்; to associate cordially cohabit with

- (b) பொருநன் " " = பகைவன், புறநா. 58 : 7-8

"அருநரை உருமின் பொருநரை பெறுஅச்

செரு மாண் பஞ்சவர் ஏறே" = பகைவரைக் காணப்பொருத உரை.

- (a) போர் (செ. அ. 2966)2 = செறிந்து பொருந்துகை, மதுரைக். 354.

- (b) போர் (செ. அ. 2966)3 = சண்டை, தி. குறள் 758 : 1; இகல், சீவக. 620 : 4.

இதைப்போன்ற மரபு சுமேரியத்திலுந் தோன்றுவதை நோக்குக :-

Brunnow : "A Classified List of all Sumerian Ideographs".

- (a) 1728 : baar = side, brother : அன்பினால் நெருங்குவதைக் காட்டும்.

" 1730 : baar, bar = sister, wife. பங்கன் : அன்பினால் நெருங்குவதைக் காட்டும்.

- (b) 1731 : baar = be hostile; பகையினால் நெருங்குவதைக் காட்டும்.

பிறின்ஸ் சுமேரியத்தைக் குறித்துச் சிறந்த ஓராராய்ச்சி நூலை வரைந்தபோதிலும், இம்மொழியை செமித்திய அல் லீயர் மொழிமூலமாகவே படித்தனர் : திராவிடத்தின் மூலமாக அஃதைக் கற்றிருந்தனராகின், இன்னும் கூடுதலாய்த் தான் அஃதை விளங்கியிருப்பர். தம் நூலின் 53-ம் பக்கத்தில், யான் இப்பொழுது காட்டிய திராவிட-சுமேரிய மரபைச் சரியாகப் புணராமல், செவ்வனே உணராமலே, இஃதை "pun" அன்றேல் "paronomasia" என்றே கூறிப்போந்தனர். இச்சொற்கள் 366 பக்கங்களில் முந்நூறுமுறை தோன்றும் : இவற்றின் கருத்து "சிலைட்ட" சுமேரியரும் திராவிடரும் "வாக்குச்சாலன்" செய்யலோ, "ஹாஸ்ய நகைச்சுவையை"ப் பயக்கவோ இங்ஙனம் பல பொருட்பட மொழிந்தனர் அல்லர் : இவ்விருமொழிகளின் மொழி வளர்ச்சி இத்தன்மைத்தே. பிறின்ஸ் திராவிடத்தை அறிந்தனரல்லர். ஆனதினாலன்றே அவர் இந்நூலின் முகவுரையின்கண் இங்ஙனமியம்பினர் :

பக். VIII : "It is impossible to connect Sumerian *as yet* with any language by dint of similarities". ஆனதினாலன்றே அடுத்தபக்கத்தில் IX : *Paronomasia* (மிகப் பெரிய அச்சீடில்) I define as a form of popular etymology based on mere sound-similarities (or resemblances) associated together, in many instances arbitrarily, and again for purposes of mnemonic aid." சிற்சில இடங்களில் இங்ஙனமாய் இருப்பதற்கு நியாயம் யாது? பிறின்ஸ் தாமே இஃதை தம் முகவுரையின் VIII-ம் பக்கத்திற் பகர்ந்தனர்:-

"The Sumerian literature shows a number of Semitic loanwords and in many cases is quite patently a translation of Semitic ideas by Semitic priests into the formal Sumerian language.

(பக். IX) Many passages contain sumerian words which strikingly resemble the Semitic equivalents and which seem to be mere arbitrary perversions of Semitic originals.

என் 1-ம் அத்தியாயத்தின் கற்றில் யான் சாற்றியதை நீயிர் திரும்பவும் பார்ப்பீராகில், இந்நியாயம் முழுதாகவிளங்கும். ஆனாலும், பெரும்பாலும் சுமேரியத்தில், தமிழிற் போலவே, பதங்கள் படிப் டியாயம் மாற்றமடைதல், ஏனைய மொழிகளிலும் பார்த்து, மிகத் தீவிரமும் சான்றதுமாயிருந்ததே இதற்கு முக்கிய நியாயமென்க. "Rapid and abundant semantic development in Dravidian and Sumerian—this is the most striking feature in these two classical languages". இதைப்பற்றி 2-ம் அதிகாரத்தில், பின்பு, சாலக் கூறுவாம்.

இங்ஙனம் சுமேரியத்தை முழுதாக விளங்கத் திராவிடம் மிக உதவி அளிப்பதைக் கடுப்ப, திராவிடத்தின் தொன்னிலை மையைப் பூரணமாகக் கண்டுபிடிப்பதற்கு, கி. மு. 6,000-ம்-1,500-ம் ஆண்டுகளிற் செப்பஞ்செய்யப்பெற்ற சுமேரியம் பேருதவியை அளிக்கவல்லதே. திராவிடத்தை மட்டுமே நோக்கின், ஈங்கண் யாம் ஆராயும் 9-ம், 10-ம், 12-ம் பகுதிகள் : 1-ல் 1 (=பல); பல் 2 (=எயிறு); பல் 3 (=பாகுபடுத்து, பிரி) ஆகிய மூன்றிற்கும் நடுவண், யாதொரு தொடர்புக்காணல் அரிதே. மேலும், பவி 1=மிகு; செழி, பயன்விளை; பவி 3 (செ. அ. பக். 2537)=பலிவிடுதற்குரிய பிராணி; பவி கொடு (2538)=கொல்லு; வல் 1 (3526)=வலிமை, strength

power, இவை அனைத்தும் மிகத் தூரத்தன என்றே தோன்றுமன்றோ? ஆனால் பிறின்ஸ் இயற்றிய சுமேரிய அகராதியைப் பாருமின் : பக்கங்கள் 50-51 இல், இவர் வரைந்ததை அங்ஙனமே தருதும்.

"The discussion of bal, (bala) and of its development of meaning (=semantic changes) is most interesting:-

- (1) =break into, open up, dig into, open by force," Brunnow, No 270. ஆதி மாந்தர்க்கு உணவே முக்கியம்: பற்களோ மிகக் கடினம். தம் அண்மையில் இருந்த உணவுப் பொருள்களை நொறுக்கி, நறுக்கி, நருக்கி, நசுக்கி உட்கோடற்குப் பற்களை வென்றவைவாய்வை? இதுவே பல் 2 (=எயிறு); பல்கு > பஸ்கு > பகு, பக்க-எனும் தமிழின் பிறப்பாம், உணவைப் பிரித்துப் பகுத்திடுதலான். உணவைப்போல் ஆதி மனிதர்க்கு நெருக்கியது வேறியாது இருந்திருக்கக் கூடும்?
- (2) =be strong, Bruennow's List, 263; resistance, 296; combat, 297; fight, 298. இவை "வல் 1" என்பதுடன் பொருந்துவன எனப்புலனும்.
- (3) Evolved from "strength" bal=store up; plenty, excess. This meaning is not in Brunnow's List, but in the Contract Literature. இக்கருத்து "பல்கு 1, பவி 1" (= "மிது, செழி") என்பவற்றுடன் புணரும்.
- (4) Evolved from "strength", "fight", and but a step from "resistance", bal=to destroy kill Brunnow, 272. Hence "bal-Sū = an animal killed as an offering, victim. இதுவே பவி 3; பவி கொடு=கொல்லு, kill, செ. அ. பக். 2533.

பிறின்ஸின் விளக்கத்தைச் சுருக்கியே வரைந்து, அதிற் றேன்றும் அல்வீரிய ஸமமதிப்புள்ள பதங்கள் அனைத்தையும் விலக்கினம், அவ்வ தேவையின்றாகலின். இந்நான்கும் 4 "bal பதங்கள்" அல்ல, ஒன்றுமட்டுமேயெனச் சாற்றினர், இவர். கற்பூரம்போல் இவ்விளக்கமிருப்ப, சங்கத அகராதிகளின் உரைகள் கடலுப்பையே ஓக்கும். M. W. Sk. Dict. p. 722: bal 1=to whirl round in a circle, S Br, bal 2=to breathe, live; to hoard grain; to hurt; to nourish. bala 3=power strength, R V. இஃது திராவிடத்தினின்று எடுக்கப்பட்டது என்பது தெளிவாதலின், வேதங்களிற்றேன்றும் 47 ஆவது களவுப்பதமாக மதிக்கப்படல் வேண்டும். இதின் பெற்றோர் தமிழ் "வல்"லும், திராவிடப் "பலமும்" என்க.

bal; R. V = a victim (often a goat or buffals) offered to Durga. இஃது திராவிடத்தினின்று சங்கதவேதங்களிற்றேன்றும் 48-ம் களவுப் பதம் என்க.

இதுகாறும் 12-ம் பகுதியின் "ப -" ப்பதங்களை ஆராய்ந்தனம். இனியே "பா-" பதங்களை ஆராய்வாம், செ. அகராதியின் பக்க வரிசையைத்தழுவி.

1. "பா" 1 = to divide, distribute; பகுத்தல். "பாத் துண்பதுமில்லர்", திருநாற். 89. செ. அ. பக். 2577.
2. "பாக்கம்" = நெய்தலிலத்தை ஊர் ஊராகப் பிரித்தல்; இவற்றிலொன்று, பட்டினம். 27.

3. “பாகம்” = பகுக்கை, sharing, dividing; பாதி, half. 2580.
4. “பாகமா” 2 = பங்கு பிரிக்கப்படுதல், to be divided, partitioned.
5. “பாகன்” 3 = ஒரு பக்கத்திற்கொண்டவன், partner. “நாரி பாகன்”, தேவா. 1172,9.
6. “பாகாரம்” = வகுத்தல், division ... 2581.
7. “பாகி” 1 = பங்கிடுதல், to divide, apportion.
8. “பாகீடு” = பங்கிடுகை; share, portion, allotment.
9. “பாகு” 2 = பகுதி, ,, ,, , lot, division.
10. “பாகுபடு” = பிரிவுபடு = to be classified.
11. “பாகுபாடு” = ,, படுகை = division, class.
12. “பாகை” 2 = பகுதி; கால அளவுகை; வட்டத்தை 360 ஆல் பிரித்த பகுதி, 2582.
13. பாங்கர்” = பக்கம், இடம். “பல்லியும் பட்ட பாங்கர்”, சீவக. 1909 : 2.
14. “பாங்கன்” = தோழன், கணவன். பாங்கனார் சென்ற நெறி”, நாலடி, 400 : 4.
15. “பாங்கி” 1 = தலைவியின் தோழி.
16. “பாங்கு” 1 = பக்கம், இடம், தோழமை, துணை, பட்சம்.
17. “பாங்கோர்” = நட்பினர். “பாங்கோர் பாங்கினும்”, தொல். பொ. 41 : 13.
18. “பாச்சியம்” = பகுதி, வகுக்கப்படுந்தொகை; part, dividend. 2583. முன்பே யாம் இயம்பிய வண்ணம், “க் > ச்” சில தருணங்களிலேற்படும் மாற்றம்.
19. “பாதி” 1 = இரண்டு சம்பாகமாகப் பகுக்கப்பட்ட பொருட் பகுதி, 2608; பெயர்.
20. “பாதி” 2 = இரு சம பங்குகளாகப்பிரி, வினை.
21. “பாதிடு” 1 = பங்கிடு, to divide, வினை.
22. “பாதிடு” 1 = பங்கிடுகை, sharing, 2609, பெயர்.
23. “பாது” 1 = பங்கு, share, portion, பெயர்.
24. “பால்” 2 = பகுதி. தொல். எழு. 165 : 1 “அரையென வருஉம் பால் வரைகிளவிக்கு” = பிரித்துக்கொடுக்கை. “பாலுங் கொளாலும் வல்லோய்”, பதிற்றுப். 16 : 19. கலித். 90 : 6 “பால் நாள் இரவில்” = பாதி, உரை. [செ. அ. பக். 2625].
- இதுவே ஆண் பால், பெண் பால், பலர் பால், ஒன்றன் பால், பலவின் பால், எனவரும் ஐம் பால்”, தொல். சொல். 10 : 1. ஒப்பிடுக தொல். பொருள். 644.
- “நிலம் தீநீர் வளி விசும்போடு ஐந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்,
இருதினை ஐம் பால் இயல்நெறி வழா அமைத்
திரிபில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்”. [செ. அ.
பக். 579]. அதே இடத்தில் 2-ம் பொருளாக, “ஐந்து
வகையாக முடிக்கப்படும் மகளிர் கூந்தல்”. கொண்டை,
குழல் பனிச்சை, முடி, சுருள்”, திவா.
25. “பால்” 2 = பகுதியாய், உரிச்சொல். உதாரணம், பழ
மொழி 77 : 1 தீப் பால் வினையினைத் தீரவும் அஞ்சா
ராய். = தீய பக்க வினைகளை உரை.
- “அன்ன பிறவும் அதன்பால் என்மனார்”, தொல். சொல்.
74 : 8.
- “பின்னை உரைக்கப் படற்பாலான்” பழமொழி நா. 19 : 2.
“அலவன் காட்டி நற்பாற்று இதுவென”, அகநா. 380 : 7.

= “இது நல்ல பான்மை உடையது என்று கூறி”,
உரை. “பால் + து” = “பாற்று”.

“கல்லாதும் கேளாதும் கற்றார் அவை நடுவன்
சொல் ஆடுவாரை அஞ்சற்பாற்று”, பழமொழி. நா. 20 : 1-2.

26. பாலும் + ஐ > “பான்மை” = பகுதி. செ. அ. பக். 2642,
பான்மை 2-ம் கருத்து.
சீவக. 553 : 3-4

“கலிபடு கிளவியார் தங்காதலர் கவானில் துஞ்சிற்
பனி இருவிசும்பின் தேவர் பான்மையிற்று என்று
சொன்னான்”.

“அவர் தங்கணவர் குறங்கிலே துஞ்சப்பெறின், அவ்வின்பம்
தேவரின்பத்தின் பகுதியையுடைத்து”, உரை. இதுவே
உண்மையில் முதற் கருத்து. ஏனைய நான்கும், பின்,
காலகதியில், எழுந்தவை என்க. கடைசியானது = 6,
நல்வினைப்பயன், சீவக. 539 : 4 “வந்து அடை
பான்மை, மண்மேல்”

உரைகள் :- (அ) ஊழ்வினை; (ஆ) வந்து சேரும் நல்வினைப்
பயனெல்லாம்.

27. “மனப்பான்மை” : இஃது செ. அ. பக்கம் 3134 இலி
ருக்க வேண்டியது, “மனப்பால் குடித்தல்” என்பதற்குப்
பின்; அதிலோ இது காணப்பெறாது. ஆயினும்
29-12-1939 இல் வெளிவந்த இதின் அருபந்தத்தின்
பக். 386 இல், “மனம் + பான்மை” > “மனப்பான்மை”
= மனத்தின் போக்கு, Loc. = inclination, propensity.
“தமிழ்ப் பண்பாடு”, XII, பக். 241 இல், 1966 ம் ஆண்டு,
புரட்டாசித் திங்களில் யான் இயம்பியதை, தீப்பொழுது,
அவ்வண்ணமே தருதும். “மனப்பான்மை” comes to
mean the intellectual aspect of one's character, the
basic view of life and activity as evinced by anyone.
Thus the Buddha's மனப்பான்மை consisted of his
immense and all-embracing compassion for the suffering
masses, his insistence on each man, woman or child
working out his or her salvation by one's own efforts,
his antagonism to “caste” distinctions, wherein he
anticipated Mahatma Gandhi, and his main
contention that complete release, vimukti or nibbana,
could be reached eventually and a certain measure
of happiness could be obtained in this life itself,
by a constant endeavour to crush out desire
“தண்ணா”, as the cause of pain. Thus we see
that the Buddha sheared, as one shears the wool
of sheep, and while sharing the philosophy of time,
the sixth century B. C., took for himself what he
considered the better part, this is the origin of
பால் + உம் + ஐ > “பான்மை”, where “பால்”
functions as a verb in the above sense. This is
where “பால்” differs from “பகு”, which merely
signifies a simple division. From பகு originated
the Tamil word பகவன் or பகவான், the one who
shares out the food at the head of the domestic
table, the lord or master Hence sprang in early
classical times the Sanskritic “bahgavat”, the
nominative of which too is “பகவான் bhagavan”

13-ம் பதம் : “புல்”. பரோஷ, எமெனோ, தி. அ.
(பக். 285) இலக். 3528 இல் இஃதின் பெளதீகக்கருத்தை

மட்டுமே அளித்தனர் : grass, grass family (e. g bamboo). இவர் 3714-ம் இலக்கத்திலோ, “பு” எனும் பதத்தைத் திரும்பவும் அமைத்து, இக்கருத்துக்களைக் கொடுத்தனர் : ‘meanness, baseness’. செ. அ. பக். 2780 இல், “பு” 1:

1. = Grassfamily, having exogenous toughness of structure, as bamboo, திரணசாதி. ஒப்பிடுக தொல். பொருள். 641.

“தோடே மடலே ஓலை என்று
ஏடே இதழே பாளை என்று
ஈர்க்கே குலை என நேர்ந்தன பிறவும்
புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர்”.

“என்ற” = என்ற, உரை.
-“ஆ” (முன்) > “அ” பின்பு.

2. = பனை. அன்றில் புற் சேற்கை புக்கு”, கல்லா. 38 : 10.

4. = தென்னை, தைலவ. தைல. இதுவே சிங்கள “பொல்” = தென்னை, “pol” gaha, gasa என்பதின் பிறப்பிடம். ஒப்பிடுக கன்னட “பொல்”-.

6. = பூடுவகை, grass. தி. குறள் 16 : 2 “பசும் புற்றலை காண்பரிது” = புல்லின் தலையை, உரை.

9. = புன்செய்த்தானியம், any grain other than paddy. ஒப்பிடுக புறநா. 248 : 5 “அல்லிப் படுஉம் ‘புல்’ ஆயினவே” = புல்லரிசியாய் உதவின, உரை.

10. = புல்லரிசி, பஞ்சகாலத்தில் ஏழைகள் உண்ணும் அரிசி போன்ற தானியம். ஒப்பி. பெரும்பாண். 94 “நுண் புல் அடக்கிய வெண்பல் எயிற்றியர்”.

12. = அற்பம், smallness, in quantity, number or value. உ-ம் “புல்லுளை”.

13. = இழிவு, meanness, lowness, baseness. ஒப்பிடுக நாலடியார் 255 : 1.

“புல்லாப் புன் கோட்டிப் புலவர்”. இதில் புல் + உம் > புலம் > புன்.

இவ்வெண் பொருள்களே முக்கியமானவை : இவற்றில் முதலாறும் சடப் பொருட்களைக் குறிப்பதால், காலத்தில் முந்தியவை; ின் இரண்டும் குணம், பண்பைக் காட்டுவதான் பிந்தியவை என்க. இஃதில் செ. அ. உண்மையான ஒழுங்கைத் தழுவிற்று. இஃதிங்ணமாயிருப்பினும், தொல்லிலக்கியங்களிற் கூட, பண்புப்பொருளே கூடியதாகக் காண்பிக்கப்படும், விசேஷமாய்த் தொடர்மொழிகளில் :-

நாலடி 314 : 3-4 “நாணது சொல்லித் தன் புல்லறிவு காட்டிவிடும்”.

நாலடி 327 : 3-4 “அவத்தமே வாழ்நாளிப் போக்குவார் புல்லறிவினார்”.

நாலடி 266 : 2-3 வேறாய புன் மக்கள் பக்கம் புகுவாய்”.

தி. குறள் 189 : 1-2 “புறன் நோக்கிப் புன் சொல் உரைப்பான் பொறை”.

கலித். 61 : 15 “பொருள் வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டில்லை” = மிடி, உரை.

கலித். 118 : 18 “பகை மிக்கநெஞ்சத்தேம் புன்மை” < புல் + உம் + ஐ = புல்லை ஒக்கும் பண்பு; ஆதியில் இதுவும் தொடர்மொழியே.

பொருந. 96 “மாலை அன்னதோர் புன்மையும்” = மிடிமை யும், உரை.

குறுந். 183 : 5-7 “புல் என் காயா... கானவைப்பின் புன்புலத்தானே”. இவ்வடியில், புல் = பொலிவு அழிந்திருந்த; புன் புலம் = புல்லிய நிலம், உரை.

குறுந். 202 : 2 “புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சி” = முல்லை நிலம், உரை.

நறுந்தொகை 61 : 2 “புன்தலைப் புல்வாய் புலிக்கு அஞ்சாமே”.

சீவக. 2823 : 3 “புன்நிலத்து இட்ட வித்திற் புற்கென = பொல்லாத. உரை.

செ. அ. பக். 2812 : “புன்செய், புன்செய்கை; புன்செய்ப் பயிர் ஆதிய 6 பதங்கள். (2813). இவ் வெண்பதங்களில் “புன்” = dry, barren, poor, நீரின்மையினால்.

“அன்” எனும் விசுதி பொருளற்றதென மயங்காதீர். இஃதுமொஹஞ்சுதாரோ-ஹற்பா நாகரிகத்தின் கல்வெட்டுகளில் “ஆன்” = “அவன்; கடவுள்” என்பதின் குறில் வடிவமென்க. அதே காலத்தில் (3,200-ம் ஆண்டு கி. மு.) சுமேரியம் முதல் எழுதப்பெற்றபொழுது, இஃது “அனு, ஆனு, ஏனு, என் என்ற விதங்களாய், கடவுளைக்குறிப்பதற்கு, உபயோகிக்கப்பட்டதெனப் பிறிள்ள தம் சுமேரிய அகராதியின் 32-ம், 101-ம் பக்கங்களில் இயம்பிப்போந்தனர். இவ்விசுதியே செ. அ. பக். 2781 இல் தோன்றும் : புல் + அன் > புல்லன் = அறிவீனன்; இழிந்தவன் : “கல்லாப் புல்லர்க்கு (பன்மையில்) நல்லோர் சொன்ன பொருள்”, கம்பரா. தாடகை. 72; ஒழுக்கமில்லாதவன். இப்பொழுது இஃதைநோக்குமின் : பதிற்றுப். 15 : 12-13

“புலவு வில் உழவிற புல்லாள் வழங்கும்
புல்லிலை வைப்பிற் புலஞ்சிதை அரம்பின்.”

இஃதின்முன்று “புல்-” தொடர்ப்பதங்களை உரையாளர் விளக்கினர் :-

1. புல்லாள் = புல்லிய தொழிலையுடைய ஆறலைக்கள்வர்; செ. அ. பக். 2781.

2. புல் + இலை + வைப்பு = குடிபோய்ப் பாழ்ந்த ஊர்கள், பதிற்றுப். உரை.

,, = இலைகளால் வேயப்பட்டகுடிசைகளை யுடைய ஊர், செ. அ. பக். 2781.

3. புலம் : பின்றை இஃதை விளக்குதும், புல்லுடன் புணருமாகலின். புல் + உயிர் = சிறு உயிர் : குழந்தை, செ. அ. 2782; சீவக 332 : 2 :- “புல்லுயிர்” தன்னொடு நின்றுழிப் புல்லுயிர்” = “பிள்ளை”, விளக்கவுரை. அநேக இடங்களிற் கலித்தொகை புல்லினத்தை குறிக்கின்றது :-

107 : 2 “புல்லினத்தார்க்குங் குடஞ்சுட்டவர்க்கும்” செ. அ. பக். 2782.

113 : 9 “புல்லினத்து ஆயனை” = ஆட்டினத்தை யுடைய ஆயர், உரை. மேலும் “புல்லுத்தரை, புல்லாமொய்ச்சி” என அழைக்கப்படும் நிலத்தை “புலம்” என்றே 29 முறை அகநானூறு கூறிற்று. உதாரணமாக :-

- 31 : 1-2 “நெருப்பெனச் சிவந்த உருப்பவிர் மண்டிலம்
புலம் கடை மடங்கத் தெறுதலின்”...
- 340 : 17 “குட புல உறுப்பிற் கூட்டு”...
- 389 : 21 “செம் புல மருங்கிற்” = சிவந்த நிலத்திடத்தே,
உரை.
- 394 : 16 “புள் புலவைப்பின் எம் சிறு நல் ஊரே” =
முல்லை நிலத்தூர், உரை. சில இடங்களில் “புல்
+ அன்” > “புலன்” எனவும் தோன்றும் :-
- 304 : 16 “புலன் அணி கொண்ட கார் எதிர் காலை”
= காடாகிய நிலம்.

நெய்தல் நிலத்தைக் குறிப்பதற்கு “புலம்பு” வழங்
கிற்று இந் நூலின்கண் : அஃது “அன்” எனும் மேற்காட்
புய விசுவயைப் பெற்று, “புலம்பன்” = நெய்தற்றலைவளைக்
குறிக்கும் பதம் ஆயிற்று. ஒப்பிகே அகநா. 10 : 4

“புள்ளிறை கூரும் மெல்லம் புலம்ப” = புள் இறை கூரும்
மல்அம்புலம்ப = புட்கள் மிகத்தங்கியிருக்கும் மென்னிலமா
கிய கடற்கரைக்குத் தலைவனே! “மெல்லம் புலம்ப” இதே
பொருளில் 270 : 4; 330 : 6; 400 : 19 இல் தோன்றும்.

அகநா. 340 : 13 “பூக்கேழ் புலம்ப” = பூக்கள் பொருந்
திய கடற்கரையையுடைய தலைவனே. ஒப்பிகே ஐங்கு.

133 : 2 “மெல்லம் புலம்பன்” = மெல்லிய அழகிய
கடற் கரையையுடையசேர்ப்பன்.

இப்பொழுது செ. அ. பக். 2784 இல் தோன்றுவன
வற்றை ஆராய்வாம் :- புலம் :

- (1) வயல். தி. குறள் 85 : “வித்தும் இடல்வேண்டுங்
கொல்லோ, விருந்தோம்பி மிச்சினிமிகசவான்
புலம்” = விளைபுலம், உரை.
- (2) இடம். புறநா. 16 : 9 “புலங்கெட இறுக்கும் வரம்
பில் தானே”
= இடமில்லையாகச் சென்றுவிடும் எல்லையில்
லாத படையினையும், உரை.
- (3) திக்கு. புறநா. 9 : 3 “தென்புல வாழ்நர்க்கு” =
தென்திசைக்கண் ; உரை.
- (4) மேட்டு நிலம், high land for dry cultivation,

இந்நான்கும் சடம் : இதன்பின் சித்து. இதைப்பற்றி
யான் முன்னொருகால் விளம்பியதை, இப்பொழுது அங்ங
னமே வரைகின்றேன் :-

From “புல்” one easily derives “pulam” = an open
tract of country, equivalent to “vayal” in Tamil and
“bayalu” in Telugu. When a Telugu person goes out,
he speaks of “வெற்ற வெள்ளினாடு”, that is, he has
gone to the open meadow, or broad field, or expanded
tract, from the narrow confines of his hut. “From
the concrete to the abstract”. When the human intellect
travels in the same manner, from its native darkness
and its narrow confines, into the broad light-spaces of
knowledge, this process is termed “புலப்பாடு” =
appearing clearly, plainly understood. In English itself
an open level tract of land is a plain : but when the
teacher asks the children in his class : “Is that plain

to you”, he means : “Has that been clearly grasped?”
Likewise in the Dravidian languages too. But as the
human intellect on earth cannot grasp anything except
through the senses, according to the Latin adage or
maxim. “nihil in intellectu nisi fuerit in sensu”,
“pulam” comes to mean (5) sensation, consciousness,
perception by the senses, இந்திரிய உணர்வு : “அடல்
வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை”, தி. குறள், 343 : 1 = செவி
முதலிய ஐம்பொறிகட்குரியவாய ஓசை முதலிய ஐம்புலன்களை
யுங் கெடுத்தல் வேண்டும் வீடெய்துவார்க்கு, உரை. தொடர்
வாக, (6) நுண் அறிவு, கூர்மதி. தி. குறள் 407 : 1 “நுண்
மாண்புழை புலம்”. (7) நூல்கள், விசேடமாப் வேதங்கள் :
“புலப்பறி அந்தணர்”, பரிபா. 6 : 45 இவ்வண்ணம்
செ. அ. பின் 11 கருத்துக்களைச் சுருக்கி ஒழுங்குபடுத்துக.

அதே பக்கத்தில் உள்ள “புலப்படுத்தல்” என்பதில் செ. அ.
யின் ஒழுங்கு தவறாகும். முதல் வரவேண்டியது சடம்பொருட்
சுருத்து, “வெளிப்படுத்தல்”; பின்பே சித்துப் பொருளாய்
“தெரிதல் விளங்குதல்”. செ. அ. பக். 2787 இல் தோன்றும்
“புலன்” எனும் பதமே பிற்காலத்தில் சித்துப் பொருளைக்
குறிப்பதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டது. ஆனால் அகநானூற்றில்
ஒருமுறையும், ஒரு முறை பரிபாடலின் 7 : 9 இலும் “புலன்”
என்பதே காட்டு நிலம், வடலை முறையே குறிப்பன.

“புல்” “புலம்” என எங்ஙனம் விரிந்ததோ, அங்ஙனமே
“புலம்” “புலம்பு” என விரிந்திருத்தல் வேண்டும்.
“புலம்” முல்லை நிலத்தைக் குறிக்க, “புலம்பு” நெய்தல்
நிலமென முன்னமே இயம்பினேன். ஆழ்கடல் மருங்கே,
மாந்தர் அற்ற நேரத்தில், கடற்கரையில், நெய்தற்றரையின்
கண் நின்றிருப்பீராகில், அதின் தனிமை உமக்கு விளங்கும்.
alexander Selkirk என்பவருடன் நீர் வியப்புடன் கூறி
யிருப்பீர் :

“O Solitude, where are the charms,
Which sages have seen in thy face ?”

இதுவே “புலம்பு” என்பதின் 2-ம் பொருள் : தொல்.
சொல். 331 புலம்பே தனிமை. தொல். பொருள். 146 : 18;
147 : 5; 147 : 12; 150 : 12; 202 : 1; 266 : 1,3; 270 : 1,5;
512 : 3; குறுந். 41 : 5; 46 : 6; 50 : 5; 123 : 3; 207 : 3;
279 : 3; 314 : 3; நற்றி. 113 : 12;

அகநா. 7 : 18; 13 : 21; 15 : 9 (ஒரு வீடு); 21 : 5,10;
35 : 2 (வீடு); 52 : 7; 53 : 9; 63 : 2; 41 : 10; 58 : 10;
64 : 16; 47 : 13; 71 : 10; 78 : 11; 89 : 4; 81 : 8; 91 : 14
(முலைகள்); 103 : 5,9; 117 : 4 (வீடு); 167 : 6; 168 : 11;
169 : 10; 187 : 1,10; 203 : 15; 258 : 12; 254 : 9; 289 : 9;
299 : 12; 337 : 3; 358 : 8; 373 : 6; 378 : 11; 395 : 10;
399 : 12, பெயராக = தனிமை; விளையாக = தனிமை உறு.
வேறு சிலவற்றை இன்யே முழுதாகத்தருதும் அகநானூற்றி
லிருந்தே :-

- 227 : 8 “புலிக்கேழ் வேங்கைப் பூஞ்சினை புலம்ப” = புலி
யின் நிறத்தினைக்கொண்ட வேங்கை மரத்தினது
பூங்கொம்புகள் பூக்கள் உதிர்ந்தால் தனிமைபுற.
- 240 : 4 “இனிப் புலம்பின்றே கானலும் நளிகடல்” =
கடற்கரைச்சோலையும் இப்பொழுது தனிமையுற்றது,
உரை. புலம்பே (= நெய்தலை) புலம்பினதன்றோ?
- 244 : 3 “பகல் உறை முதுமரம் புலம்பப் போகி” = தனித்
திடப்போக, உரை.

(குறுந். 352 : 4 “பகல் உறை முதுமரம் புலம்பப் போகும்” என்பதை இத்துடன் ஒப்பிடுக).

அகநா. 247 : 1-2 “வனமுலை புன்மாண் ஆகம் புலம்பத் துறந்தோர்”.

அகநா. 237 : 7 “நன் மா மேனி அணிநலம் புலம்ப” = ஏழிய, உரை = தனித்துப்போக.

இங்ஙனமே ஐங்குறு. 236 : 2; 321 : 3; 480 : 3; 495 : 2; பெரும்பாண். 286;

நெடுநல். 5; 166; தி. முருகா. 298; சீவக. 367 : 3; 386 : 1 560 : 4; 820 : 4; 2082 : 4; 2088 : 3.

படிப்படியாக இக்கருத்துடன் “வருத்தம்” சேர்ந்தது :-

அகநா. 360 : 10 (இவள்) பெரும் புலப்பினளே = தனிமையுற்று வருந்துவள், உரை. இவ் வருத்தம் அகநானூற்றின் சில செய்யுட்களில் மட்டுமே தோன்றும் :-

4 : 5 “மலர்ந்த ஞாலம் புலம்பு புறக்கொடுப்ப” = நீரில் லாத வருத்தம், உரை.

இங்ஙனமே அகநா. 177 : 3; 335 : 8; 389 : 12; பெயரா கவும், அகநா. 144 : 8; 179 : 13; 283 : 8; 305 : 8; 381 : 2 வினையாகவும், இப்பதமிக் கருத்தில், இரு விதமும் 9 முறை மாத்திரமே, இந்நூல் முழுவதிலுந்தோன்றும். இக்குறிப்பு தொல். பொருளிலும், 36 : 7; 146 : 18 இல் மட்டுமே, தோன்றிற்று.

அகநானூற்றில் “புலம்பு” = தனிமை, 25 தரம்; தனிமையுறு, 16 தரங்கள்;

“புலம்பு” = வருத்தம், 4 தரம்; வருந்து, 5 தரங்கள்;

ஆனதினால் நூற்றுக்கு 82 வீதம் முந்திய கருத்தும், 18 வீதம் பிந்திய பொருளுமென்க. வழக்கம்போல், செ. அ., இதிலும் கருத்துக்களைச் செவ்வனே ஒழுங்குபடுத்தவில்லை. 2785-ம் பக்கத்தில் புலம்பு 1 (வினே) என்பதற்கு 4-ம் கருத்தாக செ. அ. அளிப்பதே முதலாக வந்திருத்தல் வேண்டும்: தனித்தல். புலம்பு 2 (பெயர்) என்பதற்கு 4-ம், 5-ம் கருத்தாகக் கொடுக்கும் “தனிமை, பிரிவு” முதல், இரண்டாவதாக வந்திருந்தால், நன்றும். பக். 2784 இல் “புலம்பல்” என்பதில் வரும் 2-ம் கருத்து, “தனிமை கூறுகை”, முக்கியமானதும் காலத்தில் முதலானதுமாம். இஃதை உடனே நம்பமாட்டார் சிலர், ஏன் பலர் எனக் கூறலாம்.

பழமொழி 37 :

“நீர்த்தன்று ஒருவர் நெறியன்றிக் கொண்டக்கால் பேர்த்துத் தெருட்டல் பெரியார்க்கும் ஆகாதே. கூர்த்த நுண்கேள்வி அறிவுடையார்க்கு ஆயினும், ஓர்த்தது இசைக்கும் பறை”.

உரை: “ஒருவர் முறை பிறழ்ந்து கருதிய இடத்து, மீண்டும் அவரைத் தெளிவித்தல் முடியாது. அவர் நினைத்ததே சரியென நிற்பர்” உ-ம்,

guerilla = சிறு கூட்டத்தார் செய்யும் ஒழுங்கற்ற யுத்தம் Lifco 470.

guerra = war, யுத்தம் ஸ்பானியமொழி அகராதி, பக். 462.

guerrilla = skirmish, சிறு யுத்தம், ஸ்பானிய மொழி அகராதி, பக். 462

இவை இங்ஙனம் இருப்ப, இன்று எழுதப்படும் வரலாற்று நூல்கள் இப்பதத்தை விளங்காமல், இஃதை “கொரில்லாப்

போர்” = “குரங்குச் சண்டை என அழைப்பன. gorilla = மனிதக் குரங்கு, Lifco ஆங்.-த. அகராதி, பக். 458 இதனாலே என் வரலாற்று மாணுக்கருடன் எனக்குள் சிறு வாதாட்டு யுத்தம் நேர்ந்ததே. அதேபோல், இதிலும் நடக்கக்கூடும். “கலாநிதியே, அறப்படித்துக் கூழ்ப்பாணக்குள் விழுந்தனே போலும்! புலவர், பண்டிதர், ஆசிரியராயிருக்கும் நாம் “அழுவதும் புலம்புவதும்” ஒன்றென்றே இதுகாறும் கருதினம். நேற்று, முந்தின நாள், அதுவும் இங்கிலாந்தில், தமிழ் கற்றநீயோ எமக்குத் தமிழ்ப்படிப்பிக்க வந்தனா?” என ஒரு சாரார் எனக்குப் பகவர்வதைச் செவிமடுத்து, யான் மறுமொழி இயம்புகின்றேன்:-

1. எல்லா மொழிகளிலும், பழைய காலத்தின் கருத்தே முந்தியதும் அடிப்படையானதுமென மொழிவல்லுநர் ஆகிய சான்றோர் கூறுப.
2. தமிழ்மொழியும் இங்ஙனமாயிருத்தல் ஒருதலையாகு மன்றோ?
3. அகநானூறு, குறுந்தொகை, பெரும்பாணாற்றுப்படை போன்றவை தொல்லிலக்கியங்களே.
4. அகநா. 89 : 3-4. “உருத்து எழு குரல் குடிதைச் சேவல் புல் சாய் விடர் அகம் புலம்ப”.

இதின் உரை: “வெகுண்டு எழுகின்ற குரலினையுடைய பேராந்தைச் சேவல், புறன் ஒழிந்த வெடிப்பிடங்கள் தனித்திட, சென்று”. பேராந்தை அழுததெனினும் நம்பலாம்: பாறைகள் நடுவண் உள்ள வெடிப்புக்களே அழுதன என்றால், நம்புபவர் யாரோ? ஆனதினால் புலம்புவதும் அழுதலும் வேறென்றே கோடல் வேண்டு மன்றோ?

5. குறுந். 134 : 4 “பூவுடை அலங்குசினே புலம்ப” = தனிக் கும்படி, உரை. மரக் கொம்போ அழுகின்றது? இஃது குரங்குச் சண்டையின் மேசமாம்.
6. பெரும்பாண். 286 “கொடுவாய் இரும்பின் மடிதலை புலம்ப”. உரை. மடித்ததலை இரையின்றித் தனிக்கும் படி. ஆனதினால் தனிமையே முதற் கருத்து. அத்துடன் வருவன: செறுப்பு, வருத்தம். ஆனால் இத்தனிமை, ஆதிமில் புலத்துடன் தொடர்பாயிருந்ததே. இப்புலம். = an open, uninhabited tract. Is it not a physical as well as a psychological tendency for a grief-stricken person to go out from the midst of the human crowd to a solitary place in an open field to give free vent to his heart-rending sorrow?. The sense of “wailing or lamenting” is therefore intimately bound up with, and secondary to, that of “தனிமை”

The three ingredients in this cameo pen-picture are loneliness, grief and dislike, “வெறுப்பு”. “புலம்பு” எனும் நெய்தல் வெளியைக் குறித்த பதமே தனிமையையும், பின்பு வருத்தத்தையும் குறிக்கப் போதியதாயிற்று. “புலம்” எனும் முல்லை நிலத்தின் வெளியைக் குறிக்கும் பதத்தினின்று எழுந்ததே “புலவி” = “வெறுப்பு”, ஊடல்; “புலவிப் பொழுதும்”, சீவக. 1378 : 1. மேலும், ஒரே சொல்லே இவ்விரு கருத்துக்களைக் குறிக்க வல்லதாயிற்று:-

புலவு¹ = வயல், arable land, கன்னடம் “பொல”. [செ. அ. 2787 : புலவு¹].

புலவு² = வெறுப்பு, to dislike, to abhor. வினா. புறநா. 219 : 3 “புலவுதி, மாதோ, நீயே”. From the abstract one does not come to the concrete. ஆனதினால் செ. அ. (பக். 2787) “புலவு” 1, 2, 3 என்பன மிகவும் ஒழுங்கற்றன. மேலும்,

(அ) அதின் “புலவு 1” என்பதின் கீழ் “புலால் நாற்றமடித்தல்”, “வெறுத்தல்” என்பன ஆகிய, முழுதும் வேறுபட்ட, கருத்துக்களை அமைத்து, இவை இரண்டும் ஒரே பதத்தின் கருத்துக்கள் என இயல்பியது சாலத்தவராகும்.

(ஆ) அதின் “புலவு 2” என்பதை “வெறுப்பு” என விளக்கி அதற்கு மேற்கோளாக “புலவு வாய்ப்பாண” என செ. அ. கூறிற்று; “பெரும்பாண். 22” எனவும் வரைந்தது. ஆனால் “புலவு 1” என்பதை “புலால் நாற்றம் அடித்தல்” என விளக்கி, இதற்கும் மேற்கோளாக “புலவு வாய்ப்பாண” எனக் கூறி, “பெரும்பாண். 22” எனவும் வரைந்ததே. இஃது முந்தின தவறலிலும் மிகப் பாரதாரமான தன்றோ?

(இ) “புலவி, புலவு, புலம்பு” என்பனமூவாகும்பைப் பதங்கள்: இவற்றுக்குத் தொடர்பான ஈரசைப் பதமொன்றுண்டே. அஃது “புல”. இதற்கு 2 பொருள்கள் உள. [செ. அ. பக். 2783] “புல 1” : வெறு, துன்புறு, மனம் வேறுபடு. பொருந. 175 “செலவுகடைக் கூட்டுதிராயிற் புல புலந்து”. உரை : “போகின்ற போக்கை முடிவு போக்கு விராயின், அது பொருமற் புலந்து”. தொல். பொருள். 157 : 1 “புலத்தலும் ஊடலும் ஆகிய இடத்தும்”. ஏளாதி 11 : 4 “(ஆட்டுண்டு) போகும் புழையுள் புலந்து” = துன்புற்று, உரை. “புல” 2 : அறிவுறுத்துதல், to make known, to instruct.

எங்ஙனம் “புலம்” 1 (=வயல், வெளியிடம், முல்லைநிலம்) நாள் வாயும் திரிபு பெற்று, “புலவு 1 (எனதெண்ணில்), புலவு 2, புலவி, புலம்பு” எனுஞ் சொற்களாகி, “தனிமை, வருத்தம், வெறுப்பு” எனுங் கருத்துக்களைப் பெற்றதோ, அங்ஙனமே வேறொரு திரிபினால் [“வெளி”, “வெளிச்சம்” ஆகிய வண்ணம்] “அறிவு”, “துப்பு”, “கூர்மதி”, “நூல் (=மன வெளிச்சத்தைத் தரும் பனுவல்)” எனும் பொருள் களையும் பெற்றதே, ஆனதினால்தான் “புல 2” = அறிவுறுத்துதல் ஆயிற்று. இப்பாதத்தினின்று உண்டாயதே “புலவர்” = புலமையோர் [செ. அ. 2786] இதற்கு முதல் மேற்கோளாக, அஃது “நரம்பின் மறைய என்மொர் புலவர்” என்ற தோல். எழுத். 33 : 3 ஐக் காட்டிற்று. “புலவன்” அகநா. 345 : 6; “புலவர்” அகநா. 273 : 15; 354 : 8 போன்ற இலக்கியங்களிலும் தோன்றும்; ஆயினும் பழமை சான்ற தொல்காப்பியத்தின் முதிய பாகமாய் “எழுத்தின்” கண்ணே “என்மொர் புலவர்” என இப்பதம் இப்பண்டைய பொருளில் ரேன்றிற்று :- தொல். எழுத். 6 : 2; 33 : 3; 53 : 2; 130 : 2; 146 : 2; 158 : 5; 178 : 2; 222 : 2; 272 : 2; 283 : 4; 288 : 3; 331 : 3; 333 : 3; 353 : 2; 413 : 2; 432 : 2; 474 : 3; 478 : 3; 483 : 5 ஆகிய 19 முறை. தொல். சொல். 19 முறை. தொல். பொ. 27 முறை. எழுத். 369 : 2, பொ. 12 : 3 “புலமையோர்” = புலவர்.

“புலவி” (=வெறுப்பு) எனும் பதத்தில், “புல” என்பதே பகுதி. ஆனதினால்தன்றோ, நாலடியார் 252 : 4 இல் “புலந்து” (=வெறுத்து) என வந்ததன்று. “புலவி” தொற்

பதம்; “ஊடல்” பிற்காலத்தையது, உரைகளில் அளிக்கப்படும் பதம். உதாரணமாக, தொல். பொ. 227 : 2; 499 : 3; குறந். 93 : 4; 115 : 3; அகநா. 225 : 17; 239 : 13; பரிபாடல் 16 : 39; 20 : 96; தி. குறள் 1302 : 1; 1306 : 1; 1309 : 1; 1324 : 1. இஃது பெயராகும். தி. குறளிலும் “புல” எனும் வினை இக்கருத்திற் ரேன்றும். உ-ம், 1303 : 2 “புலந்தார்” அங்ஙனமே குறுந்தொகையிலும். உ-ம், 41 : 5 “புலப்பில் போல புல்லென்று.” 164 : 5 “புலக்கம்”; 177 : 6 “புலப்பினும்”; 334 : 3 “புலந்து”. எனவே பகுதி, “புல” என்பது வெளிப்படை.

இதின் பொருள் = to go outside of one's company to a field or meadow through grief, aversion or disgust to withdraw one's self from others. ஆனதினால் ஒரே பகுதியாய் “புல” என்பதே “புலவி” எனவும், “புலம்பல், புலம்பு” எனவும் விரிந்த தன்றென்க. “விரிந்தன்று” (தொற்றம்) = விரிந்தது.

(ஈ) இப்பகுதிக்கு “ர்” எனும் விவஞ்சனத்தைக் கூட்டின், கருத்து சிறிது மாறும். சீவக. 1397 ஆஞ் செய்யுள் இருள் நிறைந்த நள்ளிரவை. இன்னிசையும் செஞ்சொல்லும் ஒருங்கேபெற, வருணித்தபின்றை, விடியற்காலத்தையும் இங்ஙனங் குறித்தன்று : “புலர்ந்தது பொழுது, நல்லாள் நெஞ்சமும் புலர்ந்தது. அன்றே?” பொழுது புலர்ந்தது = இரவுக்காலம் வீடிந்தது. நல்லாள் = பதுமை. நெஞ்சம் புலர்ந்தது = மனம், உள்ளம் தெளிவடைந்தது, விளக்க உரை. செ. அ. [பக். 2785-2786 இல்] “புலர் 1” என்பதற்குக் கொடுக்கருத்துக்களில் 7 ஆவது = விடிதல், விடியல்; 8 ஆவது = தெளிதல், தெளிவடைதல். யாராவது காலை 5-30 மணியளவில் இருட்டறையினின்று புலங்களை, வயல்களை, வெளிகளை, ஒருபுறாவல் கையில் வைத்துக்கொண்டு, பார்க்க உலாவின் அந்நூலையும் படிக்கலாம், “புலரின்” இக்கருத்துக்களையுந் தெளிவாக விளக்கலாமன்றோ? “புலரி” [=விடியல், dawn (திவா.)] இப்பதத்தின் விரிவே. [2786]. அங்ஙனமே “புலாவு” = விடிதல், 2788.

(உ) இப்பதங்கள் அனைத்துக்கும் அடிப்படையான பகுதியை திரும்பவும் பார்ப்போம், பரிசோதிப்போம். புல்¹ = grass, 27 முறை அகநானூற்றில் மட்டுமே.

“புல் 2” = மூங்கில், bamboo, அகநா. 65 : 15.

“புல் 3” = அற்ப, நீச, tiny : புல்லு + இலை, அகநா. 3 : 11; 69 : 6; 363 : 6; 397 : 16.

புல்லு + அனை, அகநா. 81 : 3 (= வளைகள், உரை) : “புல்லனை”.

புல்லு + உனை (= குடுமி), அகநா. 107 : 17; 176 : 19; 234 : 4; “புல்லனை”.

இவற்றின் “புல் 1” இனின்று புல்வாய் (=மான்) அகநா. 284 : 10; தொல். பொ. 590 : 1; நறுந். 61 : 2 “புந்தலை புல்வாய் புலிக்கு அஞ்சுமே”.

குறிஞ்சி, முல்லை நிலத்தின் நெடும் புற்கள் மத்தியில் பதுங்கி வாழ்தலினால், “புலி” என வேங்கையைத்தமிழ் மக்கள் அழைத்திருப்பின், ஆகாரமாக எடுக்கும் புலியும், உண்ணப்படும் மானும் ஒருங்கே புல்லினின்றே பிறந்த பதங்கள் ஆகும், மான் புல்லை வாயில் பல்காலும் வைத்திருப்பதினால்தான்; செ. அ. யில் புல் 3 = புலி என்வுமிருப்பதலான், பக். 2780.

(ஊ) புல்லின் தன்மையை யேகபெருமான் மலைப்பிரசங்கத்தில் இங்ஙனம் வர்ணித்தார்: “இன்றைக்கு இருந்து நாளைக்கு அடுப்பிலே போடப்படும் வயல்வெளிப்புல்”, மத்தேயு. 6 : 30. உலர்ந்து வாடுவதே அதின் முக்கிய தன்மை. இதுவே “புலர் 1” இன் (செ. அ. 2785) 1-ம், 2-ம் பொருள்கள். உ-ம், “பகையுள் சாந்தாம் புலராது சிறந்து”, சிலப். 5 : 197 = செவ்வியாய்ப்புமிக்கு உரை.

(எ) புல்லின் இன்னுமொருபண்பை ஓர்மின். அஃது வழக்கமான கருத்தில் “நின்று தளராவளர் தெங்கு”மன்று. பனைபோல், “வானுறு ஓங்கிவளம்பெற வளர்வதும்” அன்று. “அண்ணல்யானை, அணிதேர், புரவி, ஆட்பெரும் பட்டையொடு [நாற்படை] மன்னர்க்கு இருக்க நிழல் ஆகாதே”. தன் மிகச்சிறுமை, அற்பம், இழிவினான் [செ. அ. 2780 “புல் 1”, 12-ம், 13-ம் பொருள்கள்]. ஆனதினால் (“என்” = இங்ஙனம் அழைக்கப்படும்) “புல்லென்று, புல்லென்ற, புல்லென” என வரும் 15 அகநானூற்று உதாரணங்களும், “புல்லரை” (= சேறடி) அகநா. 77 : 13; 149 : 3; “அணிநிலா வீசுமலை அரங்கு புல்லென்னப்போகி”, சேவக. 2531 : 1 போன்றவை அனைத்தும் இப்பண்பினான் புல்லினின்று பிறந்தன. [செ. அ. பக். 2783] புல்லெனல் = போலி வழிதற்குறிப்பு, இழிவுபாட்டுக்குறிப்பு.

நாலடி. 255 : 1 “புல்லாப் புன் கோட்டிப் புலவரிடைப் புக்கு”

இஃதில் புன் (> புல்) = இழிவு = meanness, lowness, baseness. [செ. அ. 2780]. கி. மு. 570-ம் ஆண்டில் வட இந்தியாவின் கண் உற்பத்தியாய ஜைன மதம் 200-ம் ஆண்டு (கி. மு.) தமிழ்நாட்டிற் பரந்ததென அறிவோம். நாலடியார், சிலப்பதிகாரமியற்றியோர் இம் மதத்தைத் தழுவினாரே. இவர் கொள்கையில் முக்கியமானது இஃதே :-

தி. குறள் 257,

“உண்ணுமை வேண்டும் புலாஅல், பிறிதொன்றன் புண் அது உணர்வார்ப் பெறிள்”.

1. (அ) “புலால் உண்டல் இழிந்த தென்பது இதறாற் கூறப்பட்டது” : உரை. செ. அ. 2787-8 புலால் = ஊன் முதலியன; flesh, raw meat, அகநா. 200 : 2; 270 : 2 எல்லா உணவுப்பொருள்கள் நடுவண் இதுவே சால இழிந்தது, புல் போன்றது, எனத் தமிழ்ஜைன மக்கள் கருதியதனால், இஃதை “புல் + ஆல்” (= “புல் + ஆகும்”) என்றே அழைத்தனர். இஃதின்னன்று இப்பதம், ஆகுபெயராகி, வேறுபொருள்களையும் பெற்றதே:-(ஆ) புலால் நாற்றம். உ-ம், நாலடி. 97 : 2-3 “கயற் புலால் புன்னை கடிபும் பொருகடல் தன் சேர்ப்பு!” (இ) “புலா”, அகநா. 70 : 2; 89 : 14 (= புலால், உரையீல்). இப்பதத்தை செ. அ. அளிப்பதன்று. (ஈ) “புலாஅல்”, அகநா. 265 : 18.

2. புல் + ஆவு > “புலாவு” எனவும் வரும். இஃது, செ. அ. 2788, 2791-ம் பக்கங்களின்படி, உர்டு அன்றேல் ஹிந்துஸ்தானி “புலாவு” என்பதின் பிறப்பிடமாகும், “புலென” எனவும் தமிழில் வருதலான். இதின் பொருள் : ஊனோடுகலந்த உணவு”, பெயர்.

3. புல் + அவு > “புலவு” எனவும் வரும். [செ. அ. 2787, “புலவு 2”, 2-ம், 3-ம் பொருள்கள்]. “புலவு மணற்

பூங்கானல்”, பட்டினப். 94. [“அவு = ஆவு” = ஆகியது, ஆம்].

4. “புலவு” வினையாகவும் வரும் : “புலவு வாய்ப்பாண”, பெரும்பாண். 22; அகநா. 8 : 7 “புலவு” = புலால் நாற, உரை. 3-ம் 4-ம் பதங்கள், அகநா. 16 முறை.

5. “புலாவு” வினையாகவும் வரும் : உரவுக்களிற்றுப் புலாஅம் பாசறை”, பதிற்றுப். 61 : 15. “வீரர் எல்லாரும் போர்செய்து புன்பட்ட மிகுதியாற் புலால் நாறுகின்ற பாசறை”, உரை. இஃதில் “ஆவு = ஆஅம் = ஆம் = ஆகும்” என யான் முன் இயம்பியதையே 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பதிற்றுப். கூறிற்று.

6. புல் + ஐ (= ஆய = ஆகிய) > “புலை” எனவும் வரும், செ. அ. பக். 2790 :-

புலை = 1. இழிவு. 2. அசுத்தம். “புலைசூழ் வேள்வியில்”, மணிமே. 13 : 28.

7. ஊன். 8. கீழ்மகன். 9. தீ நாற்றம், stench இதின்னன்று.

7. புலைச்சி 1” = புலைப்பெண். புலை + ச்சி (= ஸ்திரீ, முன் விளக்கினேன்).

8. “புலைசு” = புலால் = தெலு. “பொலுசு”. ஒப்பிடுக சேவக 2546 : 1 “பொலிசை”, ஆனால் எதிரான கருத்தில், 14-ம் பதம்.

9. புலைஞர்” = இழிந்தோர்.

“பொன்னொடு மணியுண்டானால், புலைஞனும் கிளைஞனென்று, தன்னையும் புகழ்ந்துகொண்டு, சாதியில் மணமுஞ்செய்வார்”.

“விவேக சிந்தாமணி” 25 : 1-2, இரத்தின நாயகர், சென்னைப்பதிப்பின்படி.

10. “புலைத்தனம்” = இழிகுணம், கொலைக்குணம். செ. அ. பக். 2791.

11. புலை + த்தி (= ஸ்திரீ) > “புலைத்தி” = இழிகுலத்துப் பெண், புறநா. 259 : 5; அன்றேல் = வண்ணாத்தி. “புலைத்தி கழீஇயநா வெள் அறுவை”. புறநா. 311 : 2.

12. “புலைத்தொழில்” = இழிசெயல். “பொல்லாத காமப் புலைத்தொழில்”. [செ. அ. 2791]

13-14. “புலைச்சேரி” = “புலைப்பாடி” = புலைச்சாதியோர் வாழுமிடம்.

15. “புலைமகன்” = கீழ்ச்சாதியான், நாவிதன் அம்பட்டன்.

16. “புலைமை” = இழிவு, மணிமே. 24 : 80; இழிவான நடை.

17. “புலையன்” = கீழ்மகன், சண்டாளன், பாணன். கலித். 35 : “பலவல்புலையனை”.

18. “புலையாட்டம்” = நிலையின்மை, (யான் முன்பு குறித்த புல்லின் தன்மை)

19. “புலையாடி” = புலையன் எனப் பொருள்படும் நிந்தைச் சொல், நாஞ்.

20. “புலையாடு” = இழிவாக நட, வினை.

21. “புலைவினையர்” = இழிதொழிலாளர். தி. குறள். 329:1-2 கொலை வினையர் ஆகிய மாக்கள் புலைவினையர் புன்மை தெரிவார் அகத்து”.

22. “புல் + அன்” > “புல்லன்” எனவும் வரும், [செ. அ. 2781 = இழிந்தவன், 2-ம் பொருள்]
23. புல் + உம் + கண் > “புன்கண்” = இழிவு. [செ. அ. 2812, 7-ம் கருத்து].
24. புன்கண் + உம் + ஐ > “புன்கண்மை” = இழிவு. ஒப்பிடுக கலித். 61 : 15 “பேதாப், பொருள்வேண்டும் புன்கண்மை ஈன்புல்லை, யாழ்”.
25. “புன்கூர்தல்” = இழிவு, மெலிவு, வறுமையால் வருந்துதல்.
- 26-27. “புன்செய், புன்செய்கை” = arid land, unfit for rice-cultivation.
28. “புன்சொல்” = பழித்துரை = இழிவுச் சொல், தி. குறள் 189 : 2 [செ. அ. 2813].
29. “புன்பயிர்” = புன்செய்ப்பயிர், அற்ப விளைவு.
30. “புன்புலம்” 1 = தரிசுநிலம், முல்லைநிலம், குறுந், 202 : 2 “புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சி” (முட்கள், உரை). அன்றேல் = புன்செய் நிலம், “கானவைப்பிற் புன்புலத்தானே”. இதின் உரை “புல் புலத்தான்” = “புல்லிய நிலத்தின்கண்”. குறுந்தொகை 391-ம் பக்கம், செய்புளன்று. *From the concrete to the abstract, from the physical to the metaphysical* :-
31. “புன்புலம் 2” = புல்லிய அறிவு, புல்போன்ற புத்தி. கம்பரா. மகுட. 28.
32. “புன்மக்கள்” = இழிந்தவர். “(வேறாய்) புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய் நீ”, நாலடி 266 : 3.
33. புல் + உம் + ஐ > புல்ம் + ஐ > “புன்மை” : ஒப்பிடுக. “எல் + உம் + பு > எல்ப்பு > என்பு”. “புன்மை” = இழிவு. பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் புன்மை பாராட்டுவாய்”. கலித். 118 : 18. புன்மை = அசுத்தம், சிறுமை, துன்பம், வறுமை, குற்றம், புகர் நிறம், பார்வை மழுக்கம்.
- 34-36. “புன்சிரிப்பு” = “புன்முறுவல்” = “புன்முரல்” : புல்லிய சிறுகிரிப்பு = gentle smile.
37. “புன்மலை” = புற்கென்றமலைக் காலம். “சிறுபுன்மலை”, முல்லைப். 6.
- 38-40. ன் + த் > ன்ற : “புன்றலை, புன்றுமி, புன்றெழில்”. [செ. அ. பக். 2813].
- 41-42. “புன்மானம்” = “புன்னம் புலரி” = விடியற்காலை, வைகறை. பரிபா. 6 : 58.
- 43-45. புன் + நகை = “புன்னகை”. “புன்னிலம்” சீவக. 2823 : 3; “புன்னொதர்”, சீவக. 3096 : 2.
46. “புற்கசன்” = சண்டாளன். [செ. அ. பக். 2802]. சம்ஸ்கிருத “புக்கச” இதின்னிறே பிறந்த தொழிய, செ. அ. இயம்புவதுபோல் மற்றப் படியன்று.
47. புற்கு + எனல் > “புற்கெனல்” = புன்மைக்குறிப்பு, பயனில்லாமைக் குறிப்பு, சீவக. 2823 : 3 “புல் நிலத்து இட்ட வித்திற் புற்கென விளைந்து” = பொல்லாதாக, உரை. அன்றேல் இது ஒளி மழுங்கற் குறிப்பு”, தி. குறள் 1261 : 1
“வான் அற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும்” = ஒழியிழந்து புல்லிய ஆயின.
யான் சற்று முன் “புல்லெனலை” விளக்கியபோதெழுதியனவற்றை ஒப்பிடுக.

48. புல் + புல் + எனல் > “புற்புல்லெனல்” : மிகச்சிறியப் பகல் வெளிச்சம், விடிவு.
49. “புலம்” முல்லைப் புற்றரையையும், “புலம்பு” தெய்தற் புல் நிலத்தைபுமே குறிக்க, “புனம்” குறிஞ்சி அன்றேல் மலைச்சார்பான கொல்லையைக் காட்டும். [செ. அ. பக். 2814]. அகநா: 368 : “கானவன் சூறூ விவன் புனம்”; இதிலிருந்து தொடர்ப்பதங்கள் : “புனக்காடு, புனக்காவல், புனக்குளம், புனமல்லி, புனமுருக்கு, புனமுருங்கை”.
50. “ல்” என்பது “ற்” ஆதல் தமிழ் மரபே, ஒப்பிடுக : “அகர முதல குதற்றே”, தி. குறள் 1. அங்ஙனமே “புல் > புற்” —, பின்வரும் பதங்களில் என்க : புற்கட்டி, புற்கட்டை, புற்கரடு, புற்கல்லு, புற்கற்றை, புற்கருவி, புற்கொடி, புற்கோரை, புற்சாமை, புற்பற்றை, புற்பறி, புற்பாய், புற்பொழி. [செ. அ. பக். 2802-2803].
51. எங்ஙனம் “புல் இழிவைக் குறிப்பதோ, அங்ஙனமே இப்பதங்களும் என்க :-
“புற்கம்” = புல்லறிவு, குறைவு [செ. அ. பக். 2802].
52. “புலம்” வீட்டுக்கு வெளியே இருப்பதனால், அதற்குச் சேறலைப் “புறப்பட்டுக் கொள்ளுதல், புறப்படுதல்” என்றழைப்பரன்றோ?
“புறப்படுத்துதல்” = வெளிப்படுத்துதல், தி. குறள் 590 : 2 “புறப்படுத்தான் ஆகு மறை.”
“புறப்படை வீடு” = புறஞ்சேரி [செ. அ. பக். 2808] ஆனால் இஃதில் செ. அ. தரும் மேற்கோள் பிழை. சீவக. 85 இல் இப்பதம் வருவதன்று; இதின் உரையில் மட்டுமே தோன்றும் : செய்புளிலிருப்பது “புடை நகர்” என்பதே. “புறப்பாடு” = வெளியேறுகை, புறந்தோன்றுகை, பிரயாணம் = “புறநீங்குதல்”.
53. “புறப்பனை” = முல்லை நிலம், சங். அக.
54. புறம் (< புலம்) = வெளிபிடம், “புறங்குன்றி”, தி. குறள் 277 : 1 செ. அ. 2809.
“புறம் 1”. இஃதில் செ. அ. கெடுக்கும் ஏனைய 16 கருத்துகளும் இப்பொருளினின்றே பிறந்தன என்பது தியானத்தால் வெளிப்படும்.
55. புறம்பனை, புறம்பர், புறப்பு, புறமடை, புறவாழி, புறவு 1 (= முல்லைநிலம்) போன்ற நூற்றுக்கணக்கான பதங்கள் அனைத்தும் “புல் > புலம் > புறம்” எனவே பிறந்தனவாக கொளற்பாலன. [செ. அ. 2803-2812] இத்தொடர் பதங்கள் “புல், புற்-, புற-, புன், புன்” என வருவன ஆயினும், அதியில் “புல்” என்றதின் விரிவுகள் எனக் காட்டினேனன்றோ?
“பெயர், உரிச்சொற்கள் மொழிகளின் ஆதிப் பகுதிகளாயிருப்பினும், வினையடிகளே பெரும்பாலும் அநேக மொழிகளின் ஆதிப்பகுதிகளாம்” என மொழியியல் வல்லுநராய சான்றோர் இயல்புவதனால், இப்பகுதிவினையாகயாங்கண்ணு முண்டோ? “புல்லின்” சிறப்பான பண்பை இவ்வினைப்பகுதி காட்டவல்லதோ? முதல், திராவிடமும் சுமேரியமும் அண்மை யாதனால், பிறிள்ளின் சுமேரிய அகராதியைப் பார்ப்போமாக. பக். 61 இல், bul, 10288 bul-bul = shake, vibrate = நடுங்குவதுபோல் அசை ஆடு. தென்றல் காற்றிலுங் கூட, சற்று உயர்ந்த “புல்”, நடுங்குவதுபோல் அசைவது அதின் பண்பாகில், ஆழி குழந்த நெய்தற் புலம்பிலும், குறுவளிகடுமையாய்த் தாக்கும் மலைச்சாரற்புலத்திலும், காதவழியா

கப் பரந்து கிடக்கும் முல்லைப்புறவிலும் புனத்திலும் வளர்ந்த “புல்-இனம்” எவ்வளவாய் அசைந்தாடுமென்பது, ஓரின் புல்லாகும். சுமேரியரும் திராவிடரும் அண்மையில் வாழ்ந்த, “புல்” இங்ஙனம் இருமொழிகளிலும் பெயரும், உரியும், வினையும் ஆக இருந்ததென்றும், பின்பறைய காலத்தில் சுமேரியத்தில் வினை மட்டும் நிற்ப, திராவிடத்திலோ வினை மறைந்துபோக, பெயர் (= திரணம்), உரி (= அற்ப, மிகச் சிறிய)ச் சொற்கள் மட்டுமே தோன்றுகின்றன என்றும் இயம்புவது ஒருதலை. இதுவே புல்லின் 3-ம் பண்பென்க;

புல்லினத்தின் 3 பண்புகளைப் படிப்படியே இது காறுங்காட்டினேன். இப்பொழுது இன்னுமொருபண்பை உற்று நோக்குமின் : புல்லைபோல், ஒன்றே டொன்று நெருங்கி முளைக்கும் பூண்டுகள், செடிகள், மரங்கள் உளவோ? மரக்கிளைகள் அங்ஙனம் வளர்வதாலன்றோ “நெருத்தி இனம்பல குதித்தன கிளைத்தே” போன்ற இடங்களில் “கிளை” (= நெருங்குதல்) எனும் வினையடியாயிற்று.

செ. அ. பக். 941 “கிளை 2”, 3-ம் கருத்து = to be close, to grow close together as the boughs of trees, herbage”. ஆகுபெயராக இஃது மாந்தர்க்கும் படர்ந்து வரும்.

நாலடி 30 : 1 “கேளாதே வந்து கிளைகளாயிற்றேன்றி”. விலங்குகளுக்கும் படரும் :

புறநா. 17 : 19 கலிறு கிளை புகலத் தலைக்கடியாங்கு. இஃதிலின்று கிளைஞர் :

தி. குறள் 796 : 1-2 “கிளைஞரை நீட்டி அளப்பதோர் கோல்”.

நாலடி 113 : 1-2

“காலாடு போழ்திற் கழி கிளைஞர் வானத்து மெலாடு மீனிற் பலராவர்”.

இதே வண்ணம் புற்களும் நெருங்கிக்கிளைத்து வளர்வதலான், “புல்” என்பது தமிழ்மொழிக்குப் பின்வரும் பதங்களையளித்ததென்க :-

56. “புல்கு” = அணைதல், புணர்தல், நண்பினராய் மருவுதல் [செ. அ. பக். 2780].

57. “புல் 2” = புணர்ச்சி, (பிங்.).

58. புல்லு” 1 = தழுவு, புணர், பொருந்து, ஒத்திரு, ஒட்டு, நட்புச்செய். [செ. அ. 2782].

59. “புல்லுநர்” = நண்பர் (சூடா.). செ. அ. இஃதைப் பிரித்தவாறு தவறாகும்; “<புல்லு-” என்றேகாட்டிற்று. இஃது “புல் + உந் + அர்” எனப்பிரித்திருப்பின், “உந் = to be” என்பதன்பொருள் இனிதே விளங்குமென முன்பே இயம்பினேன்.

“புல், புல்லு” வினையாகவும், “தழுவு” எனும் பொருளிலும் அகநா, 66 : 15; 343 : 3; 367 : 14 இல் வருவதலான், இவை பண்டைய காலப்பதங்கள் என்பது வெளிப்பட. இப்பொழுது புல்லின் 5-ம் பண்பு, செ. அ. 2780 “புல் 1” என்பதின் 14-ம் பொருளை உற்று நோக்குமின் : கபிலநிறம் (பிங்.); fawny colour = yellowish brown. இஃது காய்ந்த புல்லின் நிறமன்றோ? ஆனதினால் புல் (= திரணம்) என்பதின் விரிவே இது. மொனியர் வில்லியர்ஸின் ச. அ. பக். 717 - 718 இல் “phal, phul, phull” என்பன ஒரே வினையடியாகக் கொடுத்திருப்பதை உற்று நோக்குமின். 718-ம் பக்கத்தில்,

60. phalgū 1 = reddish, red, T. S. = Taittiriya Samhitaa, Vedic. இஃது கபிலநிறம்.

61. phalgū 2 = small, minute, feeble, pithless, worthless. VS. = Vajasaneyi - Samhitaa.

இஃதில் “புல்” = “அற்பம், மிகச்சிறிய, இழிவி”, முன்பே விளக்கிய வண்ணம்.

62. phālguna = reddish, VS. TS. born under the Nakshatra Phalgunii.

63. phālgunii = the Name of a double lunar mansion, the month பங்குனி. AV.

64. phalgunii - puurna - raasā = the full moon in the Nakshatra utara - Phalgunii, TS., பங்குனி காய்ந்த புல்லின் திங்களாதலின். இவை ஐந்தாம் வேதப்பதங்களாகலின்; 48 + 5 = 53 வேதக் சங்கதபதங்கள் தமிழிலின்று பிறந்தன என்க.

இன்னுமொரு சங்கத பதம் வேதங்களுக்கு அண்மையான காலத்ததும், இவை அனைத்தும் திராவிட “புல்லினின்று” பிறந்தன எனக் காட்டவல்லதும், ஆமே, MW. Sanskrit Dict. p. 718 phalgunam = a species of grass used as a substitute for the somaplant, ŚBr.; TBr.;

AasySr. i. e. Śatapatha Braahmana, Taittiriya Braahmana, Aasvalaayana Srautasutra. இவை வேதங்களுக்கும் சங்கத காவியங்களுக்குமிடையே தோன்றியவை : இவற்றின் கண் உள்ள பிரமாணங்கள் கி. மு. 900-750-ம் ஆண்டுகளிலியற்ற பெற்றதனால், இப்பதத்தையும் முன் கூறிய 53 உடன் சேர்த்து, 54 பெறலாம் : ஆயினும் அது வேத நூலின்மையின், இதை யாம் எண்ணிக்கையில் வைப்பதில்லை.

தமிழ்- முல்லை	>	கன். தெலுங்கு, மொல்லெ, மொல்ல
சமஸ்கிருதம் மல்லிகா	>	தமிழ் (பிற்காலத்தய) மல்லிகை
இதை முன்பே காட்டினோம். அதேபோல்		
தமிழ், மலையாளம் புல் + அம் > புலம்		கன்னடம் பொல தெலுங்கு பொலமு
கொலமி பொலம்	=	பர்ஜி பொலுப். கட்பா பொல்லுப்

இவற்றில் தோன்றும் “பொ” எனும் முதலசை சங்கத இரவற் சொற்களில் “பு” என்றே வரும், சமஸ்கிருதத்தில் குறில் “எ, ஒ” இன்மையின். ஆனதினாற்றான் “phal” எனும் பதங்கள் “phul” என ஆரம்பிக்கும் பகுதியின் கிழ் போடப்பட்டன. இன்னுஞ் சிறிதேனுமோரையமிருப்பின், [செ. அ. பக். 2783] “புல்லை” (தெலுங்கு, கன்னடம் “புல்ல”) = மங்கல் நிறம் = dull, yellowish colour; “புல்லைக் காளை” = dunscoloured bull; [பக். 2780] புல்1, 14-ம் பொருள் = tawny colour ஆகிய இவற்றை “phal- phul”- என்ற சங்கத பதங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கருத்துக்களுடன் ஒப்பிடிப்பின், இவ்வையம் முழுவதும் நீங்கும்; பங்குனித் திங்களின் கடும் வெய்யிலான் “புல்” “புல்லை” ஆகிவிடுவதை காணுமி. இம்மாசத்தின் பெயர் சங்கத “பல்குனி” என்றும், அச்சங்கத பதமும் திராவிட “புல்லினின்றே” உண்டாயதென்றும் நினைவு கூர்மின். திங்களின் பெயர்களைக்

கூட சமஸ்கிருதம் திராவிடத்தினின்று களவாடியிருத்தலான், இக்கொள்ளையடித்தல் மிகப் பெரிதென்றே சாற்றல் வேண்டுமன்றோ?

இதுகாறும் “புல்லின்” 5 பண்புகளை ஆராய்ந்தனம் : இப்பொழுது இதின் ஆறாவதை எடுப்போம். கடும் வெப்பத்தால் புல்லுத்தரை முற்றும் பாலைவனமான காலத்தும், சிறுபாட்ட மழையான் புல்லீரம் வந்து சேர்ந்த உடனே, தாமாதே, யாதொரு தாமதமுமின்றி, ஏராளமான புதுப்புற்களைப் பயக்குவதை நீர் கண்டிலிரோ? வேறொரு பூண்டு, செடி, மரம் அங்ஙனம் ஆற்றுவதன்று. இஃது புல்லின் சிறப்பான பண்பே.

இலத்தீன் மொழி, ஏனைய ஐரோப்பிய தொல் மொழிகளின் பார்க்க திராவிடத்திற்கும் “கெலற்றிக்” மொழிக்கும் தொடர்பு பூண்டதே. “வல்” (=பெலன்படைத்த) இலத்தீனிலும், தமிழிலும், ஒரே சொல், ஒரே பொருள். இலத்தீனில் “புல்” என்ற பெயரின்று : ஆனால் Cassell's Latin Dictionary p. 455, pullulo=to shoot up, sproutout, of plants, grass, Vergil; luxuriate. இஃது “புல்லின்” 6-ம் பண்புடன் தொடர்பானது. பூக்களும் அங்ஙனமே முளைக்க ஆரம்பிப்பதுமுண்டு. ஆனதினால் தமிழில் இப்பதங்கள் உண்டாயின 65-66. செ. அ. ப. 2780 “புல்லம்” 3=பூ (யாழ். அக.); 2781 புல்லி = பூவின்புறவிதழ்;

67. புல்லிதழ் : “மலரின் அகவிதழொடு புல்லிதழும் ஒருமித்து ஒன்றுதல்”;

68. புல்லிது = பூ (யாழ். அக.) இதுவே சமஸ்கிருத phulla என்பதின் பிறப்பிடம்.

69. MW. Sk. Dict. p. 717, phulla=abounding in flowers, N.Bh. Kaaviya.

பரோஷ எமெனோவின் திராவிட அகராதி, [பக். 285] இல. 3528 இல் இஃதைக் காண்கின்றோம் : தமிழ் “பில்லு” = grass = “புல்”; குடகு “பில்லி” = grass; தெலுங்கு “புல்லு, பில்லு” = grass. ஆனதினால் இப்பதங்களில் பி - = பு. மேலும், “புல்லின்” சிறுமைக்கும், நியாயமில்லா வளர்ச்சிக்கும் “மயிர்” இணையாதல் சாலும்.

70. [செ. அ. 2780] “புல்லணர்” = “புல்லணல்” = இளந்தாடி, புறநா. 258 : 6

71. [,, ,, ,,] “புல்லரி 3” = மயிர்க்குச்செறிதல், 10 horripilate.

72. [,, ,, 2781] புல்லியம் = hair bristling like grass shoots. (மலை.) மேலும் [செ. அ. 2780] புல்லர் (=வேடர்) ஆங்கிலத்தில் “bhilla” என உச்சரிக்கப்படுதலைக் கவனிக்குக. இவற்றுடன் சமஸ்கிருத “புல” என்பதை ஒப்பிடுக [MW. Sk. Dict. p. 638] pulam. horripilation; pulaka = bristling of the hairs of the body.

73. இவற்றனைத்தையும் ஒருங்கே சூழின், இலத்தீனில் தோன்றும் “பிலுஸ்” [=மயிர் அற்பம்] திராவிட “பில்லு” என்பதுடன் தொடர்புடையதென்று சிந்திக்க இடமுண்டு. ஒப்பிடுக Cassell's Latin Dictionary, page 418, pilus = a hair; figuratively, a trifle, Cicero Catullus.

74. “புல்” ஆறடி மூங்கிலையும் குறிக்கின்றது, அகநானூற்றின்கண் ஆனதினால் [செ. அ. 2781] “புல்லா” = தெலுங்கு “புல்ல” = ஆறடி நீட்டல் அளவைக் கோல்”, இஃதினின்றி எடுபட்டதுபோலும்.

உரோமருடைய வேலாயுதமும் அந்நீட்டமானதென அறிசின்றனம். அதற்குப் பெயர் “பிலும்”. Cass. Lat. Dict. p.

418 pilum (pii'um) = the javelin of the Roman infantry, used as a missile, Cicero, Livius. இஃது திராவிடப் “புல்” (=மூங்கிலளவைக்கோல்) என்பதுடன் தொடர்புற்றதோ?

75. “பீலி” எனுந் தொல் பதம், குறுந்தொகையின் 110:4 இல் “மயிற்றோகையை” குறித்தபோதிலும், பெருஞ்சவனத்தையும் (a large lance, Fabricius, Dict. p. 714, the last words) காட்ட வல்லது. இதிலுள்ள “பீல்” எனும் முதல் அசையையும், இலத்தீன் “பீலும்” என்பதிலுள்ள “பீல்” எனும் முதல் அசையையும், தொனியிலும் கருத்திலும் ஆழமாய் ஒப்பிடுக.

Fowler, Engl. Dict. page 421, “javelin”, from French = “a spear”.

” ” ” ” 437, “lance”, from Latin = “a spear”.

மேலும், “பீலாதுஸ்” = armed with the “pilum” (பீலும்) or javelin, Vergil. இஃது சால் அபக்கியாதி புள்ள, மிகக் கெட்ட பெயரெடுத்த ஒருவனின் பெயர். ஒப்பிடுக கிறீஸ்துமதத்தோரின் வில்வாஸப்பிரமாணம் : “ஒரே கடவுளை நமக்காகப் போஞ்சு பிலாத்தின் அதிகாரத்தில் சிலுவையிலே அறையுண்டு” இஃதை இங்ஙனம் எமக்குத் தமிழின்கண் அளித்தவர் இலத்தீன் கற்றவர் அல்லர். “பொந்தியுல் பீலாதுஸ்” என்றே வந்திருத்தல் வேண்டும் : முதல் குறில், 2-வது நெடில் இதற்கு முழுவதும் மாறாக “போ-” “பி” - (1 வது நெடில், 2 வது குறில்) என இஃதில் காணப்படுவது இரங்கத்தக்கதொன்று : செ. அ. யில் மட்டுமே பிழைகள் இருப்பன எனக் கூறுதீர். Cass. Lat. Dict p. 425 : Pontius : the name of a gens, originally samnite afterwards Roman, the most famous members of which were Caius Pontius, commander of the Samnites at Caudina L. Pontius Aquila, one of the murderers of Caius Julius Caesar; Pontius Pillaatus, procurator of Judaea at the time of the crucifixion of Christ, A. D. 30.

நீண்ட புல், மூங்கில், காற்றில் இருபக்கமு மாடுவதைக் கடுப்ப, அப்பெரிய வெள்ளிக்கிழமையன்று, ஊஞ்சலாடின இப் புல்லிய கோழையின் பெயரை உச்சரிக்குங்கால், இஃது இலத்தீனிலிருப்பினும் அப்பதம் திராவிட “புல், பில்லு” என்பதுடன் தொடர்பாயிருந்ததோ என ஐயுறுமின். தொல் தமிழ் மொழியின் விசேஷ பண்பு சுருக்கமாகும் : இலத்தீன் “புல்வர் தசித்துஸ்” குறுந்தொகைக்கு இஃதில் தோற்றவராவர்.

76. ஆனதினால் “புல் மேய்வன்” என இயம்பாது, செ. அ. பக். 2780 “புல்லம் 1” = எதுரு; 2782 “புல்லினம்” = ஆட்டினம் என மட்டுமே இயம்பிற்று. கலித். 107 : 2 புல்லினத்தார்க்கு” என்றதே. இஃதினின்றி பிறந்தது “புல்லினத்தாயன்” = ஆட்டிடையன். [கலித். 113 : 9]

78. “புல்லினத்தாயனை நியாயின்”. 13-ம் பகுதி “புல்” இத்துடன் முற்றிற்று.

14-ம் பதம் : “பொல்” = ஒளிர், பிரகாசி. இப்பகுதியை செ. அ. ஆவது, ப. எ. தி. அ. ஆவது குறிக்கவில்லை. அதற்குப்பதிலாக, ப. எ. திராவிட அகராதியின்

1. இல. 3714 “புல்” என்பதின் கீழ், கன். “பொல், பொல்ல, பொலெ”; துளு “பொலெ, பொலசு”.
2. இல. 3716 “பொலி” 1 தமிழில், பொலிசை, பொலிவு, புலர் = to mature, as grain.
3. ,, 3717 “பொலி” 2 தமிழில், பொலிவு, பொலம், பொலன்; கன். பொல்; தெலு. பொல்பு.
4. ,, 3732 “பொன்” தமிழில், பொற்பு, பொற்பி, பொற்ற; கன். பொன்; தெலு. பொன்னு. இவற்றின்கண், 2-ம், 3-ம், 4-ம் பதங்கள் இனக்கருத்துக்களை அளிப்பதானும், நெருங்கிய அண்மையான உச்சாரணம் பெறுதலானும் ஒன்றோடொன்று தொடர் புற்றவை என்பதும், “பொல்” எனும் இப்பகுதியினின்று பிறந்தவை என்பதும் உய்த் துணரப்படும். இப்பொழுது செ. அ. இன் பக்கங்களின் வரிசையில்,

- [2937] “பொல்” : “பொல்லு 2” என்பதைப்பார்மின்;
 ,, “பொல்லு” : “பொல்லாது” ,, ,,
 ,, “பொல்லா” = தீமையான (உ-ம், கனா, சீவக சிந்தா. 2173 : 1). பொல் = நல்ல.
 ,, “பொல்லா” = மயக்கமான (உ-ம், காட்சி, மணிமே. 30 : 70). பொல் = தெளிவான.
 ,, “பொல்லாங்கு” = தீது, குற்றம், ஈனம், கேடு. ஒப்பிடுக நறுந்தொகை 26.
 “புகைக்கினும் கார் அகில் பொல்லாங்கு கமழாது” = தீ நாற்றம், உரை.

- [2938] “பொல்லாது” = தீயது. “பெடையொடு புணர்வு விரும்பல் பொல்லாது”.
 ,, “பொல்லாப்பு” = பொல்லாங்கு, துன்பம். “ஒரு வன் தனக்குப் பொல்லாப்பு வேண்டின்”.
 ,, “பொல்லாமை” = தீது, குற்றம். சீவக. 717 : 3 “நல்லாள் வீணை பொல்லாமை”.
 ,, “பொல்லான்” = தீயவன், அறிவிலி. சீவக. 269 : 4 “பேதை, நீ பெரிதும் பொல்லாய்”.
 ,, பொலங்கலம்” = பொன் ஆபரணம். ஐங்குறு 316 : 1 “பொன் செய் பொலங்கலம்”.
 ,, “பொலம்” 1 = பொன், பதிற்றுப். 64 : 2 “பொலம் பூண்வேந்தர்” = “பொன்னாற்செய்த” உரை.
 ,, “பொலம்” 1 = அழகு, பதிற்றுப். 84 : 6 “பொலந்தேர்ப் பொறைய”.
 ,, “பொலம்” 1 = பொன்னிறம்; ஆபரணம் (திவா.),

இவற்றில், “அழகு”, “பிரகாசம்”, ஒளிருதல்” எனும் கருத்து முந்தியது; இதையே முன்னமைத்தபின்றை, “பொன், பொன்னிறம், பொன்னாபரண”மென செ. அ. தந்திருப்பின், இன்னும் நன்றாயிருந்திருக்கும். ஆயினும், தொல்லிலக்கியங்களிற்குளே “பொலம்” [= “பொல்” (அஃதாவது “ஒளிர்”) + “அம்” (= ஆகும், ஆகியது) பொன்னைக்குறிக்கத் தொடங்கிற்று. உதாரணமாக ஒப்பிடுமின்

அகநா. 1 : 9; 16 : 5 + 9; 25 : 20; 36 : 16; 45 : 15; 63 : 5; 114 : 16; 117 : 8; 199 : 20; 205 : 10; 219 : 9; 249 : 5; 269 : 15; 325 : 2; 340 : 6; 351 : 12; 354 : 9;

363 : 8; 366 : 12; 376 : 9; 396 : 2 “பொலம் பூண் நன்னன்” = “பொன்னாலாய”, உரை.

“புலம்”, “புலன்” என மாறிவருவதுபோல், “பொலம்” “பொலன்” எனவும் வரும்.

அகநா. 254 : 3; 387 : 7 “பூந்துகில் இமைக்கும் பொலன் காழ் அல்குல்” = அழகிய ஆடை ஒளிரும் பொன் வடம் அணிந்த அல்குலின்கண், உரை. பொல் + இ (= இரு) > பொலி 1 = செழி, பெருகு, மிகு, விளங்கு, பதிற்றுப். 88 : 30 “புகன்ற மாண் பொறிப் பொலிந்த சாந்தமொடு”.

[2939] “பொலிகை” = “பொலிசை” = இலாபம். சீவக. 2546 : 1 “பெண் பெற்ற பொலிசை” 2 “கண் பெற்ற பொலிசை”. செ. அ. “பொன் பெற்ற” என்பிழையாய் வரைந்ததே : பெண்கள் அனை வரும் பொன்னல்லர்.

[2940] “பொலிவு” (பொல் + இவு. “அவு, ஆவு, இசு, இவு” சாரியைகள்).
 “பொலிவு” = முகமலர்ச்சி, அழகு, செழிப்பு, பருமை, மிகுதி, எழுச்சி. பொன்.

[2942] “பொற்கை” முதலாக, [2944] “பொற்பாளம் ஈராக, வருஞ் சொற்களின்கண் “பொன்” [“பொல்” + வல்லினம் >] “பொற்” என, இலக்கண விதிகளின்படி, மாற்றிற்று.

[2944] “பொற்பி” = அலங்கரி
 ,, “பொற்பிதிர்”, “பொற்பிரகாசம்” = பொன்மயம் [\leftarrow பொன்—, பொல்—].

,, “பொற்பு” = அழகு, அலங்காரம், பொலிவு. ஒப்பிடுக தொல், பொருள் 35

“எத்தினை மருங்கினும் மகடுஉ மடன்மேற் பொற்புடை நெறிமை இன்மையான”. மேலும், பழமொழிநா. 31 :

1 + 2 “பொற்பவும் பொல்லாதனவும் புனைந்து இருந்தார் சொல் பெய்து உணர்த்துதல் வேண்டுமோ ?”

உரை : “நன்மையையும் தீமையையும்” ..

இப் “பொற்பு” எனும் பெயரே, ஆக என்பதுடன் சேரின், “பொற்பாக”, அன்றேல் “பொற்பா”, என வருமன்றோ ? “ஆக” திரிந்து “ஆ” எனச் செய்யுளில் வருவது தமிழ் மரபே. ஒப்பிடுக நீதி நெறி விளக்கம், 4 : 2-3-ம் அடிகளில்,

“செல்வப் புதல்வனே ஈர்ங் கவி ஆச்—சொல்வளம் மல்லல் வெறுக்கை ஆ மாண் அவை மண் உறுத்தும்”

உரைகள் : “ஈர்ங்கவியா” = இனிய செய்யுளாகவும்; “வெறுக்கையா” = செல்வமாகவும். பழந்தமிழிலும் கன்னடந் தெலுங்கிலும், “ஆ” என்றிருப்பது, பின்பு “அ” என வரும். ஆனதினால் “பொற்பா” > “பொற்ப”. இஃதின் முதற்பொருள் “ஒளிர்”. ஒப்பிடுக அகநா. 11 : 5 “அஞ்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி”. தொல். சொல் 335 (அஃதாவது உரியியல் 39), “பொற்பு” = “பொலிவு”. ஒருரை இப்பதத்தைப் “பிரகாசம்” என்று விளக்கியது. அப்பிரகாசத்தினால் அன்றே “பொலம்”, “பொன், gold”, எனும் பொருளையும் பெற்றது. நற்றி. 34 : 4 “பெருவரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள்” என்புழி, “பொற்பு”

இடைச்சொல், உவமை உருபு, என்ற தன்மை பெற்றது. வடமொழியின் கண்ணும் இம்மாற்றம் காணப்படும். “பிரகாசம்” என்பதில் தோன்றும் “காச்” “kaas” (வினையடி) = “ஒளிர்”. இதின் perfect tense (ஒரளவுக்கு இறந்தகாலத் தைக் குறிப்பது) சக்காசே, *cakuasee*. இஃதை “மாக” *maagha* என்னும் வடமொழிப் புலவர் இயற்றிய “சிகபால வத” எனும் காவியத்தின்கண் வினையாகவன்று, உவமைக் குறிப்பாக அவர் உபயோகித்திருப்பதை அநேகந்தரங் காண்பீர். அஃதேபோல் “பொற்ப” = “ஒளிர்” > “போல்” என்ற கருத்தாதலைக் கவனிப்பீர். தொல்பொருள் 286 (உவமையால் 11) இத்தன்மையான 36 பதங்களை அளிக்கும். அதின் 10-ம் அடியில் “பொற்ப” “போல்” என்ற இரண்டும் தோன்றுவனவாதலால், இப்பொருளைப் “பொற்ப” பண்டைய காலத்திற்குளே, பெற்றிருத்தல் வேண்டும். மேலும், 19 திராவிடமொழிகளில் வினையடி, ஒன்றில் குறிலாயிருப்ப, ஏனையவற்றில் அஃது நெடிலாகக் காணப்படுதலான், “பொல்” என்பதே “போல்”, “போல” எனத் திரிபு பெற்றதென ஐயமுற இடமுண்டு. இங்ஙனம் துணிகின்றனம் யாம் தொல். பொருள். 283 [உவமவியல் 8]:-

“உவமையும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்”.

உவம உருபுகள் இவை எனல் : உவமவியல் 11 :-

“அவைதாம்

அன்ன ஏய்ப்ப உறழ ஒப்ப ...

புல்லப் பொருவப் பொற்பப் போல் (10-ம் அடி)...

ஆறறவையும் அன்ன பிறவும்

கறுங்காலைப் பல் குறிப்பினவே. (15-ம் அடி).

மறுபக்கத்தில், “பொற்பு” பெயராக அகநானூற்றின் கண் வணங்கியது.

உ-ம், 376 : 16-17 “பொற்புடைக் குரங்குளைப்புரவி” = “அழகு பொருந்திய வளைந்த”. உரை. இஃதினின்று “பொற்பா” > “பொற்ப” = அழகுபெற, உரையில்.

அகநா. 11 : 5; 62 : 14; 98 : 19; 363 : 8 “பொலஞ் செய் காசிற் பொற்பத்தா அம்”.

இப் “பொற்பு, பொற்ப” “பொல்” எனும் வினையடியின் விரிவுகள்; வேறு விரிவுகளும் உள : (அ) “பொலிக”, அகநா. 156 : 11 [பொல் + இகு + அ = பொலிக]. “இகு”வை இப்பொழுது நிரூபிக்கின்றனம் :

[ஆன்ற் + இகு + அம் >] “ஆன்றிகம்”, அகநா. 74 : 12; 301 : 3. “கடிகம்”, குறுந். 198 : 5.

“காண்டிகம்” (= கண்டோம், உரை), அகநா. 102 : 16; புறநா. 251 : 3; பதிற்றுப். 11 : 20; ஐங்குறு. 121 : 1; 122 : 1; 123 : 1; 124 : 1; 125 : 1; 126 : 1; 127 : 1; 128 : 1 198 : 4.

“கேட்டிகம்”, பதிற்றுப். 52 : 12; [முட் - இகு - இற்கும் >] “முடிகிற்கும்”, நாலடி 62 : 4.

பழமொழிநா. “பொதிகிற்பார்” (= பொது + இகு + இற்பார்) 218 : 2; அடுகிற்பார் 294 : 1.

(ஆ) பொல் + இய > பொலிய, அகநா. 332 : 6; இன்னும் 12 தரம்.

(இ) பொல் + இந்து > பொலிந்து, அகநா. 26 முறைகள்.

(ஈ) .. + இந்து > பொலிந்து, ,, 5 ,,

(உ) பொல் + இவன > பொலிவன அகநா. 334:15-16; “பூங்கேழ்ப்பொலிவன” = அழகிய நிறத்தினர் பொலிவனவாய், உரை.

T. Burrow and M. B. Emeneau : a Dravidian Etymological Dictionary,

No. 3717. Tamil : “poli” = to shine, bloom (as the countenance).

Tamil : “poliyu” = brightness, beauty, splendour, gold.

Telugu “polucu” = to be beautiful, agreeable; to appear, seem.

Telugu and Kannada : “polucu” = to shine.

Compare No. 3531 தமிழ் : புலர்; 3732 தமிழ் : போன்.

No. 3531. Tamil “pular”; Malayalam “pularuka, pularttuka”; Kodagu “polaca, polaka” = to dawn, bring to the light, morning. இஃதினின்று “புல், பொல்” என்பனவற்றின் நடுவண் தொல்திராவிடத்தில் ஒரு நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததென புலனாகுமன்றோ ?

அங்ஙனமே தொல்ஆரியத்திலும் “உல் / ஒல்” நடுவண் வேறுபாட்டுள் ஐக்கியமும் (alternance) இருந்ததே. Monier williams, Sanskrit Dict. p. 638. “pul” polati, pulati, polayati = to be great, large, high. இவ்வாரிய பதங்களும் அவற்றின் பொருள்களும் மேலேயார் காட்டிய “புலன், புலவர், பொலிவு, பொலம், பொற்பு, பொன்” எனுந் திராவிட சொற்களுடன் ஆதியில் தொடர்பு பூண்டதென யூகிக்கலாம்.

மேலும், [செ. அ. பக். 2784] “புலம் 1” = region, tract of country, 2-ம் கருத்து. சேரித்திய மொழிகளிலொன்றாய் அஸ்வரியத்திலும் இதற்கண்மையான பதம் இதே பொருளில் வருவது நோக்கற்பாற்று. பிறிதில், சுமேரிய அகராதி, பக். 51, 25-ம் வரி, puluggu, pulungu = region. W. Muss - Arnoit, Assyrian Glossary, பக்கம் 402.

செ. அ. [பக். 2944 இல்] “பொற்ப” என்பதை ஒழுங்காய் விளக்கிற்று:-

- (1) பொலிவு பெற, beautifully, elegantly, தி. முருகாற்.85.
- (2) ஓர் உவமச்சொல், “மதியம் பொற்ப மலர்ந்த வாண் முகம்”.

ஆனால் அதே பக்கத்திற்கேன்றும் “பொற்ற” என்பதில் அஃதின் ஒழுங்கு பிழை.

வரவேண்டிய ஒழுங்கு யாதெனின்,

- (1) சிறந்த, good, excellent, சீவக. 885 : 3 “(இவை) பொற்றசண்ணம் எனப் புகழ்ந்தார்” = “பொலிவு பெற்ற மிக நல்ல, உரை.
- (2) “பொன்னுலாகிய” (மாளிகை), golden. ஆனதினால் “பொன்னே” “பொற்ற” என மாறிற்று என்க.

இங்ஙனமே செ. அ. பக். 2944 - 2945 இலுள்ள அநேக பதங்களும், 2948 - 2953-ம் பக்கங்களில் தோன்றுவனவற்றில் நூற்றுக்கு தொண்ணூறும் “பொல்” எனும் பகுதியினின்றே பிறந்தன என்பது இப்பொழுது வெளிய்படையாம், “பொன்” என்பதும் “பொல்”லிலிருந்தே விளைந்தமையான்.

திராவிடத்தில் வியப்புக்குரியதொன்றுண்டு. இவற்றை நோக்குமின்:-

(அ) “காண்” = பார், see, become visible. ஆனால் இஃதி னின்றாவரும் சங்கத “காண்” = குருடு, Burrow, Emeneau, page 102, no. 1209: “ஒரு கண் குருடன்” = காண் மியலாதவன்.

(ஆ) “செவி” = காது. குருக். “செப்தா” = காது. ஆனால் செவிடு, செவிடன், செவிடி, தமிழில் முற்றுமெதி ரான பொருளில். அங்ஙனமே துரு: “செப்பி” = செவி டன், காது வழங்காதவன். இந்நூதனம் இலத்தீனி லும் தென்படுதலான் “lucus exlucendo” என அம் மொழியினைச்சற்று ஏனையுச்செய்தனர் புலமைசான்றோர்.

இலத்தீனில் “லாகெந்தோ” = பிரகாசிப்பதனால் அன்றே; ,, “லாகுன்” = அஃது “அடர்ந்த சோலை, நெருக் மான தோப்பு” ஆயிற்று. அடர்ந்த சோலையில் பிரகாசம் எங்கே? ஆனதினால், எங்ஙனம் இத்தொடர்பு: “லாகேரெ” = ஒளிர்; “லாகுன்” = இருள் நிறைந்தசோலை? ஆயினும், தமிழைத் திரும்பவும் ஆராய்வாம்:-

(இ) ஒளி 1 (செ. அ, பக். 609) = light, brightness, splendour, brilliance, காந்தி.

ஒளி (தல்) 2: to hide, flee into concealment or darkness.

ஒளி (த்தல்) 3 = to conceal, keep out of sight; conceal oneself.

ஒளி 4 = covert, lurking place, screen, cover.

இஃதில் 1-ம் கருத்துக்கு ஏனையமுன்றும் முற்றும் எதிராக இருக்கின்றன.

(ஈ) “புலவன், புலமையோன்” = கல்வியினுடையந்தவன், சான்றோன்.

“புல்லன், புல்லியன்” = இழிந்தவன், a low, base, ignorant person.

(உ) “புலர் 1”. செ. அ. பக். 2785-6, 6-ம் பொருள், முற்றிக் காப்த்தல், மதுரைக். 272 “வரகின் இருங் குரல் புலர்” = mature, as grain. ஆனால் அதே பதத்தின் 1-ம், 2-ம், 4-ம் பொருள்கள்: வாடுதல், உலர்தல், குறைதல். இவை ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானவையன்றோ? அங்ஙனமே

(ஊ) செ. அ. 2938 “பொலம் 1” = அழகு, பொன், ஆபரணம் ஆனால்

“பொலம் 2” = பொல்லாங்கு = badness, evil. இஃது “புல் 3” இன் திரிபு.

இங்ஙனம் வேறுபட்ட கருத்துகள் ஒரு பதத்துக்கு வருங் காலம், ஒன்றில் (ஈ) இல் தோன்றுவதுபோல், மேலேயாம் “புலம் (5)” = நுண் அறிவுஎனவும், “புல் 3” = “அற்ப, நீச” எனவும் காட்டினவண்ணம், ஆதியில் ஒரே பொருளிற் தொடங்கி, பின்பு வேறு, மாற்றமான, எதிர் போல் தோன் றும், கருத்துக்களை அஃது பெற்றது; அன்றே இவையிரண்டும் ஓரொலிப்பதங்கள். இதற்குச் சிறந்தவேபர் உதாரணம் ஆங்கிலத்தில் தோன்றும். ஆங்கிலர் இதைப் போன்ற இரு, மூ ஓரொலிப்பதங்களை “homonyms” என அழைப்பர்.

“Homonym” (from Greek homo + onomo = a like name, = a word having the same sound as another, but a different meaning and origin. இப்போது ஆங்கிலர் வழக்கமாக அளிக் கும் உதாரணம் :

1. cleave = to divide, split, separate with violence; பிள, பிரி, வலத்துடன்.
2. cleave = to stick, adhere, unite; ஒட்டினதாயொத்திரு; புணர், பொருந்து.

1 ஆவது 2 ஆவதற்கு முழுதும் எதிரென்பது வெளிப்பட, கருத்தில், பிறப்பில்

1 ஆவது Old English clēofan : இதின் தந்தை ஜேர்மானிய “klieben”

2 ஆவது Old English clifian : இதின் தந்தை ஜேர்மானிய “kleben”. ஆனதினால் ஒவ்வொரு பதத்தையும் ஆழ ஆராய்ந்து அறிதல் வேண்டும்.

அநேக திராவிடப் பதங்கள், தம் முதலசையில், அஃதா வது முக்கிய பகுதியில், நெடியலாக சில தருணங்களிலும், குறிலாக ஏனைய தருணங்களிலும் காணப்படும்.

உ-ம், [செ. அ.] “பொல்” என்பதையும், அதின் வேறுபாடு “புல்” என்பதையும் கண்டனம். இப்பொழுது செ. அ. பக். 2669] “பொல்” 3 என்பதைப் பரிசோதிப்போமாக :-

1-ம் பொருள் : மூங்கில். இஃதை செ. அ. 4-வதாக அமைத் தது பிழையே.

2-ம் பொருள் : மூங்கிலைக்கடுப்ப உள்ளீடில்லாதது. போல் வளை. Hollow object.

3-ம் பொருள் : உள்ளீடில்லாததனால் பதர்போன்றது : பதர். Chaff.

From the physical to the metaphysical : இதனால்ன்றே

4-ம் பொருள் : பொய் : அஃதாவது பதர்போன் பேச்சு : Falsehood.

இப்பொழுது திரும்பவும் [செ. அ. பக். 2780] “புல் 1” என்பதை இத்துடன் ஒப்பிடி, இதற்கு 1-ம் கருத்து இங் ஙனமிருப்பதைக் காண்போம் : Grass family, having exogenous toughness of structure, as bamboo, மேலும் அகநா. 65 : 15ம்-ம் அடியை ஆராய்வாம் :-

“கல் ஊர்பு இழிதரும் “புல் சாய் சிறு நெறி”

= பாறையில் ஏறிபுர் இறங்கிபுல் செல்லும் மூங்கில்கள் சாய்ந்த உரை. இஃதிலிருந்து “புல்” என்பதே “பொல்” ஆகியது பெற்றமன்றோ? இப்பதமே “பொலம் 2” ஆக மாறி யிருத்தலும் கூடுமன்றோ? இதின்பொருள் “பொல்லாங்கு” badness, evil. “புல் 1” என்பதன் 13-ம் பொருளை இத்து டன் ஒப்பிடுக: “இழிவு”, meanness, lowness, baseness. மேலும், “புல்லன்” = இழிந்தவன், a vile person; ஒழுக்க மில்லாதவன். [செ. அ. 2787]; புலவு², 5-ம் பொருள் = நர கம், மிகக்கெட்ட இடமாகலான். மேலும், [செ. அ. பக். 2937] “பொல்லா” = தீமையான, bad, vicious, evil, wicked. இவை அனைத்தும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புற்றன என்பது புலனாம். மறுபக்கத்தில் “பொலி 1” = செழி, பெருகு, மிகு, விளங்கு, சிறு, மங்கலமாகு;

“பொல் 4” = வெற்றி, [செ. அ. பக். 2969, 1-ம் பொருள்];

“பொற்றி” = புகழ் மொழி, துதி, செ. அ. 2970-1-ம் பொருள்; சிலப். 13 : 92;

“போற்று” = துதி, வணங்கு, பாதுகா, வளர், உபசரி, நீனை, [செ. அ, பக். 2971];

“போற்றுநர்” = நன்குணர்வார்; பரிபாடல் 4 : 55, இவை அனைத்தும் “பொல்” “போல்” எனும் வினையடியாற் பிறந்தவையே. இதுதான்

1-ம் “பொலம்” (= அழகு) என்பதற்கும் வினையடி.
“2-ம் பொலம்” என்பதுடன் இவற்றையும் ஒப்பிடுக :

“போல் சாவி” = உட்டுளையுள்ள திறவுகோல்; “போல் மூங்கில்”, “hollow bamboo.

இப்போல் “பொள்ளு, பொழு, போழ்” (= to pierce) என்பனவற்றுடன் தொடர்பு போலும்.

Prince, p. 181 “It is highly probable that we have in “xul 1” = joy and “xul 2” = evil, two words of diametrically opposed meaning, which were originally pronounced with different tones.

15-ம் பகுதி : “வல் / வால்”.

செ. அ. “வல் 1” : 1-ம் பொருள் “வலிமை”, strength, power. இஃதிற் பிழையின்று. மிகப்பண்டைய இலக்கியமாய் அகநானூற்றின்கண் “வல்” தனிப்பதமாக 28 தரம் தோன்றும். இவற்றில் 24 முறைகளில் இதின் பொருள், உரைகளின்படி, “வலிய” என்பதே :-

அகநா. 33 : 5; 36 : 6; 79 : 3; 81 : 1; 98 : 9; 105 : 13; 171 : 4; 194 : 14; 205 : 4; 209 : 13; 215 : 15; 229 : 8; 234 : 9; 245 : 7; 247 : 9; 263 : 7; 292 : 9; 300 : 1, 15; 381 : 14; 385 : 3; 388 : 15; 389 : 15; 392 : 15. ஏனைய 4 தரங்களிலும் “வல்” = மிக, அகநா. 47 : 2; 244 : 12; 354 : 5; 204 : 8 “வல் விரைந்து” 9 “செல்க, பாக” = பாகனே, மிக விரைந்து செல்லுவதாக, உரை.

“வல்” என்பதின் விரிவுகளும் ஏராளமாக இந்நூலின் கண் தோன்றுவ :-

1. வல்ல = சிறப்புகள், உரை. அகநா. 352 : 10.
2. வல்லகொல் ? = வல்லுநவோ ? அகநா. 17 : 10.
3. வல்லா = மாட்டாத. ,, 53 : 14.
4. வல்லாங்கு = வல்லபடி. ,, 79 : 10.
5. வல்லான் = வலிய ஆண்மை பொருந்திய, அகநா. 31 : 13; 35 : 7; 107 : 12.
6. வல்லாய் = வலிய வாய். 21 : 22; 74 : 17; 346 : 9; 122 : 13; 160 : 16; 215 : 15; 261 : 15,
7. வல்லினும் வல்லார் = கல்வியில் வல்லுநர், அகநா. 152 : 19.
8. வலித்து வல்லினர் = வலித்திருக்க வண்மையுடையோர், 185 : 5.
9. vallyiar, வல்லியர் = மனவலி எய்தினர், அகநா. 223:1.
10. வல்லியோர் = வண்மை உடையோர், அகநா. 316 : 12; 398 : 15.
11. வல்லு = வல்லுத்தரை. அகநா. 377 : 8.
12. வல்லிறும் = endowed with strength, அகநா. 32 : 15.
13. வல்லுரை = வலிய ஒலி, அகநா. 122 : 4.
14. வல்லுவை = வண்மை உடையை, அகநா. 257 : 12.
15. வல்லுவோர் = வல்லார், ,, 157 : 14.
16. வல்லையோ ? = art thou able ? ,, 133 : 12; 191 : 17.

17. வல்லோர் = மிக்கோர், அகநா. 48 : 26.

18. வல்லோன் = an expert. அகநா. 21 : 10; 98 : 19; 134 : 5; 224 : 2; 314 : 9; 355 : 4.

19. வல்வது = வலிமையுறுவது, 271 : 11. ஒப்பிடுக சிங்கள “வல்லப”, vallahba.

20. வல்வில் = strong bow, 44 : 9; 69 : 15; 82 : 11; 120 : 12 152 : 15; 209 : 13; 226 : 7; 245 : 7; 265 : 17; 281 : 5; 282 : 2.

21. வல்வினை = வலிய செயல், 340 : 19. ஒப்பிடுக சிங்கள “வல்வ(இ)டகறயி”.

22. வல்லியம் = வலிமிக்க ஆண்புலி, அகநா. 362 : 4.

இக்கருத்துக்களை விட, “வல்” என்பதற்கு “விரைந்து” எனும் பொருளுமுண்டு :

23. வல்லெய்து = to speed, அகநா. 9 : 17.

24. வல்லென = swiftly, விரைவ, அகநா. 254 : 18; 298 : 21.

25. வல்லே = ,, ,, விரைந்து, 19 : 8; 21 : 8; 23 : 17, 177 : 13; 215 : 5; 248 : 15; 282 : 16; 344 : 7.

26. வல்வர = விரைந்துவர, அகநா. 125 : 15.

“வல்சி” என்பதற்கு செ. அகராதியும் அகநா. உரையும் “உணவு” எனப்பொருள் கொடுப்பினும், இஃது ஆதியில் வலிய உணவென இருந்திருப்பின், இவற்றுடன் புணருமன்றோ ?

27. வல்சி. அகநா. 8 : 2; 106 : 12; 110 : 17; 113 : 11 (வல்சியன்), 122 : 13; 193 : 10; 224 : 12 (= அரிசி); 238 : 3; 253 : 16 (வல்சியர்); 290 : 3; 377 : 4 என அநேகந்தரம் தோன்றிற்று.

12-ம்பகுதியின் கீழ், “பல் 3 / பால் 2” என்ற தலைப்பின் கண், ஆரிய-சமீபியப் பதங்களை இவற்றுடன் ஒப்பிட்டனம். “வல்” எனும் பகுதியும் இவற்றுடன் தொடர்பு பூண்டதும் இவற்றின் ஆதிப்பொருளையும் உற்பத்தியையும் உடையது மென உய்த்துணர நியாயங்கள் பல உள. அவற்றைச்சுருங்கக் கூறுதும்:-

(1) மேலே, அகநா. என்ற சங்ககால ஒரோயொரு நூலிற்றானே “வல்” பல்ஓ, ஏராளமாகத் தோன்றுமிடங்களை எண்ணிக் கணக்கிடுமின். “பலன், பெலன், பலம், என்றவை அக்காலத்தின் கண் தோன்றுவது அரிதிலும் அரிதே. “வல்” என்பதோ ஏனைய 35 சங்க கால நூல்களிலும் தமிழ்க் காவியங்களிலும் ஆயிரங்களாகக் காணப்படும் பதமாம். ஆனதினால் “வல்” தான்முந்திய பகுதி.

(2) இஃது தமிழில் மட்டுமன்று : ஏனைய திராவிடமொழிகளிலிந் தோன்றுவதே :-

1. மலையாளம் : வல், வலு, வலிய, வலியா, வலம், வலிப்பம், வலிம, வல்லுக, வல்லபம், வன்பு, வம்பிக்க;
2. கோதம் : வல், வல்கம், வல்ன், வல்ய், வல்ச, வல்பட்;
3. துதம் : பல், பல் கொய், பல்ய், பல்யம், பல்யத்-.
4. கன்னடம் : bal, bali, balu, bolu, bala key, balisu, balume, baluhu, balpu, balla.
5. குடகு : bala, balate, ballye.
6. துளு : bala, balatu, balatakai, balaapini, balike, balime, balume, balme, balu. இவற்றில் balata kai = வலது கை

7. தெலுங்கு : வலனு, வலமு, வலாதி, வல, வல சேயி (=the right hand), வலது, வலன், வலாத, வல்ல, வல்ஷ, வலசு, haliyu, halipencu, balimi, balisina, halupu, baluvu;
8. பர்ஜி : வெல கம் (=the right hand).
9. கோண்டு : வல்வே (=much, very).
10. குவி : braiyuu, blaaju - gatti, for blaayu- (=strong).
11. குருக் : balee; baleetii (=with the help of).
12. மால்தோ : balehne (=large), bale-bale (=large ones).
13. பிராஹுயி : balun (=big, large, elder, full-grown).

தெலுங்கின் கண் (வ்) “v” என்னும் பதத்தின் முதல் மெய் “b” என்பதுடன் மாறி வருதலான், “வ்” என்பதே தெலுங்கிலும், அதற்கு மிக அண்மையான கன்னடத்திலும் முன்னொருகாலமிருந்தது வெளிப்படையாகும். குடகு, துளு, கன்னடத்திற்கு மிக நெருங்கியவை. அவற்றிலும் “வ்” அன்றேல் “வ” தான் முதல் இருந்து, சங்கத “bala” என்பதைக் கண்ட பின்னர், இம்மொழிகளை விளக்கின இலக்கண ஆசிரியரால் “bala-” புகுக்கப்பட்டதென உணர்மின். ஆல்தினால் 13 திராவிடமொழிகள் நாப்பண், ஒன்றில்மட்டுமே “பல்” தோன்ற, ஏனைய 12 இலும் “வல்” என்பதே பகுதியாயிருப்பதை அவதானியுமின். துதம் நீலகிரி மலைச் சாரில் வாழ்பவரின் மொழி பிற்காலத்தில், தமிழில் “பலம், பெலன்” தோன்றின பின்பு, “பல்” என்பதை இஃது எடுத்தாளத் தொடங்கின தென்கலாம்.

- (3) தமிழே திராவிடக் கிளைகள் நடுவண் தொன்மையினாலும் இலக்கியங்களின் மிகுதியினாலும் தலைசிறந்ததெனச் சான்றோர் கூறுப. இதில் “வல்” என்பதின் விரிவுப் பதங்கள் இப்பொருளில் வரும் “பல்” பதங்களின் 30 மடங்கு கூடியவை எண்ணிக்கையிலென்ப பின்றையாம் காட்டுதும்.
- (4) “Studies in Proto-Indo-Mediterranean Culture”, by the Rev H. Heras, S. J., Director, Indian Historical Research Institute, St. Xavier's College, Bombay, 1953, Pages 246—248 :—

“The migration of the Mediterranean race was from east to west, following the chain of dolmens and megaliths, which commences in Ceylon, continues in the mountains and plains of Southern India up to Kashmir, passes to Syria, Cyprus, Malta and Egypt, extends along the northern coast of Africa, reaches southern Italy crosses to Spain and finds its end in Ireland”

திராவிடர் (=திரைப்பிரயானிகள்), சுமேரியர், மத்திய தரைக் கடலைச் சூழ்ந்து வாழும் மாந்தர் அனைவரும் ஒரே மொழிக் குடும்பத்தினர், கி. மு. 3,000-ம் ஆண்டு அளவில், என்பதே இந்நூலாசிரியரின் முக்கிய கொள்கையாதலின், இவர் இந்தியர் நடுவண் “ஒரு ஸ்பானிய--இந்தியனாக” தம் வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளை நெடுங்காலமாக நடத்தினர். மாந்தர் இந்தியாவிலும் இத்தாலி, ஸ்பானியாவிலும் ஒரேயினத்தினரான காலத்தில், சில பதங்கள் ஆயினும் இவ்விருதிறத்தினர்க்கும் பொதுவாயிருந்ததெனல் மிகையாகாதன்றோ? இலத்தினுக்கும், அதன் பிள்ளைகளாய் ஸ்பானிய, இத்தாலிய மொழிகளுக்கும், ஒரு மருங்கில், திராவிட மொழிகளுக்கும்,

மறு மருங்கில், இடையே பல்வேறு ஒற்றுமைகள் காணப்படுதலின் மர்மம் இதுவே. திராவிட “வல்” என்பதுடன் ஒப்பிடுக இலத்தின் “வல்” எனும் பதத்தை. Cassell's Latin Dictionary, pages 604-605

1. Valdee, (from valide, syncopation) = very much, exceedingly; மிக.
2. Valens = strong, powerful, Cicero, Vergil; mighty, effective, energetic.
3. Valenter = strongly, powerfully, Ovid.
4. Valentulus = (diminutive of valens) = strong, Plautus.
5. Valeo, valeere = to be strong : வலியவனாயிரு, Plautus, Cicero.
6. Valesco, valescere = to grow strong, Lucretius, Tacitus Cicero.
7. Valcetundo = physically strong health, Cicero.
8. Validee = strongly, powerfully, mightily, Cicero.
9. Validus = strong, powerful, Ovid, Vergil, Titus Livius, Sallustius.

இவ்வளைத்திலும் “வல்” (val-) என்பதே, திராவிடத்தைக் கடுப்ப, அதே பொருளில் வருவதை, “வியப்பு—மகிழ்ச்சியுடன்”, நோக்குமின். இப்பொழுது இலத்தினின் புதல்விகளைக் கடைக்கண்ணாற் பார்ப்போமாக :—

- A. Valanga, vale, valente, valentemente, valentia, valentuomo, valenza, Valenza (the name of a town), valere, valersi, valetudinario, valevole, valevolmente, validamente, validare, validazione, validita, valido. Cassell's Italian Dictionary page 552.
- B. vale, valedero, valedor, valentia, valentissimo, valentón, valentonada, valer, valerosamente, valerosidad, valeroso, valetudinario, vali, valia, validación, validamente, validar, validez, valido, valiente, valientemente. Cassell's Spanish Dictionary, pages 766—767.
- C. vaillamment, vaillant, vaillantise, valoir, vaut. Cassell's French Dictionary pages 555—556.
- D. valedeiro, valedoiro, valedor, valedouro, valensa, valentão, valentár, valente, valentemente, valentia, valentissimamente, valentissimo, valentona, valer, valerosamente, valerosidade valerosissimamente, valerosissimo, valeroso, valetudinario, valha, valhaco, velhaco, valhacouto, valher, valia, valiar, validação, validade, validamente, validar, validação, validissimo, valido, valimento, valiosamente, valioso, valla Portug. Dict. p. 892 - 893 Dicionario da Lingua Portuguesa, composto por Antonio de Moraes Silva, natural do Rio de Janeiro Quinta Edicao Lisboa, 1844.
- E. vale (=farewell, be strong in health), valediction, valence, valency, valetudinarian (in the earliest times), vali (from Turkish, which is from Dravidian), valiant, valid, validate, validity, valour, value, valuta, Chambers's 20th. century English Dictionary, 1963,

p. 1221. Also such words as "avail available, availing, availability", p. 70; "equi-valent"=equal in power (வலிமையில்), equivalence, equivalency, equivalently", p. 360; "evaluate, evaluation". cf. Germ. Wohl, Eng. weal.

ஆங்கிலத்தின் தந்தை ஜேர்மானியமாயிருந்தபோதிலும், அதனின் தாய் இலத்தீனாகவினான், ஆங்கிலப்பதங்களையும் யாம் அளித்தனம். சென்ற 500 ஆண்டுகளாக இவ்வைந்து மொழிகளும் பல்வேறு பிரதேசங்களில் வழங்கிவருகின்றன. அமெரிக்காவில், இவற்றின் கடை நான்குமே வழங்கும் மொழிகள்: இவற்றின் ஒன்றையாவது விளங்காத ஒருவனோ, ஒருத்தியோ ஆங்கண் இலர்: அநேகர் இரு, மூ, மொழிகளை நான்வாயும் பேசுவர், உலகம் முழுவதும் பரவி இருப்பது ஆங்கிலமே: கோடா கோடி மாந்தர் அஃதை உபயோகிப்பர். இவரிற் சிலரை அணுகி, யாம் இங்ஙனம் வினவுவோம்: "தம்பிரமாரே! (ஏனெனில் "யாவரும் கேளிர்") நீரும் மேற் கூறப்பெற்ற நான்கு மொழியாளர்களும் வழங்குகின்ற "வல்" எனத் தொடங்கும் பதங்கள் யாவும் திராவிடத்தினின்று கி. முந்திய காலத்தின்கண் இலத்தீனினுள் புகுந்து, அதின் மூலமாக உம் ஐந்துமொழிகளினுட் புகுந்ததென அறிவீரோ?" வியப்பும் சினமும் ஒருங்குடன் எழும்புழி, அவர்களின் மறுமொழி இங்ஙனமாயிருத்தலாகுமன்றோ? "திராவிடமா? அஃதென்ன? விலங்கோ மாந்தரின் பெயரோ? யாம் ஒரு பொழுதும் அதைப்பற்றி இதுகாறும் கேள்விப்பட்ட தில்லை? கிறிஸ்துநாதருக்கு முந்திய காலத்தில் இத்திராவிடர் உரோமாபுரிக்கு வந்து, உரோமரைத் தலைவணங்கச்செய்து, அவர்களின் மொழிக்குள் தம் திராவிடப்பதங்களைப் புகுத்தி ரென யாம் கனவிலும் கண்டதில்லையே. சரி! உங்கள் மூதாதாக்களைப் போர்த்துக்கேயர் ஒரு நூற்றாண்டாகவும், ஆங்கிலர் ஒன்றரை நூற்றாண்டாகவும் ஆண்டனர். அப்போதுதான் இவ் "வல்"- எனும் பதங்கள் இந்த ஐரோப்பிய மொழிகளிலிருந்து உம் திராவிடமொழிகளுக்குள் வந்திருத்தல்வேண்டும். S. W. R. D. Bandaranayake உரைத்தவண்ணம்: 'rivers flow down, not upwards'. இத்துடன் பரிசாசச் சிரிப்பு அவர்கள் நடுவண் உண்டாகும். மீளவும் யாம் இயம்புவாம். "இஃதே வியப்பு! கி. மு. 300-ம் ஆண்டு தொடங்கிய அகநானூறு நேற்று, முந்தினநாள் வந்தவர்களிடமிருந்து இவ் "வல்" எனும் பதத்தைப் பெற்றதோ? We live to learn"

பல்வேறு மொழிகளுடன் திராவிடத்தை ஒப்பிடுவதே இந்நூலின் முக்கிய நோக்கமாதலின், "வல் 1" என்பதை முடிக்கமுன்பே, "வல் 2", "வல் 3" ஆகிய பகுதிகளை ஆராய்தல் நன்றாகும்: பின்பு "வல் 1" என்பதற்குத் திரும்புவோம். "வல் 2" = அழகு, தாய்மை. இஃது நெடிலாகி, "வால் 2" எனவுந்தோன்றும். "பெண்ணாய்ப்பிறந்தாளே" எனச் சிலர் பெண்பாலாரை நிந்திப்பதுமுண்டு: அவர்களே அப்பிறப்பைக்குறித்து துன்புறுதலுமுண்டு. ஆயினும், குழந்தைகளின் பூருகான எழிலை விடுவோமானால், ஒரு நல்லொழுக்க, கற்புடைய, கடவுளின் அருளாளிறைந்த மகளின் அழகை வென்றது இப்புவிவின் சுட, சித்துப்பொருள் களில் வேறென்றுண்டோ? சொல்லீர். ஆங்கிலர் அதனாலன்றோ மகளிரை "the fair sex" என அழைப்பர். தமிழரு மங்ஙனமே.

செ. அ. 3533: "வலதி" = அழகுள்ளவள், handsome woman.

வலை (செ. அ. பொருள் 3) = அணிவகை, an ornament, புறநா. 166:14 [செ. அ. 3539].

வால் (செ. அ. பொருள் 2) = தாய்மை, purity, splendour. புறநா. 1:3 [செ. அ. 3615].

வான் (செ. அ. பொருள் 10) = அழகு, beauty, கலித். 103:14-ம் அடியின்கண்

"வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையும்" = அழகிய ஒளி..., உரை. [3625].

வல்லபி 1, வல்லவி 1, வல்லபை (2-ம் பொருள் = எசு மானி), வல்லவை (= மனைவி), வல்லி 2 (4-ம் பொருள் = இளம் பெண்; 5-ம் பொருள் = பூருகனின் முருகானதேவி) [செ. அ. 3527-3529]. இவற்றில் தோன்றும் "வல் / வால் / வான்" அழகைக்காட்டுவன அன்றோ?

இப்பொழுது சமஸ்கிருதத்தின் களவியலை ஆராயுதம்: இம்மொழியிலே திராவிட "வ", "ப" என இரண்டும் சில தருணங்களில் "b" என வருதலுமுண்டே. Monier Williams, Sanskrit Dictionary,

page 723 *balaḥka* = a mistress, loved woman, VS. (வேத நூல்).

.. 928 *valgū* = handsome, beautiful, lovely, attractive; beautifully. RV. இதுவும் வேதநூல். (53+2=) 55-ம் வே. நூற்பதம்.

.. .. *valguka* = handsome, beautiful, in Lexicons only; நிகண்டுகளில், மட்டுமேதோன்றும் பதம்.

.. .. *vallabhaa* = a lovely female, a beloved wife or mistress.

.. 929 *valh, valhatee* = to be excellent, Dhātup. XVI, 38, *valhayati* = to shine, .., XXXIII, 97.

கடைசியாக யாம் காட்டிய சங்கத பதங்களுடன் இவற்றை ஒப்பிடுக.

1. "வனப்பு" (செ. அ. 3567) = அழகு, புறநா. 4:2 "செவ்வானத்தின் வனப்பு".

"ல்", "ன்" ஆகுதல் தமிழ்மரபு; "ன்" சமஸ்கிருதத்திலின்று, "ந்" மட்டுமே அதில் இருப்பது. ஆனதினால் சங்கத "ல்" ஒரு போதும் "ந்" ஆகாது: "val" (வல்) "vanas", (வநஸ்) ஆகின், அஃது திராவிடத்தினூடாகத்தான் மாறியிருக்கும்.

2. "வனம் 2" (செ. அ. 3568) = அழகு. கலித். 97:12 "வனமுலை".

குறுந். 276:3, உருத்தெழு வனமுலை ஒளிபெற எழுதிய = அழகியநகிலில், உரை.

குறுந். 348:4-5, மதர் எழிற் பூணக வனமுலை = அழகையுடைய நகில்களை, உரை.

3. "வானம்" எனும் பதமும் இவற்றோடு ஓரன்னதே. பகலில் ஞாயிற்றின் காந்தி பொருந்திய கிரணங்களைப் பொழிவதனாலும், இரவில் திகழ்கின்றதிங்கள் "அங்கண் விசும்பின் அகல் நிலாப்பாரிப்பதனாலும்" (மழமொழி 229:1; நாலடி 151:1), அன்றேல் "அல் ஆரும் எண்ணிலா வான்மீன்இலகிடுவதனாலும்" (நீதி வெண்பா: 2-3), "வானம்" எனும் பெயர் அதற்கு உண்டாயிற்று. [செ. அ. 3627, (1, 2)]

4. “வான்” 1 [செ. அ. 3625] 1-ம், 5-ம், 7-ம் பொருள் களும் இத்துடன் புணர்வன.

9-ம் பொருள் (பெருமை, greatness, largeness) சரியன்று; “lofty, excellent” என செ. அ. விளக்கியிருப்பின், சால் நன்றாயிருந்திருக்கும்.

இப்பொழுது சங்கதகளவியலின் தொடர்ச்சி :-

van (MW. 917) = to win; Latin *venia, venus*, the goddess of love, Gothic *gawinan*; German *gewinnen*: இஃது இந்து-ஐரோப்பிய பதம். இதைக்குறித்து யாம் இயம்பவில்லை. ஆனால் திராவிட “வல்” (=மிக), “மிகுதி” என முன்மை காட்டினோமன்றோ? இஃதிலிருந்து சங்கத “வந்”, “*vana*”, MW. 917 = plenty, abundance, மிகுதி. திராவிடத்தில் “வல்”, “வன்”, “வன”, “வனம்” நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டவை; ஆரியத்தில் “வல்” என்பதற்கும் “வநம்” என்பதற்குள் சிறிதேனும் தொடர்பின்றி. காட்டில் மரங்கள் அடர்ந்து மிகுதியாயிருப்பதனால், இப்பாதம் சங்கதத்தில் காட்டுக்கும் அகுபெயராக இருக்கு வேதத்திற்குள்ளே தோன்றுகின்றது: இதை 56-ம் வேதப் பதமாகத் திராவிடத்தினின்று களவாடப் பெற்றவற்றின் அட்டவணைமீற் சேர்மின். *vanas* m. R. V. 50, 21, அஃதாவது இராமாயணத்தில். ஆனால் இருக்குவேதத்தில்

56. *vānam* n. (a) quantity of lotuses or other plants growing in a thick cluster, RV. > thicket, grove, wood, forest, RV “வநம்”.

57. வநம் (b) foreign or distant land, RV. VII, 1, 19. “ஆரண்ய” என்பதை உப்பிடுக. இஃது “வல்” (=கடினமான) என்பதின் உண்டாகியது. “வந்”—எனும் தமிழ்ப்பாதங்கள் இப்பொருளில் வருவதாகப் பின் காட்டுகும்.

(57) (c) “வான்” திராவிடத்தில் வானத்திலுரும் முகில் களையும் குறிக்க வல்லதெனத் தமிழ் மக்கள் யாவரும் அறிவர். ஒப்பிடுக மதுரைக். 243-ம் அடி, “ஏறெடு வான் குெமிர்ந்து” = மேகம், உரை. “வானம்” என்பதும் அங்ஙனமே.

“ஒல்லாது வானம் பெயல்” = (உரையில்) மேகம். [செ. அ. பக். 3625, 3627]

58. *vāna* (MW. 917) = a cloud, a cloud-like moving carriage, RV. VIII, 34, 18.

59. *vānin* m = a tree; இஃது 56 (a) இனின்று பிறந்தது. வநிந் = மரம். வநிந் = the somaplant, RV. III, 40, 7. இதுவும் அதே விதமானது.

60. *vānin* m. a. cloud, RV. I, 73, 8. இஃது 57 (c) இலிருந்து பிறந்ததே.

61. *vanina* n. a wood, a tree RV. X, 66,9. வநிந் = காடு, மரம். இப்பொழுது “வன், வான், வால்” = “அழகு, ஒளி; ஒளிர்” இனின்று வந்த

62. *vānas* n loveliness, RV. X, 172, 1. வநல் = கவர்ச்சியான எழில். இதிலிருந்துவரும் *vanitaa* = a lovely woman, a loved wife, mistress. Not vedic.

மீளவும் (56); ஆனால் இனித் தொடர்மொழிகளை ஆராய்வாம் :-

63. *vanargū* = moving about in woods, wandering in a forest or wilderness, a savage, RV.; AV., a thief or robber, Naigh.

64. *vanapā* m. a forest-protector, woodman, VS., MBh;

65. *vanaspāti* m “king of the wood”, a forest tree, especially a large tree bearing fruit apparently without blossoms, as several species of the fig. the jack tree, but also applied to any tree, RV., a stem, trunk, beam, timber, post, especially the sacrificial post, RV.; VS.; anything made of wood, especially particular parts of a car or carriage, a wooden drum, a wooden amulet, a block on which criminals are executed, a coffin, RV. AV. VS. In the dual = pestle and mortar, RV. I, 28, 6. ஆரியமே, நீ களவாடியதை இத்துணை பயன்படுத்தியதனால், உள் பாவத்தைத் திராவிடர் மன்னிப்பரன்றோ?

“வால், வான்” என்பனவற்றின் பொருள் “மிகுதி பெருமை; ஒளி; வனப்பு; “வால் 1” = மிகுதி [செ. அ. பக். 3615, 6-ம் பொருள்] (மனப்) பிரகாசம்” என முன்பேகாட்டினோம்: இவை “வல், வன்” எனவும் வரும். இப்போது “மிகு” என்பதை ஆராய்வாம்.

செ. அ. பக். 3192 : மிக்க, மிக்கது, மிக்கவர், மிக்கவை 3 (= நிறைவை); மிக்கார்;

“ ” “ ” 3193 : மிக்கு, மிக்கோர், மிக்கோன், மிக, மிகல், மிகவு, மிகற்கை, மிகு, மிகுதம், மிகுதி, மிகுதியும், மிகுந்த;

“ ” “ ” 3194 : மிகை (பெயர்); மிகைத்தல் (வினை) மிகைபடு; மிகைபோடு; மிகை மொழி; மிகையுமை—இவற்றை நோக்குக.

அவற்றுடன்.

செ. அ. 3210 : மீ = மேலிடம், உயரம் மேன்மை, ஆகாயம்.

“ ” “ ” 3211 : மீக்கோள்(ளு) = உயர்தல், மிகுதல், மேலாக மதித்தல், வினை.

“ ” “ ” 3211 : மீக்கோள் = ஏறுகை, பொலிவு (பெயர்).

இப்பொழுது யான் “தமிழ்ப் பண்பாடு” (“Tamil Culture”) என்பதில் வரைந்ததை அங்ஙனமே அளிக்கின்றேன்.

There are abundant words in Tamil with their bases in “val, vaal” and in “mik-, miik”-, with the fundamental idea of “splendour, brilliance” in the first instance and of “abundance, superiority” in the second. Hence there is a very obvious and clear derivation in Tamil and other Dravidian tongues for Vaalmiki or Vaalmiiki. Therein it would signify “superior or supreme in (poetic) brilliance”. This would have eminently fitted the great author of an excellent poem, like the Raamaayana. In Sanskrit Dictionaries, however, the explanation given to this name is ludicrous. On page 946, for instance, M. Williams states: “Vaalmiiki was so called, because when he was immersed in thought, he allowed himself to be overrun with ants, like an ant hill”. But to a real scholar this looks like a fantastic explanation of a word, which was difficult for the Indo-Aryan, ignorant of, or prejudiced against, Dravidian, as W. Geiger was centuries later on. The etymology for this

is evident in Dravidian. Hence like the Kerala Kaalidaasa the greatest poet and Sanskrit dramatist, of the fourth century A. D., so 900 years earlier, a poet with a Dravidian name, perhaps himself a Dravidian in origin, began to sing the sanskritic Raamaayana. Perhaps, there were earlier epic poems in the Dravidian languages contemporaneous to the sumerian Epics of (a) the, *Creation of man and the Flood*, and of (b) the *Hero that fought two lions, Gilgamesh*. These Dravidian epics probably showed the way and presented the materials for the twin Sanskritic Epics, the Raamaayana and the Mahaabhaarata. This would not be surprising, when the Dravidian AUM or OOM was chanted in Sanskrit by the Brahmins in their devotional recitations of the Rig Veda Samhita, pronounce this "OOM" as ஒம், as "OO" = ஒ; as "aa" = ஆ.

ஞானப்பிரகாசர் துணிந்தபடியும், என் முகவுரையில் யான் இயம்பியவண்ணமும், ஆதித்திராவிடத்தில் "ல், ள், ழ்" எனும் இடையிவங்களில் முடியும் ஓரசைப் பகுதிகள் நடுவண் ஒரு ஸமாந்தரத்துவம் இருந்ததுபோலும்; ஒப்பிடுக

வள் 1, 2-ம்	கருத்து = பெருமை,	செ. அ. 3550.
வள் 3, 1-ம்	,, = வலிமை,	,, ,, ,,
வள்ளி 1, 1-ம்	,, = கொடி,	,, ,, 3551.
வள்ளி 1, 10-ம்	,, = குறிஞ்சி நிலப்பெண்	,, ,,
வள்ளி 1, 9-ம்	,, = முருகனின் தேவி.	,, ,,
வான் 1, 1-ம்	,, = ஒளி, (தொல். சொல். 367).	
வான் 1, 2-ம்	,, = விளக்கம்,	செ. அ. 3622.
வால் 1, 5-ம்	,, = பெருமை,	,, ,, 3615.
வல் 1, 1-ம்	,, = வலிமை,	,, ,, 3526.
வல்லி 2, 1-ம்	,, = கொடி,	,, ,, 3529.
வல்லி 2, 4-ம்	,, = இளம் பெண்	,, ,, ,,
வல்லி 2, 5-ம்	,, = முருகனின்தேவி. செ.அ. 3529.	
வான் 1, அழகு,	பெருமை, ஸ்வர்க்கம்,	3625.
வானம் 1, தேவருலகு,	ஆகாயம், அக்கினி.	3627.

இந்த ஸமாந்தரத்துவம் வேறு பதங்களிலும் உண்டு : தருணத்திற்கேற்பக்காட்டுதல். வள், வளை (= கொணு, சூழ், சுற்று). இதன் விளக்கம் இந்நூலின்கண் பின்பு வரும். ஆனால் "வல், வலை" / "வால்" 3 என்பதை ஆராய்வாம். இதுவும் "வள் / வளை"யும் தொடர்பானவை என ஐயமுற இடம் உண்டு. ஒப்பிடுக :-

வல்லரி, 5-ம்	பொருள் = கொடி, creeper,	வளைவதனால்.	செ. அ. 3528.
வல்லி 2, 1-ம், 2-ம்	பொருள் = கொடி, creeper,	வளைவதனால்.	செ. அ. 3529.
வல்லிகம் 1,	கொடி, creeper,	வளைவதனால்.	செ. அ. 3529.
வல்லிகை 1, 1-ம்	பொ. குதிரைக்கழுத்தில் கட்டும் வடம்,	halter,	செ. அ. 3530;
ஒப்பிடுக வள் 3 =	வார், கடிவாளம், bridle,	செ. அ. 3550.	
வல 1 = சுற்று,	பின்னு, தொடு, பிணி, வளைத்தல்,	encircle, bend,	செ. அ. 3532.
வலந்தம் 1 = வளைவு,	curve, bend, arch.	செ. அ. 3533.	

வலயம் = வட்டம், வளையம், circle, ring, surrounding-
செ. அ. 3534.

வலி 6 : 2-ம் பொருள் = வளைத்தல், to bend curve. செ. அ. 3536.

வலை = சூழ்ச்சி, பிராணிகளை அகப்படுக்குங்கருவி. செ. அ. 3539.

இப்பதங்களை யான் மட்டுமே ஒருங்கு சேர்க்கவில்லை. பரோஷு, எமெனோ, தி. அ. இலக். 4326 : வலை, வலையன், வலைச்சி, வல = to encircle, surround, spin, as a spider its thread; plait, weave, string in a series, tie, bind. இப்போது மீளவும் சங்கத களவியல் ஆரம்பமாகும் :

M. W. Sk. Dict. p. 722 bal 1, balballiti = to whirl round in a circle.

M. W. Sk. Dict. p. 927 val, valatee, valati, valitaa = to turn, turn round, to cover, enclose or be covered. Causative valayati or vaalayati = to cause to turn or roll.

66. valā M (a) "enclosure", a cave, cavern. RV ; AV. இது வேதநூற்பதம்.

(b) = a cloud; a beam or pole : இது பிற பட்டசங்கதத்தில். இவற்றுடன் தமிழ் "வளை" என்பதை ஒப்பிடுக.

67. valamrujā = shattering caverns, RV. வேத நூற்பதம்.

68. valamgā n. a particular charm or spell hidden in a pit or cavern, AV; VS. வேத நூற்பதம் இதுவும் ஆகும்.

69. valamgaha'n = destroying secret charms, VS. வே. நூ. ப.

70. valamgi'n = versed in secret charms, AV. வேத நூற்பதம்.

valana = turning, moving round in a circle. பின் விட்டபதம்; சங்கத வேதநூலிற்றோடு கருதன வற்றை யாம் கணக்கிடுன், அதுவே வேறொருநூலாகும்.

முற்காலத்தில் நகர, பட்டினங்கள் அனைவற்றையுஞ் சூழப் பாதுகாப்பே நியாயமாக, சுற்றுமதில்கள் அமைக்கப் பெற்றன என்பதை வரலாற்று வல்லுநர் சால் அறிப : தம் நூல்களின் கண்ணும் இதை இயம்பினரன்றோ? இச் சுற்றுமதில் வளைந்து, சுற்றி வருவதனால், திராவிடத்திற்குச் சற்றுத் தொடர்பு பூண்ட இலத்தீனில் "vallum" "வல்லும்" பெயர் பெற்றதில் வியப்பில்லை, சங்கதத்திலும் "வல்—" இப்பொருளில் வருதலான். Cassell's Latin Dictionary, p. 605 vall = to surround, fortify in a circle. vallum = a mound or wall defended with palisades, a stockade. இந்த இலத்தீன் பதத்தினின்று மேற்கூறிய அர்மொழியின் ஐந்து புதல்விகளும் தம் தற்காலிகப் பதங்களைப் பெற்றன என்பதை "வல்ல"— எனத் தொடங்குவனவற்றை 5 அகராதிகளிலும் பார்த்தால் விளங்கும் : Italian, spanish, French, English and Portuguese. 3 "வல்" பதங்களைத் திராவிடத்திற்கு கண்டனம். சங்கத "daks". (தக்ஷ) போன்ற 1-ம் "வல்" = strength, ability, energy, swiftiness, excessive, abundant, excellent,

இதிலிருந்து வலம், "வெற்றி" எனும் பொருளில் வருவது வியப்பைத் தராது.

- [செ. அ. 3533] வலக்கொள் = வெற்றியடைதல், வெல்லுதல்.
 ,, 3534] வலம் 1 = வலி, சேனை > வெற்றி.
 ,, ,, வலம்படு = வெற்றியுண்டாதல், பதிற
 ருப். 78 : 1.

“வன்மை”, வலியையுடல் தொடர்பானது : இரண்டும்
 “வல்” என்பதின் விரிவுகளே. ஆனால் “வன்மையின்”
 கருத்துக்களை நோக்குமின். செ. அ. 3564 வன்மை :- 1.
 வலிமை, strength, தி. குறள், 153

“இன்மையுள் இன்மை விருந்து ஓரால், வன்மையுள்
 வன்மை மடவார்ப் பொறை”.

“வன்மை” 2-ம் பொருள் : கடினம், hardness. இதிலிருந்து
 சங்கத “வனாந்தரம்” = பாலைவனம், “சுரம்”, பழ
 மொழிநா. 1 : 4 (“சுரம் போக்கிக் கூலி கொண்டார்”);
 வலி = சுரம், fever, செ. அ. 3569; வன்னி = நெருப்புப்
 போன்ற நிலம், 3565; வன்னியன், 3566 போன்ற
 பதங்களுள்; பின்வருவனவும் :-

வல் 1, 3-ம் பொருள் : மேடு, hillock, mound [செ.அ. 3526].
 வல்லுரம் = காடு, வனாந்தரம், மணற்காடு, தனிமை.
 [செ. அ. 3531].

வல்லெனல் 1 = வன்மையாதற் குறிப்பு, நான்மணி. 33 : 4
 (“கல் அன்னர்”).

வல்லை 1, 3-ம் பொருள் = மேடு; 6-ம் பொருள் : வருத்தம்,
 [செ. அ. 3531-ம் பக்கம்].

வலி 1, 4-ம் பொ. வல்லெழுத்து; 8-ம் பொ. கஷ்டம்; 9-ம்
 பொ. நோவு. [3535 - 3536].

வலி 2, 3-ம் பொ. வல்லெழுத்தாதல், 1-ம் திண்ணியதாதல்,
 to be hard. [3536]

வலி 3, 5-ம் பொ. வல்லெழுத்தாக்குதல், தொல். சொல்.
 403 : 2. 7-ம் பொ. வற்றச்செய்தல் [3436].

வற்கடம் (= வறட்சி, பஞ்சம்), வற்காலம், வற்குணம்,
 வற்கெனல்,

வற்பம் (= வன்மை, வறட்சி), பழமொழி நா. 70 : 2-4
 “வற்பத்தால் ... புல் மோதாக்கும் புலி”; வற்பு;
 வற்புலம்; வற்புறு;

வற்றம் 3 (= வறட்சி); வற்றல் 2 (= வறளுகை); 3 = உலர்ந்தது,
 தி. குறள். 78 : 2 “வற்றல் மரம் தளிர்ந்து அற்று”;
 அகநா. 145 : 3; 199 : 5.

“வற்று 1, இதின் 6 பொருள்களிலும்; வறத்தல், வறக்
 கடை, வறங்கூர், வறட்சி, வறட்சை, வறட்டு, வறடு,
 வறம், வறல், வறள், வறன், வறிது, வறு 1+2,
 வறுநிலம், வறுபடு, வறுமை” போன்றவையும் பிறந்
 தனவே, “வல்” என்பதிலிருந்து.

12-ம் பகுதியின் ஆராய்ச்சி தொடங்கும்போது, அது
 “பல் 3” எனவருமெனவும், அது சுமேரிய “bal” என்ப
 துடன் நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டதெனவும் யாம் இயம்பி
 னம். இச்சுமேரிய பகுதியின் கருத்துக்கள் நடுவண் இவை
 யும் தோன்றும்:

(1) open by force; (2) be strong. “இவை வல் 1 என்
 பதுடன் பொருந்து”மென முன்பு யாம் சாற்றியது வாய்மை
 பெற்றினும், இப்பொழுது கூட்டுக : “இவை பல் 3 உடனும்
 புணருவன”. ஏனெனில் சுமேரிய - திராவிட “bal” பிற்கா

லத்தில் தமிழில் “வல் 1” ஆகவும், “பல் 3” ஆகவும் திரிபு
 அடைந்தது புலனாகின்றது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு
 மருங்கின்கண் [செ. அ. பக். 3526-3540] “வல்-” எனத்
 தொடங்கும் பதங்களையும், மறு மருங்கின்கண் [செ. அ. பக்.
 2534 - 2537] “பலம் 3, பலவத்தர், பலவத்து 2, பலவந்தம்,
 பலவந்தன், பலவான், பலவீனம், பலற்காரம், பலன் 2,
 பலாட்டிகள், பலாட்டியம், பலாத்தாரம், பலாற்காரம்; [பக்.
 2885] பெலத்தல், பெலம், பெலவந்தம், பெலன், பெல
 வந்தப் புணர்ச்சி”. [“ப-” என்பது “பெ-” எனத்திரிந்தது
 அண்மையான காலத்தமிழில் வேறு சொற்களிலும் நடக்கும்
 மரபு. ஒருவன் தமிழனே, சிங்களவனே என்று கண்டு
 பிடிக்க விரும்பின், சங்கத Jayakoti என்பதை எங்ஙனம்
 தன் பெயராக அமைக்கின்றான் என்பாரும். “ஐயக்கொடி”
 எனத் தன் பெயரை உச்சரிப்பின், அவன் சிங்களவன்;
 ஆனால் “ஐயக்கொடி” என உச்சாரணம் வெளிவரின்,
 அவன் தமிழனே.] என வரும் பதங்களையும் ஒப்பிடுக.
 அப்பொழுது “வல் 1” = “பல் 3” = சுமேரிய bal = ஆரிய bala
 எனும் உண்மையை உணர்வீர். ஆனதினால் இது களவோ,
 அன்றேல் உடன் பிறப்போ என்ற ஐயமும் என் மனதி
 லுண்டாகும்.

இத்துடன் “வல் 1, 2, 3”, “பல் 1, 2, 3” எனும் பகுதி
 களின் முக்கிய ஆராய்ச்சி முடிந்தது : சிற்சில குறிப்புகள்
 மட்டுமே எஞ்சுவன :-

1. [செ. அ. பக். 3558]. வற்பம் = வறட்சி. மேற்கோள் :
 “வற்பத்தால் புல் மோதாக்கும் புலி”. இவ்வளவுத்
 சரியே. ஆனால் “(பழமொ. 119)” : இது பிழை.
 என்னிடம் 3 வெவ்வேறு பழமொழி நானூற்றின் வெளி
 யீடுகள் உள : ஆனால் இவையனைத்திலும் இது வருவது
 அந்நூலின் 70-ம் செய்யுள், 2-ம் அடியில். “வற்பத்த
 தால்” (தனிச்சொல்லாக); மிகுதி 4-ம் அடியின்கண்ணே.
 இஃதை வாசிப்போர் தம் இல்லங்களில் இது 119-ம்
 செய்யுளாக வரும் பிரதியைக் காணின், தயவுசெய்து
 அப்பிரதியாதென எனக்கொரு தபாலட்டையை அனுப்ப
 வும்.

2. இதற்கண்மையில் என் 2-ம் கட்டளைக்கு ஒரு சிறந்த
 எடுத்துக்காட்டைக் காணலாம் : சடக் கருத்து முதல் :
 அதிலிருந்தே சித்துப்பொருள் விளையும்”.

(a) சடப்பொருள் : “வற்பமாகி உறு நிலம்”, மணிமே.
 27 : 120.

,, : “வற்புலம் சேருஞ் சிறு நுண் எனும்
 பின்”, புறநா. 173 : 6.

(b) சித்துப் பொருள் : “சொல்லமீர்தினால் வற்பு உற்
 ருனே”. சீவக. 1122 : 4.

இஃதில் “ஆறுதலடைதல்” என்ற சித்துக்கருத்து
 தெற்றமன்றே ?

3. நூல்களில் எடுத்துக்காட்டுகளை எடுக்க இயலுமாயின்,
 நிகண்டுகளை உதாரணமாகக் கொடுப்பது நன்றன்று :
 அகராதிகளின் வழக்கமுன்றே. இஃது இங்ஙனமா
 யிருப்ப, “வற்புறுத்தல்” என்ற அடுத்த பதத்திற்கு
 செ. அ. அளிக்கும் இரு மேற்கோள்களும் நூல்கள்
 அல்ல. ஒன்று “திவா”. எனும் நிகண்டு; மற்றையது
 “W” = M. Winslow : a comprehensive Tamil-English
 Dictionary, the American Mission Press, Madras,
 1862.

திவா = திவாகரம், 8-ம் நூற்றாண்டு (கி. பி.) நிகண்டு களிலொன்று. “குறுந்தொகை” எனுமொரு நூலின் கண் மட்டுமே “வற்புறுத்தல்” எனும் பதம் 23 முறை, பின் வருஞ் செய்யுட்களின் பின் வருவதை செ. அகராதியை இயற்றியவர் கண்டரைல்லர் போலும் : 175, 197, 215, 221, 223, 232, 251, 253, 254, 273, 278, 279, 281, 285, 290, 308, 314, 317, 329, 344, 371, 386, 387. இவ்விடங்களில் உரை = மீண்டும் மீண்டும் கூறி அறிவு உறுத்தல். குறுந்தொகை 66, 339, 348, 350, 352-ம் செய்யுட்களின் முடிவில் இன்னும் கூடிய பண்டையத் தமிழ்ப்பதம் காணப்படும் : “வற்பு உறியது” = (உரையில்) வற்புறுத்தியது.

4. வற = வறல் = வறள். [செ. அ. பக். 3558-3560]. ஆனால் முதலாம் பதத்திற்கு 1-ம் கருத்தில் மேற்கோள் யாது? செ. அ. நூலொன்றிலும் இதைக் காணாமல், “பிங்கலத்தை” எனும் கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டு நிகண்டையே மேற்கோளாக அளிப்பது பரிதாபமானதே, அகநா. 89 : 2 “உறு பெயல் வறந்த ஓடுதேர் நனந்தலை”, போன்ற தொல்லிலக்கியங்களிற் போதிய உதாரணங்கள் இருப்பலாள்.
5. ஒரு பூட்டுக்குக்கொல்லன் ஓரே திறப்பைச் செய்து கொடுத்த போது, அது தொலைந்து, போக மாந்தர் வேறுபூட்டுக்குதவிய வேறொரு திறப்பால் அக்கதவைத் திறப்பினுத் திறப்பர், மிக்க கஷ்டத்துடன். இந்த “எதுமொலொகி” எனும் விஞ்ஞானம் பண்டைய மொழிகளாய் பூட்டுக்களை எம் புதிய திறப்புகளால் திறப்பதே. சற்று முன் யான் உபயோகித்த திறப்பு ஒரு பூட்டைத் திறந்த போதிலும், “கடக் கடக்” எனப்பன்முறை எழும்பிய ஒலியைக் கேட்டிலிரோ நீரே? அது 56-ம் வேதத் திராவிட - ஆரிய பதமாய் “வந்ததை”க்குறித்தே எழுந்தது. தொகையான “பூண்டுகள், மரங்கள், தோப்பு, சோலை” எனும் பொருளிலிருந்து, திராவிட “வனம்” உண்டாகி, பின்றை ஆரிய “வநம், வநஸ், வநர்” எனும் பதங்கள் பிறந்திருத்தல் கூடும். ஆயினும், பாலைவனத்தில் மரங்கள் அரியன : “குறுந். நற்றி. அகநா. கலித். ஐங்குறு” போன்ற இலக்கியங்களிற் புலவர் அப்படியே கூறுப. வனந்தரம் = காட்டின் உட்பிரதேசம் > மணற்காடு, பாலை வனம், desert. இஃதில் தொகையான பொருள் மணலை விட வேறென்றுண்டோ? சொல்லீர். ஆனதினால் கொல்லன் ஆகிய யான் வேறொரு திறப்பைச் சரிப்படுத்தி அளிக்கின்றேன். இது முந்தியதின் திறமாயிருக்குமென நம்புகின்றேன் : திறந்துபாருமின்,

[செ. அ. 670] கடு 3 = கைப்பு, முன். கடு 1 tr. 2 வெறு, to dislike.

[,, 674] கடுப்பு = நொவு, முகஞ்சுளிக்கை, owing to roughness, dislike, intemity.

[,, 675] கடுமான் = சிங்கம். கடுமீன் = ferocious fish, as shark.

[,, ,,] கடுமை = கொடுமை, கண்டிப்பு, கடினம், வெம்மை, வலிமை.

[,, ,,] கடுவழி = கடத்தற்கு அரிய வழி, rugged path,

[,, ,,] கடு வெளி = நிழலற்ற வெளியிடம்.

[,, ,,] கடுரம் = கொடுமை, கடினம். செ. அ. “கடோர்” என்ற ஆரியத்தினின்று இத்தமிழ்ச் சொல் பிறத்ததெனக் கூறல் மயக்கத்தினாலென்க.

இதிலிருந்தே [செ. அ. 855] காடு 1 (= வனம்), பதிற்றுப். 13 : 20. காடு 2 = சுடுகாடு.

இவற்றில் முக்கியமான பண்பு என்னே? Hardness, roughness ruggedness, intensity, vastness, arduousness. இப்பண்பு “வல் 1” (= hard), “வன்-” எனப்பின்வருஞ் சொற்களிலும் தோன்றுவதன்றோ?

1. “வன்கண்” (செ. அ. 3562) = மனக் கொடுமை, கொடும் பார்வை, hardness of heart.
 2. “வன்கணம்” = the group of hard consonants.
 3. “வன்கனி” = hard, unripe fruit, புறநா. 207 : 11 “வாயாவன்கனிக்குல மருவோரே”.
 4. “வன்காய்” = hard, woody fruit, Winslow.
 5. “வன்கிறை” = strict, rigorous imprisonment, cruel slavery [செ. அ. 3563].
 6. “வன்சொல்” = கடுஞ் சொல், rude speech, harsh word.
 7. “வன்பாடு” = hardness, rudeness.
 8. “வன்பார்” = hard, rocky soil.
 9. “வன்பால்” = barren and sterile ground, desert tract, பாலை நிலம். இப்பொழுது “வனந்தரம்” என்பதின் பொருளிற்கு வந்து சேர்ந்தனமன்றோ?
 10. வன்கட்பிணக்கள் = பாலைநிலமகளிர், women of desert tracts [செ. அ. 3562].
 11. வன்னி (இலங்கைத்தமிழில்) = the forest or jungle region of N. Central Ceylon.
 12. வனம் = வன்மையான நிலம் : [வன்மை > வன்; ஆம் > அம்].
- இந்த 12 பதங்களும் “வல் 1” = hard, rough, cruel = “கடு, கொடிய”, என்னும் உரியடியாற் பிறந்தன என்பது இப்பொழுது தெளிவாகும்.

திரும்பவும் சங்கத களவியலிற்கு வருகின்றனம். ஆரியர் அரிமா ஊர்வதிலும் இரதங்களை விரைவாகச் செலுத்தி ஒடுவதிலும் சிறந்தவராயினும், “காடு” என்பதை, திராவிடம் மூலமாக அன்றி, அறிந்திலர் போலும். ஏனெனில் ஆரிய 3 பதங்களும், முதற்றிராவிடத்தில் வழங்கியபின்றையே, ஆரிய காட்டைக்குறிக்க வன்மைபெற்றன. “ஆர் + அண்” = அண்ணுதற்கு அரியது, என்னுந் திராவிடத்தினின்றும், [வல் 1 > வனம் > வநம் (சங்கதத்தில்) “வன்மை” என்னுந் திராவிடத்தினின்றும், ஆரியம் காட்டைக் குறிக்கும் பதங்களைப் பெற்றபின்பு, திராவிட “கடு, கடினம், கட்டம்” என்பனவற்றையுங் களவாடிற்று. Monier Williams, Sanskrit Dictionary, [pages 265-266]:

கஷ்ட = painful; severe, difficult, troublesome, inaccessible, forced.

கஷ்டி = pain, trouble.

[p. 243] (kat) கட > க(ட)ட = a burning ground, wood.

[p. 244] (katu) க(ட)டு = sharp, bitter; caustic, as words (ஒப்பிடுக, கடுஞ்சொல்” = வன்சொல்), disagreeable, hot fierce; cf. Lithuanian “kartus” = bitter; name of several plants.

71. ka'tuka [க(ட்)டு(க்)க] = sharp, bitter, fierce, hot, RV. X, 85, 34. வே. நூ. பதம்.

kathina = hard, harsh, difficult, cruel, violent. க(ட்)டிந.

kathura = hard, cruel. க(ட்)டுர.

kathōra = hard, sharp, severe, cruel. க(ட்)டோர.

kathōla = hard, sharp, severe, cruel க(ட்)டோல.

[p. 281] kaashtha [காஷ்(ட்)L] n. wood, timber; wild, as adjective.

kaashtha kadalii f. the wild plantain = காட்டுக் கதலி.

72. ka'ashthaa, from கடு = excessive, abundant, especially in speed.

„ = the course of the wind and clouds, race - course, RV. VS. TS.

„ = the highest limit, summit. இதுவும் வேத நூற்பதமாகும்.

6-ம் குறிப்பு. [செ. அ. 3625] “வான்” என்பதின் பிறப்பு தெளிவற்றது. இஃது ஆதித் திராவிடத்தில் “வான் = brightness” என்பதுடன் ஒருமருங்கிலும், மறு மருங்கில் “வல் 1” = மீகுதி, பெருமை, “வல் 2” = அழகு, பிரகாசம், என்பதுடனும் தொடர்புற்றதென செ. அ. காட்டிலது. இது லிருந்து தமிழ் ஆகுபெயர் படிப்படியாய்க் கருத்தில் திரிபது வண்ணம், வான் இப்பொருளையும் பெற்றது :-

(அ) “வான் உயர் தோற்றம்”, தி. குறள், 272 ; 1 : the vast expanse of the visible heavens.

(ஆ) “வான் கவிந்த வையகம், நாலடி 80 : 2-3 : the earth canopied by the vast sky.

(இ) தேவருலகு : வான் பொரு நெடுவரை, சிறுபான். 128. sky > heaven

„ > Heaven.

7-ம் குறிப்பு. செ. அ. [ப. 3527] “வல்லபம் 1” என்பதற்கு ஆரிய உற்பத்தியை அளித்து, “வல்லபம் 2” என்பதற்குத் திராவிடப் பிறப்பைக் காட்டுவது, யாம் முன்பு காட்டிய வண்ணம், செ. அ. [ப. 1828] “தாண்டவம் 1”, < தாண்டு ஆனதினால், செந்தமிழ் என்றும், “தாண்டவம் 2”, < taandava ஆனதினால், ஆரியம் தமிழிற்கு இரவலாக அளித்ததென்றுக் கூறியதை ஒக்கும். இரு “தாண்டவங்களும்” செந்தமிழ் எனக் காட்டினோம் : இதைக் கடுப்ப, இனி இரு “வல்லபங்களும்” செந்தமிழ் எனக் காட்டோம். [M. W. Sk. Dict. p. 928] :

Vallabha = beloved above all, desired; supreme, superintending; a lover, husband; founder of a Vaishnava sect; name of a grammarian and other writers and teachers.

Vallabhaka a sea - monster, Divyaav.

Vallabhaayita n. a kind of coitus, M. W.

Vallaka m. a sea - monster, Divyaav.

[p. 742:] bha 4 = semblance, appearance, resemblance, likeness; compare agni-bha, guda-bhaa, tantu-bha.

“வல்லக, வல்லபக” என்ற இருபதங்கள் ஒரேயொரு பொருளுடைத்தன : இரண்டும் ஆழ்கடலின் பிரமாண்டமான விலங்கொன்றைக் குறிப்பன. “bha” என்பது “போன்ற” எனும் பொருளுடைய சாரியை : இது “bhaa” [= பிரகாசி, ஒளிர்] எனும் வினையின் சிதைவு. திராவிடப் “போல்”, “ஒளிர்” என்ற கருத்துடைய வினையடியாயிருந்து, பின்பு “போன்ற” எனும் பொருளுடைய இடைச்சொல்லாக மாறியது இவ்வாரியத்திரிபிற்குச் சரிசமனாகும். ஒப்பிடுக :-

[M. W. Sk. Dict. p. 750] bhaa = to shine, be luminous, R. V. to appear as, seem, look like, pass for, MBh. Kaav. கண்டரோ? “ஒளிர்” எனத் தொடங்கியது, தோன்றுவது, பின் போன்றது, ஒப்பானதென மாற்றிறே.

ஆனதினால் “வல்லப” எனும் சங்கதம், ஆங்கிலத்தில் “hybrid” என அழைக்க பெறும் பதமே. [Ch. Dict. p. 517] “hybrid” = a word formed from elements of different languages; இது மாறுபட்ட இனங்களின் சேர்க்கையால் உண்டான பிராணியை ஒக்கும்- இக்கலப்பினப்பதத்தின் † திராவிடம் (வல்ல); ‡ மட்டுமே ஆரியம் (bha). வால் நாயை ஆட்டக்கூடுமா? “Can the tail wag the dog?”

“கலாநிதியடிகளே, கடக், கடக்கெனத்திரும்பவும் ஒலி பிறக்க, பூட்டுக்கும் திறப்புக்குமிடையே வில்லங்கம் விளகின்றதே. கொல்லனாகியநீர் வேறொருதிறப்பைக்கொண்டுவரின், அது சால் நன்றாகும்மே” என நீயிர் பகரக் கூடும். மேலும், “வல்லபம் 2” செந்தமிழாகில், “வல்லபம் 1” உம் முழுவதும் செந்தமிழாக இருப்பினுமிருக்குமன்றோ? இவ்வளவாய்த்திராவிடத்தினின்றும் கொள்ளையடித்த ஆரியத்திற்கு அவசரமின்றி, வீனாக, அஃதைக் கொடுப்பானேன்? கொடாதீர்” என உரத்தகுரலில் பலர்கத்துவதை என்செவி மடுக்கின்றது.

“லமாதானம்! The quality of mercy is not strained! It droppeth as the gentle rain from heaven.

.. It blesseth him that gives and him that takes”.

Shakespeare, Merchant of Venice.

இஃதே நியாயமாக, ஒரு சிறுபதத்தின் கால்வாசியை மட்டுமேயான் அளிக்க, இவ்வளவு குழப்பமுண்டாயிற்றே. அப்பப்பா! அங்கனமாகில், இவ்வாறு அளிப்பதைப்பின் போடுகின்றேன். திறப்புவிஷயத்தில், யான் ஜேர்மானியத் தமிழ்க்கொல்லன் ஆகலின், இத்தொந்தரவு வருமென முன்னமே உணர்ந்து, வேறொருதிறப்பையும் மறுகையில் கொண்டுவந்தேனே. இதை இனி பூட்டிற்சேர்மின்” என இயம்புகின்றேன். 2-ம் திறப்பு :-

“அவு, அவம், அபம்” எனும் விசுவகன் “ஆ, ஆவு, ஆகு, ஆபு, ஆம்” எனும் திராவிடத்தொல் வினையின் பின் விட்டசிதைவுகள். “ஆபு” (= இருக்கின்றன, உண்டாகின்றன) என்பதை தொல்லிலக்கியங்களிற் கண்டிலிரோ? “வல் + ஆபு + ஆம்” என்னும் தொடரின் முதல் அசையிற் றெனி விழ, சாரியை “ஆபு” என்பதும், விசுவகன் “ஆம்”

என்பதும் முறையே “அபு” “அம்” எனக் குறுகிப்போகு
மன்றோ? இதனால் விளைவது “வல்லபம்”. இதைக்
குறித்து நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே யான் எழுதிய
திருவே :-

“The Sanskrit word *vallabha* is without any plausible derivation in Indo - Aryan, except “*val*” -, which Monier Williams himself terms *artificial*. Unfortunately he knew no Dravidian tongue, otherwise he would have noted a string of words, with “*val*” - as their base in the Madras Tamil Lexicon, pages 3527 — 3531, especially “*valla*” = powerful, வல்லபன் = *potent*, powerful in sex, husband, lover; “*vallam*” = potency sexually, “*valliapi*, *vallavi*” = a person so endowed: “வல்லாண்மை, வல்லாமை” = physical capacity or incapacity, especially for the sexual act, respectively. Nor are the meanings confined to the Tamil words alone. In the Sanskrit “*vallabha*”, which is the exact pronunciation even today of “வல்லா” *love seems* to predominate in the senses given therein; but below this transparent skin there lurks the original connotation of this Dravidian derivative. Monier Williams himself gives these senses: “supreme, superintending”. From the potency and power of the husband and the submissiveness of the wife, at all times, but especially during their mutual embraces, proceeds love, at first physical, as Rev. Fr. Campbell, S. J. of Southwell House, London, mentioned to me, but soon moral and spiritual. Note especially the Sanskrit compound “*vallabhaayitam*” = a kind of coitus or sexual act, [Monier Williams, page 928]. Hence there was no need for the Madras Lexicon to give “*vallapam*”, on its page 3527 as two separate words, the first derived from Sanskrit and the second from Tamil. Both are allied and flow from one source, “வல்”, incidentally not from “வல்மை”, which is itself from “*val*”, through “*val+um+ai*” > “*valmai*”, just as “*el+um+pu*” > “*elmpu*” > என்பு, as I have shown twice above.

I have now shown the predominant rôle played, in the structure of the Dravidian languages, and occasionally of other tongues, like Sumerian, Assyrian, Hebrew, Chaldaic, Arabic, Latin and her daughters, by fifteen monosyllabic Dravidian roots, all ending in “*l*”, “*ś*”. The most marvellous feature herein is that these so-called roots are not *artificial* ones, as culled with

intense effort by Indo-Aryan, Indo-European, or Semitic scholars from other words used at one time or another; in Sumerian, and still more so in Dravidian, these roots are words themselves, employed as such in Sumerian before it was overpowered by the Semitic tongues, and employed to this day in Tamil, the most ancient and the most cultured of Dravidian tongues.

In the discussion of these 15 roots, I have shown, step by step, the vast number of words, between two and three thousand, that can be traced in (a) Tamil; (b) the other 18 Dravidian languages; (c) (in the Supplement) in Sinhala, which has elements some of them predominantly Aryan, while a few others are distinctly like Dravidian, but not necessarily derived from Tamil; (d) occasionally in other groups of languages; which I have stated in each case. The abbreviations used herein are either self evident or those used in the Madras Tamil Lexicon. This is the end of part I of Volume II. In its 3rd part we shall discuss monosyllabic roots, ending in ழ and ள; Dravidian and Finno Ugrian compared; Dravidian and Sumerian compared. There is no separate section on the comparison of Dravidian with Indo-European or even with Indo-Aryan languages: each comparison stems out of the occasion involved. In this manner about ten thousand words, more not less, will be brought in for dissection and comparison from close on 120 languages, the most important ones spoken, from 6,000 B. C. to the present day in Eurasia.

For the benefit of those who are weak in Tamil but fluent in English, I am editing the second part of Volume II in the course of the next three months, where much of the same ground will be covered in quite a different way, and fresh ground will be entered into. This second part will be mostly in English, but all the quotations will be in the original languages, including Tamil itself. As I have promised, that this book will be out in September or October this year, I cannot include this English - language section in part I, specially as it will itself run into 70 or 80 pages in print, and as many who have booked this work in advance, some as early as 31-1-70, are impatiently awaiting it.

A bird's eye view treatment or resume of one root, the thirteenth, "pul", its morphological and consequent semantic developments.

1. pul+am=pulam = a grass field, 29 times in Akanaa. in this sense.
2. pul+aln=pulaln = a grassfield, only once, at Akanaa. 304 : 16 in this work புலன்
3. pul+am+pu=pulampu = a grass-field on the "neytal" sea-shore, hence a lonely spot.
4. pulampu (as above)+aln=pulampaln = the lord of the above, at Akanaa. 133 : 2 'mellam pulampaln'. Its vocative case is "pulampa". It is often preceded by "mellam" = "soft", alluding not to the owner, not even to the field, but to the grass growing there. "mellampulampa", with its melodious musical tones, is generally a pathetic appeal from the almost abandoned girl, now well nigh a full-fledged woman, to her lordly husband not to abandon her after tasting her charms. It occurs at Akanaa. 10 : 4; 270 : 4; 330 : 6; 400 : 19. This is not confined to Akanaa. It is found in all the Love Anthologies. Thus at Airku. 133 : 2 we come across "mellam pulampaln", in the Nom.
5. pulam = a plain > plain (= clear) to the senses and then to the intellect; sensual and intellectual perception. as at Tirukku. 343 : 1 "aintaln pulam"; 407 : 1 "nul²n maal²n nulzhai pulam".
6. pulaln, developing semantically in the same way as 5 above. At page 724, Fabricius defines this as "any of the 5 senses; perception". புலன்.
7. pul'appal²tu = to become clear or plain, Fabricius, Dictionary, p. 723. புலப்படு.
8. pulappaal²tu = appearing distinctly, Fabricius, Dictionary p. 723. as a noun. புலப்பாடு.
9. pulavaln, "pulavar", Akanaa. 273 : 15; 354 : 8; Tol. Elzhuttu. 6:2; 33 : 3; 53; 2; 130 : 2; 146:2; 158 : 5; 178: 2; 222 : 2; 272 : 2; 283 : 4; 288 : 3; 331:3 333 : 3; 353: 2; 413 : 2; 432 : 2; 474 : 3; 478 : 3; 483 : 5; Tol. Col. 19 times; Tol. Por. 27 times, always in Tolkaappiyam preceded by "elnmalnaar." Likewise "pulamaiyoor", as at Tol. Elzhuttu 369 : 2; Por. 12 : 3. Both words denote 'the learned', who excel in their intellectual and even sensual perception, the poets, sages and old grammarians. புலவன்.
10. pulampu, as in 3 above > a solitary - spot > solitude That is why Tol. Col. 331 states most emphatically "pulampee talnimai". In Akanaa. for instance, 82 per cent of the occurrences of pulampu is in this sense of loneliness or abandonment.
11. pulampu, as in 10 above, but with the added senses of mental pain, aversion and disgust, which gradually predominate.
12. pula, pulaal, pulavi, pulavu, pulaavu, pulau [whence Urdu : "pulao" (= meat)]. These words connote either the post-Jainic aversion of Tamilians to meat-eating or the meat itself, Finally, "pula, pulavi, pulavu" connote any disgust or aversion, especially of the heroine, when the hero comes back to her after enjoying fresh pastures, with the signs thereof on his person.
13. pulavu. as in 12 above, but here as a verb as at Pultanaa, 219:3 "pulavuti maatoo niyee", addressed to a king. புநா. 219 : 3
14. pular = the dark night becoming clear, to dawn, as a verb.
15. pular = to dawn upon the mind. Note the semantic development from 14, the physical, to 15, the mental or metaphysical. Watch out for this in other words too and in every human language. At Ciivakaci. 1397 there is a nice play of words, where the first "pular" is No. 14 here and the second is No. 15 here. The beautiful line, with its delightful pun, runs: "புலர்ந்தது பொழுது, நல்லாள் நெஞ்சமும் புலர்ந்தது".
16. pulari = the day-break, dawn, as a noun; vil²tial, Fabr. p. 723. விடியல்.
17. pulaavu [cf. Kan. aavu = to become] = to dawn, vil²tial, M. L. p. 2788. விடிதல்.
18. pul - vaay = the deer, as often having grass hanging out of its mouth.
19. pul - i (for "il" = inside) > puli = the leopard crouching in the grass.
20. pul, puln = small, low, mean base, as, at Naala. 255:1 "pullaa puln kool²itu" புல்லா புன் கோட்டு.
21. pull - elntu, pull-elnta. pull-elna = to lose splendour, to become dim, 15 times in Akanaa. alone. புல்ல என்று.
22. pull - elnna = to become lonely, as "pulampu", in No. 10 above. Cf. Ciivakaci. 2531 : 1 "அணி நிலா வீசுமலை அரங்கு புல்லென்னப் போடி". The night before, a crowd filled the stage; in the early morning the stage is quite empty, as New York or Tokyo, after the first Russian atomic bomb, may well be: or populous Shanghai.
23. pulai = baseness > low caste. Hence the base folk or low ones were called "pulainaln, pulaiyaln; pulaicci, pulaitti", as at Kalittokai 72 : 14 according to their sex. "-cci,-tti" = "strii" = woman.
24. pulai = morally base; wickedness; evil, as at Mal²ni-meekalai 13 : 28 "pulai cuulzh veel²vi" = an abominable sacrifice. For this Buddhist nun, whose mind was steeped in Jainist ahimsa and non-violence, animal-sacrifice was abominable.
25. pulnam = a grass-field, now in the hilly tract, "kultinci". Akanaa. 368 : 1 கானவன் குடுறு வியல் புளம்".
26. pultavu = a grass-field, now in the pastoral region, mullai". Note the wealth of words and the Germanic diligence of the ancient Tamilians in giving each type of field, in each region, a separate word, but all from the grass growing there: pulam, pulaln, pulampu, pulnam, pultavu (புறவு).
27. pultam = the outside field, hence outside. புறப்பாடு = going out.
28. pultam = a tract of country, a surrounding region; a surrounding wall or fortification. This is the seventh meaning for this word in the Dictionary of Fabricius, page 727. Thanks! The secret is out. Sanskrit has borrowed its "puram, puur" for "walled city" from Dravidian புறம். See Part 2 of this Volume.

This is the Sinhala Supplement alluded to in page 88 of this book. I leave the Dictionaries to speak for themselves and for the close relationship of the Sinhala "val" with the Dravidian "val", which is the 15th root-word we have discussed above. C. stands for Rev. Charles Carter, A Sinhalese-English Dictionary, the Baptist Missionary Society, Colombo, 1924; G. is Gunasena's Pocket Sinhala-English Dictionary; Soyza's English-Sinhala Dictionary is a well-known one. The writing va (i)- above is my own for 𑀧𑀺 and va (ii)- is equivalent to 𑀧𑀺.

Carter, p. 567. (valangu) val 1 = strong, valid. Gunasena p. 621.

valangu-kama, -va = validity, etc.

+ 4 more words (cpds.)

vallabha = chief; -ya = lord, husband, overseer.

As the Press is still short of diacritical marks, I shall denote 𑀧 by l², 𑀧𑀺 by t² and 𑀧𑀻 by n², while denoting 𑀧 by l, 𑀧𑀻 by n and 𑀧𑀺 by t simply.

val 2 = hard, difficult, wild > wilderness, jungle.

C. 568 val = wild; jungles. valkama = wildness, roughness, rudeness.

.. - karanavaa = to make wild. -pal = wild talk. -baavaa = wild - (pole-) cat.

p. 569 valaluraya = thicket, jungle, desert. val-vihi = wild, overgrown with jungle.

.. .. val - vihiya = uncultivated or fallow ground.

.. 568 vali = wild, living in the jungle. valaa = wild, rude (person).

.. .. (a) val, or (b) vali kiki²i, -kukul²a = jungle-hen, -cock respectively. G. p. 622.

.. .. valaana = wood, forest. valaana, valaan²a = id. G. p. 622.

val vadanavun = those who go astray, G. 621. Cf. Malay bel-antara

= wilds of the forest, Teach Yourself Malay, page 233 > Sk. vanaantara.

C. p. 569 val-sara = wild, barbarous. -sarayaa = wild man = Sk. vana-caraya.

.. .. -mimaa = wild buffalo, bos gavaeus.

.. .. -miiyaa = wild deer, moose deer.

.. .. -rooda = line or stretch of forests.

.. 578 vaal²a - migayaa = any fierce animal, tiger, leopard, cheetah.

val 3 = to pull hard, twist, cause wrinkles.

C. p. 569 vali + Sk. aakriti = rugose, wrinkled.

.. .. 568 vali-ka-vanavaa = to twist, twine, wrench. G. p. 622.

.. .. valippu-allanavaa = to be convulsed by fits.

.. .. valippuva = fit of convulsion. G. p. 622.

.. .. vali-mulayaa = wrinkle-faced one, monkey, ape.

.. .. valiya = wrinkle. 581 va(i)li = wrinkles.

val 4 = cf. 𑀧𑀻𑀺 = the twisted thing, a tail, creeper.

C. 568 valgaya, valgee = tail, pl. valгаа. 567 valagaya, valangaya = tail.

.. .. valгаа taarakavaa = a tailed star, a comet. Cf¹. G. p. 621 : valгаа taa²ruva = id.

.. .. val pana = tail of a fish. 577 vaala = tail.

.. 569 valliya, va(i)la = a creeper. 581 va(i)la = a creeper, pl. va(i)l. 𑀧𑀻𑀺 = creepers.

C. 569 valliya = grey-tailed (prob. long-tailed) bull. G. p. 621.

.. .. val-vidunaava = whisk, made of the tail of the yak. G. p. 622.

val 5 = twisted and turned completely round, circular.

C. 568 valalla = ring, hoop, circle, armband, bangle. valayaakaara = circular, G. 621.

C. 577 vaalakaya = bracelet.

568 val²aila or valaya = ring, zone, bangle; a round enclosure.

.. valayita (vala = to inclose) inclosed, surrounded; valasita = id.

.. valavva = mansion - compound, 𑀧𑀻𑀺𑀺. valandinavaa (567) = to embrace.

C. 581 va(i)lata = ring, bracelet > ringing round > near (ibid.) > va(i)latat²a = id. 𑀧𑀻𑀺𑀺𑀺.

.. .. va(i)lasuna = an embrace (n.) + va(i)landa gannaava = to enfold, embrace. va(i)landi, -iima = embraced, embracing.

.. 567 valajanaya karanavaa = to embrace.

val 6 = clouds, as enclosures in the sky.

C. 568 valaa pata²la = masses of clouds = va(i)lali.

.. .. -ya = mass , or stretch of clouds. G. p. 622.

.. .. maga = cloud path, the sky. valsakul²a pl. - l²u = cloud.

val 7 = rain-clouds > rain.

C. 568 valaava = (1) ring; (2) cloud (= valakul²a); (3) shower of rain, (= va(i)hi valaavi).

val 8 > valt > va(i)r 𑀧𑀻𑀺 = energetic, strong = 𑀧𑀻𑀺.

C. 581 va(i)ra = strong, cogent, strenuous, energetic. G. p. 633.

.. .. va(i)ren, va(i)reet²a = forcibly, energetically. G. p. 633. 𑀧𑀻𑀺𑀺.

.. .. va(i)raya = strength, force.

val 9 > var = parch up, get dry, cause to dry up; scarce = 𑀧𑀻𑀺.

C. 583 va(ii)renavaa = to become lean, waste away, emaciate.

C. 577 vaalukaa = sand. -kaantaaraya = sandy desert.

val 10 > parched up, waterless, sandy,

C. 581 va(i)li = sand, sandy; p. 582 va(i)lla = the sands, sandy place, shore, beach.

.. va(i)li -talaava = sandy plain (waterless, desert). G. too. p. 633.

Add A. animals with "val" as the base :-

(a) bear. C. 581 va(i)lahini, -hinna, hinnii = she-bear. G. too : p. 633.

C. 568 valasaa, valahaa = bear, pl. valassu 581 va(i)rasana.

(b) boar = val uuraa, Soyza, Engl.-Sinh. D p. 78.

(c) elephant = val aliyaa.

(d) female leopard, C. 567 val-angana.

(e) C. 568 valnaa = jackal, fox.

(f) wolf = vrukayaa, Soyza, p. 681

(g) G. 568 val daranayaa = pangolin.

(h) -baalaa = polecat, wild-cat.

B. birds with "val" as the base.

569 val vuuruvaa = Indian vulture.

THE DRAVIDIAN LANGUAGES,

with their relative importance and the abbreviations used in this Lexicon.

1. Ta. or Tam.	Tamil	389—418	30
2. Mal. or Ma	Malayalam	419—439	21
3. Ko,	Kota	439—448	9
4. To.	Toda	448—454	7
5. Ka. or Kan.	Kannada	455—482	28
6. Ba. (corrupt Kan)	Badaga	{ cf. Encycl Britan. 1932, p. 912 assigned to the years AD. 1200-1600 }	
7. Kod	Kodagu (Coorg)	482—488	6
8. Tu.	Tulu	489—505	17
9. Te. or Tel.	Telugu	506—527	22
10. Kol.	Kolami	528—532	5
11. Nk.	Naiki	532—535	3
12. Pa.	Parji	535—540	5
13. Ga.	Gadba	540—543	4
a. Oll. or O.	{ Ollari Salur	540—541	2
b. Sal. ,, S.		541—543	2
14. Go. or Gond.	Gondi	543—548	5
15. Kon.	Konda	548—550	2
16. Kui	Kui	550—554	4
17. Kuwi	Kuwi	554—558	4
a. F,	{ Fitzgerald Schulze	554—556	2
b. S.		556—558	2
18. Kur.	Kurukh	559—562	4
19. Malt.	Malto	562—566	4
20. Br.	Brahui	566—567	2

The above list is taken from T. Burrow and M. B. Emeneau: "A Dravidian Etymological Dictionary", 1966. p. XXVII and 387. The pages, starting from 389, give the Indexes in that order, which indicates the relative distance, mainly northwards, from Tamil Nātu, of the people who speak the several tongues indicated above. There are 19 languages and one dialect, namely Badaga: 20 in all, excluding all the three dialects of Tamil, mentioned on p. 419: (21) Kaikāḍi (two words), (22) Korvī (one word) and (23) Yerukala (one word). The last column indicates the number of pages covered by the Indexes, which also indicates roughly the relative importance of the languages themselves: Ta., Ka., Tel., Ma., Tu., Ko., etc.

THE INDO - EUROPEAN (=I. E.) LANGUAGES,

along with the abbreviations for them employed in this Lexicon.

Group I: Indo-Iranian or Aryan, pronounced "Aarian".

1. (a) Sk. = Sanskrit, incl. the Vedic Hymns from 1500 B. C.
2. (b) O. Pers. = Old Persian, from the sixth century B. C.
3. (c) Av. = Avestan, the language of Zoroastrianism, about 720 B. C.

4. Group II: Arm. = Armenian, texts beginning about 5 A. D.

5. Alb. = Albanian, " " " " 14 "

III. Baltic — Slavonic or Slavic :-

(a) O. Pruss. = Old Prussian, which died about 17 A. D.

(b) Lith. = Lithuanian, very close even now to Vedic Sk.

(c) Lettish = Lett. which was spoken in Latvia till 1941 A. D.

(d) O. Bulg. = Old Bulgarian, very important texts, 9—12 A. D.

(e) Russian, Polish, Serbian = Russ. Pol. Serb.

13. Group IV. Greek, numerous dialects = Gk. (from about 850 B. C.)

14. (a) Lat. = Latin, still living as Spanish, Italian, French, Roumanian.

15. (b) Osc. = Oscan, the language of the Samnites, from 2 B. C.

16. (c) Umb. = Umbrian, in Central and East Italy, " 1 B. C.

Group VI Celtic (pronounced "Keltic" philologically) :-

17. (a) Gaulish, dead by 6 A. D. but known through inscriptions.

18. (b) W. = Welsh, texts beginning in 9 A. D. Co. = Cornwallish.

19. (c) Ir. = Irish, " " " " 5 " O. Ir. = Old Irish.

Group VII Germanic :-

20. (a) Goth. = Gothic, texts beginning in 4 A. D.

21. (b) Ice. = Icelandic.

22. (c) Nor. = Norwegian.

23. (d) O. H. G. = Old High German. M. H. G. = Middle High German

N. " " " New " "

24. (e) O. L. G. = Old Low German. L. G. = Low " "

25. (f) A. S. = Anglo-Saxon

26. (g) Eng(l). = English

27. Group VIII. Toch. = Tocharic in Chinese Turkestan, in Central Asia, discovered in 1904, closest to Celtic.

28. Group IX. Hittite or Pseudo-Hittite, = (Ps.) Hitt., a mixed language with an I. E. grammatical structure and a vocabulary akin to Sumerian, Mitanni and Dravidian cf. Kieckers: "Einführung in die indogermanische Sprach-wissenschaft", 1933, and the "Inscriptions at Boghaz Koei" in Cappodocia in Asia Minor. T. H. Williams, pages 15—17.

Group X: Minor I. E. tongues, not mentioned above, are :-

29. Il. = Illyrian.

[Ky. = Kymric, Walde's term for Welsh.]

30. It. = Italian

31. M. Ir. = Middle Irish.

32. O. E. S. = Old Ecclesiastical Slavonic.

33. O. Sax. = Old Ecclesiastical Slavonic.

34. O. Sl. = Old Slavonic.

35. Toch. A. } Two forms of Tocharic.

36. " B. }

37. Fr. = French.

38. E. Lith = East Lithuanian.

39. O. Lith = Old Lithuanian.

[O. Ir. = Old Irish].

40. O. N. = Old Norse.

41. N. P. = New Persian.

42. Sp. = Spanish.

43. Port = Portuguese.

44. Roum = Roumanian.

45. Ruth = Ruthenian.

Group XI. Later Indo-Aryan Languages.

46. Pali; 47. Prakrit, especially Sauraseni; 48. Sinhala, abbreviated as Pa. Pkt. and Sinh respectively.

49. Ass. = Assamese.

50. Beng. = Bengali.

51. Guj = Gujarati.

52. Mar. = Marathi.

53. Hi. = Hindi.

54. Nep. = Nepali.

As Number 27 is repeated in numbers 35 and 36, 7 in 38 and 39, 22 in 40, 9 in 34, 19 in 31, 25 in 33, and as some of the tongues specified in Group X are not very different from those mentioned in the earlier groups, e. g. O. E. S. from O. Bulg (32 from 9), I have made a modest estimate of the I. E. languages dealt with in my Lexicon as 45, rather than as 54. This list could have been prolonged still further by adding Konkani, Kumaon, Oriya, Sindhi and Buddhist Hybrid Sanskrit, as T. Burrow and M. B. Emeneau have done, in their Drav. Etym Dict., Introduction, page XXVII. Add also "Urdu".

